

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Evangelisk-kristelig Psalmebog, til Brug ved Kirke- og Huus-Andagt.

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt udi det Kongel.

Waisenhusets Bogtrykkerie og paa dets Forlag,
1807

Fysiske størrelse | Physical extent:

VIII, 328 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

4. 196

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 48°

1 1 04 0 8 02303 9

+Rex

1840

1840

1840

1840

1840

1840

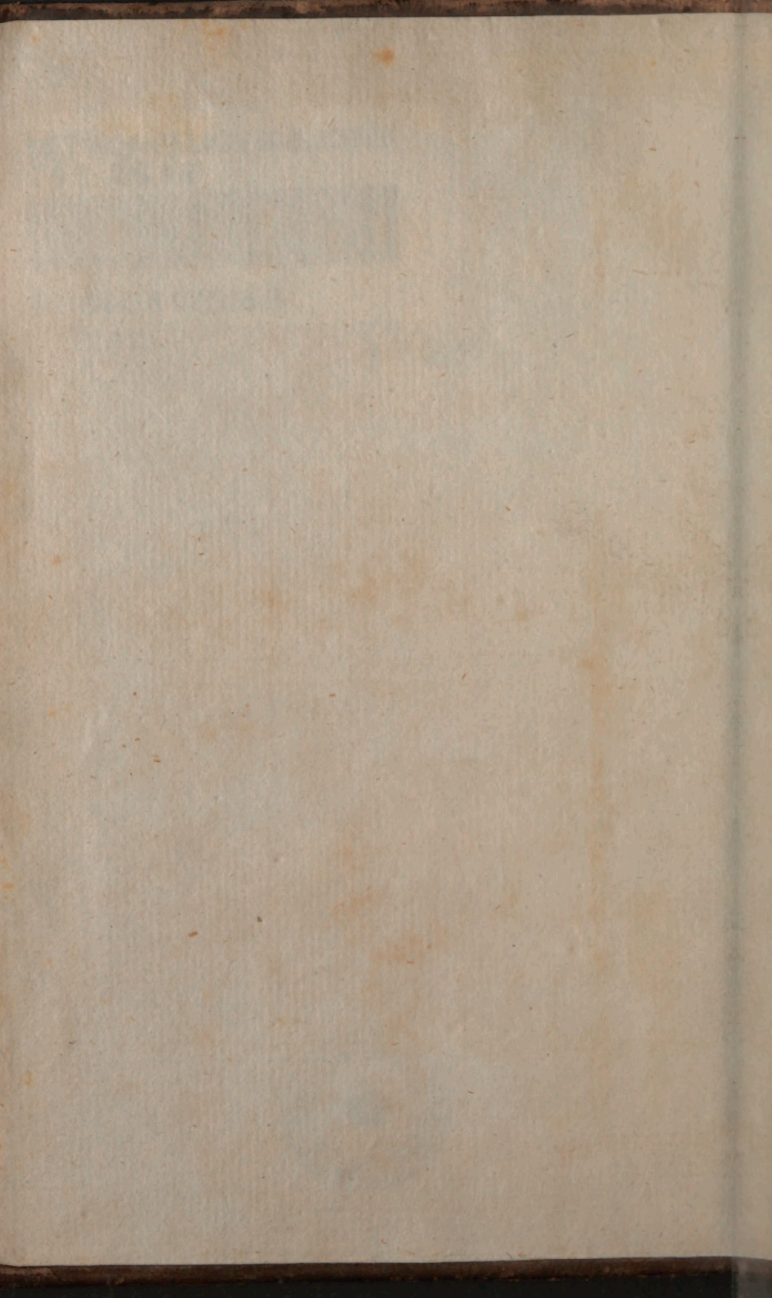
1840

1840

1840

1840

1840

Evangelisk = kristelig

Psalmebog,

til Brug

ved

Kirke- og Huns- Andagt.

Psalmebogen sælges uindb. for 21 ø.

Kjøbenhavn, 1807.

Trykt udi det Kongel. Vaisenhusets Bogtrykkerie,
og paa dets Forlag,
af Carl Frid. Schubart.

Med kongelig allernaadigst Resolution af 13de April 1798
er Vaisenhuset ene og allene forundt Forlags-Rettighed paa
denne Evangelisk-kristelige Psalmebog, imod at Prisen til Ud-
salg paa Trykpapir ikke overgaaer Een Skilling for Arket.

Forerindring.

Bed at samle, vælge og giennemsee disse Psalmer, have de Mænd, til hvilke Arbeidet har været anbeføjet, havt for Dine, deels at holde sig paa det nøieste til de Forestillinger og Udtrykke, som indbefattes i Skriften selv, paa hvilken kristelig Troe er befæstet, deels at stemme det hele Foredrag til Dybyggelse; saa at Kierlighed og Tillid til Gud og Christum, forenet med virksom Broderkierlighed til alle Mennesker, samt Flid og Lyst ved Pligternes Udøvelse, saavel i det almindelige Liv, som i Rald og Stand maatte indaandes, foreges og gøres tækkelige

for enhver, som elsker Religion. Tillige har man bestræbt sig for at udbrede Lethed og Lydelighed over det Hele.

Naar gode Mennesker maae finde Trost og Glæde i deres Andagt ved Psalmerne, og sand Kristendoms Aand under Guds Belsignelse maa derved forplantes alt mere og mere hos menige Mand, er Hensigten opnaaet, i hvilken Arbejdet blev foretaget og fuldført. Herren give, at Fædrenelandet maa høste Frugt deraf til Sædeligheds, til Ordens, til gavnselig Virksomheds og uskronet Menneskekierligheds Befæstning og Forfremmelse igiennem flere Slægtsfølger.

I n d h o l d.

Lov- og Takkepsalmer.

		No.	Side
11.	Guds Væsen og Egenskaber	1·40.	1·24
	den Uforandrelige	16·20.	10·12
	den Alvidende	22·24.	13·15
	den Allensedsnærværende	25·26.	15·16
	den Alvise	27.	15
	den Algode	29·39.	17·24
	den Alretfærdige	40.	24
12.	Skabelsen	41·54.	25·33
13.	Korsynet	55·111.	34·68
14.	Korløsningen ved Jesum	112·135.	69·81
15.	Jesu Fødsel	136·143.	82·85
16.	Jesu Lidelse og Død	144·164.	85·94
	Jesu Ord paa Korset	157·164.	92·94
17.	Jesu Opstandelse	165·179.	95·102
18.	Jesu Himmelfart	180·186.	102·105
19.	Jesu Regiering over hans Kirke	187·193.	105·108
110.	Guds Aand og Ord	194·201.	109·112
111.	Lykfelighed efter Døden	202·226.	112·125
			Bede.

Bedeysalmer.

	No.	Side
1. Sand Kristendom	227/259.	126/142
2. Omvendelse, Troe og Søndesfork.	260/284.	143/157
3. Kierlighed og Tillid til Gud	285/324.	158/179
4. Kierl. til os selv og vor Næste	325/352.	179/192
Birkfomhed	325.	179
Arvaagenhed	326.	180
Domyghed	327/330.	180/182
Gliid	331.	182
Koisomhed	332/334.	183/184
Broderkierlighed	335/341.	184/187
Fredelighed	342/348.	188/190
Borgerfint	349.	190
Samvittighed	350/352.	191/192
5. Jesu Efterfølgelse	353/363.	193/198
6. Ordet og Bønnen	364/387.	198/209
7. Daaben og Nadveren	388/399.	210/215
Daabens Pagt	388/389.	210
for Daaben	390/391.	210/211
efter Daaben	392.	211
for Aftergangen	393.	211
tød Nadveren	394/397.	211/214
efter Nadveren	398/399.	215
8. Døden, Opstand. og Dommen	400/430.	216/232
Døden	400/421.	216/227
Graven	422/423.	229
Opstandelsen	424.	230
Dommen	425/427.	230/231
Saligheden	428/430.	231/232
		9. For

	Ro.	Side
9. Forben	431'443.	233'240
almindelige	431'434.	233
for Fædrenelandet	435.	235
for Kongen	436'437.	236'237
i Krigstid	438'441.	237'239
i smitsom Syge	442.	240
for Døende	443.	240

Tidspsalmer.

1. Marskifte	444'452.	242'247
2. Vaar- og Høstpsalmer	453'467.	248'256
Vaaren	453'456.	248'251
Sædetiden	457.	251
Regn efter Tørke	458.	252
Sommeren	459'460.	252'253
efter rig Høst	461'465.	253'256
efter knap Høst	466.	256
Vinterens Komme	467.	256
3. Morgenspsalmer	468'492.	257'272
4. Aftenpsalmer	493'512.	273'285
ved Aagens Ende	511'512.	284'285
5. Bordpsalmer	513'519.	286'289
for Maaltidet	514'515.	286'287
efter Maaltidet	516'518.	287'288
ved Bryllup	519.	289
6. Bryllupspsalmer	520'524.	289'291
for Brudevielsen	520'522.	289'290
efter Brudevielsen	523'524.	291
		7. Sa

7.	Katechisationspsalmer	525'531.	291'293
	for Katechisationen	525'528.	291'292
	efter Katechisationen	529'531.	292'293
8.	Konfirmationspsalmer	532'537.	293'295
	for Konfirmationshandl.	532'535.	293'294
	efter Konfirmations-		
	Handlingen	536'537.	295
9.	Reformationspsalmer	538'542.	296'297
10.	Kirkevielsespsalme	543.	298
11.	Søepsalmer	544'553.	299'304
	almindelige	544'545.	299'300
	ved Udreisen	546.	300
	ved Hjemkomst	547.	301
	efter Uveir	548.	302
	efter Tordenveir	549.	302
	til Orlogs	550.	303
	Morgensang	551.	303
	Aftensang	552.	304
	Ligsang	553.	304
12.	Fredspsalme	554.	305
13.	Efter Sygdom	555.	306
14.	For en Moder efter		
	Barnefødsel	556'557.	307
15.	Ved en Hustru's Udreise	558.	308
16.	Ved en Hustru's Hjem-		
	komst	559.	308
17.	Børnepsalme	560.	309

Lov- og Takke- Psalmer.

I. Guds Væsen og Egenheder.

No. 1.

Mel. Vi troe allesammen paa en Gud ic.

Vi troe, vi Alle troe paa Gud: Himlen skabte han og Jorden. En kjerlig Fader er vor Gud; Menneket hans Slægt er vorden. Dagligt Bred han os vil give, Os forsørge vel i Live; Altid han i Rod og Fare Siel og Legem vil bevare. Vi troe paa ham med Haab og Mod; Thi han er mægtig, vis og god.

2. Vi troe paa Sønnen Jesum Christ, Guds eenbaarne Son, vor Herre, Paa Verdens Frelser, Jesum Christ, Herren til Gud Faders Væ. Han et Menneke er vorden, Krossfæst, død, og lagt i Jorden; Men han lever vor For-

soner; Hos Guds høire Haand han troner. Derfra han kommer vældelig, Naar han skal domme Jorderig.

3. Vi troe og paa den Hellig Aand, Sendt fra Faderen og Sønnen. Den Sandheds, Kraftens, Trostens Aand Hæver os til Gud i Bønnen. Christi Rige han udbreder, Os til Bod og Bedring leder, Os i Troen han bekræfter, Og i Haab om Liv herester: At vi gaae ind til Fryd og Fred, Som evig, evig varer ved.

No. 2.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

Almægtige, algode Gud! Du var og er og bliver! Alt skabtes ved dit Almagts Bud, Din Aande alt opliver.

2. For hver din Skabning
 forger du, Og ingen du forla-
 der; Men os især du kom
 ihu: Miskundelige Fader!

3. Din elskelige Søn kom
 ned fra Himlens Herlighe-
 der. For Syndres Skyld
 han Døden leed, Korsfæstet
 som Misdæder.

4. Han har os Livets Vei
 bered, Den Hellige, den Rene:
 Vor Vei til Liv og Salig-
 hed Er Jesus, Jesus ene.

5. Og endengang fra Him-
 lene Skal Jesus Christ ned-
 stige, Fremkalde os af Gra-
 vene, Og domme Jorderige.

6. Vort Haab, vor Kier-
 lighed, vor Troe Er Mandens
 Naadegave. Vi Trøst i Nød
 og Sindets Roe Fra ham
 alene have.

7. Vi enes her ved Troens
 Baand, Alt efter Jesu Lære,
 Og synge: Fader, Søn og
 And Skee Priis og Tak og
 Ære!

No. 3.

Mel. Æneste Gud i Himmerig.
 Ælene Gud i Himmerig,

Skal Lov og Priis tilhøre.
 Han skabte Alt saa viselig,
 Til Held han Alt vil føre. Til
 syndig Jord han sendte Fred,
 Med Velbehag han skuer ned
 Til hver, som ham vil takkes.

2. Gud! du gav selv dig
 Faders Navn; Som Børn
 vi dig tilbede: Vi finde Tryg-
 hed i din Favn; Du hører
 naar vi bede. Din Vælde
 vindskrænket er, Alt hvad du
 byder, see! det skeer! Vel
 os for saadan Herre!

3. O Jesu! Guds een-
 baarne Søn, Til Held for os
 udkaaret, Du kom til Adams
 faldne Kion, Blevst hadet,
 spottet, saaret. O! vor Forsø-
 ner, sendt fra Gud, Annam
 vor Bøn, og frie os ud fra
 hvad os kan fordærve!

4. O Hellig And! det er
 dit Værk, At Sandheds Lys
 vi finde. I Kamp du gjør den
 Svage stærk, At han kan Seier
 vinde. For os ved Troe og
 Kierlighed Til Maalet frem,
 til Salighed, Bønør, bøn-
 ør os. Amen!

No. 4.

Mel. Vi takke dig, o Gud vor
Fader kiere ic.

Vi takke dig, o Gud! vor
kiere Fader! Som os saa
meget Godt tilskyde lader; Alt
hvad du gjør, er os til Gavn
og Baade. Tak skee din Raade.

2. Vi takke ogsaa dig, Guds
Søn, vor Herre! At du os
skionkede din blide Lære; Saa
kiertlig du udslettede vor Brø-
de, For os du døde!

3. O! Guds og Jesu Mand
dig Tak vi sige, At du ledsager
os til Sandheds Rige, Og
trøster os, og gjør os altid
rede, At troe og bede!

4. Dig Fader, Søn og
Mand al Priis tilhører, Du
skabte Alt, og Alt til Held
du fører! Thi synge vi med
Glæde allesammen: Lov skee
dig! Amen.

No. 5.

Mel. O store Gud, vi love dig ic.

O store Gud! vi love dig,
Al gode Gud! vi takke dig.

2. Hvo er som du i Her-
lighed? Hvo er som du fra
Eviighed?

3. Dit Ravn lovsynge Che-
rubim! Dit Ravn lovsynge
Seraphim!

4. Og saliggjorte Menne-
sker I stemme med din Engle-
Hær: Hellig est du vor Gud!
Hellig est du vor Gud! Hel-
lig est du vor Gud! Jehova,
Zebaoth!

5. Din Priis fra Himlens
høie Chor Gienlyder paa den
hele Jord.

6. Propheterne kundgjorde
dig, Apostlerne forkyndte dig,
Og Martyrskaren prisste dig
I Dødens Stund høitidelig.

7. Saa priser dig din
Kristenhed, O Gud! i Tid
og Eviighed.

8. Dig Fader, dig, den
saude Gud, Og Sønnen, som
fra dig gik ud.

9. Og din den gode Hel-
lig Mand, Som samler os
ved Troens Baand.

10. Du Guds Eenbaarne
Jesu Christ! Al Sandheds
Lærer var du vist.

11. Du bragte Jorden Lys
og Fred, Og gav os Haab
om Salighed.

12. Nu løst fra Dødelig-
heds Baand, Du sidder hos
Guds høire Haand.

13. Men atter skal vi skue
dig, En Dommer over Jor-
derig.

14. O hielp os! hielp os!
vær vor Trost, Os som du
selv har dyrt forløst!

15. Lys for os ved dit
Sandheds Ord! Og led os
frem i dine Spor!

16. Velsign os her til Liv
og Siel, Giv os i Himlen
Arv og Deel!

17. Velsign din ganske
Krisstenhed, Og alle Jordens
Slægter med!

18. Alt Sandhed, Fred og
Ret og Troe Maa boe, saa-
vidt som Slægter boe!

19. Og alle, alle tiene dig,
Forstandig og eendragtelig.

20. O! store Gud! vi
love dig! Algode Gud! vi
takke dig!

21. Hvo er som du i Her-
lighed? Hvo er som du fra
Ewigbed?

22. Til dig, til dig sjaacr
al vor Lid Fra nu og indtil
evig Tid.

23. O! her vor Sang!
bønhør vort Raab! Og styrk
vor Siel i Troe og Haab!

NO. 6.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

Guds Priis forkynde Him-
lene, Hvor Stiernehæres Tu-
sinde Hans Almagts Roes
udbrede. Hans Tempel er
det vide Runt, Naturen er
hans Helligdom, Al Verden
ham tilbeder! Kommer, kom-
mer, hver sig bøie For den
Høie, Og bekiende: Herrens
Magt er uden Ende.

2. En Dag den anden Bud-
skab bær: Høipriselig Alherren
er JalleVerdners Riger. Den
samme store Tidende Om
Gud, vor Gud, den Herlige
En Nat den anden siger. Al-
ting, Alting, os kan iære: Gud
er Herre! Gud er Fader!
Alles Herre, Alles Fader.

3. End lod du ved dit Ord
og Bud, Tak være dig, alMaa-
dens Gud! Et større Lys op-
rinde. Hvad i din Skionne
Verden her Wort svage Die
dunkelt seer, Vi der opklaret
finde.

finde. Herre! Fader! lad
din Ære Altid være Os for
Die, Til vi see dig i det Høie.

No. 7.

Mel. Af Høiæden oprunden er.

Gud! Herre! hvo kan fatte
dig? Alherlige! hvo ligner
dig? I Anders' store Rige?
Den hele Verden raaber ud,
At du er Herren, ene Gud,
Fuldkommen uden Lige. Ewig,
mægtig, stor og herlig, Wiis
og kærlik; Dig bør Ære,
Ene Lov og Priis og Ære.

2. Du er, du var af Ewig-
hed; Og bliver ewig, ewig ved
Alvældig at regiere. Du by-
der: Verdener fremstaae! Du
byder: Verdener forgaae;
Thi du, kun du, er Herre.
Jorden, Himlen, alt dig pri-
ser, Og os viser, Gud! din
Styrke. Dybt i Støvet vi
dig dyrke.

3. Din Storhed er usatte-
lig, Et Guddoms Lys omgi-
ver dig, Det intet Die taaler.
Dog er du virksom allesieds,
Og styrer Verdnens vide
Kreds, Som Lanken selv ei

maaler. Skaber! Herre! hvo
udgrunder Dine Under? Dem
vi spore I det Smaa, som
i det Store.

4. Hvad være vi foruden
dig? Din Wiisdom aabenba-
rer sig I Himlen og paa Jor-
den; Og siedse skal du blive
ved, At styre til dit Hiemed,
Den hele Skabnings Orden.
Medgang, Modgang, alt du
sender; Thi du kiender, Al-
ting usie, Nat er Middag
for dit Die.

5. O Gud! du er Algod-
heds Gud! Du siedse deler
Glæder ud Med runde Fader-
hænder. I Morgenrødens
blide Smil, I Nattens Dug,
i Solens Ild, Du Liv og Fryd
nedsender. Enge, Skove,
Bierge, Dale, Indig male
Gudheds Under. Alt dit Værk
er Gudheds Under.

6. Saa prise hver med hel-
lig Fryd, Med Høitids Sang
og Jubelhyd, Ham alle Her-
rens Herre! Seer Jordens
Skionhed, Himlens Pragt!
Seer her hans Wiisdom,
Gudhed, Magt! O! seer

hans Guddoms Ere! Skuer!
føler! fryder eder! Og tilbe-
der Ham vor Fader! Ham
ved Jesum Christ vor Fader!

No. 8.

Mel. Enhver som troer og bliver
døbt ic.

Guds Soel oprinder! hvil-
ken Pragt! Paa nye Naturen
lever; Til dig, hvis Haand
har alt frembragt, Min hele
Siel sig hæver. Og Hiertet
henrykt bryder ud; Er Skab-
ningen-saa skion, o Gud! Hvad
maa du selv da være?

2. Jeg i Naturen stor dig
seer, Og stor i Raadens Rige.
Alt finder Sielen meer og
meer Hvad Ord ei kan udsige.
Bundløse Dyb af Kierlighed!
Som Engle selv maa svimle
ved, Dig ingen Skabning
fatter.

3. Ufattelige Gud! til
dig Sig Siel og Hiertet hæ-
ver, Hvert Knæ i Andagt
bøier sig! Dig prise Alt hvad
lever! Haleluja! vor Gud
er stor! Bryd ud i Lov, for-
løste Jord! Tilbed vor fæl-
leds Fader.

No. 9.

Mel. Nu kom her Gud fra
Engle-Chor ic.

Haleluja! vor Gud er stor,
Hans Magt er uden Ende!
I alt, hvad omes paa vor
Jord, Hans Vink, hans Kraft
vi kiende; Og Firmamentets
Stiernehær Os Vidne bær:
Guds Magt er uden Ende.

2. Til dig, o Gud! os
Himlens Pragt Og Jordens
Skionhed leder; Din Wiis-
dom og din Skabermagt Til
Altting sig udbreder. Paa
Alt dit Guddoms Præg er
sat, Ved Dag, ved Nat Min
Siel dit Navn tilbeder.

3. Kun lidt af hvad din
Haand har gjort, Mit svage
Syn erkliender; Men dette
lidet, o hvor stort! Hvor det
min Andagt tænder! Jeg
sindser — raaber henrykt ud:
"Dig seer jeg, Gud! Hvor-
hen jeg Diet vender."

4. Og som du Vældens
Herre er, Saa er du Raa-
dens Fader; Thi lad end
Trængsel møde her, Paa dig
jeg mig forlader. For Bold

og Lifi ei frygter jeg, Vil du
det ei, Da intet Ondt mig
skader.

5. Halleluja! vor Gud er
stor. Hans Navn vil vi bekie-
de. Han skabte Himlen og vor
Jord, Vi kun til ham os vende.
Om Jord og Himmel end
forgaaer, Hans Rige staaer,
Hans Magt er uden Ende.

NO. IO.

Mel. Mit Barn frygt den sande
Gud ic.

Krisne! synger høit i Chor:
Gud, vor Gud er evig stor,
Hellig, mægtig, god og viis,
Ham tilhører Lov og Priis.
Vi med Fryd istemme da:
Han er stor Halleluja! Alle
Himle svare: Ja!

NO. II.

Mel. Afshoiheden oprunden er ic.

Lovsynger Gud den Herlige,
Som Verdners Hær fremvin-
kede: De vidne om hans Vere!
Stor er den Herres Majestet!
I Ydmuyghed bør Mennekset
Ham daglig Priis frembære.
Alle, Alle, værer rede At tilbe-
de Gud den Høie, Alles Knæ
for ham sig bøie!

2. Høit over Himles Him-
le staaer Din Trone, Gud!
og ey forgaaer, Om alt det
Skabte falder. Alt, Alt dit
Scepter lyde maae, Dg sødes,
leve, doe, opstaae, Naar du al-
mægtig falder. Godt er, Her-
re! hvad du byder. Skionhed
prynder Himlen, Jorden. Alt
er Wiisdom, Pragt og Orden.

3. Du var og er og bliver
ved. Dit Væsen ikke Tiid og
Sted, Dg ingen Grændse kien-
der. Dog er du alle lige nær;
Bed dig jeg lever, røres, er,
Hver Skiebne du mig sender.
Lad mig stedse agte noie, At dit
Die Seer mit Hierte, Kien-
der al min Fryd og Smerte.

4. Algodheds Gud! din
Kierlighed Til alt det Skabte
strømmer ned, Dg Liv og Held
udbreder. Den standser intet
Dieblik, Alt hvad som Livet af
dig fik, Sig i sit Væsen glæ-
der. Aldrig, Fader! vi det
glenime, Men vor Stemme
Høit skal klinge, Dig, Algo-
de! Lov at bringe.

5. Lovsyng din Skaber, o
Natur! Lovsyng, lovsyng hver

Kreatur! Hvert Knæ for ham sig bøie. I hvert af Skabningskiedens Led Jehovas Magt og Kierlighed Fremskinner for vort Die, Kommer, kommer, bøier eder Og tilbeder! Ewig være Ham, vor Gud, Lov, Priis og Ære!

No. 12.

Mel. Lovet den Herre, den mægtige Konge med Ære 1c.

Lovsinger Herren, den Stærke, den Gode! den Vise! Kommer Forløste! og lad os med Psalmer ham prise! Hvor er en Gud, Hellig og stor som vor Gud? Alt hvad har Ande Ham prise!

2. Lovsinger Herren, som underfuldt vilde os smykke: Sundhed han giver, og Belmagt, og Glæder og Lykke. Truer end Rød, Truer end Fare og Død: Dog vil os Herren betrygge.

3. Lovsinger Herren! Belsignelse kom fra det Høie, Kom til vort Arbeid, og styrkede os i vor Noie. Synligen kan Spores i Stad og i Land Forsynets vaagende Die.

4. Lovsinger Herren, som styrer og ordner og leder, Som os det Gode endog af det Onde bereder! Himmel og Jord Raaber: "Vor Skaber er stor!" Altning hans Ære udbreder.

5. Lovsinger Herren, I Mennesker alle tilsammen! Himle ham prise; men ogsaa ham takkes vor Stammen. Herren er Gud! Ewig vi prise vor Gud! Alt hvad har Liv, svare: Amen!

No. 13.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt 1c.

Ufattelig for Mennesker Er du Naturens Herre! Ufattelig for Engles Hær Er, Jehova! din Ære! Du hed og Berdner vælded' ud, Og Aander bleve paa dit Bud, Og blive ved at være.

2. Dybt bøier Engelen sig ned, Og ydmyg dig tilbeder; Al Verden fuld af Herlighed, Din Majestæt udbreder, Men ingen, ingen fatter dig; Thi du er Gud, dig selv kun lig I alle Evigheder.

3. Dybt,

3. Dybt, dybt i Støvet og:
 saa vi Os bævende nedboie; I
 Jesu Navn tilbede vi Dig, evig,
 evig Høie. O! fra din Him-
 mels Herlighed See altid til
 os Svage ned, Med naadigt
 Fader: Die.

No. 14.

Mel. Enhver som troer og bttver
 dobt ic.

Bor Gud er evig, viis og stor,
 Og mægtig uden Lige! Saa
 "dner Himmel, Hav og Jord,
 Og al Naturens Rige! Ja!
 hver en Røst i Mark og Skov,
 I Hav og Luft, hans Stor-
 heds Lov Høitidelig bebuder.

2. Hift Dagens Soel saa
 varm og blid Fra Ost til Vest
 sig skynder. Den ordner siadig
 Narets Tiid, Og Frugtbarhed
 forkhynder. Den klæder skiont
 vor nøgne Jord, Og fryder
 hver som paa den boer. O!
 stor er Solens Skaber!

3. Ja Ratten selv, den stille
 Nat, Om Herrens Almagt
 minder; Da Maanen paa sin
 Bane sat, Blandt Stjerners
 Hær oprinder. Hvo saae din
 Pragt, o Gud! hvo saae Det

stjernefulde Himmelblaae, Og
 folte ei din Storhed?

4. Til hvilket majestætisk
 Syn Fremkalder os din Tor-
 den, Naar rædsomskionne Lyn
 paa Lyn, Forkhynde dig for
 Jorden? Da tænker Støvet's
 æble Son: Din Røst, o sto-
 re Gud! er skion, Selv naar
 den Skræk udbreder!

5. Dig, Herre! priser I-
 dens Magt, Og Stormens
 høie Susen, Og Jordens yn-
 defulde Pragt, Og Volgens
 hule Brusen. Ja hele Ver-
 den stemmer i Den samme
 Høitidsfang som vi: "Stor
 er Naturens Herre!"

No. 15.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
 raade ic.

Scion er den Jord som vi be-
 træde, Og skion er Himlen, der
 vi see, Dog skal de ældes, som
 et Klæde, Og alting ældes skal
 som de. Kun Himlens, Jor-
 dens Skaber, Gud, Han ældes
 ei; thi han er Gud.

2. See! Solen stiger frem
 og daler, See! Dage komme,

Dage gaae. De skisne Blom-
ster Baaren maler, De salme,
visne hen, forgaae. Alt hvirv-
les i Omvexlinger; Men evig
Gud den samme er.

3. Ja Gud! du var, du er
den samme, Du bliver ufor-
anderlig; Thi skal det Haab ei
staae til Skamme, Som jeg
grundfæstet har paa dig. Du
signe kan, og signe vil, Har
evig Magt og Lyft dertil.

4. Saa svinde kun al jor-
dift Glæde! Saa svige kun
hvert jordift Held! Naar
Bemodts Taarer Diet væde,
Da trøster stadigt Haab min
Siel. Paa Gud jeg trygt for-
lader mig, Og han er ufor-
anderlig.

No. 16.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu
Christ 2c.

Naar Stjerners Hær udbre-
der sig For mit hevnkte Die,
Da hæves Tanken, Gud! til
dig, Som troner i det Høie.
Din den uendelige Magt har
dette store Alt frembragt; Og
naar du vil, o store Gud! Du

ved dit Bud Fra Jutet kalder
Livet-ud.

2. O Herre! du Allmægti-
ge! Du Livets hulde Fader!
Du signer Alt det Levende,
Paa dig jeg mig forlader; Thi
fra det første Dieblif, Da jeg
til Liv, til Held frengik, Hver
Time som jeg lever her, Beteg-
net er Med idel nye Belgier-
ninger.

3. Og naar jeg stuer Hav
og Jord, Og Himlens hvalte
Bue, Da seer jeg at din Magt
er stor, At aldrig jeg bør grue.
Mig ingen Fare kommer paa,
Som ved dit Vink jo standse
maa; Og naar det med dit
Raad bestaaer, Din Haand
formaaer, At skabe Vinter om
til Vaar.

4. Hvad Rød mig da kan
komme til, Til dig vil jeg mig
vende. Jeg veed du baade kan
og vil Mig Hielp og Redning
sende. Hvad du ei bygger det
forgaaer; Hvad du velsigner,
det bestaaer. O! skienk os din
Velsignelse, Allmægtige! Du
som behersker Himlene.

No. 17.

No. 17.

Mel. Kom Gud Staber, o Hellig Aand ic.

Hvor est du, Gud, forfærdelig! Hvo kan, hvo kan bestaae for dig? Dit Lyn, din Torden i sin Pragt, Din Storm forkynder os din Magt.

2. Naar du din Vælde laader see, Da bæve Jordens Mægtige; Saasnart du vinker kastes om Al Ondskabs Magt og Herredom.

3. Ustyldigheden staaer den bi, Og gjør den fra sin Trængsel fri. Den stielver ey for BOLD og SVIG, Som troer og haaber fast paa dig.

4. Thi vil vi have vel i Ngt, O store Gud! din Enemagt; Og hude hvad dit Ord os bød, Og troe paa dig i Liv og Død.

No. 18.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

Alt skeer, o Gud! som du det vil, Dit Bud maa alting hude, Hvor er den Magt, det Væsen til, Der kan din Vælde bryde? Du ryster ned som Løv, Du veivær bort som Støv, Enhver

som Modstand gjør, Og sig formaste tør, At trodse paa sin Styrke.

2. I Mægtige! vor Gud er nær, Den store Overherre! O! vidner det I Mennecker, Og giver Herren Ere! Han hører Alles Raab, Han er Fortrængtes Haab: O Gud! min Gud! paa dig Vil jeg forlade mig, I alt hvad mig skal hændes.

3. Du kiender hvad som gavner mig, Og det du vift mig giver; Thi frygter jeg ei BOLD, ei SVIG, Men fast i Haabet bliver; Gud du er Magtens Gud, Af Rod du redder ud. Tryg er jeg i din Favn, Lov skee dit store Navn; Lov, Priis og Ere, Amen!

No. 19.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

O Gud! dit Væsens Majeestet Er uden Maal og Ende. Hvo kan din Storhed fatte ret? Hvo ret din Vælde kiende? Du er og var af Evighed, Og evig skal du blive; Og ingen, ingen

ingen Skabning veed, Dit
Væsen at beskrive.

2. Ja, ingen, ingen Skab-
ning er, Som fatter dig, o Her-
re! Men dine vise Siernin-
ger Forkynde høit din Ere.

Hvorhen, til Himmel eller
Jord, Vi Syn og Tanke
vende, Din Guddoms tydelige
Spør Vi allevegne kiende.

3. Den vidtudsfrakte Him-
mels Pragt, Din Herlighed
afmaler. Den om sin store
Skabers Magt Høitideligen
taler. Du kaldte Soel og
Måane frem, Og alle Stier-
nehære; Din Kraft endnu op-
holder dem: Almægtig maa
du være.

4. Vor Jord er af din
Gødhed fuld, Din Soel Natu-
ren fryder; Din milde Regn
i døde Mulm Sin Frugtbar-
hed nedgyder. Med Korn vor
Mark velsignet er, Og Træet
Frugter bærer, Og Dyr og
Fisk og Fuglehær Os glæder,
gabner, nærer.

5. Ja! du er viis og god og
stor, Du evig, evig Høie! Saa
vidner Himlen, saa din Jord
For vort henrykte Dø; Thi

skal vort Hierte idelig Dig
elske, dig tilbede, I alt vi kien-
de, sole dig, Vor Trost, vort
Haab, vor Glæde!

NO. 12.

Mel. Den pragtig' Soel, som
hele Verden glæder ic.

Stor er du Gud! utalte Eng-
les Hære Forkynde høit din
Guddoms Magt og Ere. O!
du, som over Himles Himle
boer! See Lordners Prag,
og Baarens blide Ynde, Og
Mattens Mulm og Solens
Glands forkynde, At du er stor.

2. God er du, Gud! og hine
Engle-Hære, Og vi som Præg
af dig i Støvet bære, Og
Ormen skabtes til Lyksalighed;
Baar, Sommer, Høst, for os
din Gødhed vise, Selv Win-
ter-Frost og Hvirvel-Storm
maa prise Din Kierlighed.

3. Naar du til Doms vil
hele Slægter kalde, Og Jor-
den skælver, stolte Stæder fal-
de, Jeg seer din Magt og bæ-
ver tavs for den! Du byder
Fred! og Skabningen sig fry-
der, At du, hvis Magt al
Skab-

Slabningen adlyder, Er Stø-
vets Ven.

4. Hvi skulde da mit spage
Hjerter grue, Jeg overalt jo kan
din Godhed skue, Og aldrig,
aldrig den skal stettes ud. Om
Jld og Vand al Jordens
Kreds omspyndte, Med Haab
og Troe jeg dog mit Die vend-
te Til Dig, min Gud!

5. Ei Dødens Skræk, ei
Gravens skumle Skygger For-
færde mig: din Godhed mig
betrygger; Jeg vandrer glad
mod Evigheden hen. Frimo-
dig seer jeg Døden, naar den
kommer, Frimodig jeg frem-
saaer for dig, min Dommer!
Min Gud! min Ven!

No. 21.

Mel. Nu vel an vær frisk tilmode.

Evig priset og ophøiet Være
Herren, Jehova! Englestjæren,
dybt nedboiet, Synger ham:
Halleluja; Ogsaa vi hans
Mennesker Prise ham i Stø-
vet her, Synge ham, vor gode
Fader, Ham som aldrig os
forlader.

2. Han, som har grundfæ-
stet Jorden, Han, som bredte

Himlen ud; Han, som i en evig
Orden Holder Alt ved Al-
magts Bud. Han, som var fra
Evighed; Han som bliver evig
ved: Kun paa ham vort Haab
vi bygge; Kun ved ham vi ere
trygge.

3. See, den Hungrige han
giver, Som en Fader, dagligt
Brod; Den Ustyrbige udriver
Han fra Trængsel, Bold og
Rød. Hos vor Gud er Ret
og Dom. Ondskabs Anlæg
styrtes om. Intet, intet kan
os fælde: Hvo kan staae mod
Herrens Vælde?

4. Gud, vor Gud os ei
forlader, Aldrig, aldrig svigter
han. Han vor Herker, han
vor Fader, Hvo er stor og god
som han? Herlig er hans
Baretægt, Lige stor fra Slægt
til Slægt. Priser ham med
hellig Iver, Ham som var, og
er, og bliver.

No. 22.

Mel. Breden din aspend, Herre
Gud af Naade ic.

Uvidende! dit Die mig
raanfager, Hver lønlig Drixt,
hver

hver Tanke du opdager; Ei noget Onske i mit Bryst sig rører, For du det hører.

2. Du følger mig paa alle mine Veie, Og du er hos mig ved mit stille Leie; Enhver min Daad, som tidt er ond, desværre, See du, o Herre!

3. Gud! hvor kan jeg mig for dit Nafn dølge? Hvor flyer jeg hen, hvor du mig ei skal følge? Foer jeg til Himlen, der er du tilstæde, Der er dit Sæde.

4. Og foer jeg ned til Havets dybe Huler, Da er du der; forgieves jeg mig skjuler. End gif jeg did, hvor Morgensvel oprinder, Du der mig finder.

5. Og kunde jeg mig ind i Ratten svøbe, Den skulde mig som Middagslyset røbe; Thi Mørket selo for dig, Naturens Skaber! Sin Mørkhed taber.

6. Lad denne Tanke mig til Wiisdom vække, Lad den fra syndig Id og Daad mig skrække, Mit hele Liv, ethvert mit Skridt lad være Dig, Gud! til Være.

7. Og glider jeg, lad mig dog ikke falde; Du hører dem, som dig om Hielp paakalde; Og strider jeg, er du i Kampens Hede Med Kraft tilstæde.

No. 23.

Mel. Fader vor udshimmerig u.

Uvidende! du skuer alt, Hvert Stov, hver Stierne du har talt: I Verden intet foregaaer, Du seer jo, hvad? og hvor? og naar? Et Skjul for dig ey Mørket har, For dig er Nat som Dagen klar.

2. Nu Riger reise sig og staae, Nu Riger rokkes og foregaae, Nu Døgnets Orme visne hen, Og nu de myldre frem igien: Saa stort, saa lidet Intet er, At jo dit Die Altning seer.

3. Saa seer du og, o Gud! til mig, Ethvert mit Skridt er kiendt af dig; Den skjulte Tanke i min Siel, Den seer du grant, og seer den heel. Du mærker hver min Sorg, min Fryd, Du veier hver min Feil, min Dyd.

4. O! den Forvisning i
mit

mit Sind skal dybt og dybt
sig prente ind, Og den skal
minde kraftelig, Naar Tant og
Lyster friste mig. Min Gud,
min Dommer er mig nær, Og
han, han al min Vandel seer.

No. 24.

Mel. Den prægtig' Soel, som
hele Verden glæder ic.

Før dig, o Gud! ei Skiul-
sted jeg finder. Du Tanken seer,
for den i mig oprinder, Du
skuer klart alt ondt og godt i
dea; Men og du seer hvert
Uheld, som mig hænder, Og
hører grant hvert Sul, som jeg
opsender Til Himmelen.

2. O Herre! giv jeg meer
og mere lærer, At alt hvad
Sielen tænker og bogierer,
Hvert Ord, hver Daad, du
alting, alting veed. O! aldrig
skal mig Synden da fornædre,
Og stadig jeg gaaer frem og
vorder bedre, Og doer i Fred.

3. Om jeg mig seer forladt,
forfædt af alle, Ja gaaer jeg
ned i Dødens mørke Dale,
Mit Hierte da skal føle denne
Trøst: At du mig seer, og at
naar intet Dre Fornemmer

mig, da kan, da vil du høre
Mit Hiertes Røst.

No. 25.

Mel. Enhver som troer og bliver
døbt ic.

I Himles Himle troner Gud,
Alt Verdens Gud og Herre!
Der lyde Englene hans Bud,
Og vidne om hans Være; Men
ogsaa skuer Herren ned Til os
med Fadens Misfæthed, Han
er hos os tilstæde.

2. O Tanke! du er trøste-
lig I Livets mørke Dage: Jeg
veed, min Gud er nær hos mig;
Thi vil jeg ei forsage. Hvor
stor min Nød og Kummer er,
Jeg ængstes ei, thi Gud er
nær; Han kan, han vil mig
hjelpe.

3. Min Tillid ei forgieves
er, Gud hører, naar jeg beder,
Han styrker mig i Fristelser,
Han mig til Dyden leder.
Naar jeg det Gode gierne vil,
Og jeg afmægtig er dertil, Da
giver han mig Kræfter.

4. Nær er min Gud, og
huld han seer, Naar jeg det
Gode fremmer; Og glemmes
det af Mennesker, Min Gud
det

det ikke glemmer. Gaaer det end ikke frem med Held, Saa finder Tanken i min Siel Dog Raade for hans Die.

5. O Gud! din lyse Herlighed Dpsylder Himlens Riger; Men og din Kraft, din Mistunhed Til Jordens Børn nedsliger. Du Herre! du Retfærdige, Du Allestedsnærværende, Du er mit Haab, min Tillid.

No. 26.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

Du Allestedsnærværende! Din Haand i Alt vi kiende; I Stort og Smaat vi grant dig see, Hvorhen vi Diet vende. Du styrer alting vel For Legem og for Siel; Du er i Fred og Rod, Du er i Liv og Dod, Hos hver med Kraft tilstæde.

2. O Held! som Tanken overgaaer, At du er med os, Herre! At haarde og at blide Raar, Din Viisdoms Gaver ere. Du vil vort sande Gavn; Thi prise vi dit Navn. Hvi skal vi klarlig see, At hver din

Styrrelse Vor Mistunhed og Viisdom.

3. Gib at paa hver min Id og Daad, Jeg siedse agter noie; Thi og mit Hiertes skulke Raad Staaer aabent for dit Die. Den Tanke lede mig, Til ret at lyde dig! Jeg her da vandrer saa, At hvi jeg kan bestaae, Naar jeg skal see dit Ansyn!

No. 27.

Mel. Vor Gud han er saa fast en Borg ic.

Gud, Herre! dig tilbeder jeg, Og din Alviisdoms Under. Usportlig er for mig din Vel; Jo meer jeg den begrunder. Du er uendelig; Hvo kan begribe dig? Hvor er en Ledetraad Til dit det skulke Raad? Som Engle selv ei fatte.

2. Forunderlig du hvælvede Din store Himmelbue; Vort Die med Henrykkelse Der Solens Lys kan skue. I Orden synes der Utalte Stjerner Hær. Du er ufattelig! Gud! jeg tilbeder dig! Jeg skuer og tilbeder.

3. For-

3. Forunderlig i Livets Gang De Vandrende du leder, Tidt Veien er saa mørk og trang For den, som dig tilbeder; Og Held og Overflod Saa tidt er Ondskabs Lod. Du er ufattelig! Gud jeg tilbeder dig, Jeg tier og tilbeder!

4. Men hist, naar med forklaret Sands, At see du mig tilstæder; Naar Mørket bliver Himmelglands, O! hvor jeg da mig glæder! Hvor jeg lovsynger da, Dig Herre Jehova! Din Wiisdoms Bei er Held, Du gjorde alting vel! Dig, dig alene Vere!

No. 28.

Mel. Mit Barn frygt den sande Gud 1c.

Gud! i alt hvad er og skeer, Henrykt jeg din Wiisdom seer. Førend Verden blev bereed, Saae du den fra Ewighed. Saae den Gang, som Alt skal gaae, Og hvad Udfald Alt skal faae. Ja hver Tanke grant du saae.

2. Alt forkynder til din

Pris, Du er overbættets wiis. Hele Verden, skion og stor Bærer idel Wiisdoms Spor! Hvert et Strgae, hvert Hovedhaar, Hvert et Stovgran overgaaer Alt hvad Jordens Konst formaaer.

2. Alting, Alting raaber ind: Herren er al Wiisdoms Gud! Skulle vi da ei paa dig, Fader! lide tryggelig? Du det bedste altid seer, Og saa vist tildeleer hver, Hvad du veed, ham gavnligt er.

4. Herre! lad din Wiisdom mig Trostie, styrke idelig! O! jeg da paa Livets Bei, Ei forsager, knurrer ei. Jeg kan ikke oversee, Hvad som bør, og ei bør see, Fader! see din Villie!

No. 29.

Mel. Min Siel nu lover Herren 1c.

Min Siel skal Herren prise, Ham prise Tanke og Begier, Den Stærke, Gode, Wise; Vee mig, om jeg ham glemte her! Han vil, han vil tilgive Mig al min Syndedaad, Vil mig

mig med Kraft oplive Alt ved
 sit Raades Raad. I Sorg
 og Mod han fryder Mit Hjer-
 te med sin Fred, Og hist hør
 ham jeg under Hans Himmels
 Salighed.

2. Alherren lod forkynde
 Den Frelse, som han os til-
 bød: Han faderlig vil ynde
 Enhver, som ikke Pagten brød.
 Hos Gud er ikke Harme, Han
 tugter som en Ven; Gud vil
 sig helst forbarne, Han reiser
 os igien. Hvo paa Guds Beie
 bliver Med ham er Herrens
 Fred, Ham trindt omkring
 omgiver Guds Herrens Mi-
 skunhed.

3. Som mod sit Barn en
 Fader Er kjerlig, overbærende,
 Saaledes Herren lader Mod
 os sin fromme Skaansel see.
 Han veed vi ere faldne, Han
 veed vi ere Stov, Til Dødens
 Magt hiemsaldne: Et synke-
 færdigt Lov. Som Lov for
 Hvirvelvinde, Henfarer Livet
 bradt; Vi Mennesker bort-
 svinde I Gravens tavse Nat.

4. Guds Herrens Raade
 ene Urokket staaer i Evighed:

Op I! som Herren tiene, I
 Hiertets sande Trofasthed!
 I som ved Mandens Styrke,
 Gaae frem fra Dyd til Dyd,
 O kommer! Gud at dyrke
 Med Tak og hellig Fryd!
 Han og med Raade hører
 Den, som i Støvet boer,
 Engang han os henfører
 Blandt Engles høie Chor.

5. Tilbedelse og Vere Dig
 Fader, Son og Mand, bør
 skee, Dit Navn heilovet være
 Paa Jorden som i Himlene.
 Tilbedelse og Vere Dig Gud,
 som var og er! Lad takkes dig,
 o Herre! Den Tak vi ofre her.
 Engang hist i det Høie Vor
 Sang er Engles lig, Naar
 med forklaret Die Vi evig
 skue dig.

Nb. 30.

Mel. Op alle, som paa Jorden
 boer ic.

Op hver, som Jordens Kredts
 bebøer, Lovsynger Gud med
 Fryd! Vor Lovsang lyde fra
 vor Jord Blandt Engles
 Jubellyd:;

2. Os alle Liv, og Kraft
 og

og Brød Han giver usfortient,
 I al vor Kummer, al vor Nød
 Har han os Redning sendt :/:

3. Al! vi saa megen Synd
 begaae! Dog Gud langmo-
 dig er; I Straffens Sted
 saa tidt vi faae Endog Bel-
 gierninger :/:

4. Han være os fremde-
 les blid, Og frelse os af Nød,
 Han signe faderlig vor Glid,
 Og give dagligt Brød :/:

5. Hans Naade staae os
 kraftig bi, Imens vi vandre
 her; At vi fra Synden blive
 fri I Gierning og Begier :/:

6. Han styrke os i virksom
 Troe, Paa Herren Jesum
 Christi, At stadig ham vi lyde
 froe, Trods Verdens Magt
 og List :/:

7. Da, mens vi giennem
 Livet gaae, Er Gud os Lys
 og Kraft, Og naar vi Livets
 Ende naae, Er Gud os Lys
 og Kraft :/:

No. 31.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
 og Gud ic.

Jeg af din Godhed Livet fik,

O, store Gud og Fader! Og
 intet, intet Dieblif Din God-
 hed mig forlader. Du styr-
 ker og opholder mig, I Li-
 vet mig ledsager; Jeg Glæde,
 Sundhed, Alt af dig, O gode
 Gud! modtager.

2. O! skulde jeg da nogen
 Stund Din Fader-Godhed
 glemme? Og ikke af mit Hier-
 tes Grund Dig Tak og Priis
 istemme? Erindt om i Lust
 og Mark og Skov, Fra glade
 Millioner, Den eviggode Skæ-
 bers Løb Hoitideligen toner.

3. Jeg ingen din Belgier-
 ning vil, O Gud! uskionsom
 nyde; Din Lov skal, medens
 jeg er til, Fra mine Læber lyde.
 Ja, Herre! du er Kierlighed!
 Din egen Søn du sendte: Vor
 Frelse var dit Diemed; Vor
 Frelse han fuldendte.

4. Din Aand ved Ordets
 Kynd, o Gud! Mig Lyst og
 Kraft indgyde, Sand Lyst at
 kiende dine Bud, Og Kraft
 til dem at lyde; Ja jeg vil
 stamme tillidsfuld, Naar
 Verden jeg forlader: Du
 var mig stedsse blid og

huld, Du var, du er min
Fader!

No. 32.

Mel. Naar vi i første Noden
saae ic.

Hvort meget Godt, o God-
heds Gud, Du du dog tierlig
dele ud, Til dem især, som
søge dig, Og paa dit Ord
forlade sig!

2. Du styrker, væger,
glæder dem; De ledes til din
Sandhed frem. Du gjør
dem Medgangs Timen blid,
Og trøster dem i Nødens Tid.

3. Min Siel skal aldrig
trættes ved, At vidne om din
Missunhed; Thi usforlydt
saa tidt du mig Velsignede saa
rundelig.

4. Og gif end Verden mig
imod, Var du dog nær, var
du dog god; Til dig jeg raabte,
og mit Raab Det hørte du,
gav Kraft og Haab.

5. O, priser Herren, han
er god! Han aldrig, aldrig
os forlod. Forsagte Krisne!
fatter Mod! Og priser Her-
ren: han er god!

No. 33.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son ic.

Vor Gud er idel Kierlighed!
Fra Slægt til Slægt han
bliver ved Hver Skabnings
Vel at fremme; Han signer
daglig alt hvad er, Han signer
sine Mennesker, Han ingen vil
forglemme!

2. Du Fader! skabte os
til Held, Du lader af din
Raades Vælb Alt Godt til
os nedflyde; Vi af din milde
Godhed fik Hver nærsom
Frugt, hver Lødskedrik, Som
Land og Vand os byde.

3. Du stedse kommer os
ihu! Vor hele Skiebne styrer
du I Sorger og i Glæder.
Du er højs os i al vor Nød,
Ja, gode Gud! end i vor Død
Din Fader-Haand os leder.

4. Du minder os saa sa-
derlig, At hade Synd og lyde
dig, Som evig Dyden froner.
End synde vi mod dine Bud,
O! da forbarmer du dig, Gud!
Ved Jesum, vor Forsoner.

5. Ja! du er idel Kierlig-
hed, Du bliver evig, evig ved,
Vort

Vort sande Vel at fremme.
Her stamme vi vor Tak, vor
Fryd; Men hisset vi med
Jubellyd Din Godheds Lov
iflemme!

No. 34.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

D Gud! din Miskunhed
mod mig, Hvor kan jeg den
beskrive! Skal værdigen jeg
takke dig, Maa mig din
Haand oplive; Mod mig du
gior saa vel Til Legem og til
Siel. Alt Godt er fra din
Haand, O lær mig ved din
Haand, At jeg det ret erkjender!

2. Hvorhen mit glade Die
seer, Hvorhen sig Tanken
vender, Algode Gud jeg meer
og meer Din Miskunhed er-
kjender. O, naar jeg seer fra
dig, Gud Herre! ned til mig,
Gud Jehova! hvad er Jeg,
den du har saa kier, Jeg, den
du saa velsigner?

3. Hvor trygt at sætte Lid
til dig, Din Haand du aldrig
lukker, I Mod du vederqvæ-
ger mig, Forgjæves ei jeg sul-

fer. Selv den mig skulde
Trang Du saa sae mangen
Gang, Før jeg end bad derom,
Du mig i Møde kom Med
Miskunhed og Raade.

4. O Gud din Fader-Kier-
lighed, Hvor er den overvæl-
tes! Den usorandret varer
ved, Din Godhed kan ei træ-
tes. Du seer mit sande Gavn,
Giv det i Jesu Navn! Og
Herre! suubler jeg Paa Dy-
dens trange Bei, O da vær
du min Styrke!

No. 35.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Stor er din Miskunhed, o
Skaber! Den uden Maal og
Grændse er. I hellig Andagt
jeg mig taber, Naar jeg din
Godheds Under seer. Jeg
raaber da med henrykt Siel:
Alt hvad du gior er saare vel!

2. Du bød, og see: Na-
turen smilte I al sin Pragt,
som smykket Brød. Du bød:
og Livets Brimmel tilte Af
dine Almagts Hænder ud!
Du bød: og Jord og Luft og

Har Til alt, hvad lever, Græde spirer frem. Vor
Næring gav!

3. Mig gav du og Forstand Jord opfyldte du med Glæde,
at kiende, Alt og til mig du Og gav os Kraft at nyde dem.
skuer ned. O giv, min hele Du giver Helbred, Lykke,
Siel maa brænde For dig i Fred: Ja! da, vor Gud! er
Tak og Kierlighed; Giv, at Kierlighed.

3. Fra spæde Nar du os
jeg daglig priser dig, Som ledsager Med Faderhaand
daglig er saa god mod mig. paa Banen frem, I Rod du
hører vore Klager, Og naade-
lig du ender dem; Ja end vi
føjte, mens vi leed, Alt du,
vor Gud! er Kierlighed.

4. Engang dit Fader- Du gav os Kræfter at
vink mig lyder, At vandre fremdrage Vor Vandring her
bort fra denne Jord: Da paa Livets Bei, Af tidt vi
høiere min Forsang lyder suublede, vi Svage, Men du
vord Blandt de Forsløstes glade vor Gud forskiod os ei. Du
Chor; Med Engle jeg istem- ledte vore matte Fied Igien
mer da, Algode Gud! Ha- til dig ved Kierlighed.

No. 36.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Gud! du est god, hvor her-
lig lyder Din Godheds Priis
fra Slægt til Slægt! See
alt, hvad Mande har sig fry-
der Ved dig og ved din Va-
retægt. Alt skabtes, lever,
glædes ved Din underfulde
Kierlighed.

2. I Høitids Pragt du
Engen klæder, Du bød, og

5. O! lad os siedse, gode
Fader! Saae frem, veiledte
ved din Haand! Vor Fod din
Stie da ei forlader, Vi lyde
dig med villig Mand; Thi grant
vi see, og glædes ved, At
hvert dit Bud er Kierlighed.

6. Saa skal vor Tid i Fred
bortile, Du fører os saa tryg-
gelig, Og efter Gravens korte
Hvile, Du samler os, vor Gud!

til dig. Og da i evig Fryd og Fred Lovsynge vi din Kierlighed.

No. 37.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

Lovsynger Gud, I Skabninger! I hans det store Rige! Hans Godhed uden Ende er, Som den er uden Lige. Saa vidt som Himlens Bue gaaer, Er alt af ham, og Alt bestaaer Ved ham, den evig Gode.

2. Du bød, o Gud! det rige Hav Omkring vor Jord at flyde, Og Jordens Skib du Kræfter gav Sin Frugtbarhed at yde. Og Mark, og Skov, og Bierg, og Dal Frembyde Glæder uden Tal: Din Godhed alt forkynder.

3. Ja, gode Gud! din Kierlighed I Alt, i Alt os fryder, Fra dunstlig Skye den regner ned, Af Kilden den udslyder. Ved Solens Straaler varmer den, I Torden selv velsigner den, Tak være dig, o Fader!

4. Al gode Fader! kun ved dig Alt lever, er og røres; Alt ordner du saa viselig, Og alt til Held udføres. Dig prise al din Skabnings Hær! Din Godhed uden Ende er, Som den er uden Lige.

No. 38.

Mel. Hvo som vil salig udi Verden leve ic.

Hvad Lov skal vi dig Gud, vor Fader, bringe? Al Tak er for din Miskundhed for ringe.

2. Ved dig er alt, hvad er, af intet vorden; Du bød, og da blev Himmelen og Jorden.

3. Din Godhed har os Legemet og Livet, Og Sandt og Siel og Sielens Kræfter givet.

4. End giver du os Føde, Haus og Klæder, Og Forlighed og Helbred, Fred og Glæder.

5. Og nærmer sig et Uheld, os at skade, Da kan vi trygt os paa dit Værn forlade.

6. Al Sorg og Modgang,

som os kan bedrøve, Er Faders
Tugtelse og Faders Prøve.

7. Og al vor Nød og Sorg
omfider endes, Og ved din
Naade os til Fryd omvendes.

8. Du lader os ved Ordet
Kraftig lære, I Tanke og i
Daad dig ret at ære.

9. Du vilde selv ei din
Genbaarne spare, At reise os
igien, som faldne vare.

10. Din gode Hand os gi-
ver Kraft og Styrke, Naar vi
ved hellig Levnet dig vil dyrke.

11. O Gud! din Miskun-
hed er uden Ende; Med Fryd
og Tak, vi det for dig bekiende.

12. Dig prise vi i alle vore
Dage, Vor Lov og Tak, o!
lad den dig behage!

No. 39.

Mel. Enhver som troer og bliver
debt ic.

O Gud! vor Gud! vi prise
dig! Din Godhed vi tilbede!
Oß Syndere du faderlig, Fra
Last til Dyd vil lede. Gaae
vi end frem paa Lasters Wei,
Oß Bedrings Tid du nægter
ei, Langmodig est du, Herre!

2. Men Straffen, o! den
kommer vist, Naar Naadens
Tid forsømmes. Enhver for-
hærdet Synder hist Retfær-
digen skal dommes. Lyksalig
den! som kiender her Det Ene
som fornødent er, Og Gud
din Stemme hører.

No. 40.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre
Christ ic.

Retfærdig er du, store Gud!
Du hver sin Lon bestemmer.
Bee mig, om dine vise Bud
Jeg som en Daare glem-
mer! Giv! jeg i Tide bedrer
mig. Retfærdighedens Dom-
meRædsomt komme, Og ram-
me strængelig, Naar Naadens
Tid er omme.

2. Men fietligt er dit
Nasyn vendt Til den, som dig
adlyder. Lad Dyd end vorde
her miskiendt, Mens Udyd
stolt sig fryder; Din vise
Godhed tydelig Skal hisset
aabenbares, Alt opklares, Og
Dyd og Last af dig Sin Ret
skal vederfares.

3. Lær mig at elske dig, o Gud! Og Dydens Bei betræde. Ethvert dit Bud er Wiisdoms Bud, At lyde dig er Glæde. O Herre! din Retfærdighed Mit Hierte da ei skrækker, Fryd den vækker, Ved Banens Maal jeg veed Du Seirens Krands mig rækker.

2. S k a b e l s e n.

No. 41.

Mel. Fra Himlen kom den Englekar ic.

Alt hvad som lever, prise Gud! Alt hvad som tænker, takke Gud! Ham love Himmel, Hav og Jord; Thi han er mægtig, wiis, og stor.

2. Hvo kan hans store Rige see, Og seer ei den Almægtige? Ved hvem er Alt? Hvo er ham lig? O Gud! i Alt vi finde dig.

3. Enhver din Giertning priser dig, Og alt hvad er, det er fra dig. Du er, og var, og bliver ved At være Gud i Evighed.

4. Du er vor Skaber, Godheds Bæld, Du skaber Orden, Fryd, og Held. Vi

lide paa din Misfornødenhed, O Gud i Tid og Evighed.

No. 42.

Mel. Gud Fader udi Himmerrig ic.

Op al den Ting, som Gud har gjort, Op Skaberen at prise! Det mindste, han har skabt, er stort, Og kan hans Almagt vise.

2. Og kom end alle Kongerne I deres Pragt og Bælde, Ei mindste Straae frembragte de, Et Vink dem selv kan fælde.

3. Selv Engle-Skaren følger her Sin Himmels Kraft saa ringe, Et Støv-Gran den ei mægtig er Af Intet at frembringe.

4. Nei, idel klare Almagts-
Spør I Skabningen sig vise,
O Gud! hvor skal jeg finde
de Ord, Dig værdigen at
prise?

5. Hvad skal jeg sige, naar
jeg seer De Blomster, Jorden
pryde? Og al den Grode
fiern og nær, Som Eng og
Ager yde?

6. Hvad skal jeg sige, naar
jeg Sang Af Fugle-Hæren
hører? O! meer end tusind
Harper's Klang Den Sind
og Hjertes rorer.

7. Hvad skal jeg sige, naar
om mig Jeg seer den Livets
Brimmel? Og hvad? naar
Solen reiser sig, Og siraaler
fra Guds Himmel.

8. Hvad skal jeg sige, naar
jeg seer, Hvor Stjerne-Hæren
blinker, Hvor mildt enhver
imod mig leer, Og op til
Himlen vinker?

9. Hvad om jeg horte Man-
ders Chor, Som synge Gud
til Ære: Haleluja! vor Gud
er stor! Hans Navn velsig-
net være!

10. Iflem hver Slægt paa

denne Jord Med hine Man-
ders Hære: Haleluja! vor
Gud er stor! Hans Navn
velsignet være!

No. 43.

Egen Melodie.

Gud! du skabte Jordens
Kreds, Skabte Himlens hval-
te Bue. Skaber! dig jeg alle-
sieds Kan i hver din Gierning
skue. Alt, ja Alt saa lydelig,
Evide! forkynder dig: Dig,
ved hvem sig Alting rorer,
Dig, som Alt saa vel ud-
fører.

2. Hift fra Himlens fierne
Blaae Tusindviis de Stier-
ner siraale: Alle hver sin Bane
gaae: Hvo kan dem, hvo Ba-
nen maale? Du, o Gud! frem-
kaldte dem, Du dem bød at
siraale frem; O! i Rummet,
hvor de glimte Verduers Tu-
sinde vi skimte.

3. Her en Jord saa rig og
skion Smykket ud med Pragt
og Grode, Til vor Flid den
yder Lon, Smiler Diet fro i
Mode. Mark og Eng og
Skov

Skov og Elv, Bierg og Dal
og Gruben selv, Hver har Rig-
dom, hver har Ynde, Gud! dit
Navn de høit forkynde.

4. Saa det Hav, som stol-
telig Mellem Strandene sig
bugter; Saa den Luft, som
altid rig Jordens Skiod med
Kraft befrugter. Havet med
sin Fiskehær, Luften med sin
Fuglehær, Begge prise dig,
o Herre! Begge vidne dig
til Ere!

5. Dgsaa mig din Almagts
Haand Her i SkabningsKred-
sen satte, Gav mig Legem, gav
mig Aand, Til at virke, til at
fatte. Dog til meer end jor-
dise Held Skabte du, o Gud!
min Siel, Gav den Haab
om Himmelglæden. Hift hos
dig i Evigheden.

6. Skaber! Gud! jeg oiner
ei Al din Wiisdom, al din
Naade; Men jeg seer, at hver
din Wei Leder frem til idel
Baade. O! min Siel skal
hæve sig, Gud! min Fader!
op til dig, Prise dig for Liv og
Glæde, Dig beundre, dig
tilbede.

No. 44.

Mel. Hvo ickun lader Herren
raade ic.

Naar jeg dig tænker, store
Skaber! Hvis Magt af in-
gen Grændser veed; I dyb
Forundring jeg mig taber,
Tilbedende jeg falder ned.
Mit rørte Hierte priser dig,
Som skabte Himmel, Jord,
og mig.

2. Du talede, og see det
stede, Du bød, o Gud! saa
stod det der. Din Almagts
Bink vor Jord beredde, Be-
redde Himlens Stiernehær.
Dit Ord dem forduum kaldte
frem, Din Kraft endnu ophol-
der dem.

3. Du, Herre! faste Grænd-
ser satte For Havets Bold og
Stormens Magt, Og Frugt-
barheds de rige Skatte I Jor-
dens Skiod har du nedlagt.
Alt hvad jeg skuer rundt om
mig, Er, lever, virker, Gud!
ved dig.

4. Lovsynger da vor Ska-
bers Ere, Tilbeder ham I
Mennesker! Gud. stedse du vort
Haab

Haab skal være! Gud stedse
du vor Tilflugt er! Vi synge
dig Halleluja! Hvo er som
du? Gud! Jehova!

No. 45.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hel-
lig Aand ic.

Den hvalte Himmels, store
Gud! Din Ere breder her-
lig ud; Og Jord og Hav
høitidelig. For Mennesket
forkyndte dig.

2. Hvo skabte Himlens
Stjernehær? Hvo satte Sol
og Maane der? Og hvo be-
tegnede den Vej for dem, at
de forvildes ei?

3. Hvo har det stolte Hav
frembragt? Hvo klædte Mark
og Skov i Pragt? Hvo fyldte
ved almægtigt Bliv, Luft,
Hav og Jord og Alt med Liv?

4. Du, Herre! ved din
Guddoms Magt, Har alle,
alle Ting frembragt; Din
Gudheds Under lyse frem:
I Alt, i Alt vi finde dem.

5. O Gud! vi skue fern
og nær, Hoor stor og god og
viis du er. Dybt bør vi ære

dig, vor Gud! Og lyde dine
vise Bud.

6. Saa byder høit Na-
turens Røst, Og vi vil høre
den med Lyst; Og du vor
Fader, giv os Held At følge
den med villig Siel!

No. 46.

Mel. Waag op, og staae paa
dine Strange ic.

Almægtige! din Guddoms
Ere Fremskinner, hvor jeg
skuer hen; Dig Altings Ska-
ber, Altings Herre! Forkyn-
der hele Skabningen. Høit
vidner Himmels, Hav og
Jord, At du er viis, og god
og stor.

2. Det vidner Solen paa
din Himmels; Det vidner Nat-
tens Stjernehær; Det vidner
alt det Skabtes Brimmel,
Som ved dig lever, vares, er.
Mit Hierte vidner meer i mig:
Dybt Herre! jeg tilbeder dig.

3. Men og jeg veed du er
min Fader: Det lærte os din
elskede Son. Ved ham du os
vor Synd forlader, Og hører
vore Hierters Bøn. Han
Him-

Himlen os forjættede, Hvor
mere klart vi dig skal see.

No. 47.

Mel. Guds Godhed ville vi
prise ic.

Gud, Herre! jeg vil prise
Din store Skabermagt! Rundt
om kan Alt mig vise, Alt du
har Alt frembragt. Giv jeg,
i Manden stærk Og andagts-
fuld, mig fryder, Og Lov og
Tak dig yder, Saa tidt jeg
seer dit Værk.

2. Din Kraft har dannet
Jorden, Og Himlens hvalte
Blaae; Og Alt i herlig Orden
Saa uforstyrret gaae. Jeg
kan i Stort og Smaat Den
samme Kraft fornemme, Jeg
henrykt maae isemme: Alt,
Alt er saare godt.

3. Hvor majestætisk træ-
der Din Soel hver Morgen
frem, Dplyser, varmer, glæ-
der Vort mørke, kolde Hiem!
Hvis Haand beskrev dens Wei-
Paa Himlens store Bue? Hvo
gjorde, at dens Lue Ei slufkes,
mindstes ei?

4. Os Luftens Liv indgyder,
Og Kraft og Munterhed; Og
fra dens Væld udflyder I
Regnen Frugtbarhed; Der
bruser Stormens Hær, Der
maa, o Gud! din Torden,
Som skrækker, gavner Jor-
den, Udraabe hvo du er.

5. Hvo standser Havets
Vælde? Hvo kaldte Kilber
frem? Bod Floderne at hæl-
de Mod Havet deres Hiem?
Hvo styrer Ildens Magt I
Jordens hule Struber? Hvo
har i Biergets Gruber Den
rige Malm henlagt?

6. Hvis er den Haand, som
klæder Saa yndig Bierg og
Dal? Hvor Dyr og Fugl sig
glæder I tusind, tusind Tal?
Hvo har besielet mig, Som
kan alt dette kiende, Og mig
i Tanken vende, Almagtige!
til dig?

7. Du Fader, Skaber,
Herre! Det alt har du frem-
bragt. Min Siel skal evig
ære Din Wiisdom, Godhed,
Magt. Dig love Himmel,
Jord, Luft, Ild og Vand til-
sammen, Al Verden sige:

Amen!

Amen! Vor Gud, vor Gud
er stor!

No. 48.

Mel. Et lidet Barn saa lyst-
ligt ic.

Lyd høit, min Sang! den hele
Jord I Lov med mig udbry-
der: "Af Evighed vor Gud er
stor!" Fra Himles Himle ly-
der; Ja over Alting stor er
Gud! Han bod, og ved hans
Guddoms Bud Af Intet alt
er vorden; Og Stjerners
Høre sroede han Tallose ud,
som Havets Sand, I ma-
jestætisk Orden.

2. Lyd høit, min glade
Sang! lyd med Blandt Eng-
les Jubelsange! "Gud Skæ-
berer er Kierlighed!" Sien-
lyder tusind Gange: Gud,
Skaberer er Kierlighed! Han
bod, og Liv og Kraft kom ned
Til Alt hvad leve kunde. Ja!
Kierlighed er Gud, vor Gud!
Den Lovsang bryder vældig
ud Fra Millioner Munde.

3. Lyd høiere, min Sang!
og stig Til Evighedens Egne!
Gud Skaberer, hvo er ham

lig? Han troner allevegne!
Saa synge Himle, saa vor
Jord: Gud Skaberer, viis,
god og stor, Alt, Alt han bod
at være. Og godt og skiont
stod Alting da! Den Evige,
Gud, Jehova, Tilhører Pries
og Ære!

No. 49.

Mel. Fader vor udhimmerig ic.

Gud Jehova! min Siel
til dig Med hellig Lovsang hæ-
ver sig; Du bod! og ved dit
Almagts Ord Blev Stjerne-
Hæren, Hav og Jord; Og
Jorden, Havet, Himlene
Opfyldte du med Levende.

2. Og alle, som fik Liv og
Nand, Du mætter ved din
runde Haand: Den Haand,
som altid aabnet er, Uddeler
Glæde til enhver. O store
Gud! borttog du den, Svandt
Alting i sit Intet hen.

3. For dig, du ene Væl-
dige! Tilbede Over Englene;
Og Adams Born i Jubel-
Chor, Med den istemme:
Gud er stor! Og evig, evig
varer

varer ved Guds Herrens
Magt og Miskundhed!

4. Og jeg, imedens jeg er
tll, Din Magt, din Godhed
prise vil; Min Lovsang her jeg
flammer kun, Histi strømme
Jubler fra min Mund! Vei
Dret til mit Fryde-Naab,
Min Frelsens Gud! min
Trost! mit Haab!

No. 50.

Mel. I Jesu Navn ic.

Pris Gud med Sang, Pris
ham, o Menneske! Han hævede
dig høit til Manders Rang;
Han, som skabte Himlene!
Alt, hvad hans Bliv har
fremvinket til Liv, Udbrede
Herrens Pris, Hver Skab-
ning paa sin Viis! I et sam-
let Jubel-Chor Syng, o Him-
mel, syng, o Jord! Til den
gode Skabers Pris!

2. Hvo er som du? O Gud!
hvo ligner dig? Saa blid du
kommer Skabningen ihu, Sig-
ner Alt saa faderlig. Ormen
du seer, Og Seraphen du seer.
Din vise Kierlighed har beg-
ges Lod bered. Held mig,

jeg, dit Menneske, Skabtes i
dit Billede, Skabtes til en
Evighed.

3. Gud! hvilken Fryd I
denne store Kreds! I Lust,
paa Jord, i Hav er Liv og
Lyd; Thi du virker allesteds.
Tordeners Brag, Og de lynen-
de Slag: Alt, alt forkynder
mig, At du est naaderig; Jeg
da og med henrykt Siel Pri-
ser dig, Algodheds Væld!
Evig skal jeg prise dig.

No. 51.

Mel. Vaag op og slaae paa dine
Strænge ic.

Din Lov, o Skaber! vil jeg
sunge, Du badst mig vorde
ved dit Bliv. Høit lyde Glæ-
den fra min Tunge, At ogsaa
mig du skienkte Liv! Dig tak-
ker jeg evindeligt For Livet,
som gif ud fra dig.

2. Din skionne Soel mit
Die fryder, Og fro jeg hø-
rer Fuglene; Hvor megen Lif-
lighed tilbyder Mig Smag,
og Ligt og Koeselse! Glad jeg
fornemmer Hiertet slaae, Og
Tanken i min Siel opstaae.

3. Hvad

3. Hvad værdig Tak kan jeg frembære, For al den Fryd jeg føler her? At leve, Herre! dig til Ære, Den Tak, den er dig ene tier. O! lad mit Liv da leves dig, Og lad mig dædig dig takkelig!

4. For Døden kan jeg ikke høre; Nytt Liv af Graven spirer frem. Til Engles Ræng du mig vil høre, Der seer og priser jeg med dem. Og da mit Liv skal være ved Fra Evidhed til Evidhed.

5. Priis være dig, o Herre, Herre! Dig Livets Kilde gode Gud! Tallose Miltioner ere Til Livet kaldte ved dit Bud. Og hver, som lever, er ved dig, O Gud! vor Gud! saa lykkelig.

No. 52.

Mel. Fader vor udhimmerig ic.

Hvo har mig givet Legemet, Og Kraften, som opliver det? Hvo gav mig hvert mit Ledemod, Og qvægsom Varme i mit Blod? O Gud! min Gud! dit Almagts Bliv Gav mig mit Legem, gav mig Liv.

2. Hvo har mig givet virksom Siel, Som føler Haab om evigt Held? Og som med Frihed og Forstand Det Gode see og vælge kan? O Gud! min Gud! din Fader-Haand Den gav mig Legem, Liv og Mand.

3. Du byder Solen mild opgaae, Fremkalder Markens Græs og Straae. Du virker kraftig med min Flid, At Frugten kommer i sin Tid. O Gud! min Gud! din Godhed kun Opholder mig hver Levetsund.

4. Før jeg blev til, du saae mig alt, Og mine Dage har du talt; Du styrer, ordner mine Kaar, Og Sorg og Fryd fra dig udgaar. O Gud! min Gud! saa viselig Du giennem Livet leder mig.

5. Al! uden dig jeg intet var; Af dig, af dig jeg alting har! Betsign fremdeles høer min Id, Hielp, at jeg bruger ret min Tid! O Gud! min Gud! modtag min Bøn Ved Herren, Jesum Christ, din Søn.

No. 53.

No. 53.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

Alt hvad du skabte ved dit Ord Er stort og skönt, o Herre! Skien er din Himmel, skien din Jord. Alt vidner om din Ære. Men meer end hvad vi skue der Gav du dog dine Menneſker, Du gav dem Manders Evner.

2. Ved dem vi kunne kien-
de dig, Og hvad din Haand frembragte. Ved dem enhver kan kien-
de sig, Og efter Dyden tragte. Ved dem vi kunne
ſige frem Og naae tilſidſt vort rette
Hjem Hos dig i Evigheden.

3. Høipriſet være du vor Gud! Du alle Manders Fader! Siv, at vi følge dine Bud, Og hade det, du hader! Da ſkal vort Liv, vor Fryd beſtaa-
e, Naar Jord og Himmel undergaae, Og Ti-
den er forſvunden.

No. 54.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

Din Godhed, Gud! ſaa

ſynlig er Paa denne ſkionne Klode; Men allermeeſt os Menneſker Beſigner du, Allgode! Os du begavede ſaa vel, Du gav os en fornuſtig Siel. Dig ſkee Lov, Priis og Ære!

2. Ja, Tak, o Gud! at du min Mand Din Kraft har villet ſienke. Den hæver mig fra Stovets Baand, Dig, Gud! dig kan jeg tænke: Dig, Herre, over alting ſtor! Dig, Herre, ſom i Lyſet boer, I Lyſ, ſom ei kan ſueſ.

3. Ved Sielens Kraft fornyer jeg De ſuundne Dages Minde. Ved den jeg ſelv paa tornet Bei Kan Glædens Roſer finde. I Trængſel ſeer jeg Hielp og Troſt, Paa nogen Jord den gyldne Heſt, Og Liv i Gra-
vens Mærke.

4. Ja, Fader! Haabet fører mig Igiennem Dødens Dale. Med Kriſten-Haab jeg tryggelig Kan dig min Mand beſale. End ei mit Le-
gem ſkal forgaae. I Her-
E
ghed

lighed det skal opstaae: Saa og Vel Mig altid staae for
sagde din Eenbaarne. Die! Lad aldrig nogen syn-

5. O! du som gav mig i dig Lyft Rodfæste sig i dette
min Siel Dit Præg, du Evig- Bryst, Og Sielens Bærd
hoie! Lad Evighedens Bæe fornedre!

3. Forsynet.

No. 55.

Mel. Min Siel nu lover Her-
ren ic.

Vor Gud er i det Hoie
Og i det Dybe er vor Gnd;
Hvad skiules for hans Die?
Hvad styrer han ei ved sit
Bud? Gud overalt tilstede
Du virker kraftelig, Hvor
Engle dig tilbede, Hvor Sto-
vet priser dig. Du Meene-
sket regierer. Du qvæger
Markens Straae. Du Jord
og Himmel bærer. Du vin-
ker: de forgaae.

2. Ved Solen du udbre-
der Det skionne Lys paa Hav
og Land: Dens milde Straa-
le glæder, Og qvæger Alt
hvad føle kan. Den hele
vide Himmel Og Jordens

Skabnings-Hær, Og Habet's
rige Brimmel, Det Alt din
Sierning er. Og naadig du
tillige Opholder Alt, o Gud!
Alt i dit store Rige Kun ved
dit Almagts Bud.

3. Den skionne Morgens
Ynde Om din Algodhed Vid-
ne bær, Og Bierg og Dal
forkynde, At du er allevegne
nær. Hver Blomst din God-
hed maler Med blide Træk
for mig, Og Markens Rig-
dom taler, Og Skovens
Pragt om dig. Af tusind
glade Stemmer Trindt om
jeg lære kan, At du, vor
Gud, ei glemmer End ei det
mindste Gran.

4. Men og dit Die følger
Og noie giennemskuer mig.

Selv Rattens Mulm ei dolger Min Tanke og min Daad for dig. Lad det fra Synd mig strække, Og redde mig fra Fald! Lad det til Dyd mig vække Til Troestab i mit Kald! Du vil min Fader blive, Mig vogte Nat og Dag. Det skal min Lyst oplive, At naae dit Velbehag.

5. O! det er Frost og Glæde, Og tryk og himmelsk Siesfred, At du er og tilstæde, Naar Modgang er for mig bered. Mit stille Suk du hører, Din Bistand svigter ei; Din Faderhaand mig fører Saa trygt paa Livets Wei. I Vanheld, Nød og Kummer Jeg seer din Wiisdoms Bud; I Dødens sidste Slummer Er du min Kraft, o Gud!

No. 56.

Mel. Store Gud, som dig til
Ere 10.

Skulde jeg min Gud ei prise,
Ewig prise Herrens Navn?
Alle, alle Ting mig vise, At

han vil mit sande Gavn. Er det ikke idel Raade, At hans Haand opholder mig, Og forsørger faderlig, Og beskyermer mig fra Vaade? Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

2. Han fra Evighed Alt kiendte, Hvad som tiener til mit Vel, Og hans Godhed mig tilvendte Liv og Lys, og Kraft og Held. Før jeg første Tanke tænkte Han alt Omsovg for mig bar, Og hvad mig fornødent var, Han paa Livets Wei mig fikte. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

3. Mod sit elskte Barn forandrer Sig en kjerlig Fader ei, Skiondt selvraadigt BARNET vandrer Ikke paa den rette Wei. Saa i Alt jeg seer en Fader, Eviggode Gud! i dig: Da mig revser faderlig, Men ei vrede, men ei hader. Alting endes og forgaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

4. Lad da hede Taarer
E 2 rinde;

vinde; Naar mig Korset boier ned; Snart jeg til min Trost skal finde, At din Tugt er Kierlighed. Du med Smer-
te mig vil drage Ud fra Syndens Slaverie, Som jeg fandt min Vellyst i, Til din Kierlighed tilbage. Al-
ting endes og forgaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

5. Evig varer ei vor Smerte: Jordist Modgang har sit Maal. Det jeg veed, og tidt mit Hjer-
te Deraf henter Mod og Taal. Naar den kolde Vinter endes, Følger milde Sommer paa:
Saa til Glæde Korset maa For den Gudhengivne ven-
des. Alting endes og for-
gaaer; Kun Guds Kierlighed bestaaer.

6. Sorg og Glæde du mig giver, Gud, af idel Kier-
lighed. Du, som var og er og bliver, See! jeg knæler for dig ned. Fader! du din
Nand mig sende, At jeg stræ-
ber idelig, Her at kunne tæk-
kes dig, Indtil Provens Tid
har Ende. Da naar Jord og

Alt forgaaer, Gud jeg for dit
Ansigt staaer.

No. 57.

Egen Melodie.

Nu takker alle Gud og pris-
ser høit hans Naade! Han
styrer Alt, hvad skeer, til
Gavn og evig Vaade. Han
fra vor Fødsels Stund har
ført os faderlig, Og os vor
Trang og Tarv tildeelt saa
viselig.

2. Den eviggode Gud,
han give os herefter Til Le-
gem og til Siel, Fred, Sund-
hed, Held og Kræfter; Men
frem for dette Alt, han give
at vi maae Ved Troe og kri-
sten Dyd i Naade hos ham
staae.

3. Dig Fader! evig skee
Lov, Tak og Priis og Ære!
Din Søn, din Hellig Nand
hoilovet evig være! Du kraf-
tens, Naadens Gud! som
altid var og er, Velsign af
Jordens Slægt, og hver af
os især.

No. 58.

No. 58.

Mel. Nu vel an! vær frist til
Mode ic.

Alt ing tiener dem til Bedste, Som i Sandhed elske Gud. Jeg til ham min Lid vil fæste, Af al Nød han frier ud. Fatter Riød og Blod end ei Hans den underfulde Bei; Tryg jeg mig dog overlader Til min vise, gode Fader.

2. Om han vil, da Lykken smiler, Gjør mig magtig, stor og rig; Om han vil, da Nødgang hviler, Med sin hele Vægt paa mig; Trykkende og blide Kaar Begge fra min Gud jeg faaer; Begge tiene mig til gode; Thi jeg er saa vel tilmode.

3. Alt, ja Alt, min Gud mig sender, Han, hvis Jdræt er mit Held: Sundhed, Sygdom, Venner, Fiender, Armod, Rigdom, Væe og Vel. Han ved Sorgen drager mig Bort fra Verden og til sig; Atter han mig Fryd tilmaa-

ler, Naar han seer at Fryd jeg taaler.

4. Døden selv mig da ei skrækker, Efter Død er Liv for mig. Jesus mig af Graven vækker, Og mig giver Sted hos sig. Hvad jeg troer og haaber her, Det skal jeg erkende der. Alt ing tiener dem til Bedste, Som til Herren Lillid fæste.

No. 59.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Min Gud dit Navn jeg prise vil; Din Lov jeg vil udbrede! Din Godhed mens jeg er til, Med Tak vil jeg tilbede. Alt hvad jeg føler, hører, seer, Belgierning, kun Belgierning, er, Kun Wiiskunhed; og Raade!

2. Til Livet du fremkaldte mig, At jeg skal Held modtage, Og usfortient jeg faaer af dig Saa mange glade Dage! Og i en salig Evighed Er mig et bedre Liv bered, Som Christus mig tilfiger.

3. Ja uden Maal og Grændse er Det Gode, du mig skænker; Du end i Livets Lidelser Min sande Lær betænker. Tak Fader! for hvert Dieblif, Som under Sorg og Glæde gif! Din Godhed begge sendte.

4. Mild du oplod din runde Haand Og gav mig, hvad jeg haver: O! gif mig og en noisom Mand Ved dine gode Gaver. Lær dy mig dem at bruge ret, Og altid at betænke det: At jeg skal Regnskab giøre.

5. Lad saa din Raade blive ved, Til jeg skal heden fare. Giv, jeg en god Samvittighed Til Enden maa bevare! At jeg i Uheld, som i Held Hengiver dig min ganske Siel, Dig milde Gud og Fader!

No. 60.

Egen Melodie.

Min Mand ved dig, Al gode Gud sig fryder. I Lov og Tak den glædesald udbryder;

Jeg usforshldt til dette Dieblif Af dig Belgierning paa Belgierning fik.

2. Vort Liv og alt dets Held er jo din Raade. Du frelser os af Siels og Legems Vaade. Din Kraft fra Slægt til Slægt er nær hos dem, Som barnlig for dit Nafyn vandre frem.

3. Den stolte Hersker for din Bælde bæver; Din Arm den Ringe tidt af Stovet hæver. Den Hungrige du mætter rigelig, Og tugter den, som ei forbarmer sig.

4. Naar Faren til din Kirke sig vil nærme, Du lovet har den vældig at beskierme. Dit Løfte, Gud! staaer fast til evig Tid; Thi sætte vi til dig vor hele Lid.

No. 61.

Mel. Nu vel an! vær frisk i Mode ic.

Lov og Priis dig evig være, Verdens Styrrer! Wiisdoms Gud! Alting vidner om din Ære: Alting skabtes ved dit Bud; Og det Skabte ordner

ner sig, Trives, frydes kun ved dig. Du opholder, du opliver, Du alt Held, al Glæde giver.

2. Ogsaa jeg dig Fader nævner, Ogsaa jeg er kjær for dig. Du mig stienkte Sielens Evner. Du velsigner, styrker mig. Tung er sundom Livets Bei; Men du mig forlader ei. Og din Wiisdom mig bereder Her til Ewighedens Glæder.

3. Du er nær hvor jeg end vanker; Hvor jeg skuer hen er du. Ja min Siels de skjulte Tanker For de tænkes, kiender du. Og dit Dine idelig Allevegne skuer mig, Naar jeg glemmer, naar jeg lyder. Hvad din vise Lov mig byder.

4. Ene du mit Haab da bliver, Verdens Styrrer, Wiisdoms Gud! Giv mig Styrrer, giv mig Iver Til at følge dine Bud! Tryg og roelig kan jeg da Vandre frem og gaae herfra. Efter Livets korte Dage Gaaer jeg til min Gud tilbage.

No. 62.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

D Gud! du overskuer Alt i hver en Verdens Alder; Seer Spurven, som til Jorden faldt, Seer Riget, naar det falder. For dig er Altting lige nær, Det Dybe og det Heie; En Verdens Kreds, o Gud! kun er Et Stovgran for dit Die.

2. Saa stor, saa herlig er du, Gud! Og du bør ene raade: Thi Wiisdom er ethvert dit Bud, Og hvert dit Bud er Raade. Med andagtsfuld, med henrykt Siel Jeg priser dig, o Herre! Du skaber, styrer Alt til Held. Dit Navn høiløvet være!

3. Derved jeg holder først og sidst. Den Troe jeg ei forlader. Jeg seer det grant, jeg veed det vist, Alt du er os en Fader. Saa trostlig alle mine Kaar Jeg giver dig ihænde, Og evigt Held mig forstaaer Engang, ved Bauens Ende.

No. 63.

No. 63.

Mel. Jesu Sielens lysc Dag ic.

Sving dig op, forsagte Siel,
Kast din Sorrhigs Byrde;
Alt hvad Herren gjør er vel:
Han den gode Hyrde! Om
end Fristelsen er svar Og vil
Trosten svække, Jesus Tro-
sten givet har, Hvad kan da
mig frække?

2. Tidt desværre jeg min
Hu Lod af Synden daare;
Derfor Lovens Trudster nu
Vengste mig saa saare. Men
forsage vil jeg ei I min Sie-
levaade; Jesus har jo viist
mig Wei Til at finde Raade.

3. Jesu, Herre, du har
sagt, At dig Anger tækkes.
Bed din Raade Syndens
Magt I mit Hierte svækkes.
Og da skal din gode Mand
Lære mig at bede, Og du
selv med kierlig Haand Vil
mig sikker lede.

4. Verdens Daarer fige vel
Gud ei Støvet agter! Jeg
med Roe, og Haab i Siel
Verdens Spot foragter!
Skulde Gud ei agte mig?

Hvi fik jeg da Livet? Hvi
har han saa rundelig, Idel
Gødt mig givet?

5. Hvad er vel i Lustens
Rum, Hvad i Havets Brun-
de, Hvad paa Jorden rund-
ten om, Han mig jo vil unde?
Liv og Sundhed, Lyst og
Held Kommer fra hans Hæn-
der; Er det kun mit sande
Vel, Han til mig det sender.

6. End ved Kors jeg ikke
da Mig mistroste lader; Thi
hvem kommer Korset fra?
Fra en kierlig Fader. Naar
i daarlig Synds Begier Jeg
min Blæde finder, Da, ved
milde Tugtelse Han mit
Hierte minder.

7. Ogsaa de Retfærdige
Tidt af Gud hemsøges;
Dyden da ved Lidelse, Dem
til Gavn forøges. Flyder
Taaren end saa svid, Mens
de udstrøe Sæden; O! den
rige Høstens Tid Bringer Him-
melglæden.

8. Alting, alting skeer til
Held Ved den gode Hyrde.
Op da hør beangstet Siel,
Kast paa ham din Byrde.

Han

Han istemmes Lov og Priis
 Af os allesammen! Han er
 stærk og god og viis. Han
 vil hjælpe! Amen!

No. 64.

Mel. Mit Barn frugt den san-
 de Gud ic.

Gud! hvor er din Godhed
 stor, I din Himmel, paa
 din Jord! Intet Menneskes
 Forstand noksom den ophoie
 kan. Gode Gud din Mi-
 skunhed Strømmer daglig
 til os ned, Bliiver evig, evig
 ved.

2. Tak for Alt, hvad godt
 vi nød! Fader! Tak for dag-
 ligt Brød! Tak for Jordens
 Frugtbarhed! Tak for Lan-
 de-Roe og Fred! Milde
 Gud! vi prise dig, Jord og
 Himmel prise dig; Du vel-
 signer faderlig.

No. 65.

Mel. Min Siel nu løver Her-
 ren ic.

D Herre! hvor begynder,
 Hvor ender sig din Miskun-
 hed! Hvad er som ei forkyn-

der Dit Forsyns vise Die-
 med? Hver som da bodst
 at leve, Du kommer blid
 ihu; Alt hvad hans Tars
 kan kræve, Det seer, det gi-
 ver du. Du Fader i det
 Høie! Kun dig vi lide paa;
 Var ei dit vaagne Die, Hvad
 kunde da bestaae?

No. 66.

Mel. Enhver som troer og bliver
 døbt ic.

Du Livet gav os, gode
 Gud! Vor Nande du beva-
 rer. Fra vi blev til, du drog
 os ud Af mangehaande Fa-
 rer. Hver Dag, hver Stund,
 hvert Dieblit, Vi af din
 Godhed Prøver sik, Til Siels
 og Legems Baade.

2. Med Raade kommer
 du ihu Alt, hvad du bød at
 være; Alt, hvad som lever,
 signer du Saa rundelig, o
 Herre! Men blandt den hele
 Skabnings-Hær Du aller-
 meest- os Mennesker Din God-
 hed fader kiende.

3. Du giver alle dagligt
 Brød Endog de ikke bede:

Hvo dig paakalder i sin Nød,
 For ham din Hielp er rede.
 Og dvæler end din Hielp en
 Stund, Din vise Godhed
 venter kun, Indtil din Tid
 er kommen.

4. Men størst vi see din
 Miskundhed I Sielens Frygt
 og Dvide; I Lovel vor Trost,
 i Skræk vor Fred Er du, paa
 hvem vi lide! Og naar os
 truer Død og Dom, Vi
 kielve ei; thi Jesus kom,
 Med ham kom Liv og Frelse!

5. Ja Herre! til vor sidste
 Stund Skal vi din God-
 hed kiende. O Fader! til
 vor sidste Stund Vi Tak
 til dig opsende. Og naar
 du kalder os herfra, Med hoi-
 ere Halleluja Skal vi dig
 evig prise!

No. 67.

Egen Melodie.

Naar vi i Nød og Fare
 staae, Og vide ingen Hielp at
 faae, Da hører du, o Gud!
 vort Raab. Du er vor Trost,
 du er vort Haab.

2. Du altid seer i Mi-
 skundhed, O milde Fader! til
 os ned; Og giver os i Jesu
 Navn Alt hvad der er vort
 sande Gavn.

3. Giv at vi derfor hier-
 telig, Nu og fremdeles elske
 dig, Adlyde dine Bud med
 Glid Og takkes dig til evig
 Tid.

No. 68.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn ic.

Glædens Smil og Sor-
 gens Graad Seer du, Gud!
 som alt bereder, Alting sty-
 rer, alting leder Ved et
 evigt Wiisdoms Raad! O!
 det Wiisdoms Raad Skal his-
 set Klarlig viles ud for mig.
 Thi er jeg og her forviffet,
 Jeg for Alt skal prise dig.

2. Liv jeg ved dit Forsyn
 fik; Ved din Kraft jeg so-
 lærer; Af din Raade du
 mig skienker Hver en Dag,
 hvort Dieblif. O min
 Skaber! Livets Kilde! Liv
 og Kraft jeg fik af dig.
 Jeg da veed, du ogsaa
 vilde

vilde Som en Fader lede mig.

3. Og ei blot for denne Jord, Herre, du mig skienkte Livet; Evtigt Haab har du mig givet Ved dit lyse Sandheds Ord. Tiden spinder, Verden falder, Sielen er udstøvelig; Du, algode Gud, mig kalder Til et evigt Liv hos dig.

4. Dybt mig trykte Syn- den ned; Herlig du min Jam- mer endte: Du din egen Son nedsendte, Frelse braagte han og Fred. Haabet svinger, Sorgen svinder; Thi ved ham er jeg forløst. Jeg i hans Forsoning finder Kraft til Dyd og salig Trost.

5. O min Fader! o min Gud! Dig min rørte Siel til- beder. Viselig du Alting le- der, Herlig fører du det ud. Du hvis Rige, Magt og Vere Varig staae i Evighed! Du vil selv min Fader være: Rok for mig til Sielesfred.

No. 69.

Egen Melodie.

Din Visdom os, o Herre!

leder Til hine Himles Sa- ligheder Igiennem Livets Noisomhed: Og naadelig du os betænker, Og os saa me- gen Lindring skienker, Og styrker vore natte Fieb.

2. Henlægges jeg paa Smertens Leie, Saa tidt du sender Trost og Pleie, Og paa min Sygdom raa- der Gud. End skal jeg noi- som Brodet sanke, Skal jeg forladt, forskudt omvante, Din Aand mig giver Taal og Mod.

3. Naar Avinds- randen mig bagtaler, Naen bedste Gierning sort afmaler, Dit Velbehag da styrker mig; Og glemme: Vennen Ven- skabs Pligter, Jeg har en Trost, som aldrig svigter, Jeg har en trofast Ven i dig.

4. O store Trost! med Fader: Die Du seer til os ned fra det Høie: Dit Barn du ei forlade kan. Din end i Rod mit Liv sig ender, Jeg veed at du med Fader: Hæn- der Vil føre mig til Fredens Land.

5. Gud!

5. Gud! lad mig for dit
 Nafn vanære, Til Held for
 mig, til Gavn for andre, Da
 mindstes Veiens Misfornhed.
 Og naar jeg saa mit Lob fuld-
 ender, Og du mig Dødens
 Budskab sender, Da farer jeg
 derfra i Fred.

Mod. 70.

Mel. Vaag op og staae paa
 dine Strænge ic.

D Gud! min Stemme in-
 genlunde Kan værdigen op-
 høre dig; Med tusind Stem-
 mer jeg ei kunde Forkynde
 hvad du er for mig; Thi
 alt, hvad du mod mig har
 gjort Er herligt, underfuldt
 og stort!

2. Og kunde end min
 Stemme klinge Saa vidt,
 som Firmamentet gaaer. Og
 kunde sig min Lovsang svinge
 Did op hvor Herrens Trone
 staaer, Hvad var den høie
 Stemmes Klang, Hvor Eng-
 ler selv ei værdig sang?

3. Men jeg kan neppe Ta-
 der stamme; O Gud! min
 bedste Tak er svag. Dog du

mit Offer vil annamme, Og
 lønne med dit Velbehag. Du
 veed min Evne liden er, Paa
 Villien du ene seer.

4. Du mig med Fader-
 Omhu favner, Og giver
 Tryghed i dit Skiod. Ei
 Kraft til Virksomhed jeg sav-
 ner, Og savner ei nødterf-
 tigt Brød. O Fader! af
 min Fryd, mit Held Ud-
 flyder fra dit Godheds Væld.

5. Fra spæde Ungdoms
 første Dage Dit blide For-
 syn ledte mig; Din Haand
 saa tidt mig drog tilbage Fra
 Udyds Vei, til Dyd og dig.
 Og valkede min svage Fod,
 Saa gav din Aand mig Kraft
 og Mod.

6. Ja! dig min svage
 Sang skal være, Saalænge
 Tungen rorer sig. Takoffer
 vil jeg dig frembære, Saa-
 længe Hjertet staaer i mig.
 Og gaaer jeg ned i Dødens
 Dal, Mit sidste Suk dig prise
 skal.

7. Naar da min glade
 Aand sig svinger Til Himlen,
 fri, uddødelig; Naar da min
 Stemme

Stemme bedre klinger, Og
jeg er vorden Engle lig:
Blandt deres Chor jeg syn-
ger da Det høiere Halleluja!

No. 71.

Mel. Jesu! din søde Forening
at smage ic.

Evige Fader! som kierlig
regierer Himmel og Jord,
ved dit vældige Bud! Alt
hvad du skabte, ophøier og
ærer, Lover og priser dit For-
syn, o Gud! Skulde jeg ene
uskionsom forglemme, Hvad
du saa faderlig gjorde for
mig? Nei! jeg vil have min
takkende Stemme, Hæve min
Aand og mit Hierte til dig.

2. Du har bevist mig din
Godhed og Naade, Selv for
jeg lærte at stamme dit Navn.
Tidt har du frelst mig fra
Fare og Vaade. Trofast du
siedse har fremmet mit Gavn.
Kiendte jeg Svage end ikke
saa noie, Hvad mig var tien-
ligt til Legem og Siel, Stedsse
mig fulgte dit vaagende Die,
Stedsse din Haand mig vei-
ledte saa vel.

3. Ja din Betsignelse,
kierligste Fader, Saae jeg
fornyet imod mig hver Dag!
Og du mig viste, at du ei
forlader Den, som til dig
overgiver sin Sag. Sundhed
og Munterhed, Føde og Klæ-
der, Benner, som redelig
elskede mig, Ofte endogsaa
uskylbige Glæder Har jeg
annammet, Algode! af dig.

4. Ei er det Brede om
end du tillader, Banhelb
og Trængsel at friste vort
Mod; Thi du er siedse
den kierlige Fader, Og ved
din Viisdom gjør Udgangen
god. Ofte, naar Kummer
laae tungt paa mit Hierte,
Da mig husvalte din trosten-
de Aand; Du mig ved Or-
det Laalmodighed lærte,
Styrkede Haabet om Hielp
fra din Haand.

5. Ja! naar paa Livets
den slibrige Bane Verdens
Forførelse løkkede mig, Naar
jeg henrevet af Syndernes
Bane Glemte mig selv og
din Himmel, og dig: Gud!
du dog mig ikke vilde for-
glemme,

glemme, Dyrebart var dig
mit evige Vel! I min Sam-
vittighed takte din Stemme,
Rorte, oplyste og frelst min
Siel.

6. Derfor jeg hæver min
takkende Stemme, Hæver
min Hånd og mit Hierte til
dig. Aldrig, af! aldrig
uskionsom jeg glemme, Hvad
du saa faderlig gjorde for
mig! Dig jeg ophøier, dig
ydmyg jeg ærer, Løber og
priser dit Forsyn, o Gud!
Himmel og Jord, som du
herlig regierer, Synge dig
Lovsang, vor Fader, vor
Gud!

No. 72.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Min Gud! din Prais jeg
vil istemme For al din Fa-
der-Misfæthed. O! see mig,
om jeg kunde glemme, At
du har styret mine Fied; Du
var hos mig da Liv jeg fik,
Og indtil dette Dieblif.

2. Du gav mig mange
sunde Dage, Og mangen

Fryd for Sands og Siel.
Du lindrede min Rod og
Plage, Og endte alt saa
saare vel. Laae skinkte Farer
paa min Vei, Da holdt du
mig, jeg snubled' ei.

3. Med Tak jeg falder dig
tilføde, O Fader! lad den
tækkes dig! For hvert et
Siels og Legems Gode I
Ydmyghed jeg takker dig,
Indtil jeg følger Dødens
Kald, Min rorte Siel dig
prise skal.

4. Du her mig idel Godt
har givet; Dig al min Lid
jeg fæster til. Du og i Dø-
den, som i Livet, Min Trost,
min Bistand blive vil. Da
priser jeg i Evighed, O Gud!
din Fader-Misfæthed.

No. 73.

Mel. Vreden din afvend ic.

Til dig, o Gud! min Tak-
kesang sig hæver: Prais være
dig! thi see! jeg er og lever;
Og idel Godt af fulde Fa-
der, Hænder Du mig tilsen-
der.

2. Jeg Legem fik, og Siel og herlig Evne. O! meer jeg fik, end jeg forstaaer at nævne: Og ved dit Sandheds Ord blev jeg forvissset Om Livet hisset.

3. Din Misfynhed hver Dag mig Brødet giver. Af Farer mig din stærke Arm udriver. Dit vaagne Die varer paa min Bolig; Thi er jeg rolig.

4. O Gud! paa dig jeg stadig troer og haaber! O Gud! til dig i al min Nød jeg raaber! Dig vil jeg evig, evig lydig være: Dig vil jeg ære!

No. 74.

Mel. Op hver, som her paa Jorden boer ic.

Hvorledes skal jeg prise dig, Algodheds rige Væld! Som altid har velsignet mig Til Legem og til Siel.

2. Fra første Stund, jeg Lyset saac, Jeg var dig dyrebar. Du daglig gav mig Prøver paa, At du min Fader var.

3. Du sikrede saa omme- lig Min Barndoms svage Fied. Du revsede saa fader- lig Min Ungdoms Daar- lighed.

4. Og idelig paa Livets Stie Din hulde Hielp jeg fandt: Saa mangen Fare drog forbi, Saa mangen Sorg forsvandt.

5. Jeg ledes ved dit Ord, din Mand, Til Troe, og Haab, og Bøn. Du frelsie mig af Syndens Bagnd Ved Jesum Christ, din Søn.

6. Nu seer jeg rolig Død og Grav, De ei forsærde mig; Thi han Forjættelsen mig gav Om bedre Liv hos dig.

7. Svag lyder her min Takke-Sang, Jeg stammer den kun ud; Hift priser jeg med Jubel-Sang Dig, vise, gode Gud!

No. 75.

Mel. Breden din aften ic.

Fra første Dieblif da jeg fik Livet, Almægtige, dit Værn mig har omgivet; Du fra min

min spæde Barndoms første
Dage Opholdt mig Svage.

2. Jeg spurgte ikke: hvo
skal mig ernære? Min Mund
ei kunde Hielp af dig begjære.
Dog sendte du mig paa mit
Barne-Leie Fornoden Pleie.

3. Jeg sørged' ei for Hvile-
sted og Bolig; Du sørgede,
og jeg sov tryk og rolig. De
Farer, som min Siel endnu
ei kiendte, Din Haand af-
vendte.

4. Hvad er vort Liv i al
sin Kraft og Styrke? Ak! let
udsluffes det i Dødens Mørke;
Dog siedse du blandt tusind-
haande Farer Mig tryk be-
varer.

5. Du var og er og bli-
ver, Gud! den samme; Naar
skalde vel mit Haab da staae
til Skamme? I Liv og Død,
jeg altid mig forlader Paa
dig, min Fader!

No. 76.

Mel. Naar vi i største Noden
staae ic.

Sil dig, o Herre! staaer mit
Haab, Du horte tidt mit

Angest-Raab; Og qualte
Smerten end min Kost, Du
horte Sukket i mit Bryst.

2. Du skuer med Barm-
hiertighed Til al min taase
Smerte ned; Og udebliver
Hielpens Stund, Saa veed
jeg, den forhales kun.

3. Du seer det, naar for
haardelig De Byrder vil ned-
trykke mig, Du giver Kraft
at bære dem, Til Hielpens
Time lyser fremt.

4. I Frelsens Time soles
jeg, At mig min Tillid skuf-
fed' ei; Og priis'er dig, Al-
gødheds Gud! Som førte
mig af Noden ud.

5. Jeg bøier mig i Støvet
ned: Priis være, Gud! din
Miskunhed! Du tog mig i
din Baretægt. Priis være
dig fra Slægt til Slægt!

No. 77.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Med Wijsdom du, o Gud!
regierer Den hele Verdens
vide Kreds; Dig jeg mit
Hiertes Tak frembærer, Og
er

er med mine Kaar tilfreds;
 Thi du vor milde Fader er,
 Og hver din Skabning er
 dig tier.

2. Med yndig Pragt du
 aarlig klæder De Blomster,
 som paa Marken staae. Med
 frugtbar Regn du Jorden
 væder, Og glemmer ei det
 mindste Straae. O! Skulde
 du da glemme mig, Naar jeg
 oprigtig elsker dig?

3. Nei! for skal Mode-
 ren forglemme Det Barn,
 hun fostrer ved sit Bryst, For
 du ei skulde blid fornemme,
 O Gud! min tillidsfulde Nost.
 Jeg vandrer tryk paa Livets
 Bei; Du leder mig; jeg
 frygter ei.

4. Jeg frygter ei, om Mod
 og Smerte End møde mig
 paa Banen her. Om Kum-
 mer saarer dybt mit Hierte,
 Jeg dog i Kummer trostlig er;
 Thi Mod og Smerte kom fra
 dig, Min Fader, for at
 bedre mig.

5. Og du vil selv mit Mod
 oplive, At tillidsfuld jeg van-
 drer frem. Min Frelsers Ord

mig Styrke give; De vise
 mig mit rette Hiem. Hos
 dig, o Gud! i Himmerig,
 Jeg bliver evig lykkelig.

6. Styrk mig, min Gud og
 milde Fader! I dette faste
 Haab til dig; At aldrig det
 min Siel forlader, Hvad end
 i Verden møder mig! Thi
 giver eller tager du; Mit Gavn
 du kommer dog ihu.

No. 78.

Mel. Trist op, min Siel! for-
 sage ei ic.

Mit Sind og Hierte jeg til
 Gud, Og i hans Haand har
 givet; Til Godt det Onde
 falder ud. Af Doven frem-
 gaaer Livet. At det er sandt,
 Det veed jeg grant; Thi Her-
 ren er min Fader! Alt hvad
 mig skeer, Til Held det er;
 Derpaa jeg mig forlader.

2. Saa giver jeg mig gan-
 ske da, Min Fader! dig
 ihænde. Du lægge til, du
 tage fra: I Alt jeg dig skal
 kiende. Skee, hvad der vil;
 Det skeer dog til Mit Gavn,
 og dig til Ære! I Bæc og
 D

Vel Skal dig min Siel Med
Saal hengivet være.

3. Algode Gud! din Vil-
lie skee; Den altid er den
Bedste. Jeg levende og døende
Vil dertil Haabet sætte. Da
naar dit Bud Mig frier ud,
Og Graven sig oplader; Jeg
hæver mig Til dig, til dig,
Min eviggode Fader!

No. 79.

Mel. Vor Gud han er saa fast en
Borg 1c.

Din Viisdoms og din Raa-
des Wei, Min Gud! lad mig
erkiende; O! aldrig da for-
sager jeg, I hvad mig end
skal hænde. Jeg rolig ven-
ter til Guds Tiime komme
vil; Saa kommer Frelsen
med, Og hist i Evighed Jeg
skal dit Forsyn prise.

No. 80.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os lær 1c.

Gud er min Hielp! og sta-
delig Paa ham mit Haab jeg
bygger. Naar jeg til ham for-
trøst mig, Hans Almagt

mig betrygger. Mit Suk
fra Hiertet bryder ud I Lov
og Priis til Gud, min Gud!
Han er min Hielp, min
Styrke!

No. 81.

Mel. Paa Gud alene 1c.

Min Bon jeg sender, O
Fader! op til dig. Min Fars
du kiender, Thi du, du skabte
mig. O Livets Fader! Du
Alting noie seer, Seer hvad
mig skader, Og hvad mig
gavnligt er. Hvad du tillader,
Alt til mit Bedste skeer.

2. Dig bor at raade For
Legem og for Siel; Al Sorg
og Waade Du vender mig til
Held. Jeg knurrer ikke, Naar
Trang mig boier ned; Jeg
beder ikke Om Overflodighed.
Hvad du vil skikke, Det vil
jeg noies med.

3. Ei vil jeg spørge Om
mine Dages Tal; Ei vil jeg
sørge, Naar jeg bortvandre
skal. Min Tid og Alder Saa
viis tilmaaler du. Naar du
mig kalder, Jeg gaaer med
freidig Du: Naar Hytten fal-
der;

der; Mit Haab, min Trost
er du.

No. 82.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os lær ic.

Din Kierlighed, algode Gud,
Hold mig i stadigt Minde!
Kun i at lyde dine Bud Lad
mig min Glæde finde. Da
gaaer jeg tryk paa Livets Bei,
Mig nedslaae Jordens Sor-
ger ei; Thi, Gud! du er
min Fader.

2. Du ledte mig i Barn-
doms Aar, Og for jeg kunde
bede; I blide og ublide Kaar
Jeg altid dog fandt Glæde.
Den Fader-Haand jeg kiendte
ei, Som stroede Roser paa
min Bei, I hine sorgfri
Dage.

3. Nu føler jeg og kiender
det, Du var min Ungdoms
Leder. Hver Livets Byrde
gør du let, Og om mit Held
du freder. Alt hvad mig tie-
ner, bedst du veed. Ja Fader!
du er Kierlighed! Af dig jeg
Alting haaber.

4. Saa komme Sygdom,

Corrig, Rod! Du, Gud!
er ved min Side. Alt endes
ved en salig Død. Du hiel-
per selv at sride. Vel ham,
som her har dig til Ven! Vel
ham! thi du ham leder hen
Til evig Glædes Bolig.

No. 83.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

Lær mig, gode Gud! at være
Fast i Troe og Haab til dig!
At jeg dine Raad maa ære,
Hvad du end tilskikker mig.
Du albise, gode Gud! Alt
saa vel du fører ud. Alting
tjener mig til Bedste; Der-
til jeg min Lid vil fæste.

2. Trost jeg heraf mig vil
sanke For min kummerfulde
Siel. O! hvor styrker mig
den Tanke: Herren vaager
for mit Vel! O! hvor fro,
hvor tryggelig, Alt jeg over-
giver dig! Og i Alt hvad du
mig sender, Jeg din vise God-
hed kiender.

3. Vel jeg finder Mod-
gangs Dage Lunge for mit
Klod og Blod; Aldrig vil jeg
dog forsage: Thi jeg veed,

min Gud er god. Han, hvis
Bud er Kierlighed, Ei af
Hern og Harmie veed; Han
kun minder mig, som Fader,
Naar jeg Dydens Bei for-
lader.

4. Og i hvilken Livets Al-
der, End mit Die lukkes til,
Fader! det er dig, som kal-
der, Trostig jeg dig følge vil.
Jeg da ikke sorger meer: Hift
din Viisdoms Bei jeg seer,
Seer, hvor herlig du os leder,
Og for Alt jeg dig tilbeder.

No. 84.

Mel. Alene Gud i Himmerig. 10.

Gud kan paa Altning raade
Bod; Thi bør han ene raade.
Han er saa mægtig, viis og
god, Og hvad han vil er
Raade. O! naar jeg efter-
tænker det, O! da mit Hierte
føler ret, At han mig Alt
bør være.

2. Han vogter hvert mit
Fodesied, Og frier mig fra
Farer. Hos ham er bedste
Tilflugtssted, Saa vel han
mig bevarer. Naar Herrens
Die følger os, Naar Herrens

Haand beskiermer os, O! da
vi ere trygge.

3. Saa gaaer jeg frem ad
Livets Bei, Paa Gud jeg
mig forlader; Og Modgang
mig nedtrykker ei, Ei Avinds-
mand mig skader. Engang,
alt efter dit Behag, Den kom-
mer vist, den glade Dag,
Gud! da jeg seer din Grelse.

No. 85.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre 10.

Gud! paa dig jeg bygger
Al min Forhaabning her;
Naar du mig ei betrygger,
Spildt al min Omsorg er.
Vor Lod, som dig behager,
Du deler til os ud: Du giver
og du tager; Thi ene du est
Gud.

2. Ei skal mit Haab be-
stemmes, Naar det er bygt
paa dig; Min Id skal heldig
fremmes, Naar du velsigner
mig. Om Modgangsfor-
me true, Om Farer komme
nær, Saa vil jeg dog ei grue;
Du min Fortrosming er.

3. Ja, om end Altning
skulde Mig Svage gaae imod,

Saa

Saa veed jeg dog tilfulde,
 At du, o Gud! est god. Du
 giennem Modgang leder Mig
 frem til Troe og Dyd. Du
 her min Siel bereder Til rene
 Manders Fryd.

4. Thi bør du ene raade
 For alle mine Kaar. Min
 Siels, mit Legems Baade,
 Du ene bedst forstaaer. Giv
 kun, jeg vel anvender Hver
 Dag du skienker mig; Naar
 da jeg Banen ender, Jeg
 gaaer til Held hos dig.

No. 86.

Egen Melodie.

Frygt ei, min Siel! frygt
 aldrig meer, Om end jeg ven-
 neløs mig seer; Om Syg-
 doms Dage komme, Om Ar-
 mod vil hiemsøge mig, Paa
 Gud jeg haaber stadelig. Lad
 hvad der vil, kun komme;
 Snart Trængslers Tid er
 omme.

2. Jeg gruer ei, om jeg
 end saae, Al Verden vilde
 undergaae, Og Rædsler sig
 udbrede: Om end Fordervelse
 og Død Af Luft og Jord og

Hav udbrød, Min Gud mig
 trygt vil lede, Og Redning
 mig berede.

3. Han skabte mig med
 Almagtshaand; Han skienkte
 mig sit Ord, sin Mand; Han
 fressie mig i Naade. Har
 aldrig mig forglemme vil,
 Saa trygt jeg slaaer min Lid-
 dertil! Han ene for mig raa-
 de I Velstand og i Naade!

4. Her er jeg kun i Prove-
 stand, Guds Himmel er mit
 Fædreland, Did hen mit Hier-
 te sunder; Der efter korte
 Red og Strid, Gud glæder
 mig til evig Tid. Paa dette
 Gødheds Under Mit Haab
 og Mod sig grunder.

5. Hvad Noie, Trængsel
 mig har modt, Fra forsie Dag,
 da jeg blev født, For evig
 glemt skal være. Thi hisset
 jeg inderøde skal I blandt de
 Herliggiortes Tal, Og Sei-
 rens Krone bære Til min
 Forlofers Vre!

6. For denne store Salig-
 hed, Som ved Guds Son
 mig er bered, Skal Tak til
 Gud opstige; Blandt Engle-

Chorets Jubelklang Istem
 mer jeg min høie Sang.
 Min Fryd i Himlens Rige
 Al Sands skal overstige.

7. Min Siel, imens jeg
 lever her, Alt længselfuld i
 Nøde seer, O Jesu! denne
 Glæde. Alt see dig i din
 Herlighed, Den Glæde varer
 evig ved. Naar vil du mig
 tilstæde For Tronen frem at
 træde?

8. Hos dig al jordisk Nød
 og Qual Til Glæde sig for-
 andre skal; Ei meer den mig
 omspænder. Men al min
 Graad skal tørres af; Thi
 gaaer jeg trostlig til min Grav.
 Til dig jeg Diet vender, Og
 fro jeg Banen ender.

NO. 87.

Mel. Mit Haab og Trost og al
 Tillid ic.

Bort! al den Trost, som
 ei bestaaer, Naar Dødens
 Stemme kalder! Naar Mæle,
 Syn og Sands forgaaer, Al
 jordisk Trost hensfalder. Ved
 brudnen Stav Jeg til min
 Grav Ei som en Daare van-

drer; Mit bange Bryst Be-
 hover Trost, Som Døden ei
 forandrer.

2. Hos dig, o Gud! al
 Naade boer, Did jeg min Hu
 vil vende; Jeg af dit troste-
 rige Ord Kan dig som Fader
 kiende. I Fryd og Nød, I
 Liv og Død, En Ven i dig
 jeg finder. Naar Jordens
 Lant Som Røg forsvandt,
 Din Godhed ei forsvinder.

3. I Fristelsen jeg kunde
 let Et Daarstads Ord udsige,
 Og spørge: hvad er Menne-
 sket For den Uendelige? Dog
 nei! jeg seer, O Gud! hvor
 kier Dig Adams Slægt maa
 være. Af Kierlighed Du
 sendte ned Til os din Son,
 vor Herre.

4. Ja Jesus kom hernes
 fra dig, Og lærte, led og
 døde; Du, som ved ham for-
 løste mig, Vil mig ei fra dig
 stæde. Om Sorg og Nød
 Ind paa mig brod, Som Vol-
 ger paa en Klippe; Da seer
 jeg hen Til Frelseren, Saa
 kan mit Nød ei glippe.

5. Alvidende! du seer jo
 til

til Med vaaget Forsyns Dje.
 Din Almagt kan, din Godhed
 vil, Alt til det Bedste soie.
 Din Miskunhed skal vare ved,
 Min Fars du ene kiender;
 Og altid god Er hver en Lod,
 Jeg faaer af dine Haender.

6. Jeg veed, at jeg i Him-
 melen Har den, jeg tør an-
 raabe: Min Gud, min fader-
 lige Ven, Paa ham jeg trygt
 kan haabe. Og naar jeg da
 Skal gaae herfra, Og Støv
 til Støv henfalde, Gud dog
 min Siel Til evigt Held
 Miskundelig vil kalde.

No. 88.

Mel. Guds Godhed vilte vi
 prise ic.

Fra Gud vil jeg ei vige, Han
 viger ei fra mig. Hans Løfter
 aldrig svige, Jeg troer ham
 siadelig. Hver Dag, hvert
 Dieblig Jeg af hans hulde
 Raade, Til Siels og Legems
 Baade, Saa mange Prøver
 fik.

2. Som Vind og Storm
 sig vender, Forandrer Verden
 sig. Min Gud! i dine Hæn-

der Jeg overgiver mig; Thi
 du forandres ei. Du altid er
 vor Fader. Du aldrig os for-
 lader Paa Livets trange Dei.

3. Paa dig jeg stadig liber,
 Din Hielp jeg bygger paa;
 Og kommer Rødens Eider,
 Min Hu til dig skal staae.
 Hvad til mit Bedste er, Du
 ene veed og kiender: Du
 Sorg til Fryd omvender,
 Naar Fryd du tienlig seer.

4. Er end min Lod ei
 Glæde Den Stund, jeg van-
 drer her; Maa jeg end tidt
 begræde Selvsødte Lidelser;
 Hvad er al Lidelse, Mod hine
 høie Glæder, Som Jesus mig
 bereder Hos sig i Himlene?

5. Lad Jorden og dens
 Riger, Og Herlighed forgaae!
 Det Held mig Gud tilliger,
 Dog evig skal bestaae. Mit
 Legem smulre hen I Gravens
 skumle Siemme; Min Gud
 mig ei skal glemme, Han væk-
 ter mig igien.

6. Gud Fader priset vare!
 Han kjerlig til os faae. Ved
 Jesum Christ, vor Herre, Vi
 Faldne Raade faae. En

Naad han sender ud, Os
 Svage at veilede Til Him-
 meriges Glæde; Hvilovet
 være Gud!

No. 89.

Mel. Hvad kan os komme til
 for Nød ic.

Paa dig, min Gud! jeg lide
 vil, Du min og Alles Fader!
 For Alt, hvad lever og er til,
 Din Haand du mild oplader.
 Du faderlig tildeler hver,
 Hvad glædeligt og gavnligt
 er: Hvi skulde jeg da sørge?

2. De Markens skionne
 Lilier, Hvor de forlyste Diet!
 Og Skovens muntre Fugle-
 hær, Hvor quidrer den for-
 nøiet; O Gud! du klæder
 Blomsterne, Og reder Bord
 for mindste Kræ: Hvi skulde
 jeg da sørge?

3. Nei! syndig Sorg skal
 ei min Siel Til Jordens Stov
 nedtrykke. Jeg under Røsten
 større Held, Skiont jeg har
 mindre Lykke. Hvad du, min
 Fader! skienker mig, Kun
 Naadegave er af dig: Jeg
 kan jo intet kræve.

4. Min Andagt skal til
 Himlene Paa Troens Vinger
 stige; Thi, Fader! din For-
 jættelse Kan ingenlunde svige.
 Hvad skulde da nedtrykke mig?
 Jeg fro vil fæste Lid til dig,
 Og ingenlunde sørge.

No. 90.

Mel. O, kiere Siel! frygt al-
 drig meer ic.

Min Gud! naar jeg kun
 troer paa dig, O! da skal intet
 skræffe mig, Hvad end mig
 vederfarer. Paa dig jeg har
 min Tillid sat; Thi du i Sor-
 gens skumle Nat Mig trng-
 gelig bevarer, Mig vogter og
 forsvarer.

2. Her veed jeg, intet moder
 mig, At det jo kommer, Gud!
 fra dig. Du alle Ting regie-
 rer. Jeg da ei blot i Lykkens
 Skiod, Men selv i Modgang
 og i Nød, Din Styrelse vil
 ære, Og taalig Korsset bære.

3. Ved Korsset prøver du
 min Siel; Det er jo da mit
 sande Vel, Og mig til Dyden
 leder. Og naar jeg Seier
 vundet faaer, Og hisset for
 din

din Trone staaer, Din Wiisdom jeg tilbeder I alle Evi-gheder.

4. O! lad mig da med Haab og Taal Bestandig see til dette Maal! Det Syn mit Mod opliver. Da har jeg Trost i Modgangs Stund, Da har jeg Kraft i Dødens Blund; Hvo i din Haand sig giver, Han usørfærdet bliver.

No. 91.

Mel. Herren han er min Hyrde god ic.

Hvi spørger jeg saa ængstelig: Hvo serger for mig Nærme? Hvor er den Haand, som giver mig Brød, Klæder, Huuslye, Varme? Som var alene jeg udsat For Mangel, og af Gud forladt, Som var ei Gud min Fader!

2. See Markens skionne Lilier! Ei væve de, ei spinde, Og dog maae Kongers Prydelsef Mod deres Pragt forsvinde. Den, som har smykket Blomsten saa, Hvor megen mere Omhu maa For Menneket han høre?

3. Min Aand er skabt til evig Fryd I Herlighedens Rige; Lid skal og ved Basunens Lyd, Mit Støv engang opstige. O! da vil han ei heller her Mig nægte, hvad fornødent er Til Siels og Legems Vaade.

4. Saa skal da Frygt og Mishaab sei Mit Sind og Hierte krænke; Gud vil paa lovlig Næringsvei Betsignelse mig skienke. Bedst veed han hvad jeg trænger til; Han ene kan, og ene vil, Min sande Betsærd fremme.

5. O Fader! kom vor Tarv ihu! Forbarm dig, Jesu Fader! Vor Angst, vort Mishaab kender du, Naar Berden os forlader. Giv Sielen Lys og Troe at see Dig Gode, dig den Mægtige, Som Alt med Wiisdom styrer.

No. 92.

Mel. Mit Hierte hvi græmmer du dig ic.

Min Siel! hvi vil du græmme dig? Hvi frygter du saa ængstelig For Mangel og

for Trang? O! sæt dit Haab til Godheds Gud, Og mærk hans Veie, Ihd hans Bud!

2. Han er jo evig vis og stor. Han skabte Alting ved sit Ord. Han veed vor Larv og Trang. Han kan velsigne rundelig; Han vil velsigne faderlig!

3. Hvo bad til ham, og blev ei hørt? Hvo blev ei af den Gode ført, Som Barn, ved Faders Haand? Een gav han lidt, en anden meer, Hvad tiensligst var, det fik Enhver.

4. O Gud! du est endnu saa rig, Saa mægtig, saa miskundelig, Som du det altid var. Din Raade og din Varetægt Er stedse ny fra Slægt til Slægt.

5. En Daare stoler paa sit Gods; Han byder dog ei Døden Trods, Og kiser Himlen ei. Vær du, o Fader! vær mig huld; Da savner jeg ei Jordens Guld.

6. Thi den, du ynder, han har meer End Gods og Guld: Han er dig fier, Og du velsigner ham. Hans Rigdom er

hans Noisomhed; Hans Haab er Haab om Salighed.

7. Tak skee dig, Jesu! for dit Ord, Dit høie, vise Gudsdoms Ord! Det gav mig denne Trost. O! lad det og befæste mig I Troe til Faderen og dig!

No. 93.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

Jeg haaber, og jeg stadig troer, Min Gud! du mig ei glemmer. Hver Skabnings Lod paa denne Jord Du viselig bestemmer. Ja! din al-gode Miskunhed Er stor i mangen Maade; Alt, hvad vi leve, signes ved, Gaaft du af idel Raade.

2. Din Forraad aldrig tommes ud, Du vil og kan velsigne. O! hvor er den, som dig, vor Gud! I Raad, i Daad kan ligue? Du til det Store, til det Smaa, Din Faderhaand udtrækker. Saa langt som Verdens Grændser naae, Din Miskunhed sig strækker.

3. Hvi skulde jeg mistvovle da? For Mangel jeg ei frygter; Jeg veed, hvem Brodet kommer fra, Naar tro mit Kald jeg røgter. Thi see! han klæder Lilien, Og Marterne han pryder; Saa faaer og jeg Betsignelsen, Naar jeg hans Bud adlyder.

4. O Gud! til dig jeg sætter Lid, Jeg er i dine Hænder. Du var mig god i al min Tid, Saa fro jeg det erkjender. Du hidtil gav mig rundelig, Hvad usifom jeg begjerte. O du kan aldrig glemme mig, Det føler glad mit Hjerter.

No. 94.

Mel. Jesu! du min Glæde ic,

J min Rod og Smerte, O! hvem skal mit Hjerter Sig henvende til? Kan en Jordens Borger Lette alle Sorger, Om endog han vil. Gud! til dig Jeg vender mig, Naar jeg dig om Hielp anraaber, Jeg da trofsig haaber.

2. Skulde du tillade, Hvad mig er til Glæde, Du som

skabte mig? Skulde du ei trofie Den, som han forløste, Der blev sendt af dig? Nei! o nei! Du svigter ei. Jeg mig trygt paa dig forlader, Ewiggode Fader!

3. Bitter Bemøds Klage I de tunge Dage Letter Byrden ei. Naar mit Mod forsvinder, Flere Torne finder Jeg da paa min Bei; Hielpens Stund Forhales kun; Jeg den rolig oppebier, Og taalmodig tier.

4. Du, som bedst mig kiender, Jeg i dine Hænder Mig saa sikker veed. Trængsel her i Tiden, O! hvor er den liden, Mod en Evighed! Der jeg faaer Hvad jeg attraaer. Og fra Jorden til det Høie, Vender jeg mit Die.

No. 95.

Mel. Udi min Anse og Nød ic.

Naar Rod omspender mig, Iudshyer jeg, Gud! til dig; Du kan mig bedst undsætte, Og al min Kummer lette.

Mit

Mit Vel du ene kiender, Det
staaer i dine Hænder.

2. Naar Synden frister
mig, Da tænker jeg paa dig.
Din Kraft er hos den Svage,
Hvi skulde jeg forsage? Nei!
modig vil jeg stride, Og paa
din Bistand lide.

3. End truer Modgang
mig, Da er jeg tryk ved dig;
Du vender Trang og Smerte
Til Gavn for Siel og Hierte.
Selv Graven hadst du være
En Nei til Liv og Ære.

4. Ja! du er Kierlighed,
Det giver Sielen Fred. Hvad
Undt tør sig vel nærme Til
den, du vil beskierme? Thi
vil vi allesammen Dig evig
prise, Amen!

No. 96.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode ic.

Uldrig skal vor Siel for-
sage: Du, vor Gud! os
glemmer ei, End i kummer-
fulde Dage, End paa torne-
fulde Wei! Dig skee Lov fra
Slægt til Slægt, Fader! for
din Baretægt! Tak al Jor-

dens Kreds dig yde! Himle-
ne vor Sang gienlyde!

No. 97.

Mel. O, fiere Siel! frygt aldrig
meer ic.

Om jeg end seer mig stærkt
i Rød, Jeg taalig lider; thi
du had Den komme, gode
Fader! Og godt og kierligt
er dit Bud, Og alt du fører
herligt ud. Du aldrig mig
forlader, I Liv, i Død, min
Fader!

2. Naar Modgangs Vægt
nedbøjer mig, Og Menneffer
bortvende sig Fra mig og mine
Klager; O Gud! jeg er dog
ei forladt; Du skaber Lys i
Rødsfers Nat; Og trygt du
mig ledsager, Og ender mine
Plager.

3. For Døden selv jeg
gruer ei: Til bedre Liv er den
en Wei, Derom mig Alting
minder. Ja om endog en
elstet Ven Fra mig ved Dø-
den rives hen; Min Graad
ei længe rinder: Jeg hist igien
ham finder.

4. Saa lad mit Stov kun
smulre

smulre hen! Jeg engang glad
opstaaer igien, Til Fryd blandt
Himlens Hære. Jeg der i
Ewighedens Fred Skal glem-
me, at jeg engang led; Og
al min Id skal være Algod-
heds Priis og Vere.

No. 98.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre ic.

Naar Sorgen mig om-
spænder, Og Farer true mig,
O Gud! jeg Diet vender
Saa længselsfuld til dig;
Naar i min Sielesmerte
Jeg seer kan Dod og Grav,
O Herre! styrk mit Hierte
Med Trøstien, som du gav.

2. Du er hos mig tilstede,
Du seer min Trang og Nød.
Du aabner Bei til Glæde
Igiennem Grav og Dod. Du
er min hulde Fader, Det lærte
Frelseren. Din Hielp mig ei
forlader; Thi lider jeg paa
den.

3. Ja! med dit Forsyns
Die Du vaager over mig.
Du byder i det Hoie; Og
Alting lyder dig. Naar du
mig kummer sender, Du sen-

der Trøstien med. O! God-
heds Gud jeg kiender Din
Kraft, din Trøstighed.

No. 99.

Mel. Guds Godhed vilke vi
prise ic.

Hvi skulde du dig klage, Og
jamre dig, min Siel? Bort
al Bekymrings-Plage! Gud
Herren vil mit Vel. Jeg er
i Haabet fro: Gud veed min
Sag at vende Til god og her-
lig Ende; Det kan jeg stadig
troe.

2. O Gud! du ei forla-
der Dit Barn i Nødens Tid.
Paa dig, algode Fader! Jeg
fæstet al min Lid. Seer det
end rædsomt ud, Jeg tør dog
aldrig grue; Min Frelse skal
jeg skue Fra Mistænkedes
Gud.

3. Du kan jo aldrig glem-
me, Hvad Nød jeg frister
her; Thi vil jeg mig ei græm-
me, Din Bistand er mig nær.
Naar Proven er forbi, Og
du vil Hielp tilskikke, Da kan
al Verden ikke Forhindre dig
deri.

4. Om Fienders Hær end
sværmer, Dit Forsyn er min
Borg. Du altid mig beskier-
mer, Og lindrer al min Sorg.
Lad Jordens Vældige Sig
end imod mig sætte, De intet
dog udrette; Guds Blikke
maa dog see.

No. 100.

Mel. Fader vor udhimmerig 1c.

Til Himlen er mit Hierte
vendt, Naar jeg af Angest er
omspændt. Naar Verden ei
kan hielpe meer, Jeg op til
dig, min Fader! see; Til
dig, hvis Trofasthed bestaaer,
Om Jord og Himmel end
forjaaer.

2. Lad Verden kun for-
troste sig Paa Tant, som skuf-
fer idelig, Paa egen Klogskab,
Magt og Mod, Paa Venner,
Byrd og Overflod; I No-
dens Tid hvad var det Alt?
Et Huus paa Sand, som
hastig faldt.

3. Jeg kun paa Gud for-
troster mig; Han er saa mild
og hielperig. Jeg veed, at
han min Fader er, Og Faders

Hierte til mig bær. Det giver
Sielen salig Fred, End midt
i Nød og Bitterhed.

4. Frygt giennem Livet
vandrer den, Der Himlens
Herre har til Ven. Gaaer
han end frem paa tornet Bei,
Han sukker, men forsager ei.
Hans Provetid er snart forbi,
Og han fra al sin Kummer
fri.

5. Styrk ogsaa mig, o
gode Gud! Alt jeg min Prove
holder ud, Og troer paa dig,
og bliver ved I Tillid og Hen-
givenhed; Indtil du kierlig
fører mig Til varig Fred i
Himmerig.

6. Forklaret da beundrer
jeg Dit naadefulde Forsyns
Mei; Du vendte Alt min
Siel til Gavn. Jeg evig pris-
ser da dit Navn, Og syn-
ger med i Engles Chor: Vor
Gud er viis, og god og stor!

No. 101.

Mel. Af Dybsens Nød raaber
jeg til dig 1c.

Tungt slaaer mit Hierte
lange Slag, Og hede Taarer
vinde.

rinde. Jeg ængstet sukker Nat
og Dag, Som var ei Hielp
at finde. Rundt om jeg seer
kun Mulm og Nat, Og raa-
ber: Har mig Gud forladt?
Er han ei meer min Fader?

3. For Alt han sørger fa-
derlig, Og Alt til Held han
fører. Han hører unge Raa-
nes Skrig, Og Ormens Suk
han hører; Og skulde han mig
glemme nu? Nei Gud! min
Gud! mit Haab er du; Du
er og nu min Fader.

3. Du skabte mig, og Jesus
kom, At frelse mig fra Dø-
den; Du hører i din Hellig-
dom Da vist mit Suk i Rø-
den. For Verden blev, dit
Die saae Den Bei, jeg skul-
de vandre paa, Blandt Blom-
ster og blandt Torue.

4. Hiin Evighed mig lære
skal, Hvi disse Torne groede.
Endog hvad her mig synes
Qual, Det sender du, Algode!
Dit Raad er uransageligt,
Dog veed jeg det er faderligt,
Hvi skulde jeg forsage?

5. Ja, Herre! du er viis
og god, Du saarer og du læger.

Det troer jeg vist, og freidigt
Mod Mit Hierte vederqvæ-
ger; Ei meer det slaacer saa
bange Slag; Af Nattens
Mulm fremlyser Dag! Hos
dig, min Gud! er Frelse

NO. 102.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Du er min Gud, jeg frygter
ei; Ei skal min Klage høres,
Om jeg end skal paa tornet
Bei Igiennem Livet føres.
Jeg veed, du viselig I Alt
behandler mig. Jeg trøsles
altid ved Din hulde Misun-
hed, Den jeg saa tidt har
prøvet.

2. Jeg overgiver mig og
Mit Til dig og til din Raade!
Alt hvad jeg cier, er jo dit,
Du derfor og bør raade. Din
Styrrelse er Held, Du vil mig
altid vel; Thi du er Godheds
Gud, Som fører Alting ud,
Dit Barn til Gavn og Gode.

3. Den Trøste-Tanke qvæ-
ger mig, At du ei dine glem-
mer; At deres faste Haab til
dig Dem ingen Tid beskiæm-

mer; Bort da hver Frygt og Sorg; Gud er min trygge Borg! Alt hvad han gjør er vel; Mit Legem og min Siel Han faderlig beskiermer.

No. 103.

Egen Metodie.

Hvorfor skulde jeg mig græmme? Herren er Stedse nær; Mig han ei vil glemme. Godt er Alt, hvad han tilsender; Uforsagt Til hans Magt Jeg mit Die vender.

2. Vil min Gud et Kors tilskikke, Prøve mig Haardelig, O! jeg knurrer ikke. Han mig jo saa ofte fryder; Skulde jeg Nu da ei Lide, naar han byder!

3. Sielen, Legemet og Livet Er ei mit; Er jo dit, Gud! du har det givet. Skal end mine Levedage Snarligen Svinde hen, Jeg vil dog ei flage.

4. Døden kan os ikke døbe! Evtigt Vel Gaaer min Siel Giennem den i Møde. Fro til Graven seer mit Die: Ved

dens Bred Legges ned Jordens Sorg og Moie.

5. Og naar Tiden her er omme, Da skal vist Jesus Christ I sin Vælde komme! JesusChristus, min Forsouer, Mig saablid, Forer did, Hvor han evig troner.

6. Skulde jeg da her forsage? Nei! Jeg troer Jesu Ord, Det kan ei bedrage; Fuldt jeg derom er forvissat, Du er min, Jeg er din, Jesu! her og hisset.

No. 104.

Mel. Nu hviler Mark og Enge ic.

Som Herren det vil soie, Vil jeg mig lade noie, I al min Id og Daad! Skal ei mit Anslag rykkes, Og skal min Idræt lykkes, Skeer det kun efter Herrens Raad.

2. Jeg intet kan udrette, Vil jeg end daglig trætte Med modig Sorg min Siel. Til dig, alvise Fader! Jeg Alting overlader. Du gjør jo Alt saa saare vel.

3. Du, Herre! har i Livet Med Faderhaand mig givet
Alt,

Alt, hvad jeg trænger til. Ei mere jeg begierer; Jeg det endog undværer, Naar du, alvise Gud! det vil.

4. Thi være overgivet I Døden, som i Livet, Dig hvert af mine Naar! Du, Herre i det Høie! Beed Alting vel at føie, Og herlig Ende Alting faaer.

No. 105.

Mel. O Gud! efter dig mig forlanger ic.

Alt, hvad du mig vil byde, Det bør jeg troelig lyde, Alvise, gode Gud! Ei skal jeg mig formastie, At monstre eller laste Din Styrelse og dine Bud.

2. Naar mig dit Raad ledsager, Saa bort med alle Klager! Mon du ei vil mit Vel? Selv, naar mig Modgang krænter, Jeg til min Trost betænker, At den er gavnlig for min Siel.

3. Gud sender, hvad mig møder, Og denne Trost forføder Al Korssets Bitterhed. Det kan mig Wiisdom lære,

Naar jeg det kun vil bære Med tillidsfuld Hengivenhed.

4. For Gud jeg ndmygtier, Hans Hielp jeg oppebier, Snart skal den vise sig. Lad Sorg og Kummer true: Gud kiender min Formue; Han over den ei frister mig.

No. 106.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode ic.

Alt, o Herre! alt mig minder Om din blide Misskunhed: Uden Engelselse jeg vinder Brødet i mit Ansigts Sved. Giv! jeg derfor takker dig, Og ei er misundelig; Seer jeg end min Næste haver Større Deel i dine Gaver.

2. Alt, hvad du mig lader nyde, Ei som Rettighed jeg faaer; Du har ene Magt at byde Over Dødeliges Naar. Du fordeler Alles Lod Efter dine vise Raad; Alt er idel, idel Raade. Alt maa sigte til min Vaade.

3. Skæe da kun, hvad dig behager! Du, du, kiender bedst mit Gavn. Om du giver, om
E du

du tager, Jeg velsigne vil dit
 Navn. Hvad der end skal
 møde mig, Haaber dog min
 Siel paa dig. Dig, min
 Fader! evig være Pritis, Til-
 bedelse og Vre.

No. 107.

Mel. Alene Gud i Himmerig 1c.

Gav du os ei, hvo Skulde
 da Os al vor Nødtørst give?
 Dig, Fader! kommer Alting
 fra. Du holder os ved Live.
 Forgieves bliver al vor Flid,
 Hvis ikke i beleilig Tid
 selv den Flid velsigner.

2. See! Guds Velsignelse
 gjør rig, Foruden Sorg og
 Nøie; Thi vil jeg rolig lade
 mig Med Herrens Gaver
 nsie. Fortient dog ei det
 mindste er; Alt, hvad han
 deler til enhver, Det er af
 idel Raade.

3. Med ydmyg Tak jeg
 nyder Alt, Hvad du min Gud
 vil skienke; Om ikkun lidet
 mig tilfaldt, Det skal min Nøe
 ei krænke. Jeg veed, at du
 min Tars indseer, Og gav just

det, og ikke meer; Thi meer
 var ikke gavnligt.

4. O Fader! jeg har nok
 i det, Som du vil mig for-
 unde; Ved større Overskud
 jeg let Paa Afvei føres kunde.
 Til Verden jeg jo nogen kom,
 Og jeg skal ingen Eiendom
 Med mig i Graven tage.

5. Jeg uden Længsel, Suk
 og Savn, Her lader Alt til-
 bage. Kun giv, at jeg med
 ærligt Navn Maa ende mine
 Dage! Og, naar du kalder,
 giv mig da, Alt vandre ved din
 Haand herfra Til evig Glæ-
 des Rige.

No. 108.

Mel. Gud Hellig Land i Troe
 os lær 1c.

Nau jeg fuldtakke dig, o
 Gud! Som saae til mig i
 Nøaade? Hvor ofte hialp din
 Arm mig ud Af al min Sorg
 og Vaade! Du lettede min
 tunge Gang; Thi vil jeg
 gaae med Tak og Sang, Dig,
 Frelsens Gud! i Nøde.

2. Du lod min Modgangs
 haarde Tid, De mørke Dage,
 endes;

endes; Du bod den kummerfulde Strid Til Fryd og Seier vendes. Igien randt Solen op for mig; Mit hele Hierte priser dig, Jehova! Gud! min Skaber!

3. Tidt maa jeg efter dine Raad Mig under Korset boie; Men snart aftarer du den Graad, Som rinder fra mit Die. Jeg lever op paa ny iaen, Og i den Troe, Gud er min Ven! Har Hjertets Trost og Hvile.

4. Gud være lovet, at jeg kan Den Trost og Hvile smage! Guds Fred gaaer over al Forsand; Til Jubel blev min Klage. For skialv jeg ved at tænke Gud; Nu raaber jeg frimodig ud: Gud du er stedse Fader!

No. 109.

Mel. Bredden din aften 1c.

Dig, Herre, Herre, hør alle ne Vre! Du vil min Hielp og Tilflugt stedse være; Naar Nød og Skræk sig til min Bølg nærmer, Du mig bestiermer.

2. Afsmægtig sank jeg ned i Sygdoms Smerte; Al! Lindring, Lindring jeg med Suk begierde. Du hørte mig; og snart var du tilrede, Mig at helbrede.

3. Naar Uveils Had mig fristede til Harm, Jeg søgte Redning kun i dine Arme; Da fik jeg Kraft med Hevnelyst at kiempe, Og Nag at dæmpe.

4. Naar onde Lyster hos mig vilde raade, Da raabte jeg: Gud! staae mig bi i Raade! Og kraftig drev du Fristelsen tilbage, Og hialp mig Svage.

5. Du satte min Hengivenhed paa Prøve, Og vilde mig i Bon og Tillid øve; Jeg i det Kors, din Bliedsom mig tilsendte Din Godhed kiendte.

6. Kort Prøven var. Om Aftenen var Klage, Om Morgen var intet Suk tilbage! I Alt, hvad du herefter vil tilfikke, Jeg knurrer ikke.

7. Du elsker mig, og vil mit Bedste fremme. Siv! at jeg aldrig maa din Omhu glemme, Og at min Bændel

alle mine Dage Maa dig behage.

8. Dig, Herre, Herre, hør alene Ære! Du stedse al min Trost, mit Haab skal være; Og hist jeg dig, Du Stærke, Gode, Vise, Skal evig prise.

NO. IIO.

Mel. Alene Gud i Himmerig 1c.

Haleluja! Gud er min Deel
I Bæe og Velstands Dage;
Lungt var mit Suk, træt var
min Siel, Demodig var min
Klage; Men Herren haver
hørt min Røst. Haleluja!
han er min Trost, Min trygge
Børn, min Glæde.

2. I Kummer sender han
min Hånd Sin Frelse fra det
Høie. Paa hans den naade-
rige Haand Jeg fæstede mit
Døie; Da fik jeg Mod og
Haab og Troe; Da fik jeg
Lys og Sielroev: Mit Suk
i Lovsang endte.

3. Haleluja! Gud Herren
er Den, vi vil ene dyrke. Han
er os alle, alle nær Med Mi-
skunhed og Styrke. Han
skaffer den Fortrængte Ret,

Og til enhver uddeler det,
Som til hans Gavn behøves.

4. Velsign fremdeles os
vor Gud! Og hør os, naar
vi bede! Og giv, at dine vise
Bud Til Dyd os stedse lede.
Fra os din Fred da viger ei,
Og hisset vi dit Forsyns Bei-
Beundrende skal prise.

NO. III.

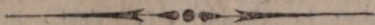
Mel. Hvad kan os komme til
for Mod 1c.

For dig, o Gud! ei gielder
Stand, Ei Rigdom eller
Bælde: Den høie som den
ringe Mand, Ens begge hos
dig gielde. Heilovet, Fader!
være du! Du kommer lige
mildt ihu Hvert Menneske
paa Jorden.

2. Din Soel oprinder for
enhver, Og Jorden giver Gro-
de; Een Trost, eet Haab for
alle er, For alle Jesus døde.
For hver, som vandrer her
for dig, Dplader du dit Him-
merig, For Ringe som for
Høie.

3. Den Ringe til sin Trost
da veed, At du er og hans

Skaber, Og at du i din Her- din Priis, At du i Alt er
lighed, Ham ei af Eigte god og viis, Og Alles, Alles
taber. Og alle see vi til Fader.

4. Forløsningen ved Jesum.

No. 112.

Mel. Et lidet Barn saa lyffe-
ligt ic.

Dp! stemmer i med Englers
Sang: Vor Gud bør Lov og
Ere! Den frelsie Jord med
Jubelklang Tak! Offer ham
frembære! Thi ved hans Son,
som Døden led, Kom Lys, og
Liv, og Salighed Til Jordens
faldne Slægter. Nu bort
al Tvivl og Sorg og Nag!
Ved ham har Herren Vel-
behag Til Jordens faldne
Slægter.

2. Held os! vor Dommer
blev vor Ven, Vor Frygt
blev Haab og Glæde; Held
os! vi ham i Himmelen Skal
takke og tilbede. O du! som
fødtes til vort Gavn, O du!
som døde til vort Gavn, Og
nu i Himlen troner, Der

med din Fader hersker du,
Kom os med Miskunhed ihu,
Ophøiede Forsoner!

No. 113.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hel-
lig Aand ic.

Gud saae alt det, han havde
giort; Og see! det alt var
godt og stort, Og Alt forkynd-
te Herrens Priis: At han
er mægtig, god og viis.

2. Ved sit det almagts-
fulde Bliv Gav han den hele
Skabning Liv, Og Fryd, og
Kraft, og Overflod; Thi han
er mægtig, viis og god.

3. Og giennem alle Himle
klang De høie Engles Jubel-
sang: "Jehovas Wiisdom,
Godhed, Magt, Har Alting,
Alting vel fuldbragt!"

4. Dog frem for Alting
E 3 Men-

Mennesket I Eet og Alt for-
kyndte det: Guds eget Bil-
lede det var; Thi Sielen viis
og hellig var.

5. Men see! den Skab-
ning, som fik Alt, I Prøven
dybt, af! dybt nedfaldt! Blev
Dødens Rov, thi Synden
kom, Alt! ind i Herrens
Helligdom.

6. Da saae du, Gud, i Mi-
skunhed, Halleluja! til Jor-
den ned; Til Jorden Jesus
Christus kom, Alt rensse Her-
rens Helligdom.

7. Han, Verdens Lys og
Salighed, Forkyndte, bragte
os Guds Fred; Var lydig
under Spot og Nød, Ja!
lydig indtil Korsets Død.

8. Nu tabte Synd og Død
sin Magt: Det er fuldbragt!
det er fuldbragt! Det Ord
han raabte i sin Død, Og
Jord og Himmel det gienlod.

9. Gud saae, hvad Jesus
havde gjort; Og see! det Alt
var godt og stort. O! naa-
defulde andet Bliv, Som
gav den faldne Skabning
Liv!

10. Nu synge Engles glade
Chor: Halleluja! vor Gud
er stor, Og alle Frelste syn-
ge med: Dig, Jesu! Pries
i Evighed!

11. Jeg af mit ganske Hjer-
te troer Det dyrebare Afsted-
Ord; Thi evig staaer hvad
du har sagt: Det er fuld-
bragt! det er fuldbragt!

NO. 114.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hel-
lig Aand ic.

Guds Søn! som ingen,
ingen seer, Din Faders Bil-
lede du er; Fra ham du kom
til Jorden ned; Til ham du
gik i Herlighed.

2. I Tanken alt jeg skuer
dig, Men Tanken overvælder
mig. Din Kamps og Seiers
store Løn Ei fattes kan af
Stovets Søn.

3. Men hist blandt rene
Aanders Tal, Forklaret jeg
dig skue skal: Alt hvad du er,
og er for mig, Jeg skuer da
og priser dig.

4. Her, mens jeg maa
blandt Grave boe, Jeg hol-
der

der fast ved Kristnes Troe:
At du ved Lærdom, Liv og
Dod, Har frelst vor Slægt
fra Sielens Nød.

5. Du stred og vandt, og
gif da hen Til Herlighed hos
Faderen; Og til den Fryd,
du nyder der, Du indbød dine
Mennesker.

6. Sid hver dig dyrke
redelig, Og herliggiøres hist
med dig! O! du, som vilde
alles Gavn, Al Jorden prise
høit dit Navn!

No. 115.

Mel. Dagen viger og gaaer
bort x.

O! det var et Glædens
Bud, Det, som sendtes os af
Gud: Det, at ved hans
Miskunhed Os en Frelse er
bered.

2. Hvo fra Synd omven-
der sig, Og den angreer rede-
lig, Og nu ikke synder meer,
Ham den store Frelse keer.

3. Gud! dit Ord saaledes
lod: Du vil ei en Synders
Dod; Men at han omvender
sig, Og da lever, Gud! hos dig.

4. Atter lyder saa dit Ord:
Hvo som bliver døbt og troer,
Ikke han fortabes skal, Evtigt
Liv han arve skal.

5. Herrens Ord staaer evig
fast, Om end Jord og Him-
mel brast; Derfor lider jeg
derpaa, At og jeg skal Red-
ning faae.

6. Jesus Kristus han er
den, Som os bragte Red-
ningen; Han til Døden lydig
var, Og vort Haab grund-
fæstet har.

7. O! det er et Glædens
Bud, Det som sendtes os fra
Gud: Det, at ved hans
Miskunhed Sligt et Held er
os bered.

No. 116.

Mel. Jesu! din søde Forening
at smage x.

Kierligste Jesu! min Aand
sig ophæver, Henrykt og fuld
af Beundring til dig! Hiertet
af Bemod vel inderlig bæver,
Bed at erindre din Smerte
for mig; Men ved din Dod
fik jeg Afgang til Livet, Og
naar jeg stræber at, ligne din

Død, Da er for din Skyld
min Brode tilgivet, Da kan jeg
vente mig Himmelens Fryd.

2. Tak for dit Ord, som
os kraftelig lærte Veien at
finde til Dyd og til Fred!
Tak for din Blidhed ved Haan
og i Smerte! Tak for din Død,
du taalmodigen led! Tak
for det Lys, som din Vandel
udbreder Over din Læres vel-
giørende Bud! Henrykt min
takfulde Sjel dig tilbeder:
Jesu! min Frelser! du send-
tes fra Gud.

3. Giv, min Forløser! o
giv du mig Kræfter! Hvad
kan jeg Svage formaae uden
dig? Giv, at jeg stræber med
Nidkierhed efter, Mere og
mere at vorde dig lig! Da
skal min Vandel forkynde din
Vere, Virke for Brodre til
Held og til Gavn; Da skal
jeg hisset blandt Englenes
Høre Evig lovsunge dit her-
lige Navn!

No. 117.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Min Jesu! aldrig skal jeg

glemme Din underfulde Kier-
lighed. O! vee mig, om jeg
kunde glemme, Hvad du for
mig, mig Synder, led. Hoi-
lobet være Jesu Navn! Det
dyrebare Jesu Navn!

2. O! jeg vil knæle og
tilbede, Og prise, takke, elske
dig; Giv, al min Id og al
min Glæde Maa være den,
at takkes dig! Mit Levnets
prise Jesu Navn, Det dyre-
bare Jesu Navn!

3. Naar da min sidste Time
kommer, Saa vandrer jeg
herfra i Fred. Du, min For-
soner og min Dømmer! Du
dømmer mig med Miskunhed.
Høilobet være Jesu Navn!
Det dyrebare Jesu Navn!

No. 118.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre
Christ ic.

O Jesu! du har elsket mig,
Mig Synder overmaade; Jeg
aldrig kan fuldtakke dig For
al din hulde Naade. Du viste
mig paa Sandheds Vei. Du
for min Syndebrode Led og
døde,

døde, Paa det jeg skulde ei
Gaae Syndens Straf imøde.

2. O du, min Lærer, Frelser,
Ven! Du al min Trost i Livet!
Hielp, at jeg nytter troligen
Det Haab, du mig har givet!
Hielp, at i Troe og Hellighed
Jeg mig til dig henvender,
Dig erkjender, Og deri bliver ved,
Til jeg mit Liv fuldender.

3. Frygt gaacr jeg da al
Kjødets Gang, Gaacr gennem
Gravens Mørke. Da lette
du min Sieletrang, Og i min
Troe mig styrke! Da løse du
for mine Fied! Da være du
tilstøde, Mig at lede Ind
til din Salighed, Til evig
Himmelglæde!

No. 119.

Mel. Jesu! dine døde Bunder ic.

Lov og Tak og evig Være Skee
dig, Guds eenbaarne Son!
Du en Frelser vilde være
For det faldne Adamskion!
Milde Jesu! lær du mig, At
jeg vandrer rettelig; Lad i
dine Fied mig træde, Og kun
deri finde Glæde.

2. Aldrig skal jeg da forsage,
Om end Korset trykker mig,
Da skal jeg i Modgangs-
Dage, Som i Medgang elske
dig. Jeg dig elsker til min
Død; Da da svinder al min
Mod. Hvad du led og hvad
du lærte Troste, styrke skal
mit Hjerter.

No. 120.

Mel. Jesus han er Syndres
Ven ic.

Jesus Christas er vor Ven!
Dette Ord kan Modet vække.
Han os viser Himmelen, Naar
os Helvede vil strække. Til
da, Synder! til ham hen;
Jesus Christus er vor Ven!

2. Jesus Christus er vor
Ven! Derfor kom han ned
til Jorden. O den Glæde!
Frelseren Selv et Menneske
er vorden. Til da, Synder!
til ham hen; Jesus Christus
er vor Ven!

3. Guds Eenbaarne er vor
Ven! Det forandrer Frygt
til Glæde. Dom og Straf
ei truer den, Som vil i hans
Fodspor træde. Til da, Syn-

der! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

4. Jesus Christus er vor Ven! Kun ved ham vi vorde rene. Han vil os med Gud igien, Gud igien med os forene. Til da, Synder! til ham hen; Han er eet med Faderen!

5. Trofast Jesus er vor Ven. Altid er hans Hielp tilrede, Styrker os, naar Trifflisen Vil paa Lasters Bei os lede. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

6. Jesus os forlader ei, Og hans Dine os ledsage. Enuble vi paa Dydens Bei, Holber, reiser han de Svage. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

7. End er han de Faldnes Ven, Altid vil han sig forharme; Strækker ud mod Synderen Broderlig de aabne Arme. Til da, Synder! til ham hen; Jesus Christus er vor Ven!

8. Kierlig rækker han os Haand, Naar vi kun vor

Jammer fiende, Og med angergiven Aand Kun til ham, til ham os vende. Til da, Synder! til ham hen; Evig bliver han vor Ven!

9. Tak, o Jesu! dig vor Ven! Os en Frelser er du vorden; Og dig fikente Faderen Magt i Himlen og paa Jorden. O! vi ile til dig hen! Dig vor Frelser! dig vor Ven!

NO. 121.

Egen Melodie.

Jeg ved Jesum fryder mig! O! hvad er den Glæde lig? Den er Trost i Modgangs Tid, Og gjør Modgang dobbelt blid.

2. Jeg ved Jesum fryder mig! Selv for os hengav han sig. Elsker, følger jeg hans Bnd, Han da fører mig til Gud.

3. Jeg ved Jesum fryder mig! Han mig styrker kraftelig. Fro jeg gaaer den snevre Bei; Thi han mig forlader ei.

4. Jeg ved Jesum fryder mig! Fast jeg staaer, trods

Ver

Verdens Eviig, Og staaer
fast mod Verdens Magt;
Jesús gjør mig uforsagt.

5. Jeg ved Jesum fryder
mig! Døden er ei skrækkelig;
Thi den finder mig bered, Og
jeg sover hen i Fred.

6. Jeg ved Jesum fryder
mig! Han mig tager op til
sig. Han mig har bered et
Sted I sin Himmels Her-
lighed.

7. Jesu! ja jeg fryder
mig, Allforbarmende, ved dig!
Eviig jeg med Jubelhyd Syn-
ger: Jesús er min Fryd!

No. 122.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Søn ic.

Du, de Angergivnes Ven,
Som kom til os fra Himme-
len, Du store Sielehyrde!
Hvor trosterigt dit Hyrde-
Ravn! Du aabner mig din
hulde Favn, Og letter mig
min Byrde.

2. Din Hyrdestemme, o
hvor mild Den kalder hver,
som farer vild; Vel den, som
Stemmen hører! Du kalder

os fra Mørket ud; Fra Syn-
dens Mørke du til Gud, Til
Lys og Liv os fører.

3. Fra Synden du og mig
udrev; Frelst ved dit eget
Blod jeg blev, For evig din
at være; Thi vil jeg aldrig
mig igien Til Verdens Træl-
dom vende hen Fra dig, min
sande Herre!

No. 123.

Mel. Afhyheden oprunden er ic.

Med høi og festlig Jubel-
klang Skal de Gienløstes
Frydesang Dig Jesús Chri-
stus ære! Du feg fra Him-
lens Herlighed Til Jordens
faldue Slægter ned. Dit
Ravn velsignedt være! Du ek
kommen At udbrede Haab og
Glæde, Og os Svage At
befrie fra Syndens Plage.

2. Medsendt til os fra
Sandheds Gud, Du spredte
Kundskabs Straaler ud I
Mørkets skumle Rige! Du
lærte os saa blidelig At kiende
ham, som sendte dig, Med
ham os at forlige. Ved din
Lære Du os byder Høie Døder;

Priis dig vare For din dyre-
bare Lære!

3. Dit hele Liv var virk-
som Dyd. At gavne os var
ene Fryd, O Jesu! for dit
Hierte. Utroestet ingen fra
dig gif. Husvælsse de alle sik,
Som Hielp hos dig begierde.
I dit Fodspor Held udbred-
tes, Flux adspredtes Sorgens
Klage, Vantrocs Mulm og
Sygdoms Plage.

4. Din Faders store Die-
med Standhaftig du med
Lydighed Og villigen fuld-
endte! Og nu det faldne
Abamskion Fra Synd, og
Syndens bitre Lon Befrielse
kan vente. Over Døden Båndt
du Seier. Jeg nu eier Bed-
dig, Herre! Arveret til
Himlens Ære.

5. Med høi og feslig Ju-
belklang Skal de Gienløses
Frydesang Dig, Jesus Chri-
stus ære! Op til din Himmels
Herlighed Du gif herfra,
men bliver ved Iblandt dit
Folk at være. Christe Jesu!
Vor Forsoner! Du som tro-
ner I det Høie! Alles Knæ
for dig sig bøie!

No. 124.

Mel. Jesu! du min Glæde ic.

Jesu! du os give, At vi
troe dig blive; Vi da ere fri.
Du os Frihed skienker Fra
de tunge Lænker, Synden
holdt os i. Verdens Pragt
Og Lysters Magt Os ei skal
i Trældom føre, Dig vi vil
tilhøre.

No. 125.

Mel. Jesu søde Ihtkommelse ic.

O Jesu! du saa mangelund
Til Trost og Haab oplod din
Mund; Er dog dit sidste Af-
skedsraab Gav salig Trost,
og saligt Haab.

2. Da du den sidste Baan-
de led, Du bødte dit Hoved
ned, Og raabte høit: "Jeg
i din Haand Befaler, Fader!
nu min Mand."

3. Vi alle kunne Frelse
faae, Som dig i Troen kalde
paa: Den, du din Fader
kaldte her, Han og forvist
vor Fader er.

4. Jeg syndede saa mange-
lund! Men her er Trost af
Jesu

Jesu Mund: Gud ynktes,
naar jeg angrende Anraaber
hans Forbarmelse.

5. Og gaaer jeg frem paa
Dydens Sti, Hans Ord, hans
Aand da staaer mig bi; Og
har mig Tvivl og Frygt om-
spendt, Den Kummer er dog
snarlig endt.

6. O! hør mig, du, som
naadig er! Dpfyld min rørte
Siels Begier! Giv, at jeg
altid, altid maa, Med dig i
hellig Samfund staae!

7. Og nærmer Dødens
Time sig, O Fader! da jeg
seer til dig. Jeg ogsaa raa-
ber: "Jeg min Aand Befal-
ler, Fader! i din Haand!"

8. I Jesu Navn jeg gaaer
herfra: Forbarm dig, o! for-
barm dig da! Led giennem
Dødens Dal mig frem, Som
elsket Barn til Faders Hiem!

No. 126.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
es lær ic.

D Gud! hvor er din Naade
rig Paa Trost og Sieleglæde;
Troer jeg mig end ulykkelig,

Bil jeg dog ikke græde, Bil
ikke klage; thi jeg veed, At
Alting tiener dem til Fred,
Som du, o Herre! elsker.

2. Og ved din elskte Søn
forlost Jeg seer dig grant som
Fader. O! hvor det giver
Sielen Trost, At du min Synd
forlader. Med No jeg ven-
ter nu det Bud, Som kalder
mig hiem til min Gud, Hiem
til min Faders Bolig.

No. 127.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

Min Jesus er min faste
Borg, Til ham jeg fro vil
ile; Da lettes al min Frygt
og Sorg, Da finder Hiertet
hvile. Fra Synd og Død
han frelst mig, Min Dom-
mer skal han være! O Fader!
han kom ned fra dig; Dit
Navn hoilovet være!

No. 128.

Egen Melodie.

Til dig, til dig, o Jesu
Christ! Staaer alt mit Haab
paa

paa Jorden. Du elsker mig; det veed jeg vist; Min Frelser er du vorden. Fra Himlen kom du til os ned, Og lærte, trøstede og led, Saa trofast, blid og hielperig; Thi vil jeg mig i Liv og Død fortrøe til dig.

2. Min Synd er stor, jeg føler den, Og den mig volder Smerte; Men du er Angergivnes Ven, Og trøster angfiet Herte. Saa føler da min Siel den Trøst, At ogsaa mig du har forlost; Fra onde Lysiers Tryllerie Du gjør mig fri, Og staaer i Frihedsfen mig bi.

3. Giv mig af din Barmhertighed, At leve dig til Ære; Og for din store Kierlighed Taknemmelig at være; Og elske Næsten inderlig, Som du, o Jesus! elskte mig; Indtil jeg vandrer paa dit Bud Af Verden ud Til evig Salighed hos Gud.

4. Gud Fader være Lov og Priis, Som saae til os i Naade! Den Herre Jesu være Priis, Som frelst os af

Baade! Priis være og den Hellig Aand, Som løser os fra Mørkheds Baand, Og fører os til Dyd og Fred, Og Salighed! Gud være Tak i Evighed!

No. 129.

Egen Melodie.

Til Jorden kom Du blid og from, O Jesu Christ! vær Herre! Du os fra Guds Helligdom bragte Sandheds Lære.

2. Men Bøld og Svig forfulgte dig: Saa stor var Jordens Brøde! Du dog led taalmodelig, Bad, tilgav, og døde.

3. O Jesu! vær Mig altid nær, Og dan du selv mit Herte. Giv, jeg altid vandrer her, Som du selv mig lærte.

4. Thi see! jeg maa Saa varson: gaae, At jeg skal ikke falde; Styrk mig, at jeg kan bestaae, Naar min Gud vil falde.

5. Da gaaer jeg hen Til Faderen, Min Skyld har han

til:

tilgivet. Jeg skal arve Him-
melen; Jeg skal arve Livet!

No. 130.

Mel. Fra Himlen høit komme
vi her ic.

Gud elskte saa det faldne
Kien; At han gav sin eenbaar-
ne Søn. Hvo paa ham troer,
og bedrer sig, Han skal ei døe
evindelig.

2. Hvo er, som dette gran-
sker ud? O Jesu Christ! du
var hos Gud, Og fra din
Himmels Herlighed For os
du steg til Jorden ned.

3. Ja! du, som eensgang
holder Dom, At frelse mig
fra Synd du kom! Prais
være sagt i Evighed Din
grændseløse Kierlighed.

4. Var ikke din Forløs-
nings Trost, Hvor var da No
for dette Brysi? Lad din Vel-
gierning idelig Til Troe og
Dyd fremflynde mig!

5. Jeg uden Redning tabte
Alt, Hvi til forsætlig Synd
jeg faldt; O! denne Tanke
skrække mig, Naar Synden
løkker bort fra dig.

6. Da lyder jeg dit Gud-
doms Ord; Jeg da af ganske
Hierte troer: Saa elskte Gud
det faldne Kien, At han gav
sin eenbaarne Søn.

No. 131.

Mel. Af Hoigheden oprunden er.

Min Gud! naar Verdjør
styrte om, Naar Alt forsyn-
der Skræk og Dom, Da
frække Ondskab bæver; Jeg
uforsagt ved Verdners Fald,
Min Frelser, Jesum, skue
skal, Min Frelser, ham som
lever. Naar jeg her kun Ham
kan tænkes, Jeg ei skrækkes,
Naar han kommer; Thi min
Frelser er min Dommer.

No. 132.

Egen Melodie.

Jesu! Dydens milde Lærer!
Du, hvis Vandel Uskyld var;
Laalig Spøt og Qual du bar.
Din forløste Slægt digærer!
Skue fra Himlen til os ned!
Fyld hvert Hierte med din
Fred!

2. Lad ei Verdens Lant
mig blinde, Jesu! saa jeg
glem-

glemmer dig; At du led, og led for mig, Bære mig i stadigt Minde! At jeg i min Proveshaand, Dine Fodspor følge kan.

3. Giv, jeg meer og meer erkender, Alt, hvad du er for min Siel! Du i Livet er mit Held, Og mit Haab, naar Livet ender. O! de mødefulde Gied Lønnes hist med Salighed.

No. 133.

Mel. Nu Jesus kan ei noget Herberg finde ic.

Jeg kiender ham, som jeg har overgivet Min hele Siel til evig Eiendom. Han Veien er, han Sandhed er og Livet. Han ned til os med Raadens Fylde kom. O! vel mig, Jesu! dig jeg kiender! Til dig, som Frelseren, min Tillid sig henvender.

2. Lyksalige de Dren, som dig horte, Lyksalige de Dien, som dig saae, Da du dit Liv blandt Menneskene forte, Du som for os i Døden vilde gaae! Men jeg og skal engang

med Glæde Dit Ansigt skue hist i Herlighedens Sæde.

3. O søde Haab! o Trost foruden Lige! Din stærke Haand oplod mig Himmelen. Og fra mit Bryst tidt Længsels Sukke stige, At komme did, hvor du for os gif hen. O! jeg hos dig skal have Livet, Og see den Herlighed, din Fader dig har givet.

4. O Jesu! lad mig altid dig tilhøre. Din Aand, din Kraft veilede mine Gied; At sikre Trin jeg maa paa Baanen gjøre, Og naae mit Maal, en evig Salighed! Paa dig jeg troer, paa dig jeg haaber; Thi vist du hører den, som dig med Troe anraaber.

No. 134.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

Det er min Trost, mit Haab, min Dre, Hvad jeg om dig, min Frelser! veed. Jeg agter Alt for Lant at være Mod denne Kundskabs Herlighed. For mig du end i Døden gif, Og Haab om evigt Liv jeg fik.

2. Lad aldrig Vantro mig
forblinde Og røve mig din
høie Trost! Falsk Lære lad
ei Sciær vinde Og dove
Sandheds milde Røst; Saa
jeg forglemte, hvad du er
For dine frelstte Mennesker.

3. Din blide Lærdom os
opliver, Naar Frygt og Tvivl
i Sielen er. Dit Ord os
lyst og Styrke giver, At
vorde bedre Mennesker; Og
nærmer sig vor Afskeds Tid,
Dit Livsens Ord gjør Døden
blid.

4. O Jesu! lad mig dig
bekiende Med hver min Daad,
i alt mit Liv. Og naar min
Provetid har Ende, O! du
mig da din Raade giv, At
jeg dit Ansigt skue maa, Og
i din Herlighed indgaae.

No. 135.

Egen Melodie.

I Jesu Navn Bor al vor
Gjerning skee, Om den skal
vorde os til Held og Gavn,

Og ei til Fordervelse. Al
den Jbræt, Som begyndes
i det, Frem til det Gode
gaaer, Indtil den Maalet
naaer! At for Legem og for
Siel Derved fremmes kan
vort Vel, Og Gud deraf
Vere faaer.

2. I Jesu Navn, Paa
Jesu eget Bud, Paakalde vi
med Tillid Herrens Navn,
Prise vi med Tak vor Gud!
Mægtig han er, Hvad han
byder, det skeer. Al God-
hed er hos Gud! Al Wiis-
dom er hos Gud! Stadig
vi da haabe maa, At naar
han vi lide paa, Alting hel-
digt falder ud.

3. I Jesu Navn Vi leve
og vi døe. I Livet han os
holder i sin Favn; Han os
favner, naar vi døe. Gengang
han skal, Ved sit mægtige
Kald Os vække vældelig,
Og føre os til sig. Jesu!
som os har forløst, Dig vi
da med Englerøst Synge
Priis evindeligt.

5. Jesu Fødsel.

No. 136.

Mel. Jesus er vort Haab, vor
Kraft 12.

Vexelsang.

Chor.

See! han kommer, Jesus
Christ! Alles Knæ for ham
sig bøie! Sandheds Lærer,
Jesus Christ, Sendt os fra
den Evighøie. O tilbeder
Mennesker! Lys og Liv hos
Jesum er.

Menighed.

2. Til os kommer han,
Guds Son, Syndeskulden at
udslette; Og med Adams
faldne Rien Raadepagten at
oprette. Os til Held er Jesus
født, Os til Held er Jesus
død.

Chor og Menighed.

3. Kom du, Verdens Konge!
Kom, Sandheds Lærer, Sa-
liggjører! Jorden er din Eien-
dom; Dig vor Priis og Tak
tilhører. I dit Navn skal
bøie sig Hvert et Knæ paa
Jorderig!

No. 137.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son 12.

Tak, Jesu, Frelser, at du
kom! Vi møde i din Hellig-
dom Med Andagt og med
Glæde. O! giv, at dig
til Velbehag Vi helligholde
denne Dag, Og værdigen
tilbede!

2. Ved dig kom Lys og
Salighed. Til os Fortabte
sæg du ned, Med Gud os
at forsoner. Ved dig os Him-
len aabnet er. O! cengang
vi dig skue der Paa Herlig-
hedens Trone!

3. Da synge vi i Engle-
Chor: O Jesu, Frelser! du
er stor! Du var, du er, og
bliver. Og Himles Himle
svare da: Halleluja! Hale-
luja! Han var, han er, han
bliver.

No. 138.

Mel. Guds Godhed vilke vi prise.

O Jesu vor Forsoner! Som
kom til Jorderig, Med høie
Jubel-

Zubeltøner Vi glade priſe dig! O ſtore Kierlighed! Hvert Knaæ for dig ſig bøie: Fra Tronen i det Høie Steg du til Støvet ned.

maa tækkes dig; Da ſkal vi ſee dig hiſt I Herlighedens Rige, Og evig Tak dig ſige: Dig, Herre! Jesu Chriſt!

2. Gaaer ud i Verdens Riger, I Fredens Sendebud! Til Alle, Alle ſiger: Hvad os er ſteet af Gud. Os er en Frelſer fød; Nu ingen bør forſage, Nu vender Fred tilbage, Guds Fred, i Liv og Død.

No. 139.

Mel. Store Gud og Frelſermand! 2c.

3. O Glæde uden Lige! O ſtore Fredens Bud! I Herlighedens Rige Lovſynges Jordens Gud. Og Himlens Salighed Udbredes over Jorden; Ja herliggiort blev Jorden, Da Jesus kom herved.

See! din Ere bredes ud: Du vor Fader! du vor Gud! Jesus ned til Jorden kom, Og oplod din Helligdom; Lærte os at kiende dig, Som en Fader naaderig, Ledte os paa Vej til dig.

4. O vær til os velkommen, Du Herrens Salvende! Du oplod Helligdommen, Da du blev Menneſke. Du den oplod for hver, Som ſig fra Synd omvender, Og rettelig bekiender Dit Navn for Menneſker.

2. Freden, ſom i Himlen boer, Bragte Jesus til vor Jord. Han hver angergiven Siel har forhvervet Fredens Held. Fredens Fyrſte, ſom er fød, Giver Fred i Angſt og Rød, Giver Fred end i vor Død.

5. Lov, Tak og Priis og Ere Dig ſkee evindelig! Lad os din Wiisdom lære, At vi

3. Velbehag hos Faderen Vi ved Jesum vandt igien; Hver, ſom følger Jesu Fied har nu Børnerettighed. Fader! ja vi vide nu, At ved Jesum kommer du Os med Wiſkunhed ihu.

4. Priset være du vor Gud!
 At din Ære bredes ud. Priis
 og Tak i Evighed, Jesu Christe,
 for din Fred! Ved din Mand
 til dig os drag, At enhver
 vor Levedag Leves Gud til
 Velbehag.

No. 140.

Mel. Hvo itkun lader Herren
 raade ic.

D Kristne! frem for alle
 Dage Er denne Dag os glæ-
 derig! Bort med hvert An-
 gstisuk, hver Klage! Hvo
 Christum elsker, fryde sig!
 Til Verden fødtes Den i Dag,
 Som herlig har udført vor
 Sag.

2. Guds Søn vor Frelser
 vilde være. Fra Himlen sig
 han til os ned; Oplyste os
 ved Liv og Lære, Og Marter-
 Døden for os led. Han op-
 stod, gik til Faderen, Og
 leder os til Himmelen.

3. O Frelser! vi med glade
 Læber Forkynde, hvad vi
 skyldte dig; Men styrk og hver
 af os, som stræber, Ved Troe
 og Dyd at prise dig; Vi da

blandt frelstes Skarers Tal
 Dig hisset evig prise skal.

No. 141.

Mel. Et lidet Barn saa lyst-
 ligt ic.

Saa frelstes vi fra Synd
 og Død! Med Jubel vi istem-
 me. Os er i Dag en Frelser
 fød, Det vil vi aldrig glemme.
 Nu kom til Jorden Himlens
 Fred, Og Haab om salig
 Evighed; Det Haab os Jesus
 bragte. Bort Liv er kun en
 Prøvestand; Nu Himlen er
 vort Fædreland. O! didhen
 vil vi tragte.

No. 142.

Mel. Jesu! Verdens Frelser ic.

Christe! vi tilbede dig, Som
 i Himlen troner! Hvo er den,
 der fatter dig, Herlige For-
 søner! Jorend Verdens Grund
 blev lagt, Var du i det Høie;
 Guds Eenbaarne! for din
 Magt Skal hvert Knæ sig
 bøie.

2. Men du kom, Hoilo-
 vede! Med til os paa Jorden:

Men-

Menneske af Menneske Du for os er vorden. Ak! du led, vor Broder! her, Brodre at forson! Og nu, som vor Broder der, Sidder paa Guds Trone.

3. O! din Bælde lad mig da Fast i Troe erkiende, At ei Tvivl mig holder fra Mig til dig at vende! Du som Menneske igien Mig for Diet være, At jeg tryk, som Ven af Ven, For din Hielp begiere.

4. Da mit Haab i Tvivl og Frygt Ved dit Ord op-

vækkes, Og mit Hierte vorder trygt, Naar af Rød jeg skrækkes. Jeg, naar Døden nærmer sig, Trostet dig anraaber, Og i Himmelen hos dig Saligheden haaber.

No. 143.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son ic.

Kom, store Livets Fyrste! Kom! Vi være vil din Eien- dom. See! vore Knæ vi bøie. Tilbeder og velsignet vær Af alle Jordens Slægter her, Som hisset i det Høie!

6. Jesu Lidelse og Død.

No. 144.

Egen Melodie.

Paa sit Kors i Dødsens Smerte Hænger med van- smægtet Hierte, Frelseren, Guds egen Søn. Selv den eviggode Fader Ham til Dø- den overlader, Hører tavst Hans Angestbøn.

2. Ak! hvor angstet, hvor bedrøvet, Hver en Bennetrost

berøvet, Er den omme Frel- sers Siel! Lidelsernes Kalk uddrikke, Maa han, skal han, ellers ikke Naaes hans Hen- sigt, og mit Vel.

3. Hvo kan tænke paa den Smerte, Uden med et saaret Hierte, Om endog en Synder led? Men her lider han, den Høie; Smelt mit Hierte, F 3 gråd

grad mit Dø! Af! her lider
Hellighed.

4. Han for Verdens Synd
maa lide Al den Marter, al
den Nvide, Taale Spot og
Saar og Baand. Af! han
selv var Livets Kilde; Men
han dør; og dør han vilde,
Lydig han opgav sin Mand.

5. O! lad aldrig nogen
finde Mig de Plager gaae af
Minde, Frelser! dem for mig
du bar; Men lad Kors og
Død og Smerte Tale, raabe
i mit Hierte, Hvad min Frelse
køstet har.

6. Hielp! at jeg min Synd
begræder, Og mig stedse var-
som glæder Ved min Fred
og Salighed. Kjøbt jeg blev,
dit Navn stee Væ! Dyr-
købt! af lad det være Bar-
sel paa ethvert mit Fied.

7. Af din Naade giv mig
Kræfter, At jeg stedse dig
herester Maa bekiende rede-
lig; Du, som atter bød mig
leve, Dig til Væ lad mig
leve, Og i Doden prise dig!

8. Nu, Forbarmer! jeg
det haaber, Jeg Forlæste stadig

haaber; Styrk du selv min
svage Troe! Naar mit Legem
dødt henfalder, Da jeg veed,
min Siel du kalder Hen til
Paradisets Røe!

No. 145.

Mel. Jesu dine dybe Bunder ic.

Jesu! du, den gode Hyrde!
Af! din Død er rædsfuld!
Ondskabs blinde Trælle myr-
de Dig, som var saa from
og huld; Du fra Himlens
Herlighed Steg til Jordens
Møie ned. Høit og rædsomt
Korset taler, Jesu Christ!
om dine Qualer.

2. O det Wiisdoms store
Under! O den høie Kierlig-
hed! Tanken svimler, naar
jeg grunder Paa de Lidelser,
du led; Du, den Allerhellig-
ste! Du Guds Væsens Bil-
lede! Du, som alle Himle
ære, Vilde saa fornødret være!

3. Du forsonede vor Bro-
de, Frelste Adams faldne
Kion. Derfor du paa Kor-
set døde: Spot og Marter
blev din Løn. O! at vinde
Salighed, Var dit store Dø-
med;

med; I din Død du Alt fuldendte, Ham til Priis, som dig udsendte.

4. Jesu Christ! jeg dig tilbeder. Liv og Alt jeg har i dig. Frelse, Fred, og Sæligheder har din Død betrygget mig. Her jeg vil bekiende dig, Og at du er Alt for mig; Hisset jeg i Evigheder Dig med Priis og Tak tilbeder.

No. 146.

Met. Bredden din afvend ic.

Han døer, Guds Søn! o Syn, som ei har Lige! I Himle skælver! skælv, o Jorderige! Misdæders Straf er lagt paa Jordens Herre, Paa Himlens Herre!

2. Hvi straffes han? hvad var den Frommes Brode? Den Hellige, hvi er han dømt til Døde? Al! kun for være Synder maa han lide: Ustyk dig lide.

3. Den Qual, du led, o Jesu Christ! os skrækker; Men og til hellig Glæde den oppækker. Fra Korset du høer angergiven Synder Guds Fred forkynder.

4. O Fryd! o Held! ved Jesu Død jeg lever, Naar fro jeg øver det, hans Bud udkræver. Ja, vel mig! at for min og Verdens Brode Min Jesus Døde.

5. Jeg frygter ingen jordisk Rod og Plage, For mig har Døden nu ei Skræk tilbage; Thi han, som døde, knuste Slangen's Hoved: Gud være lovet!

No. 147.

Met. Jesu! dine døds Bunder ic.

Mind, o Jesu! tidt mit Hierte Om din Trængsel, Qual og Rod. Mind mig om din Sieslsmerte, Om dit Kors, og om din Død: Da mit Liv skal prise dig, Da min Død skal prise dig. Engang du mit Stov opliver, Og mig Seierskronen giver.

No. 148.

Met. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

Det er fuldbragt! saa herligt lyder Min dyrebare Frelser's Røst. O! denne Røst i

Hiertet gyder Haab, Glæde,
Mod og himmelsk Trost.
Bort nu al Frygt! min Frelser
vandt, Og jeg en evig
Redning fandt.

2. Hvo vil mig nu for
Gud anklage? Hvo vover at
fordomme mig? Naar jeg kun
Synden vil forsage, Min
Jesus! frelles jeg ved dig;
Thi Dødens Vold og Gra-
vens Magt Du overvandt;
det er fuldbragt!

3. Det er fuldbragt! du
hisset troner I Herligheden
fejerrig! Og her du styrer
Millioner, Som kiende og
tilbede dig; Og ved dit Ord
du fører dem Til Himlen,
deres rette Hiem.

4. O Frelser! dan mit
Sind og Herte, At jeg maa
vandre redelig; Og leve, som
dit Ord mig lærte, Og som
din Vandel viste mig. Da
skal jeg hisset evig fro Hos
dig i Herligheden boe.

NO. 149.

Egen Melodie.

Jesus! dine dybe Bunder

Jeg vemodig tænker paa, Og
min rørte Siel begrunder Hvi
du vilde lide saa. Al! du
led jo Alt for mig; Aldrig
vil jeg glemme dig! Dig,
som bar min Syndebrøde,
Da du gif din Død imøde.

2. Tidt er Udbyd mig i
Sinde, Tidt mig frister Kiød
og Blod, Da jeg holde vil i
Minde Dig, som du ved Kor-
set stod: Uden Skyld du var
forhadt, Martret, spottet og
forladt. Dette kan mig Styrke
give, Syndelysten at bort-
drive.

3. Tidt mig Verdens Lyst
vil lede Hen paa Lasters brede
Bei; Tidt mig lokker syndig
Glæde, Dog den mig besnæ-
rer ei; Thi for Verdens falske
Lyst Engstedes min Jesu
Bryst. Bort da Vellost af
mit Herte! Du har voldt
min Frelser Smerte.

4. Vil mig Skræk og Kum-
mer true, Jesu! da min Trost
er du; Jeg skal ei for Korset
grue, Naar jeg kommer dig
ihu. Tillid og Taalmodighed
Lærte da mig, da du led;
Stjerne

Gierne jeg dig følger efter,
Giv mig Stadighed og Kræf-
ter!

5. End, naar Døden selv
sig nærmer, O! jeg dog for-
sager ei; Du min Frelser,
min Beskiermer! Du gif selv
ad samme Bei. Du gif ind
til Herlighed, Der har du
beredt mig Sted. Klippefast
mit Haab er grundet! Døden
har du overvundet.

No. 150.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os læv ic.

D Held mig, at jeg kiender
dig, Korsfæstede Forsøner!
Som villig Døden led for
mig, Og nu i Himlen troner.
Min Synd paadrog dig
Smerterne. Du bar dem,
du Uskyldige! O! Synden
vil jeg hade.

2. Og naar jeg lider, skal
det ei Mit Mod, min Tillid
frænke; I det jeg vandrer
modig Bei, Jeg paa din Død
vil tænke. Den skal mig
give herlig Trost, Og Kraft
til Dyd, og salig Lyst, Og
Haab om evig Glæde.

No. 151.

Mel. I Jesu Navn ic.

I Jesu Død Og al den
Qval han led Jeg finder Trost
i al min Sorg og Rød; Her
jeg seer Guds Kiærlighed;
See den saa grant; Thi
ved Jesum jeg fandt Mod
Lovens Trusler Fred Og sand
Frimodighed. Freidig jeg i
Døden gaaer, Liv og Salig-
hed jeg faaer, Som ved ham
os er bered.

2. I Jesu Grav Jeg seer
hans Hvilested; Min Siel
sig henter Haab og Trost der-
af; Dødens Kalk bebuder
Fred. Giv kun, o Gud! At
jeg følger dit Bud I Lydig-
hed og Troe; Da seer jeg
Døden fro. Thi naar du da
kalder mig, Veed jeg vist, jeg
skal hos dig Og hos min
Forsløser boe.

No. 152.

Mel. Paa sit Kors i Dødens
Smerter ic.

Korsfæts Død min Jesus,
døde! Ham, hvis Liv var
I 5 inden

uden Brøde, Ham forfulgte Rædsel svandt. Nu for Adams
Buld og Svig. See ham Børn oprandt Livets Skionne
dømt, forladt af Sine, See Morgenrøde. Jordens Slæg-
hans Qual, og føl hans Pine; ter! raaber ud: Evig, evig.
Alt, o Siel! han led for dig. god er Gud!

2. Kierlig som det Bud,
han lærte, Var hans Wandel,
ømt hans Hierte; Godhed
fra hans Læbe flød! Jordens
faldne Slægter vare I hans
Dine dyrebare; Deres Frelse
blev hans Død.

3. Vee mig! om jeg kunde
glemme, At hans Bud var
Livets Stenme, At hans Død
var Kierlighed! Ham mit Liv
skal ofret være; Ved hans
naadefulde Lære Gaaer jeg
frem til Himlens Fred!

No. 153.

Egen Melodie.

Kind min Taare! Jesus
døde; Han, som gjorde Alt
saa vel, Hjalp i Nød, udbredte
Held, Sandheds blide Lærer
døde. Underfuld er Herrens
Vei, Vi — Al! vi forstaae
den ei.

2. Lyd min Lovsang! Je-
sus døde. Dødens skumle

3. See! mit taareblendte
Die Tillidsfuldt opløster sig
Op til Himlen, op til dig,
Eviggede! Evighæie! Hvad
er Kummer, Fare, Nød? O!
for mig er Jesus død!

No. 154.

Mel. Hielp Gud, at jeg nu
kunde ic.

Naar Synden mig anfla-
ger, O Jesu! vær min Trost!
Min Siel da ei forsager; Thi
du har mig forløst. Al! for
at bringe Jorden Fred, Du
Trængsel, Haan og Marter
Dg Dødens Baande led.

2. Med roret og trostet
Hierte Min Tak jeg yder dig;
Thi al den Angst og Smerte
Du ogsaa led for mig. O!
aldrig vil jeg glemme det,
Hvad du har villet lide, At
frelse Mennesket.

3. Nei! altid vil jeg min-
des, Hvad her for mig du
led;

led; Jeg da ei overvindes Af
 ond Begierlighed, Og Ver-
 dens Lyst mig trykker ei: Jeg
 i dit Fodspor træder Paa
 Livets trange Vej.

4. Hielp mig med Taal at
 bære Mit Kors og al min
 Nød, Og lad mig stedse være
 Dig tro indtil min Død.
 Opfyld mit Hierte med din
 Fred, At roligent jeg lider,
 Som du, o Jesu! led.

5. Du, som til alles Bedste
 Har selv opofret dig! Hielp
 mig, at jeg min Næste Na-
 elste inderlig; Og moder mig
 Afkionsomhed, Lad mig dog
 aldrig trættes I Broderkier-
 lighed.

6. Da, naar min Tid er
 omme, Jeg døer i Haab og
 Troe; Thi jeg til dig skal
 komme I Fryd hos dig at boe.
 Korsfæstede! dig seer jeg da
 Paa Guds din Faders Trone:
 Priis dig! Halleluja!

No. 155.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.
 Frelser! villig, ufortroden,
 Gik du frem ad tornet Vej,

Gik til Lidelsen, til Døden,
 Og den skrækkede dig ei.
 Lyst at fremme Verdens Vel
 Brændte stadig i din Siel;
 Kun dit høie Kald du horte,
 Og dit store Værk fuldførte.

2. Jesu! Herre! ja du
 vilde Gaae for os i Graven
 ned. Giv, at aldrig vi for-
 spille Frugten af din Kierlig-
 hed! Skal vi vandre Korsets
 Vej, Hielp, at vi forsage ei.
 Lad din Aand os Kræfter
 give, Dig til Døden tro at
 blive.

No. 156.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
 raade ic.

Min Frelser! undrende jeg
 skuer Din Angest i Gethse-
 mane! Da Haanhed, Qual
 og Død dig truer, Du raa-
 ber: Gud! din Villie skee!
 Jeg søler, at og her du led
 Af idel, idel Kierlighed.

2. O Jesu! gierne vil jeg
 lide, Naar jeg kun fremmer
 Brodres Vel. Ved dig al
 Frygt jeg kan bestride, Med
 trostlig, Gud hengiven Eish,

Og Faderen, som hørte dig,
Han skal og vist bønføre
mig!

No. 157.

Christi første Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Jesu! i din bitre Qvide
Du for dine Fiender bad:
"Hvad de gjøre, de ei vide;
"Hulde Fader! dem forlad!"
Giv, at jeg min Fiende saa
Kierligen Afgive maa; At
jeg dæmpe kan min Brede,
Og for ham af Hiertet bede.

No. 158.

Christi andet Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Dan, o Jesu Christi! mit
Hierte, Dan det til dit Vil-
lede! Giv mig Naik ved
andres Smerte, Mod i egen
Lidelse! Lad den Faderløses
Strig, Enkens Laare røre
mig! Giv, jeg i dit Fodspor
træder, Willig trøster, hiel-
per, glæder!

No. 159.

Christi tredie Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Engstet under Lovens Bre-
de Seer jeg min fortiente
Løn. Jesu! lær du mig at
bede Hiin Misdæders Tillids
Bøn. Naar da Diet lukkes
til, Og mit Hierte briste vil,
Raadefuld du mig tilsig:
Hvis at see dig i dit Rige.

No. 160.

Christi fjerde Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Giv du velsignet være, Du,
som dsde os til Held! Svare
Lidelser, o Herre! Martrede
din skyldfri Siel. Vaande-
fuld du raaber ud: "Hvi
forlodst du mig, min Gud!..
Dog var du den Guds Een-
baarne, Den fra Evighed Ud-
kaarne.

2. O! hvor maatte jeg
da bæve For Retfærdighe-
dens

dens Dom! Men du vil, jeg
hisi skal leve, Naar fra Synd
jeg vender om. Naar min
Grav da aabner sig, Den skal
ei forsærde mig; Du vil mig
et Sted berede I dit Herlig-
hedens Sæde.

No. 161.

Christi femte Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

D! hvor maa min Siel
bedrøvet Mindes Jesu! hvad
du led. Hver en Qvælgelse
berøvet, Du med Dødens
Rædsel sired. Al! din Kraft
er borte nu, Og, "jeg tør-
fier," raaber du: Frelser for
de faldne Slægter! I din
Dødsstund du vansmægter.

2. Jesu Christi! forlad mig
ikke, Naar jeg Graven aabnet
seer; Naar al Verdens Lød-
skedrikke Mig ei vederqvæge
meer. Vær da til min Hielp
bered, Du, som selv saa meget
led, Hielp mig taaligen at
lide, Og min sidste Kamp
at siride.

No. 162.

Christi flette Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

Jesu Christi! vor Saliggis-
rer! Frelsen er ved dig fuld-
bragt. O! det Trosiens Ord
jeg horer: Alt er nu ved dig
fuldbragt! Tak, for du kom
til os ned! Tak, for Alt,
hvad her du led. Tak! at
du dit Værk fuldendte; Him-
len har jeg nu i Vente.

2. Hielp mig, Jesu! her
ilive Tro at efterfølge dig;
At dit Liv, din Død maa
blive Haab og Salighed for
mig. Da ved Livets endte
Bei Glad udbryder ogsaa
jeg: Alting er fuldbragt, o
Herre! Dig skee evig Priis
og Ære!

No. 163.

Christi syvende Ord paa
Korset.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

Jesu! i din Død er Livet,
Og i Livet Salighed! Thi
ved dig, ved dig er givet Him-

lens Haab og Jordens Fred!
Brudt er Syndens Slaveri,
Dødens Rædsel er forbi: Jeg
for Sinai ei gruer; Dig paa
Golgatha jeg skuer.

2. Eengang Graven sig op-
lader, Og mit' Hoved bøier
sig; Da jeg raaber til din
Fader, Med de Ord, du lærte
mig: Fader! Fader! i din
Haand, Jeg befaler nu min
Kand! Faderlig han mig
bønherer, Og til ham min
Siel du fører.

No. 164.

Mel. Jesu søde Ihu-kommelse ic.

D! lader os til Korset gaae,
For Trost af Jesu Ord at
faae: Hvert Ord, han sagde,
trænger ind, Med Lys og
Kraft i helligt Sind.

2. For sine Mordere han
bad: O kiere Fader! dem
forlad! Forlad dem af din
Miskunhed; Thi hvad de
giøre, de ei veed.

3. O Jesu! bed du og for
mig, Naar jeg endog mis-
kiender dig, Og da paa Laster's

brede Bei Dit Raad, din
Varsel agter ei.

4. Da du din kiere Moder
saae Ved Korsets Fod vemo-
dig staae, Du din Johannes
hende gav, Til Ven, til Son,
til Støtteslav.

5. O Frelser! bliver det
min Lod, At staae, som hvi
Maria stod, Med Sorg og
Bemod i mit Bryst: Send
mig en Ven til Hielp og
Trost.

6. Misbæderen sin Synd
fortrød, Med Haab om Frelse
ved din Død, Og du hans
angergivne Siel Tilsagde Pa-
radisets Held.

7. Mig ogsaa i min sidste
Stund Giv Trost, o Jesu!
af din Mund! Giv! jeg
itide bedrer mig, At hvi
jeg faaer Sted hos dig.

8. Men rædsom var dia
Lidelse, Dit Legems Qual,
dia Sielevee; Thi angestfuld
du raabte ud: Hvi har du
mig forladt, min Gud!

9. Dog Gud, din Gud,
dig ei forlod, Derpaa grund-
fæstet jeg mit Mod: Ei hel-

ler jeg forlades skal, End ei i Dødens skumle Døl.

10. Den sidste Stund sig nærmede; Men endt var ei din Lidelse: "Jeg tørster, raabte du, men fik I Torsten ei en Lødsedrik.

11. Om jeg skal døe i Qual og Bee, Og savne Hielp og Nægelse; O! giv mig da Standhaftighed, Du som for mig saa meget led.

12. Nu fyldte du med Lydig Taal Din Lidelses besiemte Maal, Mod Dødens Komme uforsagt Du raabte

høit: "det er fuldbragt!"

13. O saligt Ord! det er fuldbragt! Jeg trodsfer Syndens, Dødens Magt! Thi Faderen, som sendte dig, Vil evig Seier skienke mig.

14. Dit sidste Suk var salig Fred: Du boiede dit Hoved ned. Og fuld af Tilid du din Mand Befalede i Faderhaand.

15. O! giv mig, at jeg lever saa, At jeg i Fred hensove maa, Og trostlig i min Faders Haand Befale kan min frelske Mand.

7. Jesu Opstandelse.

No. 165.

Mel. Op alle, som paa Jorden boer ic.

Vexelsang.

Chor.

Lovsinger Herrens Misfundenhed I høie glade Chor; Fra ham kom Held og Frelse ned. Lovsyng ham frelske Jord. :/;

Menighed.

Vi love Gud; hans Misfundenhed Er underfuld og stor! Fra ham kom Held og Frelse ned; Lovsyng ham frelske Jord. :/;

Chor.

Vi stode ei mod Syndens List, Til Gald forførtes vi; Da kom vor Frelser Jesus

sus Christ, Ved ham opreis
ses vi. :/:

Menighed.

Ja! Herren hørte Stø-
vets Bøn. I Naade saae han
ned; Da sendte han sin elskte
Søn. Ved ham fik Jorden
Fred. :/:

Chor.

Dog døde Jesus Korsfets
Død, Og sank i Graven hen;
Men Gravens Mulm han
giennembrød, Og tog sit Liv
igien. :/:

Menighed.

O! Held os, stor og seier-
rig Gik Jesus af sin Grav.
O Jesu Christi! vi takke dig,
Du Livets Haab os gav. :/:

Chor og Menighed.

Vi love dig, Guds elskte
Søn! Med festligt Fryde-
raab. Ved dig, ved dig vor
Lod blev skion: Du grundede
vort Haab. :/:

Og kalder os end Dødens
Bud, Usvækket er vor Troe:
Fra Trængsler du os fører
ud, Til Himlens glade
Koe. :/:

No. 166.

Egen Melodie.

D Fryd! o Held! han er,
han er opstanden! Hæv dig
til ham, min glade Mand!
Vor Frelses Fyrste, see! han
er opstanden! Han holdtes ei
af Dødens Baand.

2. Han er opstanden! hø-
rer det, I Stolte! Som spot-
tede hans Gubdoms Magt;
Og I! hvis Nid og Had
ham Døden voldte, Seer
Døden selv ham underlagt.

3. Han er opstanden! hø-
rer det, I Svage! Som
sank i Tvivl ved Korsfets Fod.
Endnu er Haab, er meer end
Haab tilbage: Guds Mægt-
tige, o! han opstod!

4. Død! hvor er nu din
Braad? jeg skal ei grue; Du
kalde mig! jeg er bered. I
giennem Gravens Mørke kan
jeg seue Frem, frem til Liv
og Herlighed.

5. Det Liv, det blev mig
vist ved Jesu Seier. Kom,
favn mig, kolde, mørke Grav!
Jeg agter Jorden lidt, naar
jeg

eg kun eier Det Haab, det
Liv hans Frelse gav.

6. O Fryd! o Held! han
er, han er opstanden! Han
holdtes ei af Dødens Baand!
Vor Frelses Fyrste, see, han
er opstanden! Hæv dig til
ham, min glade Mand!

No. 167.

Mel. Mit Barn frygt den sande
Gud ic.

Jesu, Guds eenbaarne Søn,
Hør vor Lovsang, hør vor
Bøn! O, høiløvet være du,
Som var død, og lever nu!
For os til din Herlighed,
Som du har for os bered I
din glade Evighed.

No. 168.

Mel. Gode Jesu! vi er her ic.

Jesus lever. Graven brast.
Han stod op med Guddoms
Vælde. Nu mit Haab staaer
evig fast; Løvl og Frygt skal
det ei fælde. Lynet blinker.
Jorden bæver. Graven brast,
og Jesus lever.

2. Jeg har vundet; Jesus
vandt. Døden viger for hans

Seier. Nu jeg veed hans
Ord er sandt: Haab om evigt
Liv jeg eier. Bei til Him-
len har jeg fundet: Jesus
vandt, og jeg har vundet!

No. 169.

Mel. Et lidet Barn saa lyst
ligt ic.

Fuldendt er nu din store
Daad! Vi see vort Held i
Møde! Opsyldt er nu din
Faders Raad. For os du
led og døde! Med Himmel-
aanders Jubelklang Sig
blander nu vor Frydesang,
Dig, Jesu Christi, til Være;
Mod dig forbandt sig Ond-
skabets Magt; Men herlig blev
dit Værk fuldbragt. Dit
Ravn høiløvet være!

2. Ja, Herre! stadelig vi
troe, At du stod op fra Døde;
Vi nu vor Død med Siel-
roe, Med Haab kan gaae
innøde; Thi du, som har dit
Værk fuldbragt, For os nu
lever, og din Magt skal
vække os af Døde. Da kal-
des vi fra Graven ud, Da
gaae

gaae vi frem til Livets Gud,
Vor Salighed indøde.

3. Forklaret iler jeg til
dig, Min Frelser! i det Høie.
O du, som døde her for mig,
Dig skuer da mit Die. Der,
der min Lod er evig skion.
Jeg ved din Kierlighed, Guds
Søn! Tilbedende mig fryder.
Og da en bedre Jubelklang
For dig, som Døden under-
tvang, At Himlen giennem-
lyder.

No. 170.

Mel. Alene Gud i Himmerig. 1c.

Haleluja! Korsfæstede! Dig
vil jeg evig dyrke. Halelu-
ja Guds Salvede, Dig holdt
ei Gravens Mørke. O, her-
lig, herlig var din Lon, Du
Kaderens eenbaarne Søn,
For Lydighed til Døden.

2. Til Graven de dig bare
hen, Alt under Graad og
Klage; Men ei du saae For-
frænkelsen; Dit Liv togst du
tilbage. Du Gravens Fæng-
sel giennembrød, Gif seier-
rig af Klippens Skiod, Til Liv
for Evigheder.

3. Jeg og skal døe; den
kolde Grav Skal og mit
Støv modtage; Men ingen
Frygt for Død og Grav Skal
mørkne mine Dage; Thi Men-
neske var Jesus Christ, Og
han opstod; nu veed jeg vist:
Jeg vaagne kan af Døde.

4. Han elskte os; thi kom
han ned, Og lærte, led og
døde. Han elsker mig; thi
kan med Fred Jeg Dødens
Rådslær møde. Han, som ei
saae Forfrænkelsen, Fremkal-
der og mit Støv igien Til
Liv for Evigheder.

No. 171.

Mel. Jesus han er Syndres
Ven 1c.

Jesus, den Korsfæstede, Den
Opstandne er ilive! Jeg da
ei mistvivlende Mig til Frygt
vil overgive; Skiont jeg
siundom angstelig Seer den
Grav, som venter mig.

2. Ja! da lever, Jesus
Christ! Du er Dødens Over-
vinder! Og mit store Haab
er vist, At hos dig jeg Livet
finder. Du er Hoved, Lem-
mer

mer vi; Lever du, saa leve vi.

3. Jeg er Kiød, og Kiødet maa Stov engang i Graven blive; Men jeg sikkert lider paa, Jesus kalder mig til Live. Ham jeg da forklaret seer, Der, hvor Døden er ei meer.

4. Jesus lever! nu mig ei Skrækker Død og Grav og Mørke. Selv han banede mig Wei, Op af Død og Grav og Mørke. Han opstod; jeg skal opstaae, Og til evigt Liv indgaae.

5. Jesu, Herre! hjælp mig nu, Ret det glade Haab at agte; Hjælp! at jeg af ganske Hu Efter Kristendbyd maa tragte. Koltig sover jeg da hen, Vaagner salig op igien.

No. 172.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

D Kristne! føler hellig Glæde! Os denne Dag er dyrebar. Fra Graven see vi ham fremtræde, Den Jesus, som korsfæstet var. Ei skulde

han forblive der. Med Seier han opstanden er.

2. Sit Liv han for vor Syndebrøde, Paa Korsets Træ saa villig lod; Han blev Opstandnes Førstegrøde. Vi skal opstaae; thi han opstod. O Trøst, for hver bodfærdig Siel: At see bag Graven evigt Held.

3. Allgode Fader! vi dig bede: Din Mand lad i vort Hierte boe! Lad den paa Dydens Wei os lede, Og styrke os i Haab og Troe: At hist vi nyde kan den Lon, Du os tilfagde ved din Søn.

No. 173.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

J hellig Lovsang sig til Gud Mit glade Hierte hæver. Af Gravens Skiød gif Jesus ud. Jeg veed min Frelser leved. Og han, som løste Dødens Baand, Han sidder hos Guds høire Haand I Herlighedens Rige.

2. Mit Stov han ogsaa kalde skal Engang paa ny til Live, Og blaudt de Herlig-
G 2

giortes Tal Mig Sted i Him-
len give. Naar Tiden kom-
mer, kan jeg da Med fuld
Fortrøstning gaae herfra; Nytt
Liv jeg gaaer i Møde.

No. 174.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

D Fryd! jeg nu kan trøste
mig Ved Jesum Christ, min
Herre; Jeg veed han opstod
seierrig. Hans Navn høiløvet
være! Saa skal da ei i Gra-
vens Skiod Mit Legem fæng-
slet blive; Nei frem det gaaer
fra Grav og Død; Han kal-
der det til Live.

2. Og jeg engang skal see
den Dag, Da Frelseren vil
komme; Da han sin Faders
Velbehag Forkyndte vil de
Fronne. Og da jeg Over-
Englens Røst skal uden
Rædsel høre; Og Jesus, som
mig har forløst, Vil mig til
Himlen føre.

3. Velan! den torstfulde
Bei Med Mod jeg vil betræde.
Gud fører mig, jeg frygter
ei; Jeg gaaer til varig Glæde.

Ei Verdens korte Sorg og
Nød Min lille Roe skal kræn-
ke; Thi han, som Graven
giennembrød, Mig evig Fred
vil skienke.

4. O Jesu! styrk du selv
min Troe, Naar Frygt min
Siel omsvæver, Og lad mig
stedse finde Roe Ved Tanken:
at du lever; Ja selv i Dø-
dens bitre Bee Mit Haab,
min Trost det være: At jeg
dig, Frelser! hist skal see I
Herlighed og Ere.

No. 175.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Møde ic.

See den gyldne Soel frem-
bryder Giennem Uveirs mørke
Skye; Hele Jordens Kreds
sig fryder; Haabet sraaler
frem paa ny: Saa gif Jesus
af sin Grav, Og os Lys og
Glæde gav. Lov og Priis
og evig Ere Jesus, den Op-
standne være!

2. Tak du store Seiervin-
der! At du Gravens Fæng-
sel brød; Jeg hos dig min
Tilflugt finder, FINDER Trost
og

og Haab i Nød. Intet, intet skrækker mig, Naar jeg troer og lyder dig; Du som knuste Dødens Lænker, Ewig Salighed mig skænker.

3. Nu mig Døden ei skrækker, Jeg frimodig hilser den. Jesus! du mit Støv opvækker Af min Grav til Liv igien. Kun min Kummer og min Qual Der jeg efterlade skal; Jesus opstod fra de Døde: Idel Fryd jeg seer imøde.

No. 176.

Mel. AfHoiheden oprunden er ic.

Du led, o Jesu! Qual og Død; Men bradt du Dødens Lænker brød, Du Herlighedens Herre! I Manden ved dit Hvilested Jeg seer din Seiers Herlighed, Jeg seer din Magt og Ere. Graven aabnes; dig den kunde Ingenlunde Fængslet holde, Liv og Død du har at volde.

2. Opstandne Jesus! jeg for dig Tilbedende udkaster mig, Dig Lov og Priis at yde: Du Faderens eenbaarne

Søn, Du led for Adams faldne Kion, At det skal Frelse nyde. Mistvivl, Rædsel nu maa flygte; Hvo vil frygte? Seierherre! Ewig du høiløvet være!

3. O' viist og stort er Herrens Raad. Hvor er, o Død! hvor er din Braad? O Grav! hvor er din Seier? Dig, Jesu, jeg paa Dommens Dag Kan møde uden Frygt og Nag; Det Haab ved dig jeg eier. Ewig, evig, din jeg blive! Du mig give Troe at være, Indtil Enden tro at være!

No. 177.

Mel. AfHoiheden oprunden er ic.

Af Verdens Synd er sonet ud. En kierlig Fader er vor Gud, Og komme skal hans Rige. Vor Jesus har fuldkommet Alt, Opreist enhver af os, som faldt, Naar vi fra Synden vige. Døden, Graven, lad dem true; Vi ei grue. Jesus lever! Vi skal leve; thi han lever.

No. 178.

Egen Melodie.

D glade Budskab for mit
 Hierte: Forlofsren opstanden
 er. O, hvor det lindrer
 Dødens Smerte! Nu skræk-
 fer Graven mig ei meer. Jeg
 ei for Evigheden bærer: Jeg
 veed, at han min Frelser, lever.

2. Du lever, Jesus! evig
 Ære Og Tak og Lovsang
 worde dig! Jeg veed, min
 Arvedeel skal være Hift, hvor
 du hengil seierriig. O! suarlig
 Jordens Kummer endes; Hos
 dig til evig Fryd den vendes.

3. Min Frelser! hen til
 dig jeg iler, Endog ad Mod-
 gangs tunge Bei; Dit Aashn
 mig i Møde smiler, Min
 Trøe, min Tillid svækkes ei.
 Jeg veed, dit Ord kan ei
 bedrage. Jeg veed, du styrker
 selv de Svage.

4. Og snart min Levetid
 er omme; Men du af Døden
 vækker mig. Frem af min
 Grav jeg da skal komme,
 Forklaret, usforfrankelig. Da
 Svaghed, Frygt og Sorg
 forsvinder. For mig en evig
 Dag oprinder.

No. 179.

Egen Melodie.

Jesus Christ! du overvandt!
 Dig ei mere Graven eier!
 Og vi alle ved din Seier Liv
 og evig Frelse fandt.

2. Du opstod! o lad os
 ei Hiertet fast til Jorden
 binde! Lad hos dig os Styrke
 finde Til at gaae vor Him-
 melvei.

3. Giv os Kraft at følge
 dig! Styrk vor Fod, naar
 den vil glide. Staae os bi,
 naar vi skal stride. Gior vor
 Bortgang seierriig!

8. Jesu Himmelfart.

No. 180.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

Det er fuldbragt! til Him-
 len for Min Frelser og For-

soner, Og Himlens glade
 Englechor Hjemte Jubel-
 toner. O! syng med dem
 min

min frelste Mand, Han sidder
hos Guds høyre Haand, Den
Herlighedens Herre! Al Ver-
den er ham underlagt; Og
hans er Riget, Priis og Magt,
Tilbedelse og Ere!

No. 181.

Mel. I Jesu Navn skal al vor
Gierning see, ic.

Til Faderen, Fra den for-
løste Jord, Føer Jesus op
og sendte os igien Trostens
Mand, da han opsoer. Vei
dig da ned, Og i Støv ham
tilbed, Du Adams frelsie
Kion! Ved ham din Lod
blev skion. Bryd i hellig Lov-
sang ud: Vor Frelser er
hos Gud! Vor Frelser er
Guds Son!

No. 182.

Mel. Et lidet Barn saa losse-
ligt ic.

D see med Fryd, du frelsie
Jord, Til Himlen Jesum
stige! Forkyndt er hans det
milde Ord. Grundfeste er
hans Rige. Det er fuld-
kommet! Englene, I høie

Himle jublende, Hans An-
komst see inøde. Det er fuld-
kommet! Himlene Modtage
nu den Herlige, Som opstod
fra de Døde.

2. Nu veed jeg, hvor min
Jesus er: Han troner i det
Høie. Utalte Engleskærer der
Sig for hans Nafn høie.
Nu veed jeg hvor min Jesus
er: Han styrer alle Himles
Hær, Og Jordens Millio-
ner; Han sidder hos Guds
høire Haand, Og der skal
du, min frelste Mand, Glad
flue din Forsouer.

No. 183.

Mel. Afhøiheden oprunden er ic.

Til, frelsie Siel, til Bier-
get hen! Der Jesus Christus,
Frelseren, Staaer til sin Op-
fart rede. Der lyder nu hans
sidste Bud: "Gaaer ud!
gaaer i al Verden ud, Min
Lærdom at udbrede." Fryd-
fuld, henrykt seer mit Vie,
I det Høie Ham opfare,
Synlig for den hele Skare.

2. Opsving du dig med
ham, min Siel! Thi ogsaa

jeg skal tage Deel I Himlens
hoie Glæde; Hos Faderen
han tog sit Sted; I Himlen,
og for mig et Sted Han lo-
ved' at berede. Held mig!
Held mig! Jordens Glæder,
Rigdom, Hæder, Ei opveie
Det, jeg skal i Himlen eie.

3. O Frelser! som i Him-
len boer, Du blandt de Her-
liggiortes Chor Mig engang
vil optage. Lad mig i dine
Fodspor gaae. Giv, at dit
Ord mig sledse maa Til dig
og Himlen drage! Døden,
Dommen, mig ei skrække, Du
vil vække Mig af Døde; Og
jeg gaaer dig glad imøde.

No. 184.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver døbt ic.

Min Frelser opstod seierrig,
Og gik til Himlens Glæde.
Han der hos Faderen før mig
En Bolig vil berede. Der
skal jeg finde ham igien, Min
Frelser, Lærer, Broder, Ven;
Og evig hos ham blive.

2. Mig skrækker da ei Dø-
dens Magt, Ei Gravens

mørke Skygge; Liv har mig
Jesu Ord tilsagt; Trygt kan
jeg derpaa bygge. Og tillids-
fuld jeg vandrer frem, Til
Herren mig vil kalde hjem
Fra Livets korte Reise.

No. 185.

Mel. Min Siel nu lover Her-
ren ic.

D priser! frelste Skarer,
Den store Frelser og hans
Magt! Han op til Himlen
farer: See, Jordens Red-
ning er fuldbragt. I Herlig-
hedens Rige Han hersker væl-
delig; Sin Faders Elskelige
Han kalder der til sig. Hans
Ord os Beien viser. Han
styrer vore Fied. Forløste!
føler, priser Saa stor en
Miskunhed.

2. Vi stundom Sorg og
Møie Paa Livets Vandring
prøve maa; Dog see vi i det
hoie Guds Himmel for os
aaben staae. Forgieves hvad
vi lide, Vort Mod nedtrykke
vil, Naar vi kun trye og vide,
Vi høre Herren til. Hvad
er den korte Kummer, Mod
Glæ-

Glæden, vi skal faae, Naar
 efter Dødens Slummer Vi
 for Guds Trone staae?

3. For Graven vi ei grue,
 Med Trost og Haab vi hilse
 den: Og fro vi Døden skue,
 Som vor Befrier og vor Ven.
 Vort Legem kun adlyder For:
 frænkeliheds Bud, Men Sie-
 len høit sig fryder Blandt
 Aanderne hos Gud. Og, naar
 hiin Time kommer, Da Stø-
 vet kaldes frem, Med Jesu
 Christ, vor Dommer, Vi gaae
 til Fredens Hiem.

4. Sia priser, frelste Skaa-
 rer, Da store Frelser og
 hans Magt! Han op til Him-
 len fare: See, Jordens
 Redning er fuldbragt! O!
 knæler og tilbeder Hans hulde

Miskunhed! Han os vort
 Sted bereder I Himmels
 Herlighed. Der i hans Faders
 Rige Vi skal vor Frelser see.
 O Fryd, som ei har Lige!
 Vor Frelser skal vi see.

No. 186.

Mel. Afshoiheden oprunden er ic.

Lil Himlen, Frelser! du
 opsoer, Der trouer du blandt
 Engles Chor, Dog Adams
 Slægt du signer. O styrk
 mig, du, som gif til Gud,
 At fro jeg lyder dine Bud,
 Din Vandel efterligner. Held
 mig! Held mig! hist jeg
 Svage Da skal smage Him-
 lens Glæder Siennem alle
 Evigheder!

9. Jesu Regiering over hans Kirke.

No. 187.

Mel. Vor Gud han er saa fast.
 en Borg ic.

Vel os! vi have grundfast
 Haab: Ved Herrens Ord vi

holde; Og Spotterens det
 frække Raab Ei skal os Frygt
 forvolde. Vel er vort Hierte
 svagt, Og vorder let forsagt;
 Men, Gud! din Miskunhed

Os giver Trost og Fred Og
Kraft og Mod i Sielen.

2. Vor Kristensang vi
sunge fre, Dig, Jesu Christ!
til Eres Dit Ord staaer fast;
vi stadig troe, At du er os
en Herre. Du fra din frelste
Jord Til Himmelen opsoer.
Hos Gud du troner her;
Men og du er os nær, Og
nær til Tidens Ende.

3. End syng vi med frei-
dig Aand: Sin Kirke Gud
ei glemmer. Han holder over
den sin Haand, Og Trods
og Spot beskjemmer; Thi
staae vi uforsagt Mod Spot
og List og Magt. Vor Guds
Sandheds Ord, Det him-
melsendte Ord, Ei bort fra
Jorden svinder.

No. 188.

Mel. Mit Barn frygt den san-
de Gud 1c.

Jesu Christ! vi ofre dig Lov
og Priis evindelig. Kierlig
kom du til os ned, Troner
nu i Herlighed. Stedse du
vor Tilflugt er, Trøster, styr-
ker, leder her Dine freiste
Mennesker.

2. For dit Scepter bøier
sig Hvert et Knæ ydmygelig.
Verdens Riger skal forgaae,
Men dit Rige skal bestaae.
Thi paa Sandhed er det bygt;
O! vi lyde dig saa trygt,
Uden Mistviol, uden Frygt.

3. Men vor Svaghed kien-
der du, Kom da naadig os
ihu! At ei Verden ved sin
Ewig, Herre! drager os fra
dig. Styrk vor Troe, giv os
din Fred. Led os frem i dine
Fied. Før os til din Herlig-
hed.

No. 189.

Mel. Lovet den Herre, den mag-
tige Konge med Ere 1c.

Gud har fra Evighed givet
sin Son os til Herre. Stort
er hans Ravn, og høiøvet
det evig skal være! Himmel
og Jord Hylde ham, Ibe
hans Ord! Herren er hi
til Guds Ere.

2. Hvo vil da frygte? me
Kraft han besytter sit Rige
Lad end al Verden med Bold
og med List det befrige; Svad
han har bygt, Staaer paa en
Klippe,

Klippe, staaer trygt: Fienden med Skam maa vortvige.

3. Lid over Jorden og indtil dens yderste Ende Vil han det Budskab, om Fred og om Raade udsende. Fole skal hver, Jesus en Frelser os er; Ham skal al Jorden bekiende.

4. Høit over Himlens Himle han troner, den Herre! Alt, hvad har Aande, udbrede med Lovsang hans Ære. Ja han er stor! Lad os ved Tanke, ved Ord, Lad os ved Idræt ham ære!

No. 190.

Egen Melodie.

Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os bedst bevare. Han gav os Trost i al vor Sorg, Og Værn mod al vor Fare. Vor Fiende, Syndens Lyst, Sig reiser i vort Bryst. Den ved sin Magt og Evig Er saare frygtelig; Fra Gud den kan os drage.

2. Her er vor egen Kraft for svag, Let kan os Fienden fælde; Men Een antager sig

vor Sag, Omgiordet med Guds Bælde; Det er den Herre Christ, Og Seier faaer han vist. Vor Frelse er hans Værk, Hans Arm, hans Arm er stærk: Hvo staaer mod Frelsens Fyrste?

3. Og stormede end Mørkets Hær, Vor Undergang at volde; Vi frygte ei, vor Helt er nær, Vi Seieren beholde. Al Verdens stolte Magt Er Jesum underlagt. Hver den, som troer paa ham, Hver den som følger hom, Kan aldrig sjaae til Skamme.

4. Ja! Trost og Værn er Jesu Ord Mod Mørkets frække Skarer. Vi frygte ei for Bold og Mord, For Siels og Legems Farer; Thi miste vi end her, Alt hvad os kiereft er, Skal Livet mistes med; Vi tabe ei derved: Guds Himmel staaer os aaben.

No. 191.

Mel. Skulde jeg min Gud ei prise ic.

Jesu! vi os dybt nedbøle For din Herlighed og Magt.

Dig

Dig har Gud, den Erighøie,
 Alting, Alting underlagt!
 Idel Wiisdom, idel Raade,
 Var din Vandel, var dit Ord.
 End velsigner du vor Jord,
 Trøster os i Nød og Vaade.
 Jesu! led os kraftelig Til at
 troe og lyde dig!

No. 192.

Mel. Enhver som troer og bli-
 ver døbt ic.

Jeg frygter ei for Dødens
 Braad, Og ei for Gravens
 Seier; Thi Jesus har fuld-
 bragt Guds Raad, Ved ham
 jeg Livet eier. Mit Haab er
 evig Salighed, Naar jeg vil
 i min Frelser's Fied Med
 virksom Føer vandre.

2. Du hersker, Jesus, evig
 stor! I Herlighed du troner.
 Du breder ud dit Sandheds
 Ord, Og din Forløsning
 Froner. Du leder, trøster
 Dydens Ven, Og drager alle
 til dig hen, Som trofast
 Herren dyrke.

3. Du hersker, Jesus, og
 jeg skal Ved dig i Døden leve.
 O! jeg for Dødens mørke
 Dal Vil nu ei frygtsom bære.
 Igiennem den jeg vandrer
 frem Til mit og min Forlø-
 sers Hiem: Hvi skulde jeg
 da grue?

4. Du hersker, Jesus, him-
 melst Fred Min Mand hos
 dig skal nyde. I hvi og navn-
 løs Salighed Skal jeg mig
 evig fryde. Kald, naar du
 vil, min Siel til dig, For-
 løser! du modtager mig I
 Herlighedens Rige.

No. 193.

Mel. Nu vej an! vær frisk til
 Mode ic.

Jesu, Herre! lad dit Rige
 Bidt udbredes paa vor Jord!
 Mørkhed, Bantroe, Laster
 vige For dit lyse Sandheds
 Ord! Kundskab, Troe og
 Kierlighed Her os gibe Fryd
 og Fred, Til vi skue dig,
 Forsoner! Hvor du hos din
 Fader troner!

10. Guds Aand og Ord.

No. 194.

Mel. Enhver som troer og bliver
døbt ic.

Ei frygte vi for Sorg og
Rød I Guds vor Faders
Rige; Kun, at vi ei fra det
han bød Med Sind og Hierte
vige. Hans Faderomhu er
saa stor: Han gav os Lyset
ved sit Ord, Hans hellig
Aand os leder.

2. Det Ord, o Gud! som
du os gav, Lad det os Sand-
hed lære. Og lad os Alle til
vor Grav Det holde høit i
Ære! Giv og Frimodighed,
at vi, Foruden Frygt og Hyf-
lerie, Dit Sandheds Ord
bekiende.

3. Vi ledes let fra Dydens
Spør, Og Synder os behage;
Men du advarer ved dit Ord,
Og fører os tilbage. Og
ligger tungt paa os din Haand,
Da styrker Ordets Trost vor
Aand I Troe, i Haab og
Tillid.

4. O Gud! dit Ord lad
stedse her Bort svage Sind

betrygge. Lad Mistviøl og
Bildfarelses Forvinde, som
en Skygge! Din Aand os
give stadig Mod; Da gaæ
vi frem med sikker Fod, Paa
Sandheds rette Veie.

5. Du, som os Christum
sendte ned, Din Raade du
os give! At i hans Kristen-
Menighed Dit Ord, din Aand
maa blive! Da er vort Haab
til Himlen vist! Dertil hielp
os ved Jesum Christi! Bør
hor, bønhør os, Amen!

No. 195.

Egen Melodie.

Frelser! Sandhed er din
Lære, Sandhed os til Salig-
hed. Den skal os et Vidne
være Om Guds Magt og
Kierlighed. Tak, o Jesu!
for dit Ord: Det velsignede
vor Jord.

No. 196.

Mel. O store Gud din Kierlig-
hed ic.

Min glade Tak til dig, o
Gud! Jeg daglig vil opsen-

de. Du førte mig af Mørket ud, At jeg dig kan erkende. Den Kundskab er et kjerligt Baand, Som holder mig tilbage, Naar Riødet vil min svage Mand Fra dig og Dyden drage.

2. Lad Ordets Lys veilede mig Hvert Trin jeg har at gjøre! Lad det til Dyd og Troe paa dig Mig stedse kjerlig føre! At jeg dig elske, frygte maa, Som det en Kristen sommer; Med Vere skal jeg da bestaae, Naar Jesus Verden dommer.

No. 197.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

Vor Skaber og vor Gud! vi dig Med hellig Andagt prise, At du os vilde faderlig Til Sandhed Veien vise.

2. Ja, os til Held fra Himmelen Din elskte Søn du sendte. Han blev vor Lærer og vor Ven; Vor Lær og Træng han kiendte.

3. Han saae, at svagt er Mennesket i Kundskab som i Kræfter, Og at vort Hjerte

alt for let Til daarlig Tant sig hester.

4. Thi talte han det Sandheds Ord, Som troster og velsigner. O, salig den, som Ordet troer, Og Jesum efterligner!

5. Den Vei han gif, og bød os gaae, Til Dyd og Held os leder. Paa den vort Maal vi sikkert naae I hine Evigheder.

6. O Gud! vor Gud! vi takke dig: Din Søn du vilde sende. Du gavst ved ham saa faderlig Din Villie tilkiende.

7. O! gif, at hans det Livsens Ord Os alle stedse leder! Giv, at det til den ganske Jord Sit Lys, sit Held udbræder.

No. 198.

Mel. O søde Gud! din Kierlighed ic.

Min Lyst og alt mit Haab er Gud! Ham vil jeg trolig dyrke. Han leder mig ved Faderbud. Han er min Trost, min Styrke; Saa stærker jeg, skönt jeg er svag, At
fælae

følge hvad han byder, At
prise ham hver Levedag Ved
Tro og Kristendyder.

2. Han giver mig sit Ord,
sin Aand. Hans Trost mit
Suk besvarer. Han rækker
mig sin Faderhaand I Siels
og Legems Farer. Mig viser
grant, hvor god han er, Det
Lave som det Høie; Skiont
her kun som i Speil jeg seer
Med uforklaret Die.

3. I Herlighed for mig, o
Gud! Du hist dig aabenbar-
rer; Jeg for dit Nafn bry-
der ud Med Lov blandt Engle-
farer. Naar skal jeg slumre
Dødens Blund, Og vinde
Himlens Glæde? Den kom-
mer snart den blide Stund,
O Fader! jeg er rede.

No. 199.

Egen Melodie.

Jesu! ved dit Ord vi kiende
Dig og al din Kierlighed.
Ved din Aand til Livets Ende
Stienk os Haab og Siel-
fred! Det er Wiisdom, det er
Glæde! Det er Kristnes høie
Glæde! Giv, at vi til denne

Fryd Dannes maa ved Troe
og Dyd!

No. 200.

Mel. Mit Haab og Trost og al
Tillid ic.

D hellig Aand, vor Bistand
vær; Thi see, vi ere svage.
Saa mange Farer true her,
Saa mange mørke Dage.
Nu Risd og Blod At stride
mod, Nu Sorg og Nød og
Smertes. I Provens Lid,
I haarden Strid, Du styrke
vore Hjerter!

2. I mangt et ængstigt
Dieblik Saa let vi Veien
tabte, Om du ei ved vor
Side gif, Og Lys i Mørket
skabte. En vældig Haand Vor
svage Aand Nød Friistelse
bestiermer; Og giver Trost,
Naar til vort Bryst Sig
Livil og Misshaab nærmer.

3. Saa giennem Livet led
os frem, Du himmelske Led-
sager! For os til Salighe-
dens Hiem, Der endes alle
Plager. Forklarede, Vi der
skal see, Hvad her laae stinkt
i Mørke; Og Sielen der

Blandt Englehær Sig fryder i vor Siel, Og leder os saa
i sin Styrke. tro og vel Paa Dyds og
Kundskabs Bane.

No. 201.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Tak skee dig, evig gode Gud!
Du somt vor Svaghed kiender.
Fra dig din Viisdoms Aand
gaaer ud, Og Lys i Mørket
tænder. Du Kraft indgyder
i vor Siel, Og leder os saa
tro og vel Paa Dyds og
Kundskabs Bane.

2. Saa gaae vi frem ad
Livets Bei, Og intet kan os
skrække. Af Mørket vi for-
vildes ei, I Strid vi stande
kiekke. Og din og Jesu Christi
Aand Os tryk forviffer, at
din Haand Os aldrig, aldrig
slipper.

II. Lyksalighed efter Døden.

No. 202.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

Hvor hastig svinde Livets
Dage, Som Gud mig her
til Bedring gav! Hvor mange
har jeg vel tilbage, Før jeg
henbæres til min Grav? Held
den, som Naade fandt hos
Gud! Han skielver ei ved
Dødens Bud.

2. Tidt seer jeg med et
saaret Hierte Hengangne Ven-
ners Hvilested; Den Tanke
lindrer da min Smerte: I

Gode, slumre sødt i Fred.
Held den, som Naade fandt
hos Gud! Han skielver ei ved
Dødens Bud.

3. Da seer jeg og, at
Stand og Alder, Og Glands
og Rigdom er kun Stav; At
feirest Ungdom ofte falder,
Og Manddom visner hen
som Lov. Held den, som
Naade fandt hos Gud! Han
skielver ei ved Dødens Bud.

4. Min Gud! o lad mig
stedsse lære At bringe Tiden
viselig! Da skal jeg leve dig
til

til Ere, Da skal jeg døe i Troe til dig, Og skielver ei ved Dødens Bud; Thi jeg fandt Raade hos min Gud.

5. O Grelser! og for mig du døde, Opstod og gik til Faderen. Ved dig jeg Himlen seer i Nøde, Og tryk ved dig jeg haaber den. Nu glad jeg hører Dødens Bud: Ved dig jeg Raade fandt hos Gud.

No. 203.

Mel. Mit Haab og Trost og al
Lidid ic.

Jeg frygter ei; thi Død og Grav Er ei min Banes Ende; Mig Jesus Christus naadig gav Et bedre Liv at fiende. En soie Stund Mit Legem kun I Gravens Giemme hviler; Min frelste Siel Til evigt Vel, Og til sin Fader iler.

2. Om jeg af Vaande er vimsendt I Livets sidste Dage, Den Vaande bliver snarlig endt, Og endt hver jordisk Plage. Ved Døden da Jeg fries fra Al Smerte, Sorg

og Nøde. Din Braad, o Død! Gud sonderbrød, Da Jesus for os døde.

3. Skal Barn, skal Mage, eller Ven End her tilbage blive; Dog rolig til Fortrænkelsen. Jeg kan mit Legem give. Jeg snart skal see De Elskede, Hvor Sorg til Fryd omvendes; Thi vi opstaae, Og fro indgaae Til Liv, som aldrig endes.

4. Lær mig at bruge, gode Gud! Med Buisdom mine Dage, At jeg engang kan Dødens Bud Med Haab og Roe modtage. Gud i din Haand Jeg da min Aand Frimodig overgiver! Din Misfæthed, Jeg trostes ved: Du var, du er, og bliver.

No. 204.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

D Gud! jeg gierue følger dig, Naar du herfra mig kalder. Jeg veed, at du har viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Vaand, Jeg i din faderlige Haand

Haand Med fuld Fortro-
ning falder.

2. Os bragte Jesus Chri-
stus Fred Og saligt Haab om
Naade; Han borttog Dødens
Bitterhed; Ved ham den er
min Baade. Thi kalde du, o
Herre! mig, Naar, hvor, og
som det synes dig; Du, du
bør ene raade.

No. 205.

Mel. O, kære Siel! frygt al-
drig meer 2c.

Vær trostlig, Siel! og ængst
dig ei Ved Tanken om den
mørke Bei, Jeg skal engang
betræde. Min Jesus selv har
vandret den; Den følger mig
til Himmelen, Til de Udvalg-
tes Sæde, Til rene Manders
Glæde.

2. Naar Dødens Time
drager nær, Og nu mit Die
brustet er, Ei Tungen meer
sig rører, Da skal min Jesus
mildelig Med Trost og Lin-
dring spørge mig. Mit stille
Suk haa høret, Og mig til
Himlen fører.

3. Han til sin Faders Vel-

behag Har cengang udført al
vor Sag, Og Scier for os
vundet. Han Syndens hele
Magt nedsløg Og Gravens
Skælf for os borttog. Paa
ham min Troe er grundet.
Snart har jeg overvundet.

4. O! da blandt de Fuld-
endtes Tal Jeg fro og salig
leve skal I Herlighedens Rige.
Da skal jeg sine meer og meer,
Hvad her kun skuffeviss jeg
seer; Og der min Dyd tillige
Fra Kraft til Kraft skal stige.

5. Ja! høit min Aand sig
hæver da, Naar Støvet, som
jeg iler fra, Er mig ei meer
til Hinder. Alt høiere jeg
svinger mig, O Gud! vor
Gud! at skue dig; Og sa-
ligt Held jeg finder, Som
evig ei forsvinder.

No. 206.

Egen Melodie.

Jeg gaaer til Døden, hvor
jeg gaaer, I hver en Livets
Ålder. Ei veed jeg hvor, hvor-
ledes, naar Min Gud mig
herfra kalder. Stærk eller
svag jeg skal Dog ned i Dø-
dens

dens Dal. Urykkelig den
Sandhed sjaacer: Jeg gaaer
til Døden, hvor jeg gaaer.

2. Jeg gaaer til Himlen,
hvor jeg gaaer: Det Jesu
Ord mig lærte. Ved Døden
jeg et Fristed naaer For Synd
og Sorg og Smerte. Til
Himlen sjaacer min Agt; Thi
er jeg uforsagt, Skiont
Døden daglig for mig sjaacer:
Jeg gaaer til Himlen, hvor
jeg gaaer.

No. 207.

Mel. Jesu søde Ibhukommelse ic.

Bestemt til Himlens Sa-
lighed Gaaer Sielen til sit
Blivesed: I Jorden giem-
mes Legemet, Og der i Stov
hensmulrer det.

2. Men Gud skal ved sit
Almagtsbliv Gienkalde det
til evigt Liv. Forklaret Lege-
met op sjaacer, Naar alt, hvad
jordisk er, forgaaer.

3. En Vandring kun er
Livet her; Vort rette Hiem i
Himlen er. Did sunder hvert
et modigt Fied; Thi Banen
gaaer til Lys og Fred.

No. 208.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand ic.

D Gud! min Gud! jeg ved
dit Ord Blev til og er i Live;
Dog her mit Legem, som er
Jord, Til Jord igien skal blive.
Men Sielen, som gif ud fra
dig, Tak skee dig! er udøde-
lig; Jeg gruer ei for Døden.

2. Af dig fik min forløste
Aand Trygt Haab om Salig-
heder; Hielp kun, at jeg ved
Jesu Haand Gaaer frem,
hvor han mig leder! I Liv
og Død er Frelseren Saa
trofast sine Frelstes Ven; Jeg
gruer ei for Døden.

3. Thi tænker jeg ved
hvert et Fied: Snart endes
mine Dage, Og Jesus skal
ved Gravens Bred Maa frelste
Siel modtage. Ja! han vil
tage den til sig I sit, det
skionne Himmerig. O! Dø-
den er min Binding.

No. 209.

Mel. Vaag op, og slaae paa
dine Strænge ic.

Tak skee dig, Gud! jeg rolig
tænker, Ja tænker fro paa

Død og Grav! Jeg veed, at Døden ei forkvæmmer Det Sielens Liv, som du mig gav! Jeg veed, jeg er udødelig, O! hvor den Taanke qvæger mig!

2. Saa vist, som Jesus Christus lever, O Føder! i din Herlighed, Saa vist min Aand sig ogsaa hæver Fra Jordens Strid til Himlens Fred! Saa vist som Jesus frelst mig, Skal jeg med Glæde sene dig.

3. Lad Graven da sit Bytte kræve, Lad briste disse Stovets Baand! Min bedste Deel skal evig leve, Min frie, uforkvæmte Aand. Den iler fra sin Fytte ud, Til dig, min Fader! dig min Gud!

No. 210.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

For Død og Grav jeg ikke bærer; Mig skrækker ei Forkvæmelsen; Jeg veed at Jesus Christus lever, Han skal opvække mig igien. Som han opstod, skal jeg opstaae, Og til Guds Herlighed indgaae.

2. Ja, Jesu! ja, du Verdens Dommer, Du skal af Graven kalde mig. Forklaret da mit Støv fremkommer, Og klædt i Glands tilbeder dig. Bort Jord! bort hver en synlig Lyf! Jeg soles Himlen i mit Bryst.

No. 211.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

Gravens mørke, tavse Giemme Medsynker alt, hvad aander Liv. Døe! sagde med almægtig Stenene Den samme Gud, som sagde: Bliv! Den hele Jord, det vide Hav For alt hvad lever, er en Grav.

2. Dog ei for Gravens Skræk vi grue, Ei bære for den visse Død! See Haabet lyder os at sene Et Glimt af Dag i Nattens Skjod. En lys, en herlig Morgenstund Skal ende Dodens korte Blund.

3. Da ved Guds Stemme Graven bærer; Han fra dens Mulm os kalder ud. Til dig,

til dig, vor Mand sig hæver,
Du Livets Herre, Fader!
Gud! Fra Døden skal dit
Almagtsbliv Os atter kal-
de frem til Liv.

No. 212.

Mel. O, tiere Siel, frygt al-
drig meer ic.

Min sidste Levedag mig er
Maaskee nu allerede nær: O!
tie min Klagetone! Jeg prise
vil Algodheds Gud, Som
kalder mig fra Striden ud;
Han fra sin Himmeltrone Mig
Kienker Seirens Krone.

2. I Jesu Troe jeg døer
med Fred; Thi kan jeg ikke
skrækkes ved I Graven at
nedstige. Mit Haab om Liv,
o Gud! hos dig Har Jesus
selv forhvervet mig. Hver
Tvivl og Frygt bør vige. Jeg
gaaer til Himlens Rige.

3. Jeg rolig seer til Gra-
ven hen; Kun Legemet saaer
Sted i den, Min Mand sig
fro opsvinger. Er Dødens
Røst end skrækkelig, Dog skal
den ei forfærde mig, Nei!

den mig listig klinger; Til
Gud min Død mig bringer.

4. Fra Livens Fare, Rød
og Strid, Med saligt Haab
jeg iler did, Hvor den Algode
troner. Jeg hæver mig fra
denne Jord Diddhen, hvor
Engles høie Chor Jæmmer
Jubeltoner Om Synderes
Forsoner.

5. O Gud! du styrer min
Fied, I giennem Tid og Ewig-
hed: Jeg tier og tilbeder. I
Lydighed mod dine Bud Jeg
holder Pøvetiden ud, Indtil
mig Døden leder Til hine
Saligheder.

6. Naar jeg, o Gud! kun
takkes dig, Skal intet, intet
skrække mig; Jeg oier Livsens
Krone. Held mig! min sidste
Dag nu er Maaskee mig
allerede nær. Bliv da min
Klagnetone En Lovsang for
Guds Trone.

No. 213.

Mel. Gud Fader udihimmerigie.

Hos dig du har et Himmerig
Beredt for mig, o Fader!

Naar troe jeg her adlyder dig,
Og Synd alvorlig hader.

2. Hav Tak, o Gud! for
denne Trost, Som i dit Ord
mig gives! Ved den mit sorg-
beklemte Bryst Af salig Fryd
oplives.

3. Lad da mit Stov kun
smulre hen; Mig Graven ei
forfkrækker! Jeg veed, din
Almagt mig igien Til herligt
Liv oprækker.

4. Da er jeg fri fra Sorg
og Rod; Mig ingen Plage
rører; Al Syndens Nag, al
Frygt for Død Da fuldelig
ophører.

5. Ja det, som her jeg
stadig troer, Jeg hisset klart
skal kiende: At, Gud! din
Miskandhed er stor, Er stor
foruden Ende.

No. 214.

Mel. Hvad kan os komme til
for Rod ic.

Algode Fader, du os gav
Et Haab, som ei skal svige.
Det Haab, at giennem Død
og Grav Vi kaldes til dit
Rige. Af! naar os ængster

Sorg og Rod, Og naar vi
see den viffe Død, Hvor da
det Haab opliver!

No. 215.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Jeg veed, at snart den Hytte
falder, Hvor Sielen har sin
Bolik her; Min Gud til
bedre Liv mig kalder, Did,
hvor jeg ham, min Fader,
seer; Og da, o da, hvad skal
mig skee, Naar jeg skal Her-
rens Nafnu see!

2. Jeg, Stov af Stov,
jeg kan ei tænke Hiin Him-
lens høie Salighed; Men
det jeg veed: mig Gud vil
stienke En meer end jordisk
Fryd og Fred. Det har min
Frelser lobet mig: Hans Ord
staaer fast evindeligt.

3. Hielp mig, min Gud!
at jeg maa leve, Som den,
der tænker paa sin Død; At
jeg til dig min Siel kan høre
I hver min Fryd og hver min
Rød. Og saa gaac frem i
Jesu Fied Til Himmelen,
til Salighed.

4. Ja,

4. Ja, Jesus! han mig
 Alt skal være, Mig Alt i hver
 min Levesund; Hans høie,
 vise, blide Lære, Skal troste
 mig i Dødens Stund. Er
 jeg, som mig hans Lære bød,
 Kun din, o da den blide
 Ded!

5. Tak være dig, Algodheds
 Fader! For Lys og Raad til
 Salighed; Nu veed jeg, du
 mig ei forlader. O Trost! o
 Fryd! at jeg det veed. For-
 barmen! Gud! jeg troer paa
 dig. Jeg lever dig; jeg gaær
 til dig.

No. 216.

Mel. Af Høiheden sprunden er.

D Held mig, Held mig, naar
 engang Jeg skal istemme Eng-
 les Sang, Og Tak for Al-
 ting sige! Og sige: Jesus
 blev mig Alt, Mit trygge
 Haab, da Verden faldt; Min
 Fryd i Verdens Rige! O!
 var den Tid snart forhaan-
 den, Glad i Manden Jeg da
 skulde Prise Jesu Navn til-
 fulde.

No. 217.

Mel. Hvo ickun lader Herren
 raade ic.

D! Himlens Haab mit
 Hierte glæder, Og stienker
 Sielen Trost og Fred! Jeg
 til Fuldkommenhed frentre-
 der Fra Kræfte til Kræfte i
 Eighed. En Barndoms
 Stand er Livet her; Det
 modne Liv i Himlen er.

2. I Tidens korte Prøve-
 dage, Min Gud! du lærer,
 leder mig. Du mig, dit Barn,
 vil her opdrage, Til hist at
 vorde englelig. Jeg seer bag
 Dødens mørke Skye Et skiont,
 et evigt Lys fremgrye.

3. Høit Livsens Stemme
 for mig lyder, Det er min
 Jesu egen Røst. Min Siel
 i Troe og Haab sig fryder,
 Hvad kan berøve mig min
 Trost? Guds Son har talt,
 bort Tvivl og Frygt! Paa
 Jesu Ord mit Haab er bygt.

4. I Tanken alt min Siel
 fremiler Didhen, hvor evig
 Glæde boer. Guds Himmel
 mig imøde smiler. Jeg stem-
 mer i med Engles Chor. O

Jesu! du mig selv bered Til
denne høie Herlighed!

No. 218.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode ic.

Jeg dig priser, Livets Herre!
For mit Kald til Evighed;
For din Søns den høie Lære,
Som veileder mine Fied. Lys
i Mørket, Trost i Mod, Fred
i Angest, Liv i Død; Alt
jeg hos min Jesum finder,
Og al Frygt og Tvivl for-
soinder.

2. Tak, o himmelsendte
Leder! Tak for Lys og Raad
og Trost! Send fremdeles,
naar jeg beder, Mod og Til-
lid i mit Bryst. Lad mig her
ved hvert mit Fied Tænke
paa min Evighed! Selv du
da mit Haab vil krone, Naar
jeg stædes for din Trone!

No. 219.

Mel. Vaag op, og staae paa
dine Strænge ic.

Engang jeg vaagner og mig
hæver fra Gravens Mørke,
Gravens Muld, Og fri fra

Støvet jeg fremsvæver, Ved
nye Kræfter frydefuld. Jeg
svinger mig til Himmelen, Og
seer al Jorden svinde hen.

2. Lad Jord og Himmel
staae i Lue, Og Alt nedstyrtes
fra sit Sted; Mismodig jeg
dog ei skal grue, Mig skabte
Gud til Evighed! Og han før-
jætter ved sit Ord En bedre
Himmel, bedre Jord.

3. Hans Ord er Stierne,
som mig leder Paa Livets
stormefulde Hav; I Troe og
Haab min Mand sig glæder
Til Havnen, til den stille Grav.
Mit Legem hviler der i Fred
Til det opstaaer i Herlighed.

No. 220.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er
min Ende ic.

D Gud! min Skaber, og
min Herre! Du her i Livet
satte mig; Dig, mens jeg
lever, vil jeg ære, Ved Livets
Ende prise dig. Jeg tryg i
Dødens Dal gaaer ned: Du
er mit Lys, min Salighed.

2. Hvi skulde jeg for Gra-
ven bæve: I Døden hengav
Jesús

Jesus sig; Jeg veed, at ogsaa jeg skal leve, Thi see! han opstod scierrig. Den Vei, han gik, jeg og tør gaae; Som han skal ogsaa jeg opstaae.

3. Ja! naar jeg her har overvundet, Jeg til et bedre Liv indgaaer; Og naar du mig har tro befundet, Jeg henrykt for din Trone staaer; Da synger jeg med Engle-Rost: Gud være Priis! jeg er forløst!

NO. 221.

Mel. Hvo itkun lader Herren raade ic.

Til evigt Liv har du, min Skaber, Bestemt mig: det jeg sikkert veed; Og derfor jeg ei Mødet taber, Naar jeg til Graven segner ned. For Tiden her jeg lever ei; Til Evigheden gaaer min Vei.

2. Hvad er dog Jordens største Hæder, Hvad Rigdoms Magt og Glands for mig? Jeg attraaer Evighedens Glæder: O Gud! min Gud! at skue dig. Du kaldte disse Duster frem; Du vil og selv opfyldte dem.

3. Ei nogen jordisk Rod og Jammer I Mishaab mig skal styrte ned; Jeg veed, at alt hvad her mig rammer, Skal lede mig til Salighed; Og hvad er det jeg lider her, Naar Gud mig vil belønne der.

4. O Død! jeg dig vil følge rolig. Du er min Skabers Sendebud. Du fører mig til Lysets Bolig, Der skal jeg evig skue Gud. Jeg naaer mit Bøfsens Diemed: En grundløs Lykfsalighed.

5. Det haaber jeg, og Jesu Lære Befæstet haaber kras-telig. Hvad han har sagt maa Sandhed være; I Jesu Mund ei sandtes Ewig. Han bragte Jorden Himlens Fred. Han kaldte mig til Salighed.

6. End lever han. O! Jesus lever Hos Guds, vor Faders høire Haand. O denne Tanke! hvor den hæver Fra Jordens Støv min frelsse Mand. Som han, saa skal og jeg gaae hen Til Himlens Fryd, til Faderen.

NO.

No. 222.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med
os staae ic.

Mit Liv er Ubestandighed,
Gaa ere mine Dage. Uv-
dende! du ene veed Den Tid,
jeg har tilbage. Jeg troer
paa dig, og frygter ei: Min
Siel ad Dødens skumle Wei
Lil dig, min Gud! opstiger.

2. Da skal ei Svaghed
ængste mig, Ei Frygt og Sorg
mig true: I hver din Daad
grangivelig Skal jeg din God-
hed see. Og jeg med større
Virksomhed Da fremme skal
dit Diemed, Og himmelsk
Bisdom lære.

3. Da skal jeg see med
Lak og Fryd Paa førte Liv
tilbage; Hvor tidt du ledte
mig til Dyd Selv giennem
Sorgens Dage. Alt, hvad
jeg seer, skal lære mig, Allgode
Gud! at prise dig, Der saa
min Wei beredte.

4. Da skal jeg mig i salig
Koe Blandt de Udvalgte
fryde, Og helliggjort ved Jesu
Troe, Hans høie Samfund
nyde. Min Aand i Dyd, i

Dydens Fred, I himmelsk
navnløs Salighed, Skal evig,
evig slige.

5. Hielp, Fader! at jeg
stadelig Mig dertil her bere-
der, Saa, naar jeg stilles frem
for dig, Jeg vinder hine Glæ-
der. Hielp mig saaledes her
at saae, At Hosten rig og fryd-
fuld maa I Evigheden blive.

No. 223.

Egen Melodie.

D Jesu Christ! min Tanke
hæver Sig op til dig, hos
Kraftens høie-Haand. I dig
min Fryd, min Tillid lever;
Men Ak! jeg føler Støvet's
tunge Baand. Styrk selv min
Siel, naar den vil tænke dig;
Saa let min egen Kraft-for-
lader mig.

2. O! salige de Slægter
vare, Som saae dig vandrende
paa denne Jord. O! salige
de Slægter vare, Som hørte
dig serkynde Livets Ord: Det
Ord om Frelse, og om Him-
lens Fred, Det Ord, som gav
os Haab om Salighed.

3. Men

3. Men jeg kan dig ei see,
ei høre! Du Herliggiorte!
du Forklarede! Alt hvad jeg
Støv formaaer at gjøre, Er
at udstamme min Henrykkelse.
Svag er den Lov jeg dig frem-
bære kan, Imens jeg boer i
Dødeligheds Land.

4. Engang den svage Hytte
falder, Og Sielen stiger til
et bedre Liv, Og du af Gra-
vens Skiod udkalder Dit
frelste Folk ved et fornyet
Bliv. Da, da skal jeg for-
enes nærmere Med dig, For-
soner! dig Usynlige!

5. Engang du kommer i
det Høie, At krone den, som
tro og lydig var; Da skal
jeg med forklaret Die Dig
skue, dig, paa hvem jeg troet
har. O hvilket Haab! o
hvilken Salighed! Da er jeg
din, og din i Evighed.

No. 224.

Mel. Jeg har min Sag til Gud
henveadt ic.

Fra Evighed til Evighed
Vor Gud er idel Miskunhed.
Han skabte for at gjøre Vel.

Hold fast, min Siel, Ved
Tro til Gud, ved Haab om
Held!

2. Hvad Skiebne mig end
møder her, O Gud! ved dig
den ordnet er; Den Tanke
mig indgyder Trost I ængstet
Bryst, Og giver Haab om
Held og Lyst.

3. Min Siel ei gjør unoi-
somt Krav, Hvor meget du
end Andre gav. Du min, som
Alles Fader er. Du veed, du
seer Min Afstye for al nidst
Begier.

4. Gav du mig end den
mindste Lod Af Held og Fryd;
dog est du god! Jeg klager
ei, thi vist jeg veed, Din
Miskunhed Guldkommer Alt
i Evighed.

5. O Gud! min Gud!
ugranskelig Din Buisdom
aabenbarer sig. Du giver,
som du vil til hver; For dig
dog er Hver den, du skabte,
evig tier.

6. Engang vi for din Trone
staae, Og Salighedens Følge
naae. Der i din Himmels
Herlighed Mig og et Sted
Ved

Ved Jesum Christum er mer, Som al Jorderiges
bered. Dommer.

7. Saa holder jeg af
gauske Siel Ved Troe til
Gud, ved Haab om Held. O
Gud! min Gud! din Mi-
skunhed, Den varer ved Fra
Evighed til Evighed.

3. Saa blandt Livets korte
Glæder Ei min Siel for-
vilder sig. Saa ved Livets
Bitterheder Ingen Mismod
ængstler mig. Døden ender
da saa blid Al min Nøje,
al min Strid. Du mig
Seierkrandsen rækker, Naar
du mig til Livet vækker.

No. 225.

Mel. Som den gyldne Soel
frembrøder ic.

Lad i Gravens mørke Siem-
me, Led mit Støv kun lægges
hen; Jesus! du med Al-
magtsstemme Skal fremkalde
mig igien. Hvo, som her har
vandret vel, Gaaer da frem
til evigt Held, Evig der hos
dig at være, Der hvor Dø-
den er ei mere.

2. Led mig da paa Livets
Bane Ved din Hand, og
ved dit Ord, At jeg flyer af
syndig Bane, Og gaaer frem
i dine Spor. Er min Kamp
mod Synden svag, Mind
mig om hiin store Dag,
Christe Jesu! da du kom-

No. 226.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

D Herre! skulde Død og
Grav Mig Skræk og Frygt
indgive? Den Siel, som du
mit Legem gav, Ei Dødens
Rov kan blive. Om Jorden
roffes af sit Sted, Om
Himlens Hvelving styrter
ned, Jeg bliver ved, og
lever.

2. Jeg bliver ved! o
disse Ord Min Siel til
Andagt tænde. Jeg bliver
ved, naar denne Jord, Naar
Liden selv faaer Ende. O
Lyfi!

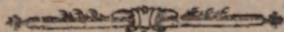
Lyst! o Fryd! o Salighed!
 At være og at blive ved
 Igiennem Evigheder.

3. Dog sundera denne
 Tanke mig En Nædsels Tanke
 bliver, Naar Evigl og An-
 gesi reiser sig, Og Mismod
 mig henriver; Jeg gruer for
 at blive ved, Jeg stielver
 for min Evighed: Thi ak!
 jeg er en Synder.

4. Men du dig gav i Dø-
 den hen, O Jesu, Livsens
 Herre! Da aabnede du Him-

melen: Dit Navn høilovet
 være! Du efterlod os Livets
 Ord: Giv, jeg det altid
 stadig troer, Og lydig efter-
 følger.

5. Da til min Evighed
 igjen Jeg seer med henrykt
 Die; Jeg faaer et Sted i
 Himmelen Hos dig, du Evig-
 høie! Der skal jeg nyde al
 den Fred, Og al den Him-
 melsalighed, Som du mig
 har forhvervet.

Bede = Psalmer.

I. Sand Kristendom.

No. 227.

Mel. Jeg har min Sag til Gud
henvendt ic.

Guds Herrens Willie jeg
veed: Han vil kun min Lyk-
salighed. Han fremmer den
ved hvert sit Bud; Mig Her-
ren, Gud, En Fader er ved
hvert sit Bud.

2. Den Tanke, o! hvor
fattelig, Hvor lys, hvor blid
er den for mig! Han Herren
vil lykkelige Os alle see, Os
een og hver lykkelige.

3. Almiskunhedens Gud,
vor Gud! En Faders Bud
er hvert dit Bud. O! disse
Bud jeg elske vil, Jeg lyde
vil; Giv Herre! Kraft og
Mod dertil.

4. Lad mig ved din den
milde Aand Gaae frem med

Brodre Haand i Haand, Da
gaae vi frem til fælles Held.
Gjør du os vel, O Gud! til
Legem og til Siel.

5. Hielp, at vi føle inder-
lig, Hvor godt det er at takkes
dig, Og giv, at sand Erkiend-
lighed Og Kierlighed Os lede
frem til Lydighed.

6. Tak være dig for hvert
dit Bud, Du Himmels, du
Jordens Gud! Ethvert dit
Bud gjør mig bered Til Sa-
lighed, Til evig, evig Salig-
hed.

No. 228.

Mel. Hvo ifkun lader Herren
raade ic.

O Held mig! om jeg aldrig
træder I Raad med frække
Syndere, Mig ei paa Ond-
skab's Veie glæder, Og spotter

ei med Spottene; Men vender al min Hu til Gud, Og altid følger hvert hans Bud!

2. Da, som et Træ ved Bækkens Bredde. Jeg frodig trives, krasfuld staaer, Ved Herrens Raade mig kan glæde, Og Alting jeg ved ham formaaer. Saa hver min Jdræt lykkes vel, Og alt, hvad skeer, er mig til Held.

3. Men saa skal Vanart ikke trives, Dens bedste Held kun varer kort. Som Avner bort af Stormen drives, Saa spredes Dndskabs Anslag bort. Vee mig! om det mig trækker ei Fra Syndens blomsterstrøede Vei.

4. Siv, Herre, da, jeg aldrig træder I Raad med frække Syndere; Mig ei paa Dndskabs Væ.: glæder, Og spotter ei blandt Spottene; Men staaer min Lid til dig, min Gud! Og altid følger hvert dit Bud!

No. 229.

Mel. Dagen viger og gaaer bort. Hvad er Verdens Guds og Magt? Hvad er Verdens

Fryd og Pragt? Alt er Ubestandighed, Hjælper ei til Salighed.

2. Men lykkelig den, som troer Jesu blide Sandheds Ord! Og i Klogskab, Dyd og Bon, Altid følger ham, Guds Søn!

3. Lær du os, alvise Gud! Alt vi troe hans Ord og Bud. Led os frem paa Dydens Vei! Siv, vi den forlade ei.

4. Da skal vi i sikre Fied Vandre frem til Herlighed; Og i en Fryd vi da opnaae, Aldrig, aldrig skal forgaae.

No. 230.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

Gud! du mig gav en Siel, dig skee Lov, Pris og Ære! Og herlig skabtes den, dit Billede at bære. Usattelige Held! o Gud! at ligne dig; Men ak! det store Held har Synden røvet mig.

2. I hver min Id og Daad det tunge Tab jeg finder; Saa mangt et Feiltrin mig om Sielens Afmagt minder! Hjælp mig for Jesu

Skyld,

Skyld, misskudelige Gud!
 At ligne dig igien, og lyde
 dine Bud!

3. Din Hellighed lad mig
 for Die stedse være, Naar
 Synden frister mig, naar
 Verden vil besnære; Og lad
 mig kun i Ret, i Godt kun
 søge Fryd; Og mig den Glæde
 giv, at fremme Held og Dyd.

4. Og seer jeg Broderen i
 Modgang eller Smerte, Giv,
 at jeg til hans Hielp da har
 et villigt Hierte. End om min
 Næste har imod mig skædtlig
 Hu, Algode! lær mig da,
 at være god som du.

No. 231.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er
 min Ende ic.

Med barulig Tillid jeg op-
 lader Min Mund, for at an-
 raabe dig; Du har jo lovet,
 gode Fader! For Jesu Skyld
 at høre mig. Du hielp kan,
 og hielp vil; Thi fæstier jeg
 min Lid dertil.

2. Af denne Jords de gode
 Gaver Jeg beder ei om Over-
 flod. Tak for den Deel jeg

beraf haver; Det er mig nok
 om jeg er god, Og naar din
 Mand veileder mig, At jeg
 det bruger viselig.

3. Men det jeg beder om,
 o Herre! Er Had mod Synd,
 er virksom Troe, At Jesu
 blide Sandheds Lære Maa
 stadig i mit Hierte boe. Da
 helliges min ganske Siel, Da
 gaaer jeg frem mod varigt
 Held.

No. 232.

Mel. O Gud dir fromme Gud ic.

Min Gud! du kaldte mig
 til Jesu Christi Rige, Hvor
 jeg ved Sandheds Kraft fra
 Dyd til Dyd kan stige. Vel
 mig! jeg Kristen er. O
 Glæde for min Siel! Priis
 være dig, min Gud! du gav
 mig dette Held.

2. Men vandrede jeg og,
 som det en Kristen sommer?
 Tilgiv al Naadens Gud! du
 hver min Jdræft dommer. Jeg
 Navn af Kristen bær, men
 hvad er dette Navn, Naar
 det ei viser sig i Sierning og
 til Gavn?

3. Ved

3. Ved Daab jeg kristnet
blev, til Jesu Samfund hestet.
Den Daabens Pagt jeg
har med Haand og Mund bekræftet;
Men min Samvittighed, af, den bebrejder mig,
At jeg forglemte tidt min Daab,
min Pagt og dig.

4. I Templets Helligdom
dit Sandheds Ord jeg hørte:
Dets Guddoms Kraft mig
der til Troe og Andagt rørte;
Men snart i Lysters Sværm,
af Jordens Tant forført, Jeg
agted' ei min Pligt, ei Ordet,
som var hørt.

5. Tidt ved dit Raadebord
min Siel i Andagt brændte;
Jeg knælede og bad, og Jesu
Ravn bekiendte; Men til at
lyde ham, at følge ham i Alt,
O! dertil var jeg svag, jeg
vallede, jeg faldt.

6. Min Gud, som kaldte
mig, giv du mig Mod og
Kræfter, At jeg i Jesu Troe
gager stadig frem herefter,
Dg over hver en Pligt, som
mig min Frelser bød, Dg
trolig følger ham, kun ham i
Liv og Død.

No. 233.

Egen Melodie.

Hvor godt, hvor saligt er
det dog, At elske Gud, og
elske hver sin Næste, Dg høre
Jesu Ord, og vorde klog, Dg
følge ham den Helligste, den
Bedste. O! vel os, om vi
altid tænke paa, At vandre
saa!

2. Da gaaer vort Liv saa
rolig hen. I Dødens Kamp
vi skal bestaae og vinde. Vi
stunde daglig frem til Him-
melen, Hvor evig Fryd hos
Jesum vi skal finde. O! Held
os, Held os, naar vi komme
der Guds Trone nær!

No. 234.

Mel. Hvo vil mig anklage ic.

Her i Livets Kiede Vexler
Sorg og Glæde Stedsse Led
for Led. Tidt for Størm og
Lorden, Saa bød Viisdoms
Orden, Viger Jordens Fred.
Giv, o Gud! vi nytte ret,
Uden modløs Klage, Livets
bitre Dage.

2. Men din Wiisdoms Ord
den Ogsaa signer Jorden
Sidt med Held og Fred. Da
det glade Hjerter Glemmer
med sin Smerte Tidt sin Bar-
sommelighed. Giv, o Gud! at
findigt Mod, Giv, at Klog-
skab maa ledsage Livets blide
Dage.

3. Alt, ja Alt i Livet,
Gud! du os har givet Til-
vort sande Held. Sid det
ingensinde Os maa gaac af
Minde: Du gjør Alting vel.
Da vi ofre dig, vor Gud!
Uden Letfind, uden Klage,
Alle Livets Dage.

No. 235.

Egen Melodie.

Dig bede vi, o hellig Mand!
At sammenknytte os ved
Troens Baand. Christi Navn
vi bæere, Derfor du os give,
At vor kristne Lære Keen hos
os maa blive. Herre! hor
vor Bøn!

2. O Lys fra Gud! opklar
vor Siel, At den hos Jesum
foger alt sit Held! At hans
Bud vi lyde, I hans Fodspor

træde: Dermed kun vi nyde
Her og hisset Glæde. Herre!
hor vor Bøn!

3. Du Fredens Mand! giv
at vi maa I usforstyrret Bro-
dersamfund staae! At i Lyst
og Smerte Haand i Haand
vi vandre, Og med villigt
Hjerter Gavne maa hverandre.
Herre! hor vor Bøn!

4. O Kraft fra Gud! op-
fyld vort Bryst I Dødens
Time med din høje Trost! At
vi ringeagte Verdens Lyst og
Hæder, Og kun eftertragte
Evhighedens Glæder. Herre!
hor vor Bøn!

No. 236.

Mel. Af dybeste Mod lader os
til Gud ic.

Fra Mennesket, fra Støvet
her, Jeg Sind og Hu bort-
vender. Her feirest Liv som
Drommen er; Et bedre Liv
jeg kiender. Min Guds, min
Faders Velbehag, Og ene det,
fra denne Dag Skal Alt og
Alt mig være.

2. Wiis, Herre! mig den
Bei at gaar; Min Afsmagt
bedst

bedst du kiender; Og frem til
Maaket kan jeg naae, Naar
du din Kraft mig sender. Du
bed mig, Gud! at troe paa
dig; Min Siel ved Troen
styrker sig, Og til det bedre
sunder.

3. Beskæmmet vorder ei
den Mand, O Gud! som paa
dig lider; Din Vældes Arm
ham frelse kan, Hvad Magt
end mod ham strider. Hielp
Gud! naar Lersind reiser sig
Mod Troe og Dyd forma-
stelig, Og haaner Kristnes
Baudring.

4. Ja, Daarskab trodsfer
mod dit Ord, Mod Jesu
Sandheds Lære; Den spotter
hver, som Ordet troer, Som
holder det i Ere. O! styrk
mod Daarskabs Magt og
Evig Enhver, som troer og
lyder dig, At fast ved dig
han holder.

5. Saa gaae vi frem til
Herlighed, Og Laster os ei
skræmme! Thi sikkert Middel
vi os veed Vort sande Vel
at fremme. Enhver som lyder
Herrens Ord, Og tillidsfuld

paa Jesum troer, Guds Rige
skal han arve.

No. 237.

Mel. Breden din afvend 1c.

Dig, Jesu! priser jeg af
gauske Hierte! Ved Ord og
Levnet du mig Dyden lærte,
Og for at frelse mig fra Syn-
dens Brode, Du led og døde.

2. Dog lad ei blot min
Sang din Priis udbrede! Til
Troe og Dyd din Mand mig
frelse lede! Og styrk mig selv
mod syndig Lyst at kiempe,
Og den at dæmpe.

3. Da skal og kan mig
Intet fra dig vende. Jeg er
og bliver din til Livets Ende.
Og hisset jeg igiennem Evig-
heder Din Priis udbreder.

No. 238.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son 1c.

Giv Jesu! Frelser! giv, jeg
maa Dig høre, lyde, følge saa
I alle mine Dage: At jeg
ved sand Oprigtighed Og
Kristentroe og Kierlighed
Dig, Frelser! kan behage.

2. Og naar jeg her har vandret saa, Da giv, at i dit Navn jeg maa Med Haab mit Lob fuldende; Da skal jeg see din Herlighed, Og i den glade Evighed Din Frelses Fylde kiende.

No. 239.

Mel. Kom Hellig Mand, o Herre from ic.

Gud! ved din Mand, ved Ordets Rost Du kierlig gyder Haab og Trost I hver bodsærdig Synders Hierte, Naar han med Alvor Hielp begierte. Ved dine klare vise Bud Du fører ham af Mørket ud; O styrk mig, at jeg denne Raade Maa bruge ret, min Siel til Vaade.

2. I Fristelsen befæst mit Mod, At jeg si er fast, som Jesus stod; At aldrig Syndens List og Vælde Min Troe, mit Haab, min Dyd skal fælde! Al Wiisdoms Gud! o lær du mig At kiende, elste, lyde dig! Da skal hver Tvivl, hver Frygt bortvige, Og jeg fuldkommes til dit Rige.

No. 240.

Mel. Hvo ickun lader Herren raade ic.

D Fader! lad din Mand ledsage Mig sikkert frem paa Livets Wei, At Lysterne mig ei bedrage, At Verdens Tant mig daarer ei. Lær mig paa Dyd at lægge Bind, Og valse ler jeg, styrk mine Trin!

2. Svag er jeg, at du veed det Fader! Du kiender grant min hele Siel; Jeg ofte Sandheds Wei forlader, Og skionner ei mit eget Vel. Dplys mig meer og meer, o Gud! Dplys mig ved dit vise Bud!

3. Du faderlig mit Held vil fremme; Din Raade gjør mig Dyden let; Men tidt jeg agter ei din Stemme, Som kalder mig til Pligt og Ret. Saa mangen Stund gif ubrugt hen, Og aldrig kommer den igien.

4. Tilgiv, tilgiv mig, gode Fader! Og see i Raade til mig ned! Naar svag jeg dine Bud forlader, Da være mig din Hielp bered! Gyld Mod

og Haab og Virkeløst Og
stadig Trostfab i mit Bryst!

NO. 241.

Mel. Jeg har min Sag til Gud
henvendt ic.

Saa farefuld er Veien her!
Trindt om os see vi Fristelser.
De lokke os fra Pligt og Dyd;
Og Haab og Fryd Er tabt,
naar glemmes Pligt og Dyd.

2. O Herre! for din Hel-
lighed Vi baae os i Støvet
ned; Vi føle det; vi een og
hver, At vor Begier Saa tidt
en Sæd til Synden er.

3. Hvor saare let henrives
vi Af Verdens Tant og Tryl-
lerie; Bort Hjerte, o, hvor
er det svagt! Let er det lagt
Bed Banen under Syndens
Magt.

4. Ja, farefuld er Veien
her! I os og om os Faren
er. Tidt maa den Frygt os
falde paa, Om vi kan naae
Den Salighed, som vi
attraae.

5. Vi Syndere, hvad bleve
vi, Stod Gud vor Fader os
ei bi. Holdt han os ei, naar

Foden gled; Gav han ei
Fred; Gav han ei Haab om
Salighed.

6. Til dig vi flye, Allgod-
heds Gud! Du frier os fra
Trængsel ud. Du stoder ingen
bort fra dig, Som nærmer
sig I Herrens Jesu Navn
til dig.

7. Saa vandre vi den
trange Wei, Men Haabet os
forlader ei. De Vandrings-
dage ere faa; Snart de for-
gaae, Og Salighed tilsidst
vi naae.

NO. 242.

Mel. O Herre! frels mig, dom
min Sag ic.

O Herre! frels min svage
Dyd, Naar den er stærdt i Fæ-
rer; Naar Lysternes den falske
Fryd Vil lokke mig i Sna-
rer. Forsianden kiender Kald
og Pligt, Men Hjertet er saa
skrøbeligt, Saa let det kan
forraffes.

2. O Herre! giv mig Kraft
og Mod Hver Fristelse at
dæmpe. Lad mig gaae frem
med sikker Fod, Og stærk
I 3

mod Synden kæmpe. Lad mig i Kampen stadig see Et Kronen, som i Himlene Skal rækkes den, der vinder.

3. Høit skal jeg da lovs-
sønge dig I alle mine Dage,
Dig, Gud! som er saa hjælpe-
rig, Saa mægtig i de Svage,
Og takfuld til dit Alter gaae,
Og Liv og Lys og Glæde
faae Alt her, og mere hiffet.

No. 243.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er
min Ende ic.

Bønhør mig, gode, milde
Fader! Med Tillid jeg an-
raaber dig; Du aldrig, aldrig
den forlader, Som paa din
Hielp fortroster sig. Alt! mørk
og sibirig er min Sti: O!
gode Gud, staae du min bi!

2. Tidt hildes jeg af Lystens
Snare, Naar jeg vil følge
Dydens Bei; Tidt vanker jeg
blandt idel Fare, Naar tryk
jeg den formoder ei; Tidt fri-
stedes min svage Dyd, Selv
naar jeg nød uskyldig Fryd.

3. Alvidende! du mig ran-
sager, Og al min Svaghed

kiender du; I Alt, hvad jeg
mig foretager, O! lad mig
komme dig ihu, Og agte med
Narvaagenhed Paa hver min
Tanke, hvert mit Fied!

4. Da skal min Gud ei
nogensinde Forlade Veien,
jeg bør gaae. Da skal jeg
holde fast i Minde, Alt Dom
og Regnskab forestaae; Da
skal jeg takke dig, min Gud!
Og rolig følge Dødens Gud.

No. 244.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os lær ic.

Jeg trindt omkring omgivet
er Af mange skjulte Snarer;
Tidt Glæder vorde Fristelser,
Og lede mig i Farer. Min
Aand er svag, thi Risd og
Blod let svække kan min Troe,
mit Mod; Da valler jeg
som Røret.

2. Lær mig, Herre! ved
din Aand Den rette Bei at
kiende, Og før mig ved din
Faderhaand Selv frem til
Banens Ende. Jeg uden dig
afsmægtig er, Styrk du mig
under

under Fristelser, Saa skal jeg ikke falde.

3. Som Egen fast, saa skal jeg staae, Og mig skal intet rokke; Thi Kraft til Modstand skal jeg faae, Naar Syndere mig lokke; Og naar din Himmel bliver min, Da skal min Tak for Kræften din Til evig Tid dig prise.

No. 245.

Mel. Fader vor udhimmerig ic.

D Gud mit Hierte ængster sig, Naar Fristelser omringe mig; Saa let sig sniger i mit Bryst En syndig Frygt, en syndig Lyst; O vee mig! om jeg lyder dem, Og gaaer ad Syndens Veie frem!

2. Naar til det Gode staaer min Agt, Mig skrækker Verdens Spot og Magt; Og i mit Hierte idelig De onde Lyster reise sig: Saa let af dem er Synden fød, Og Synden, af! den føder Død!

3. Hold, Fader! hold mig ved din Haand, Og led mig ved din gode Mand. Ved den lad Sielen Kræfter faae.

Giv mig bered i Kamp at gaae; Og naar til Kamp jeg kaldes frem, Da lad mig bære Seier hjem.

4. Og staaer jeg fast, og er jeg troe, O! hvor er da mit Hierte fro; Jeg soles Herrens Velbehag, Og glæder mig ved Dommens Dag. Thi, at mig Jesus har forløst, Mig da er overvættets Trøst.

No. 246.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

Hold Fader, hold mig fast ved dig I Sielens mange Farer. Saa let jeg kan forvilde mig, Om du mig ei bevaerer. Blant alle Skabte, hvo er den, Som torde trodse Fristelsen! Selv Engelen kan falde!

2. Hold Fader, hold mig fast ved dig, Naar Bantroef mig vil friste; Naar Belløst vil saa svigelig Sin Snare mig paaliste; Og naar i Nød og Drøvelser Min Siel omspendt af Mistviol er, Da hielp og styrk mig Svage.

3. Hold Fæder, hold mig
fast ved dig, Naar Dødens
Rædsel træer, Naar Frygt
for Graven ængster mig, Og
jeg for Dømmen gruer. O!
da, da hold mig ved din
Haand. Forvis mig ved din
gode Mand, At Jesus mig
forløste.

4. Ja, Fader! ja du holder
mig, Og mig saa vel beva-
rer; Dertil min Siel fortrø-
ster sig I alle, alle Farer.
Naar Alt da overvundet er,
Og henrykt jeg tilbage seer,
Hvor skal jeg da dig prise!

No. 247.

Egen Melodie.

Nu bør ei Synden mere I
Trældom holde mig. Gud!
du skal mig regiere; Thi jeg
tilhører dig. Ved Daaben
jeg is er I Pagt med dig
optaget, Og der har jeg for-
saget De onde Gierninger.

2. Ja stedse jeg herefter
vil love dig, min Gud! Jeg
vil af alle Kræfter Adlyde
dine Bud. Ak! Villien du
seer; Men Evnen er saa ringe:

Jeg kan ei Synden tvinge,
Hvis det ved dig ei stær.

3. Thi vil jeg alle Dage
Om Hielp anraabe dig. Selv
styrker du den Svage, Naar
han er redelig. Ræk mig da
og din Haand, Naar jeg mod
Synden kæmper, At jeg deus
Vælde dæmper Ved Naadens
gode Mand!

4. Jeg da ei overvindes
Af Verdens Fristelser; Og
da mit Hierte bindes Til dig
alt meer og meer. Da skal
jeg stærk ved dig, Staae fast
og Synden hade, Og fiden
aldrig lade Deus Glæder
lokke mig.

No. 248.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode ic.

Stadig Kamp vort Liv maa
være; Baersomt her vi vau-
dre maae; Da, kun da med
Seiers Væge Vi vort Maal
i Himlen naae. Agt, o Kri-
sten! det, og vid, Livet her
er Provens Tid. Farer hver
paa Banen finder; Salig
den, som overvinder!

2. O, min Gud! Algodheds Fader! Styrk du mig i Fristelser! Egen Kraft mig tidt forlader, Og da er jeg Faldst nær. Sæden til den onde Lyst ligger stedse i mit Bryst. O! hvor let den Sæd fremskyder, Og da snart i Synd udbryder.

3. Synden bør jeg, skal jeg dæmpe; Men saa vældig er dens Magt. Jeg mod Lysterne skal kæmpe, Men mit Hierte er saa svagt. Uden Hielp i denne Strid Er forgieves al min Id. Hvo vil mig den Hielper være, Saa jeg stride kan med Dæ?

4. Jesus Christus vil det være: O den Trost, hvor den er stor! Jesus Christus, han min Herre, Han mig gav det Livsens Ord. Han mig rekker Broderhaand. Han vil give mig sin Naad. O! jeg mig til ham hengiver, Hans jeg er, og hans jeg bliver.

No. 249.

Egen Melodie.

O Gud! dit Navn er stort

i alle Evigheder; De vise Manders Ebor dig priser og tilbeder. Dog fra din Himmels Herlighed Du seer til Jordens Slægter ned.

2. Du ved dit Almagts bud fremkaldte Lys af Mørke. Dit Ord oplyser hver, som dig vil trolig dyrke. O! lad det ogsaa lære mig, At dyrke og adlyde dig.

3. Kun ved din Kraft bestaaer dit store Skabningsrige; Og du er hellig, viis, fuldkommen uden Lige. O! styrk mig, at til Hellighed Jeg vandrer frem i Jesu Fied.

4. O Gud! jeg værdig da dit Billede skal bære, Mit Liv paa Jorden skal din Godheds Lovsang være; Og hiffet i dit Himmerig, Der skal jeg evig prise dig.

No. 250.

Mel. Vor Jesus kan ei noget Herberg finde ic.

Sil dig, min Gud! vil jeg mig overgive, Men af! du seer min Usmagt er saa stor. O! hielp du mig, og lad mig
I 5 lut-

Intret blive Fra syndig Id,
som i mit Hierte boer! Saa
svagt jeg Syndens Lyst bekrig-
ger; Den ofte vinder Seir,
og Hiertets Fred bortviger.

2. Jesu Christ! du lærte,
led og døde; For Syndere,
for os du Døden led. Lad
altid det advare mig mod
Brøde! Paa Dydens Bei
det styrke mine Fied! Da skal
jeg fro mig Løb fuldende, Og
hisi ved Maalet faae Kleno-
dier i Hænde.

3. O did, hvor ingen Taarer
Diet væde, Did vender sig
mit Hiertes Attraa hen. O!
der er Fred og uforstyrret
Glæde! Der seer jeg dig, min
Frelser og min Ven. O!
vel mig, naar den Dag op-
rinder, Da Svagheds Tvivl
og Sorg i evig Fryd for-
svinder.

NO. 251.

Mel. Jesu søde Thukommelse 17.
Min Gud! du i det Skulke
seer. Du er mig nu, og altid
nær. O! lær du mig at leve
saa, At for din Dom jeg kan
bestaae.

2. Giv mig et barnligt
Sindslag, Og styrk min Siel
naar den er svag. Naar onde
Tanker spire frem, Hielp, at
jeg flux udrybber dem.

3. Du hellig er, og ynder
ei Den, som gaaer frem paa
Syndens Bei. Kun Hellig-
hed for dig bestaaer, Og Løn
høs dig i Himlen faaer.

4. Hielp, at jeg elsker,
lyder dig, At ved dit Ord jeg
glæder mig. Det alt i Prover-
tiden her Paa Himlens Fryd
en Forsmag er.

5. Naar denne Fryd i Hier-
tet er, Jeg Dødens Komme
rolig seer. Ei Gravens Ræds-
ler skrække mig; Thi evigt
Liv jeg faaer høs dig.

NO. 252.

Egen Melodie.

Forleen mig Kraft at elske
dig, O du, som først har
elsket mig: Min Skaber,
Fader, Herre! Lær mig at
kiende dine Bud, Og lad min
Troe, algode Gud! De sande
Fringter bære. Lænd hellig
Barme i mit Brysti, At jeg
med

med Virksomhed og Lyst Ud-
brede maa din Ere!

2. Mit Borgerskab i Him-
len er: Maaskee det Dieblif
er nær, Som derhen mig skal
føre. Da skal min Siel op-
svinge sig Fra Støv og vorde
englelig, Og Englers Sierning
giøre. Hielp, at jeg være
maa bered Ved Guds frygt
og ved Hellighed, Dit Kald
med Fryd at høre.

No. 253.

Mel. Af Dyblens Nød raaber
jeg til dig ic.

D Gud! hvor lidet uden dig
Forstaae vi os at raade! Vort
Hierte let bedrager sig, Veed
ei at holde Raade. Thi mind
os ved din gode Aand, Og
led os ved din Faderhaand,
At vi os ei forvilde.

2. Vogt os for den Be-
gierlighed, Som Sind og
Sands besnærer; Den røver
os vor Sielofred, Vort Le-
gens Kraft fortærer. Lad
Bellyst, Ere, Gunst og Gods
Ei saa formaae at blinde os,
At vi vor Plikt forglemme.

3. Giv, at vi vælge floge-
lig Det Sande og det Rette!
Giv, at vi kun, o Gud! til
dig Vort Haab, vor Tillid
sætte! Giv, at vi søge al vor
Fryd I Kundskab, Troe og
Kristendyd; Og saa vort
Kald opfylde.

No. 254.

Mel. Gud Fader udi Himme-
rig ic.

Gud! hvø er jeg, hvad er
min Kraft? Hvad kan jeg vel
udrette? Du, Herre! giber
ene Kraft At ville og udrette.

2. Min Siel er svag og
skrøbelig, Og saare let at hil-
de; Fra Veien, du anviiste
mig, Den lod sig let forvilde.

3. Det Gode, som min Hu
siød til, Jeg alt for ofte glem-
mer; Det Onde, som jeg ikke
vil, Jeg alt for ofte fremmer.

4. O! led mig ved din
Faderhaand, Led mig ved Jesu
Lære! Og hielp mig ved din
gode Aand, Dig siødse trø
at være.

5. Da skal min Sierning
prife dig, Mit Haab besværet
blive;

blive; Og du mig da dit
Himmerig For Jesu Skyld
vil give.

NO. 255.

Mel. Jesu søde Ihusommelse 2c.

Mit Die seer, o Gud! til
dig; Jeg troer og haaber kun
paa dig. I al min Sorg, i
al min Nød, Til dig jeg raa-
ber, som du bød.

2. Min Sieletary, o glem
den ei, Men før mig paa den
rette Wei. Din Sandhed
løse vel for mig, Da vandrer
jeg saa tryggelig.

3. I Haab og Troe lad
mig bestaae; I Kierlighed lad
mig fremgaae; I Hiertet giv
Dyrigtighed; Giv under Kor-
set Taalighed!

4. Belsign enhver, som
ærlig troer, Og lyder dit det
Wiisdoms Ord. Lad mig med
dem eendragtelig Fremstunde
til dit Himmerig!

NO. 256.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand 2c.

Min Gud! hvor er din

Godhed stor! O, den er uden
Ende. Vi allevegne Godheds
Spør I Stort og Smaat
kan kiende. Din Godhed og
saa naaer til mig: Jeg veed
du ihukommer mig, Mig, som
din Haand har dannet.

2. Du ved dit klare Sand-
heds Ord har mig mit Held
forviffet; Naar jeg adlyder
dig og troer, Da faaer jeg
Kronen hiffet. Den Herlighed
langt overgaaer Alt det, som
Jorden her formaaer, Mig
nogentid at give.

3. Hielp, Herre! at jeg
vandrer saa, Som du har
foreskrevet; Thi fra den Wei,
du bød mig gaae, Jeg vorder
let henrevet. Men jeg mig
trygt forlader til, At du mig
elsker, at du vil I Kamp mod
Synd mig styrke.

4. Naar Syndelysten vt-
trer sig, Giv jeg den strax ma-
dræbe! Ved Aandens Kraft,
du sienker mig, Lad mig til
Dyd fremstræbe. Hver hellig
Gd lad Fremgang faae, At
jeg fra Dyd til Dyd kan gaae
Mit store Maal imøde.

5. Naar

5. Maaskee jeg efter dit Behag Staaer snart ved Gravens Bredde. O Herre! paa min Afskedsdag Bær du med Trost tilstæde! Da vorder Døden mig en Ven, Som fører mig til Himmelen, Til Salighedens Rige.

No. 257.

Egen Melodie.

Til dig jeg raaber, Jesu Christ! Jeg beder dig om Styrke. Du hjælper mig, det veed jeg vist, Naar tro jeg dig vil dyrke. O Frelser! Naade du mig giv, At stedse jeg adlyder Hvad du byder, Saa i mit hele Liv. Jeg over Kristendyrer.

2. Lad mig gaae frem i dine Fied, Din Sandheds Stemme agte; Led mig til den Fuldkommenhed, Du bødst mig eftertragte. Giv jeg som du af Hiertet maa Dem elske, som mig hade, Og ei lade Et Dasse Fremgang faae, Som er til Mænsens Skade.

3. Giv, at hvad Verden kalder Godt, Mig ei fra dig afvender; At jeg ei agter Had og Spot, Men høit dit Navn bekiender; Thi Salighed er i dit Navn. Min Troe skal da, o Herre! Frugter bære, Til mit og Mænsens Gavn, Og til min Frelfers Ere.

4. Saa vil jeg da i Troe og Haab, Staae fast og mandig stride: Jeg veed du hører mine Raab; Paa dig kun vil jeg lide. Saa skal jeg, skönt i Svagheds Stand, Ei synke meer, men stige Til dit Rige; Thi vist jeg veed, du kan, Du vil ei fra mig vige.

No. 258.

Mel. Hiertelig mig nu længes ic.

D hjælp mig, gode Fader! At jeg kan takkes dig! Hjelp, at jeg stedse hader, Hvad du forbyder mig. Giv du mig Lyst og Styrke, At fremme Ret og Skiel! Giv Naade dig at dyrke Med tro, hengiven Siel.

2. Giv

2. Giv selv mig Kraft at
kæmpe Mod Hiertets onde
Lyst, Og Syndens Drivt at
dæmpe, Som ulner i mit
Bryst. Ei Verden mig for-
føre Ved Frækthed eller Svig!
Ei Frygt, ei Spot mig røre,
Saa jeg forsager dig!

3. Dit vise Bud mig lede,
At jeg forvildes ei, Men gaaer
med Haab og Glæde Frem
ad den trange Wei. Giv, jeg
mit Kald forretter Med Tro-
skab og med Fryd. Og al
min Ere sætter I sand og
virkosom Dyd.

4. Giv mig et kjerligt
Hjerte, Som sufter Alles
Vel, Som føler Næstens
Smerte, Og frydes ved hans
Held. Da skal jeg Jesum
ligne I Broderkjerlighed; Og
du vil da velsigne Min Siel
med Dydens Fred.

5. Giv, at jeg ret erkjender,
Hvor du er viis og god! Mit
Held i dine Hænder Betryg-
get altid stod. Du er min
Hulde Fader I Modgang og
i Nød. Min Gud! jeg mig
forlader Paa dig i Liv og Død.

No. 259.

Egen Melodie.

D Gud! Alviisdoms Gud!
som var og er og bliver, Du
ordner, styrer Alt, du alt det
Gode giver. Giv Fader! giv
du mig sundt Legem, oplyst
Siel, Og Troe og Lyst til
Dyd; det er det største Held.

2. Hielp, jeg kun taler saa,
som jeg det kan forsvare: Mig
fra hvert syndigt Ord din
gode Mand bevare. Og giv,
jeg gior min Pligt i Tide og
med Skiel! Og, naar jeg
handler saa, da giv, det lyk-
kes vel!

3. Giv, at jeg med enhver
i Kjerlighed mig glæder, Saa-
vidt det tækkes dig, saavidt
min Pligt tilsteder. Men at
og i mit Kald mig Fiendskab
skrækker ei, At jo jeg uforsagt
gaaer ad den rette Wei.

4. Seer jeg mig stædt i
Nød, lad mig dog ei forsage;
Giv mig et sindigt Mod, og
Haab i Nødgarpsdage. End
saaer jeg Guds og Guld, giv
det ei blinder mig, Og ikke

ørder brugt til Uret eller
Svig.

5. Naar Døden da engang
nedbryder Sielens Boelig,
Min sidste Afskedsfund, o!
gør den blid og rolig. I
Jesu Navn min Aand da fare
hen i Fred, Og ile op til dig,
til evig Salighed!

2. Omvendelse, Troe og Synds Forladelse.

No. 260.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

A! see til mig i Naade ned,
Barmhiertigheders Fader!
Og kom ihu din Miskunhed,
O du, som Synd forlader!
Jeg handlede mod dine Bud.
O, lad min Brode flettes
ud! Gud vær mig Synder
naadig!

2. See! jeg har brudt
min Pagt med dig, Med dig,
du evig Høie! Den Tanke
nu forfærder mig, Klart staaer
den for mit Die. Samvit-
tigheden i mit Bryst Dplos-
ter lydelig sin Røst, Og min-
der mig om Dommen.

3. Hvor skal jeg finde Skjul
og Lye? Hvor skal jeg finde

Hvile? Min Gud! jeg vil
fra Synden flye, Og til dit
Samfund ile. Jeg høre vil
dit Sændheds Ord: Hør den,
som lyder det, og troer, Gaaer
frem alt til det Bedre.

4. See naadig til min
Anger ned! At Forsæt
Kraft du give! Lad Jesu
Christi høie Fred Min Siel
med Trost oplive. Ved ham,
din elskelige Søn, Hør, Naar-
dens Fader! Hør min Bøn
Ved Jesum Christum, Amen!

No. 261.

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg
til dig ic.

Min Gud! o hvor vil det
mig gaae, Naar Regnskabs-
Timen kommer? Hvorledes
kan

Kan jeg da bestaae For dig,
alvise Dommer! Da skal min
hemmeligste Daad, Ja, selv
mit Hiertes skjulte Raad, Ved
dig til Lyset føres.

2. Ak! jeg med dyb Be-
modighed Min Vanart maa
bekiende; De onde Lyster blive
ved I denne Barm at brænde.
Saa tidt, saa tidt de bryde
ud I Synder mod dit vise
Bud, Som os til Held blev
givet.

3. O gode Gud! hvor
faaer jeg dog Til Dyden Mod
og Styrke? Hvor læres mig
at vorde klog, At jeg dig ret
faa dyrke? Hvad giver mig
den sande Trost? Hvad dæm-
per Mismod i mit Bryst,
Naar Dod og Dom mig
skrækker?

4. Til dig, o Jesu! i min
Nød Vil jeg min Tilflugt
tage, Og Tanken om dit Liv,
din Dod Skal lindre al min
Plage. Dit Ord skal lede,
troste mig; Der lærer jeg,
at Gud ved dig Er mig saa
huld en Fader.

5. Ja, jeg forsonet er med

Gud; Min Brode han for-
lader. Kun at jeg lyder dine
Bud, Og Synd alvorlig ha-
der. O hoie Trost! o Sa-
lighed! En sikker Frelse jeg
mig veed; Og Himlen kær
jeg haabe.

No. 262.

Egen Melodie.

I dybest Nød vil jeg til Gud
Af ganske Hjerteraaabe. Mig,
skiont jeg ikke holdt hans
Bud, Tilstæder han at haabe.
Og Alt, hvad hos mig syndigt
er I Tanker, Ord og Gier-
ninger, Det vil han mig
forlade.

2. Ak! meget, meget jeg
forbrød, I de fremfarne Da-
ge! Og, naar jeg stundom det
fortrød, Saa faldt jeg dog
tilbage. Jeg Kristelsen lod
Magten faae: Vil Gud med
mig i Kette gaae, Saa er
for mig ei Redning.

3. Thi kaster jeg mig an-
gersuld, O Gud, i dine
Arme! Du som en Fader evig
huld, Dig over mig forbarne!
Lad det paa mig opfyldes nu,

Dit

Dit store Ord, kom det ihu!
 Alt Synderen skal frelses.

4. Dit Ord, du Sandheds
 Gud! er vist, Thi tvivler ei
 mit Hierte. Vor Frelser,
 Herren Jesus Christ, Den
 samme Trost os lærte. Ak!
 han den Guds eenbaarne
 Son, Han døde for det
 faldne Kion, At det opreises
 skulde.

5. Endskjønt han Støvet
 Byrde bar, Hans Id og Daad
 var dydig; I Alt og Alt han
 lydige var, Ak! indtil Korset
 lydige. For mig, for mig han
 ogsaa led; Thi kan jeg sikkert
 trostes ved Den Frelse, han
 os bragte.

No. 263.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ic.

Gud! i mit svage Kiød og
 Blod Sig skjuler onde Lysters
 Rod; Og ofte, naar de spire
 frem, Jeg skræber ei at kvæle
 dem.

2. Du kaldte mig ved hel-
 lig Daab Til Krisines Troe
 og Dyd og Haab; Selv jeg

igientog Daabens Pagt, Og
 svor at holde den i Agt.

3. Min Gud! du trofast
 viste dig; Men ak! jeg maa
 anklage mig: Mod dig jeg
 ofte troløs var. Min Pagtes
 Ed jeg frænket har.

4. O Fader! med Bemo-
 dighed Jeg seer min Skyld
 og Troløshed; Jeg veeg saa
 tidt fra Pligt og Ret. O
 Gud! du seer, jeg angret
 det.

5. Med Tillid jeg anraa-
 ber dig: Tilgiv, o milde Fa-
 der! mig. Du, som os gav
 din elskte Son, O! her min
 angerfulde Son.

6. Jeg lover det, o Gud!
 paa ny, At jeg al syndig Lyst
 vil styre; At dig, kun dig jeg
 tiene vil: Giv du mig selv din
 Kraft dertil!

No. 264.

Mel. Jeg har min Sag til Gud
 henvendt ic.

Mit Legem visner hen som
 Løv; Det er fra Støv, og
 vorder Støv. Men ikke under
 Dødens Magt Blev Sielen
 R

lagt; Til Evighed den blev frembragt.

2. Min Gierning følger mig, o Gud! Den følger over Graven ud; Og hisset Himlens blide Fred Kun er bered For den, som tro mod Synden sired.

3. O Vee mig! at jeg syndede! Med Frygt jeg maa til Himlen see. Hart trues jeg af Ekstræk og Qual, Naar jeg nu kal Gaae heden giennem Dødens Dal.

4. Hvad var saa tidt mit Hjertes Raad? Hvad mine Ord? og hvad min Daad? O vee mig, at jeg syndede! Forbarmelse! O Gud! min Gud! Forbarmelse!

5. Du, Herre! hvert mit Feiltrin saae, See ogsaa nu min Siels Attraae! Hielp, at jeg stedse redelig Forbedrer mig; Og aldrig mere glemmer dig!

No. 265.

Mei. O Gud! du fromme Gud ic.

Bed dig, o Jesu Christ! kom Frelse ned til Jorden. Ved

dig blev Adams Slægt opreist til Liv og Orden. Ja, Frelser! Salighed var i hvert Bud, du bød; Og tro uisforte du dit Kald i Liv og Død.

2. O Held mig! at og jeg blev kaldet til dit Rige; At jeg, veiledt af dig, fra Synd og Last kan vige, Og i dit høie Navn saae Synds Tilgivelse, Og Kraft til Dyd, og Haab om Fryd i Himlene.

3. Men af! har jeg dit Ord, dig selv, din Værdshyld agtet? Har jeg i dine Fied til Dyd og Himmel tragtet? O nei! mit Hjertes Røst her høit anklager mig: Du trofast var, men jeg, jeg glemte Pligt og dig.

4. Trofaste Frelser! jeg til dig paa ny mig vender. Min Synd, min Daarlighed jeg angrende bekiender. At følge dine Bud min hele Siel attraaer. O! styrk mit Forsæt du, at det uroffret staaer.

5. Giv, at dit Viisdoms Ord mig dybt i Minde bliver. Lær mig at vandre frem i Troe

Troe og Dyd med Iver, Og
saa berede mig til Død og
Ewigbed, At jeg hos dig, hos
dig tør haabe Salighed.

No. 266.

Egen Melodie.

Herre! jeg har handlet ilde;
Tidt, af tidt jeg syndede; Tidt
min Aand sig lod forvilde
Bort fra dig, du Helligste!
Angerfuld jeg seer tilbage Paa
mit Livs heusvundne Dage.

2. Gud! du kiender Alting
noie, Noie kiender du og mig;
Hver min Synd staer for
dit Die Uden Skjul grangive-
lig. Til mig selv jeg seer med
Blusel, Hører ængsiet Lovens
Trusel.

3. O! hvad kan den Byrde
lette, Som saa dybt mig tryk-
ker ned? Bemodts Graad kan
ei udlette Syndernes Mang-
foldighed. Trøst og Haab og
Mod forsvinde. Hvor? Af
hvor er Hielp at finde?

4. Jesu ene du mig Svage
Trøstie kan i denne Nød! Hvo
vil mig det Haab betage, Du
mig gavst i Liv og Død? Sa-

lig den, som Synd fortryder,
Og din Hyrdesienne iyder!

5. Lad din gode Aand mig
lede, At for Synd jeg vogter
mig; Giv at jeg er altid rede
Til at troe og lyde dig! Da
bortvige Sindets Plager; Af-
drig, aldrig jeg forsager.

No. 267.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

Gud! vi med angergivne
Hjerter For dig i Støvet fal-
de ned: Vi sole Syrdens
bitre Smerter, Og skue dia
Retfærdighed. Vor Synd er
stor mod dine Bud; Forbarm
dig og tilgiv os, Gud!

2. Du ved dit Ord saa
kierlig talte Til os om Sand-
hed, Pligt og Dyd. Fra La-
stens Beie du os kaldte Til
Dydens Løn, til Fred og Fryd.
Men tidt vi glemte dine Bud;
Forbarm dig og tilgiv os,
Gud!

3. Hvad vi din Fædergod-
hed skyldte, Det tidt af os ei
agtet blev; Tidt syndig Lyft
vor Siel opfyldte, Tidt Ber-

bens Daarskab os henrev. O

Gud! vi føle inderlig, Hvor
tidt vi syndede mod dig.

4. End ikke een iblandt os
findes, Som veed sig fri for
Synd i Alt. Selv Dydens
Ven med Blusel mindes, At
han af Svagthed ofte faldt.
Han stræber frem med villig
Aand, Men hildes dog af
Støvets Saand.

5. O Herre! for dit Gud-
doms Die Ei skules kan vor
mindste Daad: Du kiender
vore Tanker nøie, Du skuer
vore Hjerter's Raad. Hvor
rædselsfuld var her vor Vei,
Om vi din Raade kiendte ei!

6. Men kierlig lyder Jesu
Tale Til hver, som føler Syn-
dens Nød; Han vil den bange
Siel hufvate, Hufvate os i
Liv og Død. Ja i hans Ord
er Fryd og Fred Og Haab
om himmelsk Salighed.

7. Dyræk og styrk det
Haab, den Glæde I vore
Hjerter, gode Gud! Hielp os
i Jesu Spor at træde, Og
følge tro hans vise Bud! Da
skal vi føle, vide, see: Du er
den Allforbar mende!

No. 268.

Mel. Af dybeste Nød raaber jeg
til dig ic.

Bee mig! at jeg saa manges-
lund I Daarstabs Id har
levet; At jeg saa mangen Maa-
dens Stund Letfindig har hen-
drevet. Gud visse mig sin Maa-
devei; Han kaldte mig, jeg
hørte ei: Saa daarligt var
mit Hierte.

2. Bee mig, at jeg min
Daabes Pagt Saa tidt har
turdet glemme; Og at jeg
gav saa selden Ngt Paa Or-
dets Varselsiemme. Bee mig,
at jeg ei havde Nød At gaae
i Strid med Riød og Blød,
Og Dydens Kald at følge.

3. Gud vilde ved Velgier-
ninger Mit Hierte til sig
drage; Men alle hans Vel-
signelser, Dem glemte jeg saa
fage. O Gud! du er misfun-
delig; Men kan min Ainger
hielp mig? Kan du mig end
tilgive?

4. See! jeg, som den for-
lorne Søn, Mig selv har vil-
let raade; Jeg agted' ei min
Arv saa skion Mod syndig
Lyft

Lyst og Vaade. O Gud! jeg syndet har mod dig: O! tør jeg da fordrisfe mig, At kalde dig min Fader?

5. Ja, Fader! du forskyder ei Den, som bodfærdig beder, Til Sandheds Lys paa Dydens Bei Din Aand igien ham leder. Min Gud! jeg vil forbedre mig; Og alt mit Haab staaer nu til dig, Og ham, som du udsendte.

6. O! lad min Synd, min Daarlighed, Mig fuld tilgivet være! Og led mig ved din Kierlighed, At vandre dig til Ære! Din Trost, din Fred paa ny mig giv, Og hisset lad et evigt Liv Dit Naadeværk fuldende!

No. 269.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

Du seer, o Gud! min Synd er stor; Jeg veed mig ei at raade; Letfædig Daarfskab i mig boer; O! see til mig i Naade!

2. Jeg har ei kommet dig ihu, Og ei din Billje fremmet; I al min Brode staaer

jeg nu Bemodig og bestemmet.

3. Gud! jeg vil vende om til dig, Og ingen Tid forhale. Tal ssee din Aand, som vakte mig, Af Syndens tunge Dvale.

4. Bær over med min Daarlighed: Jeg føler den med Smerte; Men til min Trost jeg ogsaa veed, Du har en Faders Hjerter.

5. Din Son ved Lærdom, Liv og Død, Til dig os vilde lede. Gud! i hans Navn, som han det bød, Vil jeg om Naade bede.

6. Ved ham jeg har det faste Haab, At du mig ei forskyder, Men høre vil mit Suk og Raab, Naar jeg hans Bud adlyder.

7. Min Jesus ene Veien er, Han Sandhed er og Livet; Hans høie Navn blev Menneker Til Fryd og Frelse givet.

No. 270.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

O! hvor mit Livs fremfor-
A 3 ne

ne Dage Medboie mig til Skamfuldhed. Ja, alt for tidt jeg lod mig drage Ved Uforstand fra Dydens Fied. Da glemte jeg din Lov og dig. O Gud! min Gud tilgiv du mig!

2. Jeg trøstes ved din Faderstemme: Du vil ei nogen Synders Død. Du naadig vil min Brode glemme, Naar jeg vil følge hvad du bad. Thi vil jeg Syndens Daar- skab flye, Og vandre Dydens Bei paa ny.

3. Styr du min Daad, og dan mit Hierte Ved Sandheds Kraft til Hellig- hed: Giv mig at troe, hvad Jesus lærte; Giv mig at van- dre i hans Fied; Da skal jeg nyde varig Fred, Og haabe trygt paa Salighed.

No. 271.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

Jngen er saa stor en Syn- der, At han jo kan Redning see; Jesus Christus det for- kynder: O det Haab for Syn- dere! Haab for hver, som

redelig Angrer Synd og be- drer sig. Gud sig over ham forbarmer, Sig som Fader vist forbarmer.

2. Tak, o Jesu, for din Lære! Frelsens Bud var i dit Ord. Helligt, saligt skal det være For enhver, som Ordet troer. Høit velsignet være du! Himmelen er aabnet nu; Aabnet, naar vi Synd be- kiende, Og i Troe til Gud os vende.

No. 272.

Mel. Vee mig, at jeg saa man- gelund ic.

Min Fader! Gud! af, tør jeg dig Endnu vel kalde Fa- der? Jeg ofte har forvildet mig, Og yndet det, du hader. Af! jeg har brudt min Pag- tes Ed, Glemt Pligt og barn- lig Lydighed, Og Veien, som du viste.

2. Dit Bud er Wiisdoms, Godheds Bud, Dog gif det mig af Minde; Da veeg jeg af fra dig, min Gud! Lod mig af Daarskab blinde. Og skiont mit eget Hiertes Røst For- døimte

domte tidt saa mangen Lyst,
Saa vandt dog Lysten Seier.

3. Jeg nægter ei min Daarlighed For dig, som Alting kiender: Du hver min Daad, min Tanke veed; Til dig min Bøn jeg vender. Ak, Herre! Fader! hør du mig! Jeg om din Raade beder dig: Den lad mig vederfares!

4. Du vil jo ingen Syn- ders Død, Men at han Bod skal giøre; Og Jesus Dødens Vælde brød For os til Liv at føre; Og nu forkhynder mig dit Ord, At naar jeg lyder dig og troer, Da vil du dig forbarne.

4. Forbarmende! O hielp du mig Det Onde at forsage; Og at jeg tro maa tiene dig I alle mine Dage. Lad Jesu Christi blide Fred Og Dydens høie Salighed Mig styrke i det Gode!

No. 273.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde &c.

Gud! min Dommer! tør jeg træde Frem for dig i Bod

og Bøn? Hvis du domte mig i Brede, Blev Fordarvelse min Lon. Jeg har glemt, hvad du mig byder, Har ei vogtet mig for Lyder.

2. Men du est langmodig, Herre! Du vil ingen Syn- ders Død; Han skal Bod og Bedring lære, Og da reddes af sin Rod. O! til dig min Siel sig vender, Jeg min Skyld og Skam bekiender.

3. See jeg staaer nu dybt nedbøiet, Fader! for dit Raskn her; Bemods Taare væder Diet, Hiertet angstier sig end meer. O, min Gud! jeg var selvraadig; Glem min Brode! vær mig naadig.

4. Jeg vil stræbe at for- andre Mine Tanker og min Daad. Jeg vil lyde dig og vandre Trolig efter Jesu Raad. Jeg vil dine Beie ynde, Aldrig meer med For- sæt synde.

5. Kraftens Gud! og Raa- dens Fader! Styrk du selv min Bod, min Troe, At jeg altid Synden hader; Jeg da staaer i Hiertet Røe. O hvor saligt

saligt at fortryde Al sin
Synd, og dig at lyde.

No. 274.

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

D Gud, hvor er din Godhed
for! Hvor faderligt dit Naad-
beord! "Saa sandt jeg lever,
siger du: Til Synders Død
staaer ei min Hu." Du vil,
at hver omvender sig, Og
evig lever da med dig.

2. Hvor trostefuld for
Syndere, O Gud! er din
Forjættelse! Du Hielp og
Frelse lover mig, Naar kun
min Bod er hiertelig. Min
Gud! jeg mig omvende vil;
Giv du mig Aand og Kraft
dertil!

3. End er det Tid, jeg
lever end; Hvo veed, om jeg
seer Morgen? Tidt hvo i
Dag er karsk og rød, I Mer-
gen ligger syg, ja død. Og
gik jeg uden Bod herfra, Hvad
Stiebne forestod mig da?

4. O milde Jesu! hielp
du mig, At jeg maa holde fast
ved dig; Og følge dig i virk-
som Troe, Da faaer mit

Hierte Trost og Roe. Og
Død og Grav jeg frygter ei
Jeg veed til Himlen gaar min
min Bei.

No. 275.

Mel. Mit Barn frygt den san-
de Gud ic.

Gode Gud! hvad er min
Dyd? Lover den mig Him-
lens Fryd? Tidt Samvittig-
hedens Rosi Minder mig om
lønlig Brost Bilde du i Rette
gaae; Du som hver en Tanke
saar, Al! hvor kunde jeg
bestaae?

2. Men som Fader dom-
mer du, Veed at jeg er Støv
endnu; Du mig hielper naad-
delig, Naar jeg stræber frem
til dig. O! det skal mig trefke
her, Medens jeg paa Banen
er: Hift er ingen Svagheit
meer.

No. 276.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Du seer hvor svag jeg er, O
Gud! du dig forbarme! Og
lad dit Sandheds Ord mit
kolde Hierte varme; At jeg
alt meer og meer den Banart
kan

Kan modstaae, Som hindrer og Dyd fremgaaer, Indtil
 mig saa tidt i Dyden frem jeg Salighed hos dig af
 at gaae. Raade faaer.

2. Om Manden villig er,
 dog Kiødet ikke lyder; Da
 tidt jeg agter ei, hvad mig
 din Wiisdom byder. Mig
 blev, Tak være dig! anvist
 den rette Wei: Jeg seer og
 kiender den, men af, jeg gaaer
 den ei.

3. Dit himmelsendte Ord
 jeg i dit Tempel hører, Og
 Sandheds stærke Røst mit
 svage Hierte rører; Da er
 jeg redebon, at giøre hvad du
 bød, Ja holde fast ved dig,
 ved dig i Liv og Død.

4. Men af! den Fyrig-
 hed, som Hiertet da fornem-
 mer, Den hastig slakkes ud,
 mit Forsæt jeg forglemmer.
 Jeg gaaer seendragtig frem
 paa Dydens trange Sti;
 Forbarm, forbarm dig, Gud!
 og stat mig Svage bi!

5. For Jesu Christi Skyld
 send Hielpen fra der Høie!
 Og lad min Evighed mig
 stedse staae for Die. At jeg
 fra Kraft til Kraft i Troe

og Dyd fremgaaer, Indtil
 jeg Salighed hos dig af
 Raade faaer.

No. 277.

Mel. Naar min Tid og Stund
 er forhaand ic.

Ulseende! jeg skamfuld maa
 Min Skyld for dig bekiende:
 Jeg føler syndefuld Attraae
 I Hiertet tidt at brænde;
 Jeg elsker Verdens usle Tant,
 Saa tidt, saa tidt endog jeg
 fandt, At den mit Haab har
 skuffet.

2. De fremme ei mit san-
 de Vel, De Jordens Herlig-
 heder; Men tidt berove de
 min Siel Hiin bedre Verdens
 Glæder. Hvi elsker jeg da
 Jordens Fryd, Og glemmer
 at kun Troe og Dyd kan
 mig lykkelig giøre?

3. O gode Fader! hielp
 du mig At modstaae Verdens
 Smiger. Giv, at jeg stedse
 følger dig, Og hvad dit Ord
 mig siger. At elske dig af gan-
 ske Siel, Og lyde dig, det er
 mit Vel, Min Pligt, min
 sande Hæder.

No. 278.

Mel. Gode Jesu! vi er her 1c.

Jeg er svag, men Gud er god; Svaghed vil han mig tilgive. O! den Tanke kan mit Mod, Mit nedtrykte Mod oplive. Hvo er den, som vil forsage? Gud er naadig mod den Svage.

2. Sandheds Lyset i hans Ord, O! det mærkes ingenfinde. Salig den, som Ordet troer, Kraft til Dyden skal han finde. Hvo er den, som vil forsage? Gud er mægtig i den Svage.

3. Naadens Fader! Kraftens Gud! Synden skal min Afstye være; Jeg vil høre Jesu Bud; Jeg vil følge Jesu Lære. Herre, led og styrk mig Svage! Aldrig skal jeg da forsage.

No. 279.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud 1c.

O! gik det os til Liv og Siel, Som Gud vor Fader vilde, Da blev vor Bei en

Bei til Held, Da gik det ingen ilde. Ja, Fader! til Lyksalighed! Os, dine Børn, du skabte, Og Jesus kom til Jorden ned, At frelse de For- tabte.

2. Men af! hvor tidt mis- kiendte vi Din vise Faders- me. I Lysters vilde Sver- merie Vi dig og Jesum glem- me. Tilgiv os, Herre! naa- delig; Vor Daarskab vi be- kiende, Og angergivne vi til dig I Bøn og Troe os vende.

3. Prent os i Hiertet dybt dit Ord: Dit Ord er Viis- doms Lære. Lad det vort Lys paa denne Jord, Lad det vor Tilflugt være! Veiled os frem til kristen Dyd, At vi fra dig ei vige. Bered os til hiin høie Fryd I dit og Jesu Rige!

No. 280.

Mel. Breden din afvænd 1c.

Til dig, min Gud! vil jeg af Hiertet bede. Fra Dyd og Pligt lod jeg mig tidt forlede; Vil ikke du dig over mig for- barme, Forgaær jeg Arme.

2. Omispendt af Engstelse
 mit Hierte gruer: Retfærdig-
 hed med Dom og Straf mig
 truer. O vee mig! om jeg
 skal tilfulde bøde For al min
 Brøde!

3. Det Onde jeg letsindig
 har bedrevet, Det er mig til
 saa tung en Byrde blevet.
 Ak! jeg nedtrykkes, synker
 hen i Støvet, Alt Mod be-
 rovet.

4. Forgieves hos mig selv
 jeg Trost vil hente, Forgieves
 jeg af Verden Hielp vil vente.
 Har jeg ei anden Trost og
 Hielp tilbage, Maa jeg for-
 sage.

5. Til dig, min Gud! til
 dig vil jeg mig vende; For dig
 jeg vil min store Skyld be-
 kiende. Min megen Synd
 jeg angreer nu saa saare, Med
 Suk og Taare.

6. Forskyd mig ikke, o,
 min Gud og Herre! Ved
 Jesum lad min Synd tilgi-
 vet være. Og led mig ved
 din Haand paa bedre Veie,
 Paa dine Veie.

NO. 281.

Mel. Af dybeste Mod lader os
 til Gud ic.

Ak, Gud og Herre! var jeg
 fri For Synd, som mig van-
 ærer! Ak! gif jeg frem paa
 Dydens Sti, Alt som dit
 Ord mig lærer! Da kunde jeg
 med Glæde see Til dig, min
 Gud i Himlene; Men nu jeg
 staaer nedbrøiet.

2. Jeg skamfuld staaer mit
 Die ned, Og Angest mig be-
 tager; Thi, Herre! din Alvi-
 denhed Mit Jnderste van-
 sager. Du seer saa grant den
 Syndelyst, Som ulmer i mit
 svage Bryst, Og mig saa tidt
 bedaarer.

3. Hvad er det Forsæt i
 mit Sind, Som ofte mig
 opliver? Det viger bort, som
 Vov for Vind, Og Lysten
 mig henriver. Ræk, milde
 Gader! mig din Haand, Hielp
 mig at bryde Syndens Baand,
 Og Dyden tro at dyrke.

4. O! da tør jeg tilegne
 mig Den Trost, dit Ord til-
 byder. Naar jeg oprigtig
 tiener dig, Ved dig min Siel

sig fryder. Jeg skrækkes ei
for Død og Dom; Min Jes-
sus ned til Jorden kom, At
frelse de Fortabte.

5. Din Aand, o Fader!
gør mig fri fra Synd, som
mig vanærer. Den føre mig
paa Dydens Sti, Alt som
dit Ord mig lærer. Med
Trost og Haab jeg da kan see
Til dig, min Gud! i Him-
lene, Forbisset om din Naade.

No. 282.

Egen Melodie.

Med Bemods Graad jeg
falder ned For dig, algode
Fader! Jeg veed, du elsker
Hellighed; Jeg veed, du Syn-
den hader. Ak! Syndelyst
forvilder mig; Ved den jeg
drages tidt fra dig, Og fra
de høie Dyder, Du til mit
Held mig byder.

2. Saa mangen hellig
Pligt mod dig, O Gud! jeg
efterlader; Jeg stræber alt for
svagelig At tækkes dig, min
Fader! Jeg ofte misforstået
er, Med dine vise Tugtelse;

Jeg nyder Tidens Glæder,
Og glemmer Evigheder.

3. Nu seer jeg min Elen-
dighed, Og for min Fare
gruer. Afscende! du alting
veed! Du hver min Tanke
skuer. Skienk mig din Naa-
des Kraft igien, At jeg kan
staae mod Fristelsen, Og
mandig og itide Min Synde-
lyst besvirde.

4. Lær mig at bruge viselig
Hver Dag du end mig giver;
Hielp, at min Troe, mit Haab
til dig Urokket stedse bliver.
Da nyder jeg din høie Fred,
Og modnes til min Evighed,
Hvor jeg i salig Glæde Dig,
Fader! skal tilbede.

No. 283.

Mel. Herre! jeg har handlet
itde ic.

Gud! den Sandhed, du mig
lærte, Lyser kjerlig for min
Siel, Dog vil mit det svage
Hierte Vige af fra Dyd og
Held. Ak! det Godes Værd
jeg kiender, Dog til Synd
jeg tidt mig vender.

2. Gud!

2. Gud! jeg veed, du Regn-
skab kræver for min Gang
paa Banen her; Dog saa
tidt min Tanke svæver Mel-
lem Dyd og Syndsbegier.
For mit Die Dyd forsvinder,
Naar mig Syndens Daar-
skab blinder.

3. Gud, min Gud! til dig
jeg raaber, Dig, du Allforbar-
mende! Og fra dig, fra dig
jeg haaber Naade og Tilgi-
velse. Lad min Anger dig
behage! Led mig til din Bei-
tilbage.

4. Lær mig trofast dig at
dyrke. Vogt min Siel for
syndig Id. Giv, at jeg med
Mod og Styrke Strider
Troens gode Strid. Trost
jeg da hos Jesum finder, Og
al Fare overvinder.

No. 284.

Mel. Fader vor udhimmerig 1c.

Gud! naar jeg seer mig, som
jeg er, Da føler jeg kun

Engstelser; Om du med mig
til Doms vil gaae, Ei kan
jeg da for dig bestaae. Jeg
bøier mig i Støvet ned, Og
beder om Barmhiertighed.

2. Du Helligste! hvad er
for dig Den Dyd, som findes
kan hos mig? Mit Forsæt
og mit Diemed, Alt er kun
Ufuldkommenhed. Saa tidt
med Feil det blandet er,
At Gierningen har liden
Værd.

3. O Jesu Christ! for-
barm du dig, Og lad din
Aand veilede mig. Giv jeg
maa dæmpe meer og meer
Den Syndelyst, jeg hos mig
seer. Led da mig frem i dine
Fied Til Viisdom og til
Hellighed.

4. O! din Forløsnings
høie Værd Mig da til Trost
og Frelse er; Og Døden,
naar den nærmer sig, Da skal
den ei forfærde mig. Hos
Gud! er mig ved dig bered
En salig herlig Evighed.

3. Kierlighed og Tillid til Gud.

No. 285.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

Gud! hvo bor elskes høit,
som du? O! du er idel
Raade; Du, fra vor første
Stund til nu, har styret Alt
til Vaade. Naturen er saa
rig og skion; Til Held du
Alting skabte; Og din den
elskelige Søn, han frelsie det
Fortabte.

2. Lad Kierlighed i hvert
et Bryst Til dig, o Gud!
antændes, Og giv, at den ved
Gavnelyst I al vor Idræt
fiendes. Beiled, o Fader!
hver en Siel Til Ret og Dyd
og Orden; Da skal dit Him-
meriges Held Udbrede sig
paa Jorden.

No. 286.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

At elske dig, min Gud og
Herre! O, det er Pligt og
Gavn for mig. Hvad er al

Verdens Glands og Ære
Mod det, at jeg tør elske
dig? O Gud! du Kierlig-
hedens Gud! Ethvert dit
Bud er Faderbud!

2. Dog tidt mig Lysterne
besnære, Og Daarskab blin-
der min Forstand, At verdslig
Lyst og verdslig Ære Mig fast
til Stovet binde kan. O!
hvor jeg da, du Hellige! Dybt
føler min Fornedrelse.

3. Dog, Fader! jeg vil ei
forsage; Jeg vil saa gierne
elske dig. Til ham vil jeg min
Tilflugt tage, Til ham, som
bedst det lærte mig. Min
Jesus mig forvissat har At
jeg for dig er dyrebar.

4. Ja, Jesu! med et vil-
ligt Hierte Du kom, da Gud,
din Fader bad; For mig du
taalte Haan og Smerte, For
mig du taalte Korsets Dod.
Og mig du leder ved dit Bud
Til barnlig Kierlighed mod
Gud.

5. Jeg føler nu: Gud tør
jeg elske, Som mig sin Søn
til

til Frelse gav. Min gode
Fader vil jeg elske, Af ganske
Siel indtil min Grav. Og
hvis jeg blandt de Frelstes Tal
Ham evig, evig elske skal.

No. 287.

Mel. Af Hoigheden oprunden er.

D Gud! hvor lykkelig er
den, Som føler, at du er hans
Ven, I dig han alting eier.
Al Verdens Magt og Herlig-
hed Imod hans stille Siele-
fred Dog intet, intet veier.
Lykke, Vanheld, Alt du sen-
der, Og han kiender Dig,
som Fader; Tryk paa dig
han sig forlader.

2. O Held mig! Held mig,
at du er Min Hielp i Livets
Krisielser, Jeg sikker Banen
vandrer. Thi du er mægtig,
viis og god; Og aldrig du dit
Barn forlod; Dit Sind du ei
forandrer. Døden, Graven
mig ei skrækker, Thi du vækker
Mig til Live; Evig du mig
huld vil blive!

3. Giv, at ved Troe og
Dyd jeg maa Dit Velbehag,
o Fader! naae I Fryds og

Sorrigs Dage. Da, naar
herfra jeg vandre skal, Du
mig blandt de Udvalgtes Tal
I Himlen vil optage. O Gud!
min Gud! hvilken Hæder!
Hvilke Glæder! Naar mig
hisset Naadens Fylde er for-
viffet.

No. 288.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode ic.

Bort med Verdens tomme
Glæder! Jeg har Verden ikke
kiær. Varrig Lyst og Røe og
Hæder Fandtes ingenlunde
der. Himlen sjaaer min Attraa
til, Did min Aand sig hæve
vil. Mod det Gode, Himlen
eier, Jordisk Lykke intet veier.

2. Alt, o Gud! jeg vil
forsage, Alt, hvad er forgan-
geligt; Intet skal mit Hierte
drage Bort fra dig, fra Dyd
og Pligt. Mode mig paa
Banen her Glæder eller Li-
delsler: O! jeg veed, din Viis-
dom leder Frem til Himlens
Saligheder.

3. Salig den, som til det
Høie Stunder frem, i hvor
han

han gaaer! Salig den, som
hefter Die Paa det Liv, som
foreslaaer. Der er evig Her-
lighed Ved Guds Søn for
os bered! Der hos ham vor
Fryd, vor Være Uforkrænkelig
skal være.

No. 289.

Mel. D, kiere Siel! frygt al-
drig meer ic.

Vor Gud alene Herren er,
Han styrer alle Himles Hær,
Han Støvet ei forglemmer.
Hvad er den Dødeliges
Raad? Hvad er hans Id?
Hvad er hans Daad? Guds
Wiisdom Alt bestemmer, Og
til det Bedste fremmer.

2. Uvise Fader! lad os
ret Med Ydmyghed erkende
det, Og dig hengivne være.
Du kiender alles Vel, o Gud!
Og Godhed er ethvert dit Bud.
Lad meer og meer os lære Dit
Forsyns Raad at ære!

No. 290.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Ulmægtige og gode Fader!

Paa dig fortroster sig min
Siel; Og i din Haand jeg
overlader Mit ganske Liv og
alt mit Vel. Du vise Gud
alene seer, Hvad til mit Bedste
tienligt er.

2. Kun lidet overseer mit
Die! Saa let mit Mod, min
Kraft forgaaer. Men du,
du troner i det Høie; Ved
dig jeg Mod og Styrke faaer.
Du skuer Alt, og styrer det
Til vores Vel, som handle
ret.

3. I Nødens Time tidt
mit Hierte Af Frygt og Kam-
mer angstet var; Du, gode
Gud! mit Suk, min Smerte
Til Tak og Fryd forandret
har. Og, lige god og viis
endnu, Du altid kommer
mig ihu.

4. Saa vil jeg stedse over-
give Min hele Velfærd, Gud!
til dig; Og Jesus skal mit
Haab oplive; Hans Ord, hans
Liv veilede mig. Han lærte
mig, i det han led, At lide
med Taalmodighed.

5. Naar engang Dødens
Time kommer, Jeg maat og
bleg

bleg skal segne hen; Men ei jeg frygter; han min Dømmes, Han er min Frelser og min Ven. Som han, befaler jeg min Aand, O gode Fader! i din Haand.

No. 291.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son 1c.

Gud, Herre! du er nær hos mig! Du styrer Alting vise lig, Og styrer til det Bedste. Vel mig! jeg da kan rolig gaae Den Vej, du bød mig vandre paa, Og Haabet til dig sætte.

2. Er denne Vej end mørk og trang, Og er min Strid end haard og lang, Til dig min Lid jeg sætter. Jeg veed, at du er evig god! Den Tanke mit forsagte Mod Saa kraftelig opretter.

3. I Brede du ei straffer mig; Kun at jeg føres maa til dig, Du Prøvelsen tillader. Og til mit Held den falder ud: Den kom fra dig, o Raadens Gud! Fra Jesu Christi Fader.

4. Naar du vil styre mine Fied, Jeg da med sand Frimodighed Tor alle Farer møde. Og kom de end i Tusindtal, De mig dog ei forfærde skal: Ved dig tør jeg dem møde.

5. Nei, dig betroer jeg al min Sag: Alvise Gud! din Frelses Dag Jeg rolig oppebier. Den Dag frembryder dog engang, Da du fra Sorg og Red og Trang Os dine Horn befrier.

6. Ja! om ei før, den kommer da, Naar salig Død mig kalder fra Al Jordens Strid og Noie. Da løses alle Sorgers Baand; Til dig opsvinger sig min Aand, O Fader! i det Høie.

No. 292.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder 1c.

Herre! stor i Magt og Raade, Al min Tillid staaer til dig. Du er vlis, thi skal du raade, Styre og regiere mig. Vil du prøve mig, min Gud! Jeg vil holde Prøven ud. Jeg i Sorg til dig vil raade

be, Stadig troe paa dig og haabe.

2. Dine skjulte Raad, min Fader! Dem vi ei udgraanske kan; Her, som i et Svælg, sig taber Al vor Wiisdom, vor Forstand. Gud, jeg bøier mig for dig; Som du vil, saa skee det mig! Glad og rolig vil jeg være; Giv dig for Alting Ære.

No. 293.

Mel. I Kristne! hvor Ære ic.

D Gud! dit Forsyns Die Medskuer fra det Hoie Til dine Mennesker; Og ingen du forlader; Thi du er Alles Fader; Hver dig er lige kier.

2. Naar Sorg mit Hierte frænker, I Troe til dig jeg tænker, At den er mig til Held. Du styrker selv mit Hierte, Du lindrer selv min Smerte, Og ender Alt saa vel.

3. Om Medgang til mig smiler, Til dig med Tak jeg iler; Du skienker Lyst og Fryd. Dig beder jeg bevare Min Siel fra hver en Fare, Som fristier Troe og Dyd.

4. Lad meer og meer mig lære De blide Naar at bære, Og bære deres Gavn! Jeg da ved Banens Ende Skal frydefuld erkiende, At Alt var mig til Gavn.

No. 294.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

D Gud! med stille Sind jeg giver Mig ganske i din Faderhaand! Dit Raad mig viis og helligt bliver, Naar mig veileder Sandheds Aand. Thi gaaer jeg tillidsfuld den Wei, Og troer paa dig og frygter ei.

2. Jeg veed, du altid er den samme I Godhed, Trofasthed og Magt; Og aldrig den skal staae til Skamme, Som lider paa hvad du har sagt. Alvise, eviggode Gud! Til Held du Alting fører ud.

No. 295.

Mel. Hvad min Gud vil, det altid skee ic.

Gud! hvad du vil, det altid skee! Din Willje er den bedste. Du

Du hjælper alle Lidende, Som
Haabet til dig sætse. Du
giver Hver Hvad tienligt er!
O vise gode Fader! Hvo paa
dit Ord Kun stadigt troer,
Ham aldrig du forlader.

2. Mit Hjerre sundom
fristes her Til Banghed, Lovol
og Klage. O du, som veed,
hvor svag jeg er, Lad mig dog
ei forsage! Gyd i mit Bryst
Den søde Trost, At du mit
Bedste kiender: At hvor jeg
gaaer, Og hvor jeg staaer,
Jeg er i dine Hænder.

3. For Doden selv jeg
gruer ei; Du er mit Lys, min
Styrke. Din egen Søn har
banet Vej igjennem Gra-
vens Mørke. Endogsaa der
Er du mig nær, Og mig ved
Haanden leder; Og forer mig
Saa tryggelig Til Ewighe-
dens Glæder.

No. 296.

Mel. Nu vel an! væt frist til
Mode 10.

Gyd, o Naadens milde Fa-
der! Troe og Tillid i min
Siel, At jeg rolig overlader

Til din Omhu alt mit Vel.
Som et Barn fortroligen
Iler til sin Fader hen; Saa
lad mig, ihvad kan hænde,
Al min Hu til dig henvende.

2. Lær mig, at jeg ret be-
tænker Alt det Gode, du mig
gav, Og hvad du endnu mig
skienker, Til jeg lægges i min
Grav! Giv mig og standhaf-
tigt Mod Til at skianne du
est god; God endog, naar
Sorg og Nøie Presser Taa-
rer af mit Die.

3. Lydig skal jeg da mod-
tage, Hvad du vil tilstikke mig;
Prise dig i blide Dage, Og
i Modgang prise dig. Ja i
Glæde og i Nød, I mit Liv
og i min Dod, Skal min Lid
til dig, o Herre! Trostlig og
urokket være.

No. 297.

Egen Melodie.

Paa Gud alene Jeg sætter
Haab og Lid! Gud vil jeg
tiene Min hele Levetid. Han
ei aflader Alt sørge for min
Siel; Alt hvad mig skader,
Bortvender han saa vel, Den
gode

gode Fader, Den Gud Immanuel.

2. Har jeg end Brode, Er end min Troe kun svag, Guds Son, som dode, Dyreise vil min Sag. Han vil udrive Min Siel af Syndens Haand; Han vil oplive Min sonderknupte Aand; Thi vil jeg give Mig ganske i hans Haand.

3. Hielp mig at dyrke Dig, kiere Herre Gud! Siv Lyst og Styrke, At lyde dine Bud! Mig ei forsore Den onde Verdens Svig! Mig kraftig vare Det Ord, som kom fra dig! Medbsi dit Ore Naar jeg anraaber dig!

4. Du kan mig troste I alskens Sorg og Mod. Din Son forloste Mig ved sit Liv, sin Død. O! hvad opveier Mod denne Salighed? Jeg Alting eier, Naar jeg har Himlens Fred. Din Son vandt Seier, Og jeg vandt Seier med.

5. O Jesu fromme! O du, paa hvem jeg troer! Did lad mig komme, Hvor du i

Verre boer! Jeg ikke gruer, Min Grav er ei mit Hiem. Ei Doden truer, Til Liv den leder frem. Og hist jeg skuer Dit ny Jerusalem.

6. Fryd uden Lige! Der kommer jeg til dig, Og seer dit Rige, Hvortil du kaldte mig. Der skal jeg vare Hos dig i Evighed; Der Himlens Vere Og Fryd er mig bered. O Jesu kiere! O hvilken Salighed!

NO. 298.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ic.

Jeg veed mig intet bedre Raad, Naar alskens Trængsel er min Lod, End fast at holde ved vor Gud: Stor er vor Gud, Og faderligt er hvert hans Bud.

2. Men tidt jeg her, i Baande stød, Forglemmer Herrens Miskunhed. At tænke Gud, gjør mig ei f. v; Svag er min Troe, Den skaffer mig ei Sieleroe.

3. Til Held, til Fryd dog visselig Min gode Fader skabte

skabte mig. Han fremmer
kierlig her mit Vel, Og hiis
min Siel hos ham skal finde
evigt H:ld.

4. Tidt her dog slygger
Gravens Nat For Maalet,
som mig hiis blev sat. Den
Gravens Nat mig er saa fael;
Min svage Siel Ei fatter
hiint det store Held.

5. I Mismod let jeg syn-
ker ned; Men jeg det gode
Raad mig veed: At holde fast
ved dig, min Gud! Du er
min Gud, Af Trængsel leder
du mig ud.

6. Din Sandheds Mand,
o Gud! mig giv, Og Mør-
ket fra min Siel fordriv.
Dig da det Maal, som jeg
attraaer, Af Syn ei gaaer, Og
meer og mere Kraft jeg faaer.

7. At du os Jesum Chri-
stum gav, Den Sandhed er
min Støtteslav. Han gik til
Himlens Herlighed, Og der
et Sted Han ogsaa har for
mig bered:

8. Ja, Herre! du gior
Alting vel; Med mig du gior
det saare vel. Saa trostlig jeg
da vandrer frem Alt til mit

Hiem; Hos dig, min Fader!
er mit Hiem.

No. 299.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu
Christ ic.

D Gud! jeg siundom troer
saa svagt, Kan tidt en Bøn
ei stamme; Jeg frygter for
din Dommermagt, Som vist
skal Synden ramme. Mig
Livet er et oprørt Hav; Med
Skraek jeg seer den skumle
Grav; Jeg gruor for hiin
Eviighed. Forleen mig Fred!
Kund du kan give Sielen Fred.

2. Ja, styrk du selv min
svage Siel, Naar Trængsel
mig omgiver; Viis mig, du
til mit sande Vel Derved
min Troe opliver. Den Dyd,
som prøvet er i Nød, Bere-
der til en salig Død. Og
du vil os, som Fader blid,
Vist kalde did, Hvor evig
lonnes skal vor Glid.

No. 300.

Mel. O kiere Siel! frøgt al-
drig meer ic.

Hvad Ondt der end skal
made mig, O Gud! jeg haa-

ber dog paa dig; Du er min hulde Fader! Naar selv jeg mig ei raade kan, Naar Benner ikke holde Stand, Naar mig min Uven hader, Gud! du mig ei forlader.

2. Om end min bedste Zdræt her Misfiendes tidt af Menneſker, Jeg vil dog ei forſage. Alvidende! du ſeer min Daad, Du ſeer mit Hiertes ſkiulte Raad; Kan jeg kun dig behage, Hvi ſkulde jeg da klage?

3. Om Sorg og Modgang idelig Paa Banen her forſolge mig, Tilfreds jeg dog vil være. Du Herre! kiender beſt mit Vel; Ved Modgang prøver du min Siel. I Trængſler ſkal jeg lære Taalmodig, from at være.

4. Ja! om end Luft og Hav og Jord Sig til mit Uheld ſammenſvor: Jeg frygter ei den Fare. Om hele Verden end forgaar; Din Godhed, Herre! dog beſtaar: Og den, du vil bevare, Ham ſtrækker ingen Fare.

5. Vel da! jeg trolig

vandrer frem Til Himlen, til mit rette Hiem, Igjennem Jordens Moie. Min Gud! du er mit Haab, min Troſt! Thi viger Miſmod fra mit Bryſt. Jeg ſeſter Sind og Die Til Hielpen i det Høie.

NO. 301.

Egen Melodie.

Hvo ikkun lader Herren raade, Han bygger faſt paa Klippegrund; Han ſeer Guds hielperige Raade I Corrigs og i Nædſels Stund. Men hvo ſin Lid til Verden ſlaar, Paa troløs Sand hans Bygning ſlaar.

2. Med Wiſdom du, o Gud! afmaaler Den Tid, naar Hielpen nyttigſt er; Og naar vort Herte det kun taaler, Da er din Haand til Redning nær. Ja tidt, for vi det ventede, Kom ned fra dig Forbarmelſe.

3. Saa ville vi da med vor Byrde Gaae ſtille frem den tunge Bei! Vi lide paa den gode Hyrde; Ei ſover han, han ſlummer ei; Og al vor

vor Lary og Trang han veed; Thi er al Sorg kun Daarlighed.

4. Hvad hialp mig al min Jammerklage? Den er mig ei til Lettelse; Saa tidt jeg soles, at min Plage Ved Mismod bliver tungere. Ei lindrer Bemods hede Graad; Den skaffer mig ei Trost, ei Raad.

5. Min Gud! saa vil jeg troe og bede, Og arlig rogte Pligt og Kald; Og lide paa, at du er rede, At hielpes skal. Da er mit Sind, mit Hierte trygt. Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

No. 302.

Mel. O Gud du fromme Gud ic.

Du ene værdig er, du alle Herrers Herre, At hver en Jordens Slægt forkynder hoit din Være! Din Godhed overgaaer al Tanke, al Forstand; Thi du, du sender Hielp, naar ingen hielpes kan.

2. O! lad din Mand hos mig Frimodighed opvække,

Naar Lidelsernes Magt min Troe til dig vil svække. Ved Korsen prøves jeg; giv jeg i Prøvelsen Ei glemmer, at i dig jeg har en trofast Ven.

3. Paa hver din Styrelse giv, at jeg noie agter; At jeg din Wiisdoms Vei tilbedende betragter. Skiont mindste Glimt af Haab vi tidt ei kunne see, Maa det, som gaver os til rette Tid dog see.

4. O! jeg vil prise dig min Fader i det Høie. Du Alting til mit Gavn saa viselig vil seie! I giennem Trangsel du fremleder mig til Dyd, Og naar din Time er, af Sorg du skaber Fryd.

No. 303.

Mel. Vil Gud vor Herre ei med os staae ic.

Min Gud! til dig i Trang og Rød Frimodelig jeg raaber! I Modgang, Modgang, Liv og Død, Paa dig jeg ene haaber. Jeg veed, du ei forsynder mig; Med Tillid jeg paakalder dig, Og du i Naade horer.

2. Ja du er den, som kan og vil Den bedste Hiely mig sende; Thi sætter jeg min Lid hertil, At af min Sorg faaer Ende. Og om din Hiely ei strax er nær, Vil du dog mine Lidelser Engang til Fryd omstifte.

3. Du est almægtig, viis og god, Eviudelig den samme; Mon du vel nogenstinde lod Vor Tillid staae til Skamme? Thi vil jeg tryk i Trang og Nød, I Medgangs Tid, i Liv og Død, Paa dig alene haabe.

No. 304.

Mel. Hvad kan os komme til for Nød ic.

Naar Nød og Modgang rammer mig, Paa Gud jeg mig forlader. Ja! stadigt staaer mit Haab til dig, Du evig gode Fader! Ei Verdens Hiely jeg lider paa, Men du, du styrer Alting saa, At til mit Gavn det vendes.

2. Du hidtil mig bevaret har Blandt mange Fiulte Snarer; Min Hielper du

alene var I Siels og Legems Farer. Jeg ofte glemte dig, men du Mig stedse naadig kom ihu; Saa trofast er du, Herre!

3. Og snart hevrinder Provens Tid, Da hver en Sorg har Ende; Jeg giennem Døden kommer did, Hvor jeg din Bei skal kiende: Da seer jeg mere klart end her, At Jordens korte Lidelser Du mig af Godhed sendte.

No. 305.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

Naar under Modgangs Bægt jeg sukker, I Bøn jeg iler Gud til dig. Lidt Venners Hierte sig tillukker, Naar Skræk og Sorg omspender mig. Jeg da med al min Angst og Nød, O Fader! iler til dit Skiod.

2. Jeg veed, at du mig ei bortviser; Du paa min Trang vil raade Bod. Din hele Skabning høit dig priser, At du er mægtig, viis og god; O! skulde ene da for mig Din

Din runde Haand tilstikke sig?

3. Nei! aldrig, aldrig vil jeg glemme, At du en Fader er for mig; At du mit sande Vel vil fremme; At hvad jeg har, det kom fra dig. 'I blide og i tunge Laar Jeg da med Tak for dig fremgaaer.

No. 306.

Mel. Hiertelig mig nu langes 10.

D Gud! du og ved Smerte Til Dyden kalder mig; Styrk selv mit svage Hierte, At jeg maae følge dig! Ak, det er tungt at lide; Men lad det vare saa: Taalmodig vil jeg lide, Til jeg mit Maal kan naae!

2. Min Fader vil du blive, Derpaa jeg stadig troer; Det Haab vil jeg oplive Ved dit det Naadens Ord. Der faaer jeg Trost og Lise, Der faaer jeg Fred og Roe, Der lærer jeg at prise, Der lærer jeg at troe.

3. Din Haand det er, som boier Mig dybt i Stovet ned; Dit Navn jeg dog ophoier;

Thi du er Kierlighed. Og snart skal jeg fuldendes; Det er mit store Haab; Da skal min Klage vendes Til Lyst og Frydemaal.

4. Da skal jeg løse for Jammer, Omfide fryde mig. Min Siel du blid annammer Til Salighed hos dig. Da skal jeg dig velsigne, For Tidens Lidelser: Ei ere de at ligne Mod Herligheden der.

No. 307.

Egen Melodie.

Ei Livets Kummer, Jordens Moie, Ei Sorger skal nedtrykke mig; Jeg vender Tanken til det Hoie, Og raaber, o min Gud! til dig. Ja! kun hos dig mit Hierte finder Den sikre Trost i al min Rod; Og kun ved dig jeg overvinde Sorg, Sygdom, Lidelser og Død.

2. Jeg veed din Godhed forbereder Ved Kummer selv til Held og Fryd. Jeg veed, din Visdom ofte leder Igenem Trængsler frem til Dyd. Thi nyder jeg med Tak mit

Gode, Og bær mit Kørs med
taalig Mand, Tilbeder dig, og
er tilmode, Som Barnet ved
sin Faders Haand.

3. Det Haab til dig, det
lindrer Nøden, For hver, som
trolig søger dig; Det styrker,
trøstet selv i Doden Enhver,
som holder fast ved dig. Min
Gud! jeg aldrig skal forglem-
me Din Wiisdom og din Wi-
skunhed: Med Haab og Troe
skal jeg istemme Din Lov i
Tid og Evighed.

No. 308.

Mel. Enhver som troer og bliver
døbt ic.

Min Gud! hvor ofte glem-
mer jeg, At Modgang mig
skal prøve; At og paa torne-
fulde Bei Du mig i Dyd vil
øve. O! hjælp mig, styrk
mig, at jeg maa I Vel og
Bee kun tænke paa, At det
er dig, som styrer.

2. Jeg veed jo dog, at du,
vor Gud, Er Alles milde Fa-
der; At hvad du vil er God-
heds Bud; At ingen du for-
lader. Til dig, min Skaber

og min Ven! Jeg da vil sted-
se søge hen. Du vil mit
sande Bedste.

3. Jeg veed, din høie Wiis-
dom er Den Lov, som Alt
bestemmer: Du leder dine
Mennesker, Og deres Gavn
du fremmer. O! det er da
mit sande Held, At overgive
alt mit Vel I dine Fader-
hænder.

4. Jeg veed, du seer, Al-
vidende! Alt hvad som er og
bliver; Os styrer ingen Hæn-
delse; Du tager og du giver.
Af dig da og bestikket er Hver
Skiebne, som jeg frister her;
Det Trøst i Hjertet gyder.

5. Jeg veed, at mægtig er
din Haand I Himlen og paa
Jorden. Du holder Alt ved
faste Baand I uforskyret
Orden. Bort derfor al uvær-
dig Frygt! O! ved din Haand
jeg vandrer trygt, Endog
blandt Dødens Rædsler.

6. Jeg veed, dit Ord skal
evig staae; Det ei fra Sand-
hed viger. Lad Jord, lad
Himle selv forgaae; Dit
Løfte aldrig sviger. Og du
har

har lovet, gode Gud! At
redde mig af Nøden ud, Naar
jeg vil dig paakalde.

7. Giv, at jeg kun i Vee
og Vel Din Vel med Lyst
betræder; Ved dig min tillids-
fulde Siel, O Fader! da sig
glæder. - Ja, du er god, og
viis og stor, O; Sandhed er
dit Raades Ord: Hvad kan
mit Haab bestæmme?

No. 309.

Mel. Mit Haab og Trost og af
Tillid ic.

D! gode Gud og Fader hör,
Dg hielp mig ved din Raa-
de! Lær mig, at hvad jeg
ønske tør, Jeg ønsker det med
Raade. Styrk mig til Glid
I al min Tid, At jeg mig kan
ernære. Dg lad for mig Mit
Brød ved dig, O Gud! vel-
signet være.

2. Du hører Ravneungers
Røst, Dg kierlig dem bespi-
ser; Thi har og jeg den glade
Trost, Du Mistunhed mig
viser. Som Fader huld,
Du naadefuld Mig giennem
Livet fører, Dg stienker mig

Saa rundelig Hvad til min
Nødtørst hører.

3. Det aldrig nogen Mand
bedrog, At lade Herren raa-
de; Om Herren gav, om
Herren tog, Det blev dog alt
til Vaade. Vil jeg mit Vel
Ved Ket og Siel, Da hiel-
pes jeg og Mine. Min Tid
staaer til, Gud aldrig vil Af
Die slippe Sine.

No. 310.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Min Gud i Troe jeg til
dig raaber; Jeg klager al min
Nød for dig; Dg Hielp og
Trost fra dig jeg haaber; Du
Herre! Skal ei glemme mig.
Du hører mig i Mistunhed,
Dg sender Lindring til mig
ned.

2. Du hører mig, naar
tavs jeg sukker; Du seer min
stille Bemøds Graad; Seer,
naar sig Brodres Hierte luk-
ker, Dg nægter mig Hielp,
Trost og Raad. Du seer, naar
Haabet spinder hen, Dg jeg
er nær Fortvivlelsen.

3. Dog ofte jeg, o Gud!
 miskiendte Din Godheds vise
 Styrelser; I Frygt og Tviol
 min Lid jeg vendte. Saa tidt
 fra dig til Mennesker. Ja,
 svag er jeg, men, gode Gud!
 Hielp mig at holde stadig ud.

4. Befæst min Tillid, styrk
 mit Hierte Ved alt, hvad
 her skal møde mig. Giv, at
 jeg seer i Fryd og Smerte,
 Alt mig tildeles Alt fra dig.
 Og giv, at Troe og Birkelyst
 Og Haab maage herske i mit
 Bryst!

5. Da skal jeg frydefuld
 erkjende Din Godhed, naar
 det gaaer mig vel. Jeg skal
 i Modgang mig henvende Til
 dig med fro hengiven Siel;
 Skal siedse hænge fast ved
 dig, Som styrer Alting vi-
 felig.

Sorgen? Er ei Alting un-
 derlagt Herrens Wiisdom,
 Herrens Magt?

2. O! vort Haab har
 sikker Grund; Paa Guds Ord
 er godt at bygge. Trængsel
 varer kun en Stund, Og
 forsvinder, som en Skygge.
 Trost og Glæde tidt frembrød
 Midt i angestfulde Nød.

3. Herrens Bei er altid
 god! Dertil jeg min Lid vil
 fæste; Er den tung for Riid
 og Blod, O! det er dog til
 mit Bedste! Giennem Trængs-
 ler gaaer jeg frem, Til Guds
 Himmel, til mit Hiem.

4. Didhen, didhen lad mig
 see, Naar min Sorg vil Diet
 blinde! Der er ingen Lidelse.
 Fryd hos Jesum skal jeg fin-
 de. Fresser! ja du har bered
 Mig en herlig Evighed.

NO. 311.

Mel. Jesus han er Syndres
 Ven 2c.

Sorger du endnu, min Siel!
 Sorger for den Dag i Mor-
 gen? Vil min Skaber ei mit
 Vel? Han? kan han ei lindre

NO. 312.

Mel. Hvad kan os komme til
 for Nød 2c.

Hvad du paalægger mig, o
 Gud! Vil jeg taalmodig
 høre. Ethvert dit Bud er
 Godheds Bud; Thi kan jeg

troelig være. Du har jo fort mig faderlig; Og du har trostet, hjulpet mig, I mangen Sorg og Vaande.

2. Din Kierlighed uroffret staaer; Mit Gavn du ene kiender; Hvad har jeg da at skielve for? Jeg er i dine Hænder. End krævede du strax min Siel; Saa veed jeg vist, du vil mit Vel: Jeg bliver ved at haabe.

3. Min Gud, paa dig i Alt jeg troer; Ei vakte skal mit Hierte. Jeg kiender dine Wiisdoms Spor, End naar jeg føler Smerte. Du fører Alting herligt ud; Og hvad du sender mig, min Gud! Det sendes ei i Brede.

4. Du lod ved din enbaarne Søn Din Raade mig tilhyde. Du vil ei din Forlostes Bøn Og Sæk og Raab forskyde. Nei! førend du forskyder mig, Skal Moderhiertet hærde sig Imod sit spæde Foster.

5. O! hjælp mig, at fra Haab og Troe Jeg aldrig, aldrig falder, Da skal jeg føle

Trost og Røe, Naar Dødens Røst mig kalder. Min Prøvelse er da forbi; Da er jeg evig glad og fri Hos dig og min Forløser.

No. 313.

Mel. Jesu! dine dybe Wunder ic.

Trostens Mand! du i de Svage Er saa stærk og hjælperig. Styrk og mig i Trængsels Dage, Naar mit Mod forlader mig! For min Stel dig aabenbar, Og Guds Kierlighed forklar! Da al Tvivl og Mishaab svinder; Døden selv jeg overvinder.

No. 314.

Egen Melodie.

Sabt er min Fred! Jeg synker ned I Uro, Sorg og Jammer. Ei den ene Nød er endt Før den anden rammer.

2. O gode Gud! Fri du mig ud Af denne haarde Nummer! Hiertets Sække hører du, Naar min Mund forstummer.

3. Gyd i mit Brysi Den stærke Trost, At mine Kaar du kiender! Og at Alt er til mit Vel, Hvad din Wiisdom sender.

4. Din Billie, o Fader! skee. Giv du min Afsmagt Kræfter! Dea, som taalig lider nu, Trøster du herester.

No. 315.

Mel. Vee mig, at jeg saa mangelund ic.

Bevær, o Gud! i Raade mig, At aldrig jeg forsager; Kun til vort Gavn du viselig Tilsteder Rød og Plager. Giv mig, at slye hvert Utaals Ord; Thi du er Gud, og jeg er Jord, Som ei med dig bør trætte.

2. Hielp mig, thi selv jeg kan det ei, Min Engstelse at dæmpe; Styrk mig, mens jeg paa trange Bei Til Maalet frem skal kæmpe. Den glade Tanke trøste mig, Alwise Gud! at faderlig Du elsker den, du tugter.

3. Thi holder jeg saa fast ved dig; Du lod mig selv at

haabe. Jeg veed, du ikke lader mig Forgieves til dig raabe. Jeg veed, jeg er i Prøvens Stand. Jeg veed, du baade vil og kan Dig over mig forbarne.

No. 316.

Mel. Herren han er min Hørde god ic.

D Gud! hvor længe skal jeg her Mit usle Liv hendrage, Og i saa haarde Lidelser Bortsjukke mine Dage? See! jeg forsmægter, svinder hen, Og ingen, ingen jordisk Ven Kan mig i Roden hielp.

2. Naar Morgensolen kalder op Til Arbeid og til Glæde, Da ligger tungt min matte Krop, Mens Taarer Diet væde. Naar Aftenstjernen byder Røe, Den fiere blide Ratterve, Flyer Sønnen fra mit Leie.

3. Ja! Sorgen synes født med mig; Som Skyggen den mig følger: Jeg trues, ængstes idelig; Al Fryd sig for mig dolger. Og hvor jeg end omkring mig seer, Er ingen

ingen Hielp at sone meer; Al
Verden mig forlader.

4. Dog see, o Herre! hvad
du vil: Jeg aldrig skal for-
sage. Du boier vist dit Ore
til Min Bemøds Suk og
Klage! Den kommer, Frel-
sens blide Stund; Den kom-
mer, Dødens stille Blund,
Naar du min Siel vil kalde.

5. Da glemmer jeg den
hele Jord, Og hvad jeg led
i Støvet! Da skal jeg kiende
grant, hvorfor Din Wiisdom
mig har prøvet. Da skal jeg
see din Salighed, Og naae
mit Væsens Diemed; Da skal
jeg evig frydes!

6. O glade Haab! det
gyder Trost I mit beklemt
Hierte. Jeg horer Guds,
min Faders Røst; Den lin-
drer al min Smerte. Ja,
Fader! ja jeg er bered At
vandre til din Himmels Fred
I giennem Sorg og Møie.

No. 317.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os lær 1c.

D Jesu Christ! jeg troer

paa dig! Udruft min Siel med
Styrke! Al! Herrens Raad
er skjult for mig; Tidt trindt
om mig er Mørke! Vil Straf
forjage Hiertets Fred, Hielp
da jeg ved Laalmodighed I
dine Fied maa træde.

2. Jeg veed, det til mit
Gavn maa see, Naar Mod-
gang jeg maa bære. Jeg
veed, at og Forsølgelse Er din
Befienders Væ. Ved Alt
du kierlig drager mig Fra
Jordens usle Lant til dig,
Og mig til Wiisdom leder.

3. Gud elsker mig! med
denne Troe Jeg Alting gaaer
imøde. Deryaa jeg bygge vil
min Roe, Som Tvivl ei skal
omstode. Min Guds, min Fa-
ders Kierlighed, I Trængsel
og Sienvordighed Kan troste,
styrke, fryde.

4. Gud elsker mig! den
Tanke skal Mit sidste Skride
ledsage; Den følger mig i
Dødens Dal; Al Frygt kan
den forjage. Paa Frelsens
jeg lider her; Hos ham jeg
herliggiøres der, Hvor Suk
og Klage soinder.

No. 318.

Mel. Herren han er min Hyrde
god ic.

D Gud! din Godhed gaaer
saavidt, Saavidt som Himlen
rekker! Din Frelse du os
sender tidt, Naar farligst
Udsigt skrækker. Du faderli-
gen staaer os bi, Hvad Baan-
de end vi stades i! Her,
Herre! hvad jeg beder.

2. Jeg beder ei om Over-
flod Af bet, som Lykken giver;
Med den af dig tilbeelte Lod
Tilfreds jeg gierne bliver.
Forstand og Wiisdom skienk
du mig, O Gud! at jeg maa
prise dig For hver din God-
heds Gave.

3. Jeg beder ikke om et
Ravn, Som brammer kun
og blinder; Men giv, jeg altid
fremmer Gavn, Og Fryd kun
deri finder. Og lad den Hæ-
der følge mig: At jeg har
vidst at tækkes dig Og Dy-
dens sande Venner.

4. Jeg beder ei om mange
Aar; Hvad er den længste
Alder? Jeg bedre Liv imøde
gaaer, Naar Dødens Budskab

kalder. Dithen mit Die
vender sig. O! hvad er Jor-
den her for mig Mod Him-
len, som jeg venter?

No. 319.

Mel. Jesu sode Ihu Kommelse ic.

Mit Haab, min Tillid staaer
til Gud, Som Liv og Lykke
breder ud; Hans Die stuer
allesteds; Hans Wiisdom sty-
rer Verdens Kreds.

2. Og denne Gud min
Fader er; Og jeg, hans Barn,
jeg er ham kær. Mens under
Moders Bryst jeg laae, End-
ogsaa da han til mig saae.

3. Mit Die, Fader! seer
til dig; Jeg veed du aldrig
glemmer mig; Og giver du
ei Overflod, Jeg dog er noiet
med min Lod.

4. Om det, som jeg skal
kalde Mit, Mod Andres For-
raad blev kun lidt; O! tag
Velsignelsen ei bort, Saa er
mit Lidet altid Stort.

5. Forsørger du mig rige-
lig; Giv, jeg da ei hovmoder
mig, Men deler med den
Eræn-

Frængende Din Faderhaands
Befignelse.

6. Din Faderhaand velsigne kan Saa rundelig paa Hav og Land. O! ræk den til os alle ud! Betsign En hver! velsign os Gud!

No. 320.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

Min Gud! jeg vil ei ængste mig I forrigfulde Dage; Jeg ikke trætte vil mod dig; Og ei vil jeg forsage. Klart viser sig din Miskunhed I Alt hvad du tilsender. O Gud! din Faderkierlighed Ei Maal, ei Grændse kiender.

2. Det Kors, der synes Straffedom, Det til mit Bedste sigter; Det vækker mig, og minder om Saa tidt forglemte Pligter. Thi dan, o Gud! som bedst du seer, Mit Hierte dig til Vere. Om det endog ved Korset seer; Med Taal jeg det vil bære.

No. 321.

Mel. Hvad min Gud vil ic.

O Gud! giv os Taalmodighed, I hvad os end skal møde! Da skal den blide Sielofred Hver Kummer os forsøde. Ethvert dit Bud, Alvise Gud! Til idel Held os fører; Og snart du blid Os kalder did, Hvor Sorg og Nød ophører.

No. 322.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu
Christ ic.

Hielp, Fader! at Taalmodighed Jeg af min Frelser lærer, Og ei til Mismod trykkes ned, Fordi jeg Korset bærer. Lær du mig selv med Sieleroe Mig til dit Forsyn at betroe. En Hielpens Dag skal vist fremgrye Og Sorger flye Og Glæder spire frem paa nye.

2. O Gud! paa mangen Glædes Sti Du hidtil lod mig vandre! Hvor mangt et Uveir traf forbi, Der raante tusind Andre. Saa tidt mit
M Legem

Legem og min Aand Blev
 signet af din runde Haand.
 Og naar jeg bad, da hørte
 du; Hvi skulde nu Du ikke
 komme mig ihu?

3. Bort da hver Tvivl,
 bort af min Siel! Gud er
 min milde Fader! Alt hvad
 han vil, er idel Held, Og
 ingen han forlader. Og viist
 er hvert hans Niemed Og
 fremmer min Lyksalighed. Jeg
 lider paa, jeg er ham fier,
 Skivnt ei jeg seer Hvorledes
 det er godt, som seer.

4. Saa tornesfuld er Kor-
 sets Vej, Og tung den er at
 vandre; Dog kan al Sorg
 og Klage ei Guds skulde
 Raad forandre. Den Vej,
 saa mødig og saa trang, Ved
 Misnød bliver dobbelt lang.
 Hielp, Herre! hielp mig, at
 jeg maa Udholde saa, At jeg
 tilsidst kan Maalet naae.

5. O Evighed! du høie
 Trost, Naar Graad mit Die
 blinder. Svart ender sig al
 Sorg og Brost, Og Frelsens
 Dag oprinder. Min Faders
 Huus jeg da skal see, Som

Jesus mig forjettede. O Jesu!
 der er Fryd og Fred; Og der
 et Sted har du, min Frel-
 ser, mig bered.

No. 323.

Mel. Gud Fader udi Him-
 merig ic.

Ulgode Gud! med barnlig
 Hu Paa dig mit Haab jeg
 bygger! I Nød og Kummer
 troster du; I Farer du be-
 trygger.

2. Du mægtig, viis og
 trosfast er Og aldrig os for-
 lader. Den mindste Skab-
 ning er dig fier: Du og er
 Ormens Fader.

3. Hvert Dyr paa Jord,
 i Luft og Hav Af dig sit Op-
 hold nyder. Alt takker dig
 for hvad du gav; Alt Levende
 sig fryder.

4. Men, Herre! staae vor
 Svaghed bi! Af! ofte vi
 forsage. Din Godheds Under-
 glemme vi Saa tidt i Nø-
 dens Dage.

5. Lad Tanken om din
 Kierlighed Oplive hvert et
 Hierte!

Hjerte! Og styrk enhver, som
bries ned af Trængsel, Man-
gel, Smerte!

6. Giv, Herre! hvad der
tjener mig; Velsign, hvad du
har givet! Og lær mig ret
at takkes dig, Ved værdig
Brug af Livet!

No. 324.

Mel. Alene til dig, Herre Jesu
Christ ic.

Paa dig, min Gud! som
Alt formaaer, Mit Haab saa
fast kan hvile: Til dig i alle
mine Saar Kan jeg med Til-

lid ile. Men ak! det skionne
Haab til dig Saa tidt med
Frygten blander sig. Tidt
fængsles jeg af Mismods
Baand, Som var min Aand
Ei tryk i din, min Faders
Haand.

2. O Fader! giv mit
Hjerte Fred; Lad Haabet
altid smile! I Angest giv
Frimodighed, I Kummer Roe
og Hvile! Og lad dit Ords
den blide Røst Oplive mig
med Himlens Trost! Din
Himmel er et Glædens Hiem
For alle dem, Som i din
Frygt gaae trolig frem.

4. Kierlighed til os selv og vor Næste.

No. 325.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

Lær mig, o Herre, rettelig
At bruge dine Gaver; At
jeg det Fund, du undte mig,
I Jorden ei nedgraver! Lær

mig, at elske hver en Pligt,
Jeg dig og Næsten fylder;
At alt, hvad dig er takkeligt,
Jeg redebon opfylder!

2. Jeg beder dig, fra verds-
ligt Sind Du vilde mig be-
vare; At intet mig skal vikle
ind I Fristelse og Snare!
Giv

Giv mig, i stærk og stadig Troe, At naies med din Naade! Giv, i mit Kald jeg vinker fro Til min og Andres Baade!

ledsage. Der skal ei Stolt-
hed friste mig, Ei Sikkerhed
besnære; Men, gode Gud!
at tækkes dig, Min Id skal
evig være.

No. 326.

Mel. O søde Gud! din Kier-
lighed ic.

Giv jeg, som Kristen, elsker dig, Min Gud! af barnligt Hierte! Giv, jeg betræder redelig Den Vej, min Jesus lærte! Ei Stolthed da, ei Sikkerhed Skal mig til Fald forlede; Thi ved din Kraft jeg bliver ved At vaage og at bede.

2. Ak! saare svagt er Men-
nesket, Paa Afvei snart for-
vildet. Det lukte Die slum-
mer let, Og snart er Hiertet
hildet. Men styrket ved din
Kraftes Haand Jeg skrækkes
ei af Farer; Og, mindet af
din Wiisdoms Aand, Und-
gaaer jeg alle Snarer.

3. Held mig! naar jeg i
Dyd og Troe Fuldender mine
Dage; Da skal Samvittig-
hedens Røe Til Himlen mig

No. 327.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Hvad er min Dyd for dig,
o Gud! O hvor den slet for-
svinder! Jeg Viisdom seer i
dine Bud, Dog Daarskab mig
forblinder. Ved hvert dit
Bud du vil mit Vel, Og dog
saa tidt min dorste Siel Til
Dyden Ulyst føler.

2. Det saare dobt ydmy-
ger mig, At jeg saa svag er
vorden, At Sielen, naar den
hæver sig, Flux synker ned til
Jorden. Tidt er min At-
traae Hellighed, Men Sand-
fers Lyst mig snarlig ned Til
syndig Jdræt drager.

3. Dig ene vender jeg mig
til, O Gud! med Bemod's
Klage, Naar ved min Svag-
hed Sielen vil Mistvile og
forsage. Du est min Fader,
jeg det veed; Og at dig tæk-

fes Ydmyghed, Det bedst du mig at haabe.

4. Thi skal min Svaghed altid mig I Hu og Tanker være; Og da at vandre flo- gelig, Jeg meer og meer skal lære. O! naar min Trang jeg føler meest, Da til min Gud jeg beder bedst, Mig vogter bedst for Synden.

5. Hielp mig, og lær mig selv, o Gud! At Alt af dig vi have; At naar jeg følger dine Bud, Da er min Kraft din Gave. Jeg da ei skal høvmode mig, Men Æren give ene dig, Og takkes dig, o Herre!

No. 328.

Mel. Fader vor udshimmerig 1c.

Bøgt mig, o Gud! at Over- mod Ei i mit Hierte fæstet Rod! Alt hvad jeg har det gav du mig, At det skal bru- ges viselig. Men tidt jeg veg fra dine Bud, Lad det ydmyge mig, min Gud!

2. Om Lykken var mig end saa huld; Om den mig

gav al Jordens Guld; Om jeg var meer end andre viis, Og hver forkyndte høit min Priis; Om jeg end blev en Helgen kaldt; Hvad var det dog? hvad er det alt?

3. Lær mig, o Gud! med Ydmyghed At følge min Forsøfers Fied; At aldrig af mit Sind det gaacr, Fra hvem jeg Alting, Alting faacr. **A**! af mig selv jeg intet er. O Gud! mig Synder naa- dig var!

No. 329.

Mel. Gaf under Jesu Kors at faae 1c.

Hvor kunde jeg, o Gud! for dig Af noget Godt høvmode mig? Hvad Godt tør jeg vel falde mit? Hvad har jeg, Gud! som ei er dit?

2. Din Umagtshaand mig dannet har, O Herre, da jeg intet var. Din Godhed gav mig Liv og Alt! Hvo har din Godheds Gaver talt?

3. Den Fare jeg ei tænkte paa, Dit Forsyns Die klarlig faac; Ufladt jeg blev, og vidste

ei, Alt Æg gif frem paa slib-
rig Bei.

4. Naar Fristelser om-
spændte mig, Jeg Mod og
Styrke fik fra dig. Jeg ved
din Mand fik Kraft at staae,
Og i dit Løfte Sandhed
saae.

5. Og hvis min Vandel
tækkes dig, Da har dit Ord
veiledet mig; Dit Ord mig
lærte Pligt og Dyd, Og
gav mig Haab om Himlens
Fryd.

6. Jeg aldrig, aldrig da
for dig, O Herre! vil hov-
mode mig. Fra dig, du
Gødheds rige Bøld, Fra
dig er Liv og Kraft og
Held.

No. 330.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Søn 2c.

O Gud! hvad er et Men-
neske For dig, du Høie, Mæg-
tige! Som Liv og Alt til-
maaler? Dybt synker jeg i
Støvet ned Ved Tanken om
din Herlighed, Som hist i
Lysset straalere.

2. Vlandt hine høie Man-
ders Hær Den visesie, den
stærste er Kun ringe mod sin
Skaber. Men jeg mod dem?
hvor synker ned Min Buis-
dom, Magt og Hellighed, Og
sig i Intet taber!

3. Giv, Herre! at min
Klinghed maa Mig idelig for-
Die staae, Og Ydmyghed mig
lære! Den Ydmyghed mig
Jesús bød, Og viste selv i
Liv og Død. Dig, Gud!
bør ene Ære.

No. 331.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Nøde 2c.

Herre! giv jeg aldrig fal-
der Hen til Lødhed i min
Stand. Overalt, hvor du
mig kalder, Giv, jeg virker,
hvad jeg kan! Lediggang var
aldrig god. Den blev mange
Lasters Rod. Wiselig du bød
mig, Herre! Flittig i mit
Kald at være.

2. Styrk mig, at jeg ikke
trættes! Noien er ved Haa-
bet sød: Ved det Haab, at
jeg skal mættes, Naar jeg

stræber for mit Brod. Hielp,
jeg bruger vel min Tid, Spa-
rer ingen lovlig Flid! Lad
min Sierning heldig drives,
Dg mit Mod ved dig op-
lives!

No. 332.

Mel. Hvo ifkun lader Herren
raade ic.

Det Guds, som Rust og
Møl fortære, Lad det, o Gud!
ei friske mig; Men lad mit
Dje stadigt være Henvendt
til Himlen og til dig. Alt
hvad jeg her kan trænge til,
Jeg veed du mig tildele vil.

2. Af Sierrighed saa man-
ge Lyder, Som af en giftig
Rod, opgroe; Men salig den,
som noisom nyder Sin Lod,
og i sit Kald er tro. Velsign
o Gud! mit Ansigt's Sved;
Dg giv mig Flid og Røi-
somhed!

No. 333.

Mel. Herren han er min Hyrde
god ic.

D Gud og Fader! styrk min
Siel, Naar Sierrighed mig

frister! Saa let ved den mit
sande Held, Min Sieleroe jeg
miser. Vee mig, om jeg greb
Leilighed, At jeg mig Frugt
af Næstens Sved Ulovligen
tilvendte.

2. Med Synd det kom,
med Sorg det gaaer; Som
Nyner det adspredes; Bedra-
geren ei længe staaer; Hans
Fald ham snart beredes. Dg
falder han fra Velstand ned
I Kummer og i Uffelhed,
Hvad er ham da tilbage?

3. Du, Herre! hver en
Tanke seer, Som Næstens
Ret fornærmer; Retfærdige!
du aldrig er Bedragerens
Beskiermer. O! skielve vil
jeg for din Dom. Om Guds
til mig med Uret kom, Det
skal hos mig ei blive.

4. Vel mig, o Gud! naar
mig din Frygt Paa rette
Veie leder; Da skal mit Huus
ei vorde bygt Paa Uretfær-
digheder. Da gjør jeg alle
Ret og Skiel, Dg har i
Noisomhed mit Held; Da
vil du mig velsigne.

No. 334.

Mel. Vaag op og staae paa
dine Strænge ic.

D Gud! du ved dit Ord
os lærte, At Rigdom ei gjør
lykkelig. Bevar for Gierri-
ghed vort Hierte, At vi maae
kunne takkes dig! Afvei vor
Lod, som du det vil; Læg kun
Betsignelsen dertil!

2. Lad Troe og Dyd vor
Rigdom være! Den Rigdom
svinder aldrig hen. Ei Møl
og Røst skal den fortære. Ei
Røverhaand skal ramme den.
Den Rigdom giver Sielen
Fred. Den følger os i Evig-
hed.

No. 335.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

D Gud! du vil, at Kierlig-
hed skal hver min Daad
oplive; Du vil, at jeg skal
elske Fred, Og broderlig til-
give. See! mig til Bedste
alting er, Hvad du, o Herre!
lyder; Og ingen Glæde har
jeg her, Naar jeg dig ei ad-
lyder.

2. Boer i mit Bryst For-

bitrelse Og i mit Die Brede,
Hvor tør jeg da til Himlen
see? Hvor tør jeg dig tilbede?
D! hist er idel Fryd og
Fred Blandt de Udvalgte
Hære; Og kun ved fælles
Kierlighed Lyksalige de ere.

3. D! giv, at jeg af ganske
Siel Maa elske hver min
Næste! Giv, at jeg fremmer
eget Vel, Og fremmer An-
dres Bedste! Da, naar du
kalder, jeg med Fred I Gra-
sen skal nedslige, Og frydes
hist i Evighed, I Kierliche-
dens Rige.

No. 336.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Dig, Jesu! bør vi efter-
ligne I virksom Broderkier-
lighed; Da vil du naaderig
velsigne Vor Siel med Fryd,
med himmelsk Fred. Ved
Dyd og ædle Gjerninger Vi
føle Livets sande Værd.

2. I Broderkierlighed vi
nyde Den Trost, at Herren er
vor Ven; Hans Løfter os

det Haab indgyde, At han vil elske os igien. Ja! Kierligheden følger med, Og glæder os i Evighed.

3. O Frelser! giv dn os din Raade, Paa denne Dyd at lægge Bind; Din gode Sandheds Aand os raade, Og danne selv vort hele Sind. At ærlig, fryg Gavnelyst Maa virke stadig i vort Bryst.

No. 337.

Mel. Af dybeste Nød lader os til Gud ic.

Ds alle af det faldne Kion Gud til sit Rige kaldte: Han os ved sin den elskte Søn Til Elskelige valgte. O Herre! giv, at redelig Hver af os vorder Christo lig I Gierning og i Tanker.

2. Lad Fromhed pryde vore Ord, Og smile fra vort Die! O du, som er alene stor, Vil Ydmyge ophøie. Giv os at stifte Held og Fred, Og at med kierlig Hielpsomhed Den Trængtes Nød vi lindre.

3. Ja, stienk os Jesu blide Aand! Hans Mønster er det bedste. Da Breden ei faaer Overhaand Imod den svage Næste. O! stod jeg end, hvor Andre faldt; Min Gud! jeg stod dog ei i Alt. Hvi skulde jeg da vrebos?

4. O Frelser! som for Fjender bad, Lad Herre mig ei fornede. Forsølges jeg af Uvens Had, Giv, jeg da tænker bedre, Og gærner ham, som skader mig, Og beder for ham broderlig, Og saa dig efterfølger.

5. Gud! hielp, vi til Fuldkommenhed Ophøies maae alt mere; At Jesu Christi stille Fred Blandt Alle maae regiere! Giv os Samdrægtighedens Aand, At frem vi vandre Haand i Haand, Som Børn af fælles Fader!

No. 338.

Mel. Enhver som troer og bliver dobt ic.

D Gud! hver Skabning er dig kier. Din Haand til Hielp er rede. Du med os Svage

overbær. Du straffer ei i Brede. O! at jeg kunde ligne dig, Og stedsse kjerlig vise mig Mod mine svage Brødre.

2. Er nogen ved mit Uheld glad, Giv, jeg ham det forlader! Forsølger nogen mig med Had, Giv, jeg ham dog ei hader! Og seer jeg ham at lide Mod: O! giv, jeg rækker ham mit Brød, Og rækker ham det gierne.

3. Lær mig at fremme Fred og Ret, Og ligne dig, min Fader! Lær mig at elske Mennesket, Naar Lasterne jeg hader. Mig lede Jesu blide Mand, At jeg maa række Broderhaand Til Fiender, som til Venner.

No. 339.

Mel. Nu bør ei Synden mere se.

Dig, Gud! at kalde Fader, Er sødt for Mennesket; Men hvø som Mæstren hader, Har ingen Børneret. Giv, at i Jesu Fied Vi broderligen vandre, Og vise mod hverandre Ufrømtet Kjerlighed.

2. Du selv vs sammenbinder Til Eet paa denne Jord: Eet Blod i Alle rinder, Een Mand i Alle boer. Du hører Alles Raab, Som Alles blide Herre. Vi Alle kaldte ere Til fælls Troe og Haab.

3. O! skulde jeg da glemme Mit Kristens-Samfunds Baand? Og døve Hiertets Stemme? Og lyde Tvedragts Mand? Nei! om end Vold og Svig Til bitre Suk mig driver, Jeg ved din Hielp tilgiver, Som du tilgiver mig.

4. Lad Jesu Mand og Lære Ret hellige min Siel; Lad al min Jdræt være, At fremme Alles Vel. Jeg da ydmygelig Skal i hans Fodspor træde. O! det er salig Glæde! Det er et Himmerig!

No. 340.

Mel. Af dybeste Mod raaber jeg til dig se.

Giv, Herre! at paa Livets Ve: Mig Ordets Lys ledsager, Saa jeg min Broders Hierte ei Med Haan og Uret

plager! Ei skulle da hans Sukke mig Med Rette klage an for dig, Vor fælles hulde Fader!

2. Fri mig fra daarligt Selvbehag, Fra Hovmod's lede Drømme: At ei min Broders Sindelag Jeg ublid skal bedømme. Lad altid rinde mig i Hu, Hvad i mit eget Hierte du Tidt seer, du Hiertets Dommer!

3. Og om jeg saae min Broder gled, O! giv jeg da ei synder; Ei trykker ham end mere ned, Og ei hans Skam forkynnder. Lad mig betænke, milde Gud! Hvor tidt jeg handler mod dit Bud; Og dog vil du mig skaane.

4. Ja! vend mit Hierte selv til den, Hvis Fiendskab mig bedrover, At jeg er uden Skramt hans Ben, Og Ven'skab mod ham over. Og om jeg seer ham stædt i Nød, I Trang for Huusly, Klæder, Brød, At jeg ham villig hielper!

5. Af! til det Gode, som jeg vil, Min egen Kraft er

ringe. Gud! du mig give Styrke til, At ville og sunde bringe. Besiel med Kierlighed mit Brysi, At jeg adlyder dig med Lyst, Og elsker mine Brødre!

N°. 341.

Egen Melodie.

D Fader! lad din Godhed mig I Takke stadig være. At ligne og at tænkes dig, Det vilde du mig lære! O vee mig! om jeg umild var, Jeg, som saa mild en Fader har.

2. Du os en kierlig Fader er, Og dine Børn vi ere; Og er min Broder mig ei fier, Jeg dig ei fier kan være. At elste Næsten Jesus bod: Han selv os elste til sin Død.

3. Min Synd du vil tilgive mig, Og hver min Feil udslætte; Hvo er da jeg, som strængelig Med Brødre gaa:er i Rette? Hvis du til Doms med mig vil gaac, Hvor skal jeg da for dig bestaae?

No. 342.

Mel. Et trofast Herte, o Herre
min ic.

Min Gud! o lad Sagtmodighed Min Vandel stedse pryde! Kun da jeg kan din høie Fred i Fryd og Kummer nyde. O Gud! fordriv al Splid og Riv, Som tidt forbitrer her vort Liv, Og Kristenuavnet skænder.

2. O Jesu Christ! du taalig led Forhaanelse og Smerte; Du Fromhed og Sagtmodighed Os ved dit Mønster lærte. Lad altid mig see hen til dig, Naar Verden vil forraske mig, Da skal jeg Seier vinde.

No. 343.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Vi bede, hielp os Jesu Christ! Du vil os jo bønhøre. Lad Verden ei ved Magt og List Til Tvedragt os forføre! Lad os med villig Aand Hverandre række Haand, Og aldrig bryde Fred. Lad Bro-

derenighed Beständig blandt os herffe.

2. Vi hisset da og samles skal, Og Fredens Glæde smage, Hvor Salige i tusindtal Os fro blandt sig optage. Vi ogsaa samles der Med dine Engles Hær. O Fryd! evindeligt Vi samles og med dig, Med dig, o Fredens Fyrste!

No. 344.

Mel. Fader vor udhimmerig ic.

Din Kirke, Herre! lad bestaae, Og for dit Aasyn Naade faae. Lad Kierligheds det faste Baand Forene trofast Aand med Aand! Lad alle i Samdrægtighed Gaae Haand i Haand i Jesu Tied!

2. O! giv, at Tvedragt, Bitterhed, Og Had blandt os ei finder Sted. Lad Kierlighed og Fred og Roe i vore Hjerter stedse boe. Giv, at vi vandre maae for dig, Som gode Børn endrægtelig.

3. Ja giv, vi ei fortorne dig Ved Underfundighed og Svig! Dit Die seer dog al

vor Daad, Vor Tanke, Paa-
fund, skulte Raad. Grant
seer du Ondskabs skulte
Eti, Og staaer den Under-
trykte bi.

4. Gud! du er idel Kier-
lighed, O! see til os i Naade
ned. Fra dig, fra dig alt
Godt gaaer ud. Velsign vort
Samsund, gode Gud! At her
vi leve broderlig, Og dannes
for dit Himmerig.

No. 345.

Mel. Fader vor udihimmerig ic.

D Fader! du er Fredens
Gud; Dit Bud er Kierlighe-
dens Bud; Og i dit blide
Sandheds Ord Du kalder
Avind Brodermord. Det
staaer da fast, at Ufredsmand
Lyksalighed ei vente kan.

2. Thi hoi, o Gud! det
haarde Sind, Og vore Hier-
ter sammenbind! At ikke
Rid og Had og Riv Forbit-
rer vort og Andres Liv, O!
led os, Fader! led os frem
Paa Fredens Bei til Fre-
dens Hiem!

No. 346.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
og Gud ic.

Giv os, o Gud! at elste
Fred, Mens vi er her i Live!
At vi i Broderkierlighed For-
enede maac blive! Saa stræbe
vi i Jesu Ravn, Selv ham
at efterligne, Og fremme
villig Brodres Gavn: Og du
skal os velsigne.

No. 347.

Mel. O søde Gud! din Kier-
lighed ic.

Som du, o Jesu! lærte
mig, Vil jeg mit Sind berede,
At ingen Uret eller Svig Skal
egge mig til Brede. Med
aabent Afsyn, Brodgraand,
Vil jeg min Uven møde;
Ham byde Hierte, byde
Haand, Og glemme al hans
Brede.

2. O! hvilken Glæde lig-
ner den, At ende Riv og
Trætte, Og trofast Venstabs
Pagt igien Med Brodre at
oprette. O hvilken Fryd,
naar hist engang Vi Nag og
Harme glemme; Og da vor

fælles Jubelsang Hos Fre-
dens Gud istemme.

No. 348.

Mel. Bredden din afvend 1c.

D Gud! din Kierlighed vil
Alle sige: Lær os, vor Fader!
dig at efterligne. Hvo ei har
Kierlighed, han kan ei være
Dit Barn, o Herre!

2. Giv mig, at jeg med
ømt og ærligt Hierte Maa
føle Brodres Fryd og Bro-
dres Smerte. Og lad mig
aldrig Lysti og Evne savne Til
dem at gavne.

3. Giv mig og Brod til
Hungrige at mætte. Giv
Kraft og Held Betrængtes
Sorg at lette. Og frem for
Alt, giv jeg kan Mange lære
Dit Navn at ære.

4. Jeg da med Fred skal
for dit Nafn vandre. Mit
Liv er Held for mig, og Gavn
for Andre. Og om din Raade
er jeg her forvisset, Om Him-
len hisset.

No. 349.

Mel. Baag op og slaae paa dine
Strænge 1c.

Dig, Gud! skee Tak for alt

det Gode, Vort Borgerfam-
fund fik fra dig. O! giv vi
alle grant forstode Hvad Held
det gav os hver for sig. Og
giv vi alle brugte det Kun
til at stifte Gavn og Ret!

2. Vort Land os nærsom
Grøde yder, Ved Lov vi trygt
i Landet boe; Og fælles Kraft,
naar Faren byder, Mod Fjæn-
den værger for vor Roe. Gud!
du gav Land og Frugtbarhed,
Du satte Lov og Dyrighed.

3. Thi vil vi Lov og Konge
lyde, Og det med Kristen
Ærlighed; Og da den Tanke
os skal fryde: At dig vi vise
Lydighed. Og at du selv vil
lønne blid Hver trofast Bor-
gers Daad og Id.

4. Saa vil vi og som Sam-
funds Lemmer Hinanden elske
broderlig, Og virke hen til
hvad som fremmer Vort fæl-
les Liv i Fred, i Krig. Og
vinde Styrke, Held og Fryd,
Bed klog og virksom Borger-
dyd.

5. O Gud! vor Gud! giv
dertil Raade! Sign os, og
sign vort Fædreland! Giv

dem

dem som lyde, dem som raade,
 At virke hver hvad Godt han
 kan. Og Alles Attraa være
 Fred, Og gavnrig Daad og
 Enighed!

No. 350.

Mel. Hvad kan os komme til
 for Nød ic.

Du skabte os, algode Gud!
 Til Salighed at nyde; Kun
 at vi høre dine Bud, Og dem
 af Hiertet lyde. Samvittig-
 heden redelig Om denne
 Sandhed minder mig, Naar
 jeg dens Varsel agter.

2. Og den mig lønner,
 naar jeg tro Saaer frem i
 sande Dyder; En trostefuld
 og stille Røe Den i mit Hierte
 gyder. Ja! veen og hoi og
 himmelsk Lyst Sig da udbre-
 der i mit Bryst, Og signer
 mine Dage.

3. See! disse glade Fø-
 lelser kan intet mig betage.
 Om jeg endog miskiendtes
 her, Jeg har dog Trost til-
 bage. Du, Herre! som min
 Uskyld seer, Jeg veed du min
 Belønner er; Det Haab min
 Siel opliver.

4. Men af, jeg ubesin-
 digen Til Synd tidt gaaer
 tilbage. Da Kiolighed og Lyst
 igien Mit Hierte snart for-
 sage. Og Blusel, Uroe, Siele-
 nag, Og Frygt for Dommens
 store Dag Mig idel for-
 følge.

5. Forgieves jeg forsøger
 her At døve Hiertets Stem-
 me; Forgieves i Forlystel-
 ser, Min Synd og Skyld
 vil glemme. Den Dvale
 har ei Barighed; Thi Siele-
 fred er ei den Fred, Som
 Verdens Glæder give.

6. Lad mig da stedsse, o min
 Gud! Samvittigheden høre,
 Og efter dine vise Bud Min
 hele Wandel føre! Saa bli-
 ver jeg lykkelig her; Og naar
 du kalder, saarer jeg der Al
 Salighedens Fylde.

No. 351.

Mel. Jeg beder dig, min Herre
 og Gud ic.

D! var min Siel fra Syn-
 den fri, Henvendt til Gud
 alene! D! fandt jeg al min
 Lyst deri Ham, Godheds Gud,
 at

at tiene! Snart af mit Hierte
da forsvandt Urolighedens
Plage; Og Lyset i min Siel
oprandt; Og Freden kom
tilbage.

2. Vor Gud er stor og
viis i Raad, Og blid han
Held udbreder. Vor egen
ufuldkomne Daad Os Sorg
og Nag bereder. Vi Arme!
hvor vi daarligere Os selv
forvolde Smerter, Og gaae
tilsidst fra Jorden hen Med
angestfulde Hjerter.

3. Styrk selv, o Gud! min
svage Glid, At jeg kan Viis-
dom lære; At meer og meer
jeg sinnder did, Hvor jeg skal
evig være. Led mig, at jeg
med Barsomhed Maa und-
gaae Syndens Snare. Giv,
jeg kun seer Lykksalighed I det,
som evig varer!

4. O Gud! jeg i dit Vel-
behag Mit Held vil stedse
søge; Da skal jeg viselig hver
Dag Min sande Fryd forsøge.
Hver Time levet rettelig En-
gang mig Trost skal være,
Naar hisset jeg engang hos
dig Dit Forsyns Raad skal
ere.

5. Tilsender du mig Livets
Fryd, Med Tak jeg den vil
nyde: Saa kan jeg uden Tak
af Dyd Mig ved min Lykke
fryde. Ved alt det Gode vil
jeg see Paa dig, det Godes
Giver; Men altid mod det
Bedre see, Som hist os stien-
ket bliver.

6. Endnu jeg Støvet
Byrde bær, Og tidt den mig
nedtynger; Jeg dog i Gud
frimodig er, Og Lov og Prais
ham synger; Vor Fader udi
Himlene! I Riget dit vi ere.
Med os i Alt din Villie see,
Den see, den see, o Herre!

No. 352.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son ic.

Led mig, o Gud! paa Dy-
dens Wei, Og hielp mig, at
jeg viger ei Fra Maalet du
mig satte! Thi, naar jeg ei
med dig har Fred, Da kan al
jordisk Herlighed Mig ei mit
Tak erstatte.

2. Ak! naar jeg elsker syn-
dig Lyst, Da visselig fra dette
Bryst Den sande Bløde flyg-
ter.

ter. Naar da mit Hjerte min-
des om, At jeg skal stædes
for din Dom, Saa ængstelig
jeg frygter.

3. O! lær mig da, alvise

Gud! At vandre efter dine
Bud I Livets Prøvedage!
Jeg her din Fred da nyde
skal, Og hisset Glæder uden
Tal I Fredens Land modtage.

5. Jesu Efterfølgelse.

No. 353.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

D Jesu Christ! du lærer
mig At gaae paa Sandheds
Veie; Mod dette taber Alting
sig, Som Verden har i Eie.
Bed dig jeg har en naadig
Gud, Naar jeg kun følger
dine Bud, Mit Mønstre og
min Lærer!

2. Og, o hvor stor en Kier-
lighed! Du bar min Synd
og Brode; For mig du Haan
og Marter led, Og Korsets
Død du døde. Hvorved kan
jeg fuldtakke dig? Kun der-
ved, at jeg redelig I dine
Gudsfor træder.

3. Dit Lytte fast som
Klippen staaer: Du hjælper

mig at kæmpe, At Modgang
ei mit Sind nedslaaer, At jeg
kan Lyster dæmpe. Jeg elsker,
beder, haaber, troer, Og sæl-
ger dig, og hisset hvoer Hos
dig i Fryd og Vere.

No. 354.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand ic.

D Jesu! ret at ligne dig,
Det ville du os lære; Kun
dette gjør os lykkelig, Kun
dette er vor Vere. Ja hoi,
ufsmittet Hellighed Omtraal-
te dig paa hvert dit Fied: Ei
Jorden saae din Lige.

2. Men vi! hvor let for-
vildes vi Fra din og Dydens
Bane, Og høre Lysters Tryl-
lerie, Og lyde Lastens Bane.

Hos os sig blande-Feil i Alt.
 Vor Dyd er svag: Al! tidt
 vi faldt; Og tidt endnu vi
 falde.

3. Hver Lidende, som til
 dig kom, Til Ynksemhed dig
 rørte: I Tale blid, i Hierte
 from, Hvert Angestraab du
 horte. Os røre tidt ei Suk,
 ei Graad; Vi nægte Hielp,
 vi nægte Raad, Naar os vor
 Næste beder.

4. De høie Søner, Gud
 dig gav, For dem hans Navn
 du priste; Og ydmyg var det
 Sindelag, Som du i Alt ud-
 viste. Tidt falde vi til Stelt-
 hed hen; Og neppe kiende vi
 vor Ven, Naar Lykken til
 os smiler.

5. Alt hvad din Faders
 Wiisdoms bud, Det var din
 Lyst og Være; Til Doden,
 ja til Korssets Død Du vilde
 lydig være. Vi glemme tidt
 vor Pligt mod Gud; Vi over-
 træde tidt hans Bud, Skiont
 de til Held os lede.

6. Ei dine Fienders Gru-
 somhed Opbragte dig til Bre-
 de; I al den Uret, som du

led, Du hørtes for dem bede.
 Hvor let antændes Had og
 Harm Og Hevn og Grum-
 hed i vor Varm, Naar Brø-
 dre os fornærme.

7. O Jesu-Christ! vi bede
 dig: Din Mand lad os led-
 sage, Al vi maac vandre vif-
 lig I alle vore Dage. I dine
 Spor vi da gaac frem, Og
 aldrig vige af fra dem. O,
 styrk vor Svagbed! Amen!

No. 355.

Mel. Gud Hellig Mand i Troe
 os lær ic.

O Jesu-Christ! du kom fra
 Gud: Dig skee Lov, Priis og
 Være! Dit Ord var Wiis-
 doms høie Bud; Dit Liv var
 Dydens Lære. O, himmel-
 sendte Frelser! giv, Al vi dig
 lyde, at vort Liv Din Wandel
 maatte ligne!

2. Men al! til din Guld-
 kommenhed Vi stræbe her
 forgieves. Du selv din Mand
 os sende ned, Al vi af Støvet
 hæves; Og synke vi, da
 Kraft os giv, Til hiffet i et
 beder.

bedre Liv Vi meer og meer
dig ligne.

No. 356.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Jesu! Frelser, lad mig lære
Ret at følge dine Fied! Giv,
min Bandel dig maa være,
Skiont mig Svaghed trykker
ned! Hvergang Synden lok-
ker mig, Lad mig skue hen til
dig. Lad dit Monster mig
oplive, Dig og Dyden tro at
blive!

2. Du, hvem Himlens
Vander dyrke, Her i Ring-
hed vandrede. Rolig bar du
og med Styrke Armod og
Førnedrelse. Hielp mig, at
jeg lægger Bind Paa et lige
ydmuygt Sind; At jeg, hvad
min Lod skal være, Alting
uden Kunst maa bære!

3. Edel Jver i dig brændte
For dit store Verende; Og i
hvor du dig henvendte Bragte
du Betsignelse. Giv mig, at
jeg ogsaa maa Trolig i mit
Kald fremgaae, Og rundt om
mig Held udbrede Med
ufkrømtet Sieglæde.

4. Men din Kierlighed,
din Jver, Lønnes dig med
Spot og Mod. Tro du dog
til Enden bliver, Tro, af!
indtil Korsets Død. Du
endnu paa Korset had: Fa-
der! Fader! dem forlad!
Jesu! lad mig, dig til Vere,
Tro som du, og kierlig være!

5. I Bethsemaue vi hørte:
Fader! skee din Villie! Og
da du dit Bærk fuldførte,
Ham du dig befalede. Ak!
naar Kampen bliver hed, Lær
mig din Hengivenhed! Og
naar da mit Liv sig ender,
Tag min Siel i dine Hænder!

No. 357.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Krisine! lad os samle Kræf-
ter, Fatte stadigt Mod i Brysi;
Lad os følge Jesum efter;
Lad os følge ham med Lyf,
Vi vil lyde hvad han bod,
Os til Gavn i Liv og Død;
Vi vil elske hver sin Næste,
Søge tro hverandres Bedste!

2. Snart vi skulle heden
vandre; Evigheden er os nær:
Lad os bede med hverandre!

Lad os stræbe hver især!
Kommer Store! Kommer
Smaa! Frem ad Maalet lad
os gaae! Følger Alle! ingen
svige! Veien gaaer til Him-
merige.

No. 358.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Milde Frelser! lad os lære
Virksom Hielpelyst af dig,
Alt ved Raad og Daad vi ere
Dem til Trost, som græm-
me sig. Er for svag til
Hielp vor Haand, Giv os
dog en villig Mand, Til at
trøste, styrke, raade Den, som
er i Nød og Vaade!

No. 359.

Mel. See Solens Skionne Lys
og Pragt ic.

Hielp, Jesu! at i Livets
Gang Jeg dig maa følge nøie!
Dit Nød i Kummer og i
Trang Lad det mig staae for
Die! Vil Verden, Riød og
Blød, End sætte sig imod;
Lad mig dog trostlig stræbe
frem, Indtil du vil mig
kalde hjem!

2. O salig Fryd! naar jeg
skal der Din Frelses Fylde
kiende, Og see, at al min Kum-
mer her Forsvandt ved Ba-
nens Ende. Dit Mønster
og din Røst Mig giver Kraft
og Trost; Saa at jeg min-
des idelig: Den farer vel,
som følger dig.

3. Velan! saa gaaer jeg usor-
sagt De tornestroede Stier;
Dit Lofte evig staaer ved
Magt: Ved Maalet Kro-
nen bier. Igiennem Dø-
velsen Gaaer Bei til Himme-
len. Og naar jeg der dit An-
sigt seer, Da sørger jeg ja
aldrig meer!

No. 360.

Mel. Hiertelig mig nu længes ic.

Jesu! vær min Lærer,
Naar jeg gaaer Trængslers
Bei! Giv, naar jeg Korsset
bærer, Jeg dog mistrosies ei!
O! styrk mig ved din Raade,
Gyd Balsom i hvert Saar;
Da til min sande Vaade Jeg
Kraft ved Korsset faaer.

2. Lad stadig mig betragte
Alt, hvad du led for mig,
Dg

Og Spot og Had foragte,
Naar jeg kun tækkes dig.
Og som du kom med Seier
Fra blodig Kamp og Strid,
Saa giv mig ogsaa Seier
Mod syndig Daad og Id.

3. Tilfreds jeg da skal
være i Smerte som i Fryd;
Dig, Jesu! skal jeg være Med
Tro og stadig Dyd. Og
gaaer, naar Timen kommer,
Med Trost af Verden ud!
Thi du, min blide Dommer!
Vil føre mig til Gud.

No. 361.

Mel. O kære Sjel! seld ndung
ned ic.

Den Qual og Død, dig fore-
stod, Den gif du med et sta-
digt Mod, O Jesu Christ!
imøde. Du led med Gud
hengiven Sjel; Thi det var
Jordens Fred og Vel, hvor-
for du led og døde.

2. Ophsiede! o lær du
mig i Sydighed at ligne dig,
Og Gud hengiven være! Ak!
Frøbeligt er Kiød og Blod; Let
mig forsager Haab og Mod,
Naar jeg skal Korsset bære.

3. O! lad mig skue op til
dig: Et Monster efterlod du
mig, Giv, at jeg det maa
ligne! Til dig alene staaer
mit Haab. Hør du i Nodens
Stund mit Raab; Min
Stræben du velsigne!

No. 362.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand ic.

Lad, Jesu! tidt mig tænke
paa Dit gudhengivne Hierte,
Dig Verden altid rolig saae,
Endog ved Haan og Smerte.
Naar Nød og Trængsel bry-
der ind, O! vel mig da, om
samme Sind Hos mig maa
stedse blive.

2. Du villig gif til Lidel-
sen, Som Gud din Fader
sendte; Og ei du truede igien,
Da Ondskab dig omspyndte.
Din Sjel ei kiendte Hevn
og Had; Du end for dine
Fjender bad i Korssets grum-
me Vaande.

3. For Modgang da jeg
gruer ei; Den ei mit Haab
formørker; Min Jesus paa
den trangt Wei Mig ved sit

Mønster styrker. Selv led han, den Guds rene Son: Med ham at lide har sin Lon, Som os hans Bud forjætter.

4. Lad komme da hvad komme vil; Lad komme Nodgangs Dage; Lad Kors og Trængsel siæde til, Jeg skal dog ei forsage. Din Raade giv mig, gode Gud! At jeg kan trøstlig holde ud, Og saa min Frelser ligne.

No. 363.

Mel. Bredden din afvend ic.

Du har, o Jesu! os et Mønster givet. Held den, der følger dig i hele Livet! O! maatte dog min Vandel stedse være Som din, o Herre!

2. Men hvor kan jeg med mine svage Kræfter Naae

hen til Maalet, som jeg trægter efter. Jeg aldrig i det Stov, som mig omgiver, Fuldkommen bliver.

2. Dog vil jeg stræbe altid dig at ligne, Min Frelser! du vil selv min Id vel-signe. Forvildes jeg, o! du mig vist vil drage Til dig tilbage.

3. Saa vil jeg stræbe da, som du, at vandre, Som du at virke Gavn og Held for Andre, Som du at holde fast ved Gud i Noden, Ved ham i Doden.

5. Og naar jeg saa dit Sandheds Ord adlyder, Jeg følger dig, saavidt jeg kan, i Dyder. Da veed jeg vist, at Raadens Gud mig lønner, Mig evig lønner.

6. Ordet og Bønnen.

No. 364.

Mel. Gaag op, og staae paa dine Strænge ic.

Uvidende! du kiender noie Enhver, som vandrer redelig.

Og omt dit hulde Ederoie Bevogter dem, som elske dig. Enhver Oprigtig dig er kier Blandt alle Jordens Folke færd.

2. Vi dine Børn saa tier-
lig ledes Af dig ved Jesu
Sandheds Ord. O! lad dets
milde Lys udbredes Blandt
alle Slægter paa vor Jord!
Dets Lys er Liv, dets B.
er Held Og Trost og Fryd
til Liv og Siel.

3. Giv Ordets Tjener
Kraft at lære Dit Ord med
Blisdom, Kynd og Held, Af
fremme Jesu Christi Vere,
Og fremme Brodres sande
Vel. Sign dem, som lære
Ordet ret! Velsign enhver,
som hører det!

4. Lad os ydmygelig er-
kende Vor Trang til Sand-
heds vise Raad. Lad os vor
Hu til Jesum vende, Og følge
ham i al vor Daad! Han
blid husvæler os i Nød. Han
styrker os i Liv og Død.

5. O du! som ene kan
velsigne, Dig prise vi med
Jubellyd; Du bød, vi skulle
Jesum ligne, O! det er
Held, er Sielens Fryd. Hale-
luja! Tak skee dig, Gud!
For Jesu Mønster, for hans
Bud.

No. 365.

Mel. Vi takke dig, o Gud! vor
Fader fiere ic.

Lad, Jesu! lad din naade-
fulde Lære Os altid dyrebar
og hellig være; Thi den er
salig, som oprigtig lyder, Hvad
du os byder.

2. Din Lærdom ene kan
vor Siel bevæbne Med Haab
og Mod og Trost i hver en
Skiebne; Thi den bebuder,
at vor Gud og Fader Os ei
forlader.

3. Vor Fader Markens
Græs saa yndig klæder,
Han Gode for det vandsie
Kryb bereder; Han mig ei
glemmer, naar jeg paa ham
haaber, Og til ham raaber.

4. O! vel mig, om jeg
tro til Enden bliver, Og til-
kedsfuld til Gud mig over-
giver; Da skal min Jesus
visselig mig lede Til va:ig
Glæde.

5. Er jeg end ikke reen for
Feil og Synder, Dog Jesu
blide Lærdom Trost forkyn-
der; Thi Gud ved ham er

mig en naadig Fader, Og
Synd forlader.

6. Saa skal da Jesu naa-
defulde Lære Mig evig dyre-
bar og hellig være! Hielp,
Herre! hielp mig, at jeg
trofast lyder, Hvad du mig
byder!

i vort Bryst Et vi faae Rod
og Haab og Trost.

5. O! kom da Guds og
Jesu Aand! Kom Ordets,
Bønnens, Trøstens Aand!
Opliv os, led os, hvor vi
gaae, Til vi vor Banes
Ende naae!

No. 366.

Mel. Jesu søde Thukommelse ic.

Giv, Herre! at dit Sand-
heds Ord Maa lyse for den
hele Jord! Giv, at vi lyde,
Hvad du bød, Og elste dig
i Liv og Død.

2. Da quæles Banart,
Syndens Rod; Da ledes vi
til salig Bod; Da faae vi
Kraft til Bøn og Troe, Og
fremme Næstens Gavn og
Roe.

3. Og gaaer det os i Ver-
den vel, Vi prise dig for
saadant Held; Og dele gierne
med Enhver, Som Trang
og Modgang kommer nær.

4. Forgieves truer Sorg
og Rod, Forgieves selv den
visse Død; Thi Ordet virker

No. 367.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Min Gud og Fader! til
dit Rige Du ved dit Ord
har kaldet mig, Og naer
mig Lyster vil besvige, Lær
jeg om Hielp anraabe dig.

Oplys du mig, at jeg kan
ret Og værdelig paastien-
ne det.

2. Med ivrig Bøn jeg dig
paafalder; Led mig, o Fa-
der, ved din Haand! Giv,
at jeg ei til Synd henfalder,
Men lyder din den gode
Aand! Og Aanden styre
mine Fied Ved Sandheds
Ord til Hellighed!

3. Paa sikker Bei jeg da
skal vandre Med Siesfred
til Himlen frem. Seer jeg
den

den Bei forladt af Andre, Jeg i min Fred skal ynke dem; Og bede: Du vil styrke mig, Og over dem forbarme dig.

4. Tak være dig for alt det Gode, Som du os ved din Lære gav! I Livet er jeg vel tilmode, Og frygter ei for Død og Grav. Et større Gode, jeg det veed, Mig venter i din Evighed.

No. 368.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe os lær ic.

Tak, Fader! for dit Gudsdoms Ord, For Jesu blide Lære! Vi lærte, hvad paa denne Jord Vor Lyst og Id skal være. Nu staaer vort Haab til dig, o Gud! Du til at følge dine Bud Os give Mod og Kræfter.

2. Os Svage kun din Faderhaand Kan tryggelig veilede. O! lær os ved din Sandheds Aand At vaage og at bede. Saa vi gaae frem med sikre Fied, Og Belyst,

Hovmod, Gierrighed Os aldrig fra dig drage.

No. 369.

Mel. Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.

Gud! giv os Lærere, der vil Staae frem, som gode Hyrder! Og giv dem Kraft og Naade til At bære Embetsbyrder. Lad dem utrætteligen gaae Den Bei, du dem vil lede: At deres Idret være maa, Din Sandhed at udbrede.

2. Giv, at med Mod de træde frem, Dit Wiisdoms Ord at lære! Og Jesu Blidhed lad hos dem Med Modet samlet være! Lær dem ved din den Kraftens Aand Mod Lasterne at stride; Lær dem at byde hielpsom Haand, Og Trost til dem, som lide.

3. Lad deres Lærdom være reen, Vor Jesu egen Lære, Saa altid den for hver og een Maa lys og kraftfuld være. Giv, at de stedse leve saa, Dit Ord og dig til Ere, At de det Vidnesbyrd kan

faae: De leve, som de
lære.

No. 370.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

De trodse hart imod Guds
Ord, De Jesu Christi Fien-
der; De spotte den, som
ærlig troer, Og Frelseren be-
fiender. Vel jørge maa vor
Siel, De røve vil vort Held.
Ik, de Bildsarende! Oplys
dem, at de see, Du vor og
heres Fader!

2. Høi selv vort Hjerter,
høi vort Sind Til i dit Ord
at granske! Giv, vi paa
Sandhed legge Bind, Og den
erkende ganske! Og giv os
i vort Bryst Til Dyd oprig-
tig Lyst; Da skal vi see saa
grant; At ei dit Ord er
Lant; Men Bei til Lys og
Lykke.

3. Vær med din Mand og
Kraft hos dem, Som os dit
Ord forkynde, At de oprig-
tigen gaae frem, Ei Lant, ei
Smiger ynde! Lad dem ei
tvættes ved Fornuftig Mid-

kerhed; Saa de ved Sand-
hed maae Den frække Spot
nedslaae, Som vil dit Ord
formørke.

4. Vor Ungdom vi befale
dig, Du seer, hvor Snarer
spendes. At! alt for let den
trædskelig Vort fra det Gode
vendes. Først Spottelatteren
Indtager, river hen; Saa
trodses Dydens Gud, Og da
fra dig, vor Gud! Det unge
Hjerter drages.

5. O du vor Gud i Him-
lene! Dit Ravn os hehligt
være! Dit Rige komme! Al-
ting skee Til din og Jesu
Ære! Mod Fiendens Bold
og Ewig Vort Haab kun
staaer til dig. I haarde Fri-
stelser Vær du med Hielpen
nær, Og frie os fra det
Onde!

No. 371.

Mel. Alene Gud i Himmerig ic.

Bered os selv, o Gud! naar
vi Ind i dit Tempel træde,
At ei uværdigt Hyllerie Er
da blandt os tilstede. Men
at med Andagt og med Lyst,
Og

Og os til Lærdom, Raad og
Trost. Dit Sandheds Ord
vi høre!

2. Lad dette Ord ret kien-
delig Paa os velsignet være!
Vor Lov og Prais lad tal-
kes dig, Og hør hvad vi
begiere! I Jesu Navn og
Jesu Troe Vi bede, at dit
Ord maa boe Blandt os til
Verdens Ende.

No. 372.

Mel. I Jesu Navn Fal al vor
Bierning see ic.

Algode Gud! giv Andagt
i min Siel, Imens jeg herer
dine vise Bud, Som du gav
os til vort Vel. Giv, at jeg
trøer, Og adlyder dit Ord;
Jeg Synden da undgaer,
Og fast i Dyden staaer. Ved
din Aand du mig bered Dag-
lig meer til Hellighed! Kun
ved den jeg Maalet naer.

No. 373.

Mel. Gode Jesu! vi er her ic.

Dem, o Gud! du naadig
er, Som dit Bud med Lyst
udføre; Giv, at vi, som sam-

les her, Maae dit Ord med
Andagt høre! Lad din Fred,
din stille Glæde I hvert Hjer-
te sætte Gode.

2. Du, vor Fader! naade-
rig Selv vor Svaghed un-
derstøtte! Lær os ret at elske
dig. Fremme vor og Næ-
stens Lykke! Dig, du Store,
Gode - Vise! Al vor Id og
Vandel prise!

No. 374.

Mel. Gud Hellig Aand i Troe
os lær ic.

Vi samles for dit Nafn
her, O Gud! dit Ord at
høre. Giv os din Bistand,
at Enhver Maae det til Hjer-
tet føre! Giv Lyst og hellig
Agsomhed, Giv Kraft og
villig Lydighed! Vær selv
blandt os tilstede!

No. 375.

Mel. Gode Jesu! vi er her ic.

I dit Tempel møde vi, Dig,
vor Fader, at tilbede. Gode
Gud! staae du os bi; Du
vort Hjerter selv berede, Al

hver Tanke, vi henvende Til
dit Ord, til dig at kiende.

2. Bed din Sandheds
Aand, o Gud! Du os Alle,
Alle røre! At vi dine vise Bud
Med uskromtet Andagt høre.
Og dem dybt i Hiertet giem-
me, Til vort sande Vel at
fremme!

3. Lad hvert Ord, vi høre
her, Troe og Haab i os op-
live! Og til gode Giernin-
ger Det os Lyst og Styrke
give. O velsign os allesam-
men! Hør os, Fader! hør
os! Amen.

No. 376.

Mel. I Jesu Navn skal al vor
Gierning skee ic.

Til dig, vor Gud! Dplaste
vi vor Bøn. Du gav os vise,
naadefulde Bud Bed din el-
skelige Søn. Hielp os da
nu; Prent os Ordet i Hu;
At vi med fast Attraae Det
stedse graanske maae. Lad det
virke paa vor Siel, Saa
det fremmer her vort Vel,
Og vi hift din Himmel
naae!

No. 377.

Mel. Gode Jesu! vi er her ic.

Gud og Fader! i dit Navn
Her forsamlede vi ere; Lad
det vorde os til Gavn; Lad
det vorde dig til Ære! Giv,
vi føle det med Glæde, Du
er selv blandt os tilstede!

2. Styrk os til Lærvillig-
hed; Lad din Aand vor Tanke
lede; Selv til Andagt os
bered, Naar vi synge, naar vi
bede. Lad det Ord, vi her
skal høre, Os til Troe og
Dyder føre!

3. Salige vi ere da Her
i Livets Provedage, Og naar
vi skal gaae herfra, Vil din
Himmel os modtage. Der
blandt de Udvalgtes Hære
Skal vor Andagt, evig være.

No. 378.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver debt ic.

Dit Ord, o Gud! er Sand-
heds Ord, Til Salighed os
givet; Deri Enhver, som paa
dig troer, Skal finde Wei til
Livet. Og dette Ord forkyndes

des her. O! giv os alle een
og hver, At vi det ret an-
nanne!

2. Da naar vi følge dine
Raad, Vil du vor Andagt
signe, Og da vi skal ved Id
og Daad Vort Mæsier,
Jesum ligne. Og Trøe og
Haab og Kierlighed Skal
lede os til Sielsfred, Og
Himmelen for os aabne.

No. 379.

Mel. O, kiere Stel! frøgt aldrig
meer ic.

O Gud! naar vi paakalde
dig, Lad Sielen syrig have
sig Op over Jordens Møie;
Og glemme Verdens Glitter-
guld, Og troelig, from og
andagtsfuld Kun have dig for
Die, Vor Fader i det Høie.

2. Vel dem, som altid
bede saa; Alt hvad dem tie-
ner skal de faae: Det Jesus
os tilfiger. Jeg troster mig
ved Jesu Ord, Og stadig
Vder, haaber, trøer. Thi
aldrig, aldrig soiges, Hvad
Frelseren os siger.

No. 380.

Mel. Nu vel an! vær frist til
Nøde ic.

Gud! jeg Synder tør frem-
trøde For dit Mæsien bedende.
Selv du fra dit Almagtsfæde
Lover mig Bønghørelse. Stor
og høi den Tanke er, Fylder
al min Siels Begier. Fader!
mig din Haand veilede, At jeg
rettelig maa bede.

2. Kun det ene bor jeg
agte, Frem paa Dydens Bei
at gaae; Kun ved al min
Ibræt tragte, Saligheden
hijst at naae. Dette Ene for
min Siel Er et uundværligt
Held. Denne Bøn jeg trøng
fremfører: Gud! jeg veed da
den bønghører.

3. For min Skiebne du
maa raade, Jeg mit Gavn
ei selv forstaaer. Det kun
veed jeg, Alt er Faade, Hvad
af dig, o Gud! jeg faaer.
Thi du styrer viselig; Hvad
mig skeer, det skeer ved dig.
Vel mig! du er Skiebne's
Herre: Ene Gud og ene Herre.

4. Dog, du er mig meer
end Herre, Ogsaa Fader du

mig er; Og jeg af dit Ord
kan lære, Stedsse huld er du
os nær. Hvor den Tanke
styrker mig, Naar jeg gjør
min Bøn til dig. Fro jeg
veed, at du, vor Fader, I min
Nød mig ei svlader.

5. Hielp mig, Fader! saa
at bede Tillidsfuld i al min
Nød! Hielp mig, Fader!
saa at bede, Naar jeg nærmer
mig min Død! Hør mig da,
og hør mig nu! Hver min
Bøn velsigne du! Lad mig
stedse, ved at bede, Føle Kristi-
nes Fred og Glæde.

NO. 381.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Gud! Fort og evigt er dit
Rige; Du hersker hoit i
Himmelen; Men du, o Herre!
er tillige Vor Fader og vor
hulde Ven. O! dette Ravn
gør Hjertet trygt, O! det
indgyder sønlig Frygt!

2. Vel den, som rettelig
dig kiender, Og hvad du bød
os til vort Gavn. O! helligt
indtil Jordens Ender, Hvi-

helligt vorde os dit Ravn!
Dit dyrebare Sandheds Ord
Giv, hver det hører, hver det
troer!

3. Dit Rige sig blandt os
udbrede; Lær os at troe og
lyde dig! Lær os, som Børn,
til dig at bede, Og glemme
Nvind, Had og Svig, Og
vandre i Samdrægtighed, Og
frenime sættes Held og Fred!

4. Lær os, naar Verden
vil forsøre, Alt den os drager
fra vort Held! Lær os at
lide og at gjøre, Hvad du
fandt gavaligt til vort Vel.
Alvise Gud! din Villie skee
Paa Jorden, som i Himlene!

5. O' giv os, du det Godes
Kilde! Arbeidsomhed og dag-
ligt Brød. Og trænge vi,
og gaaer det ilde, Da giv os
Kræfter i vor Nød! Alt hvad
der tiener til vort Gavn, O!
giv os det i Jesu Naam!

6. Alvidende! dit vaagne
Die Seer al vor Svaghed,
al vor Brost. Forbarm du
dig, o Evighsie! Ved Jesum
Christi, vort Haab, vor Trost!
Og viser Næsten fiendlig

Du, Lad os tilgive da, som du.

7. Men og du seer, hvor mange Farer Vi ledes i af Rød og Blod. Du seer de mange skjulte Snarer, Dem Verden legger for vor Fod. O! vær vor Hielp i denne Rød, O! fri os, Gud, fra Synd og Død!

8. Giv, at vort hele Liv maa være Døpfret dig til Tak og Pris! Dit, Gud! er Riget, Magt og Ere; Thi du er god og stor og viis. Og hisset i din Himmel da Vi see dig, Gud! Haleluja!

No. 382.

Mel. Nu vel an! vær frisk til Mode ic.

Gud! min Skaber, Verdens Herre! Ikke du behøver mig; Men hvad er, hvad kan jeg være Her og hisset uden dig? Dette Legem, denne Mand fik jeg af din Allmægtige Haand. Hvis du drog dit Haand tilbage: O! hvad blev, hvad blev jeg Svage?

2. Som dit Barn til dig

jeg beder: Giv, hvad bedst kan gavne mig! Eget Raad mig tide mislede, Du kun styrer viselig. Saa til dig, algode Gud! Kommer jeg paa Jesu Bud. I hans Navn jeg dig anraaber. Alt mit Held fra dig jeg haaber.

No. 383.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine Strænge ic.

Hvor naadig er du, milde Fader! Ved Bønnens Kraft du styrker mig; I Rødens Stund du mig tillader At sige med barnlig Hu til dig. Min Frelsers Ord jeg lider paa, At naar jeg beder, skal jeg faae.

2. Naar Jordens Kammer mig omspænder, Et Verden mig kan give Trøst. I Bon jeg løfter mine Hænder Til dig, som horer Klagers Røst. Og naar jeg beder rettelig, Da Trøst og Røe du sender mig.

3. Naar Fristelsen mig vil bedrage, Let vakler da min Troe, min Dyd. Jeg glider,

falder let tilbage Til Syn-
dens den urene Fryd. Men
beder jeg, da faaer min Siel
Til Kamp og Scier Kraft
og Held.

4. Gud! hvad er jeg, at
jeg tør raabe I hver min Nød
og Traug til dig? At jeg
saa tryggelig tør haabe, Du
hører og hører mig? Tak-
skee dig, Gud! at ved din
Søn Jeg lærte Tillid, lærte
Bøn!

No. 384.

Mel. Guds Godhed. vilte vi
prise ic.

D falig Trost og Glæde:
Gud selv min Fader er! Jeg
tør for ham fremtræde, Og
huld til mig han seer. Og
han, o Kierlighed! Mit Hjer-
tes Dnske hører; For Lun-
gen det udfører, Er han til
Hielp bered.

2. Thi vil jeg dig anraa-
be, Min Gud! med barnlig
Aand, Og Held og Frelse
haabe Alt af din Faderhaand.
Du ei forsmaaer min Bøn;
Derpaa jeg mig forlader;

Thi og for mig, o Fader!
Til Jorden kom din Søn.

3. Priis, evig Priis og
Ære, O Jesu, worde dig! At
Gud vil Fader være, Har du
for: sset mig. Styrk mig
i Troe og Dyd, Og lær mig
vel at bede, Da skal hver Bøn
berede Min Siel til Him-
lens Fryd.

No. 385.

Mel. Skynd fra Libanon dig
ned ic.

Gud! din Godhed hiertelig
Vi erkende; Du os bød, i
Bøn til dig Os at vende.
Du, som hielp kan og vil,
Verdens Herre! Du vor Til-
flugt være!

2. Og din Søn os lærte
jo: Du er Fader; Og du dem,
som ærlig troe, Ei forlader.
Naar vi da, vor Siel til
Gavn, Dig anraabe, Vi din
Hielp tør haabe.

3. Men os tidt en daarlig
Lyst Vil forføre; Tidt vi selv
din Faderroft Ei vil høre.
Vi ei styrke os ved Bøn, Til
itide Mandelig at stride.

4. Dog du vilse ei din
Haand Fra os drage! Giv
os Troens, Bønnens Mand!
Styrk os Svage! Hift med
storre Lyft og Kraft Vi an-
raabe, Og din Frelse haabe!

No. 386.

Mel. O søde Gud! din Kierlig-
hed 1c.

Til Bønnen du os selv ind-
bød, Du Herrer's Overherre!
Om al vor Tarv, i al vor
Nød Vi tør vort Suk frem-
bære. Du naadig høre vil
vor Koft, Naar vi for dig
fremtræde. O! hvor det giver
Hiertet Trost Og Haab og
salig Glæde!

2. Tak, Fader! at du ved
din Sou Os denne Sandhed
lærte. Dig tænkes hver hen-
given Bøn, Opfendte fra barn-
ligt Herte. Algode! selv en
Synder ei Uhort sin Bøn
opfender, Naar angerfuld fra
Laster's Bei Han sig til Dy-
den vender.

3. Giv os din Mand, at
stadelig Vi dette troe og
haabe, Naar vi for os og

Andre dig I Jesu Navn an-
raabe. Af ganske Siel i Tak-
kesang Vi synge da saa glæde:
Lov skee dig, Gud! for hver
engang Du hørte, naar vi
bade!

No. 387.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg 1c.

Forsmægtende jeg vanked'
om I Mistriol, Angest,
Smerte; Ei Trost jeg fandt,
ei Lindring kom Til mit be-
flemte Herte. Min Siel
hvor den var mørk! Hvorhen
jeg saae var Drk. Nu jeg i
Bøn udbrød: "See, Herre!
til min Nød, Og frels mig,
frels mig Arme!"

2. Da hørte du mig, Naar
dens Gud! Du gav mig Kraft
og Styrke; Du førte mig af
Angest ud, Gav Lys i ræd-
somt Mørke. Du brød med
Faderhaand Min Trængsels
haarde Vaand. O Gud! jeg
priser dig: Paa ny du skæbte
mig. Til Lovsang blev mit
Klage.

3. O! Gud, din Miskunhed Dal Vor Lovsang lyde skal:
 er stor, Er uden Maal og Ende. O Gud! du er vor Trost!
 Det i din Himmel, paa din Du vender Sorg til Lyst.
 Jord Hver Skabning skal Vel den, som paa dig haa-
 bekiende. Hoit over Bierg og ber!

7. Daaben og Nadveren.

No. 388.

Mel. Mit Barn frygt den sande
 Gud ic.

Led os, Herre! ved din
 Haand! Styrk vor kristne
 Samfunds Vaand! Giv os,
 at vi Daabens Pagt Stedsfe
 holde hoit i Agt. Lær os,
 at i Jesu Fied Vi gaae frem
 til Hellighed, Og gaae frem
 til Salighed.

No. 389.

Mel. Jesu sode Ihukommelse ic.

Befæst os, Gud! i Daabens
 Pagt Mod onde Lysiers Svig
 og Magt; Og giv, vi altid
 tænke paa, Ved Dyd dit Vel-
 behag at naae!

2. Da gaae vi rolig Livets
 Gang; Om den endog er

mærk og trang; Og hisset vi
 evindeligt Skal love, takke,
 prise dig!

For Daaben.

No. 390.

Mel. Mit Barn frygt den sande
 Gud ic.

Fader, Søn og Hellig Aand!
 See! vi møde Haand i Haand.
 Vi de Spæde bære frem; Gaf
 du selv i Pagt med dem!
 Unge, Gamle, Store, Smaa,
 Hielp os alle, at vi maae Fast
 med dig i Pagten staae!

2. Gud! du fra vor første
 Stund Signer os saa mange-
 lund. Du os holder i din
 Favn, Kalder os med Børne-
 navn, Leder os saa faderlig,
 Skienker os dit Himmerig.
 Gud! vor Gud! vi prise dig!

No.

No. 391.

Mel. Mit Barn frøgt den sande Gud ic.

Dig, vor Gud og Herre!
dig Være Priis evindelig!
Du os alle i vor Daab Skien-
ker Salighedens Haab. Hielp
os, at vi altid maa For dit
Nashyn vandre saa, At vi Sa-
ligheden naae!

Efter Daaben.

No. 392.

Mel. O søde Gud! din Kier-
lighed ic.

Lad dem, som sik Forældres
Ravn, O Gud! dig aldrig
glemme, Men deres Afkoms
saude Gavn Ved Ord og
Sierning fremme! Da, naar
fra Støvet's Lænker fri, Paa
nye de gaae til Livet, De siige:
Gud! her ere vi, Og de du
os har givet.

For Altergangen.

No. 393.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

O Gud! du seer mig, og
du veed Alt, hvad mit Hierte

beder, Seer jeg i Trøe og
Ydmyghed Frem til dit Al-
ter træder. Siv, jeg med
hellig Gøelse Maa hente her
Betsignelse, Og Naade hos
dig finde!

Ved Nadveren.

No. 394.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ic.

O Jesu Christi! hvor er du
blid, At du os kalder kierlig
hid! Vi samles nu endrægt-
lig, At søge Kraft og Trøst
hos dig.

2. Det Samfund du be-
redte os, Hvor selv du vilde
være hos. Og her vi min-
des, som du bød, Din Kier-
lighed, din Marterdød.

3. See, vi adlyde dette
Bud! Betsignet du, der kom
fra Gud! Gud elskte Ver-
den, elskte mig; Thi sendte
han, o Frelser! dig.

4. Saa trofast var din
Kierlighed, At Døden du paa
Korsset led. For dine Brødre
døde du, Det komme vi med
Tak ihu.

5. Dit Liv, din Død, din Kierlighed har skienket os en evig Fred. O! giv os, at vi værdelig Ved Id og Daad maa prise dig.

6. Velsign paa os dit Sandheds Ord! Velsign os ved dit Raadebord! Her du forener os med dig Saa kjerlig og høitidelig.

7. Giv, vi maae alle vorde eet, Som du med Faderen er eet, Og elske Faderen og dig Af Hiertets Fylde inderlig.

8. Da vil han, Gud og Faderen Os elske faderlig igien, Og kjerlig give, os til Gavn, Alt hvad vi bede i dit Navn.

9. O giv os Trost og Sieleroe! Til dig vi fæste Haab og Troe. Giv Kraft at holde det, du bod, Og sølge dig i Liv og Død!

10. Giv, at vi tage vel i Agt Din Kierligheds og Raades Pagt; Den du har stiftet ved dit Blod, Da du dit Liv paa Korsset lod.

11. Min Frelser! af, den

Pagt jeg brød; Jeg brød den, mig til evig Død. Du dommer jo retfærdelig, Og Synd kan ei bestaae for dig.

12. Dog see! det var din Miskunhed: Du kom fra Himlen til os ned, Og trøstelig bebudede Os Syndernes Forladelse.

13. O! lad din Aand, den Sandheds Aand Velsigne her vort Samsunds Baand! Og prente Attraae i vor Siel, At søge kun hos dig vort Vel!

14. Og naar vor Afsted nærmer sig, Giv, Jesu! at vi see til dig, Og høre os fra denne Jord Med Haab og Tillid paa dit Ord!

15. Halleluja! o Gud! vor Gud! Vort Held er Jesu Ord og Bud. Gud, Herren, kommer Frelsen fra, Fra Gud, vor Gud! Halleluja!

No. 395.

Met. Jesu sode Ihu kommelse ic.

Min Siel i Andagt nærmer sig, O Jesu, Frelser! nu til dig, Og ihukommer, som du

du bod, Din Lidelse, din
Marterdød.

2. Af Naade led du, Hel-
ligste! Paa Korset al For-
smædelse. Du boiede dit Ho-
ved ned Og døde, mig til
Salighed.

3. Nu har jeg Haab, jeg
ikke skal faae Sted blandt
de Fjordomtes Tal. Men Gud,
min Gud, formedelsi dig, O
Jesu Christ! tilgiver mig.

4. Det troer min Siel
og sinder Roe Og Fryd og
Tilflugt i sin Troe. Gaaer
jeg, som du, i Graven ned,
Saa staaer jeg op til Herlig-
hed.

5. Tak, Frelser! for din
Kierlighed, For Alt, hvad du
faa villig led! O giv, at ei
forgieves her Jeg mindes
dine Lidelser.

6. Men hielp og styrk
min Siel derved I Tillid til
din Miskunhed! Din Naa-
des Fylde røre mig, At vil-
lig jeg adlyder dig!

7. Det Forsæt her jeg
møder med, At vandre frem
i dine Fied. Lad det befæstes

i min Siel, Og følge mig i
Bee og Vel!

8. Og farer jeg end stum-
dom vild, Da vær mig naa-
dig, huld og mild! Led mig
igien paa rette Wei! Styrk
mig paa den, forlad mig ei!

9. Min Bannmagt, Herrel!
bedst du veed; O! viis mod
mig Langmodighed! Giv
Rag og Tviol min Siel for-
sagt, Naab selv til mig: det
er fuldbragt!

10. Til dig, min Frelser!
o til dig Min Siel i Andagt
hæver sig. Giv, at jeg lyder,
hvad du bod, Og følger dig
i Liv og Død!

No. 396.

Mel. Jesu sode Ihukommelse ic.

Du, Jesu! bød mig i dit
Ord, At møde ved dit Naade-
bord; Her jeg skal ihukom-
me dig, Saa vist du ihukom-
mer mig.

2. Men tidt henrev mig
Verdens Tant, At jeg i den
min Glæde fandt. Hvor ofte
frister Riødet ei, At vige af
fra rette Wei!

3. *Al! da jeg kommer ei ihu, Hvor svag jeg er, hvor naadig du; Let glemmer jeg da Pligt og Kald, Og synker dybt fra Fald til Fald.*

4. *O styrk mig, at jeg tidt maa see Til dig, som her du vandrede. Da taber Verden al min Magt, Da taber Synden al sin Magt.*

5. *Men at jeg syndet har mod dig, Med Frygt og Trivl det ængster mig. Al! skulde jeg dig være kier, Saa svag, ustadig som jeg er?*

6. *Jo jeg i Haab og Troe tør see Til Jesum, den Korsfæstede. Hvor kunde han forglemme den, For hvem han døde villigen?*

7. *Saa komme hvo som modig er, Og hvo som ængstes, komme hver; Hos ham er Fred, hos ham er Røe For dem, der angre Synd, og troe.*

8. *Vi komme, Jesu! paa dit Ord; Vi møde ved dit Raadebord. Bønher vort Hjertes Angerraab! Til dig, til dig staaer alt vort Haab.*

9. *Giv, at vi mindes idelig Den Frelse, som vi fik ved dig! Og giv os ved din Miskunhed Tilfødt hos dig i Himlen Sted.*

No. 397.

Mel. *Jeg beder dig, min Herre og Gud ic.*

Jeg møder ved dit Raadebord, Min Frelser og min Dommer! Din Marter, dine Affkedsord Med Tak jeg thukommer. I Næmghed jeg nærmer mig, Og troende dig priser. Her, for Enhver, som troer paa dig, Din Miskunhed sig viser.

2. *Men al! er jeg den Raade værd, Som jeg af dig modtager? Er du mig frem for Altting kier, Saa mig ei Synd behager? Er i min Siel en virksom Troe, Der ene dig kan takkes? Og kan jeg hist dig møde fro, Naar jeg af Graven vækkes?*

3. *O Herre! du ransager mig, Du kiender Siel og Hjerte; Du veed, at tidt jeg*

glemmer dig I Glæde, som
i Smerte. Ak! syndig Daar-
skab i mig boer! Dog vil jeg
ei forsage. Paa dig jeg i min
Afsmagt troer: O Jesu! styrk
mig Svage!

4. Min Troe jeg dig til-
siger nu; Annam mit Løfte,
Herre! Til dig henvender
jeg min Hu; Din egen vil
jeg være. O Jesu! mig nu
selv bered, At værdig jeg
fremtræder; Da priser jeg
din Kierlighed, Og søler Him-
melglæder.

Efter Nadveren.

No. 398.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Nåde ic.

Jesu Christ! du gav mig
Livet; Dødens Magt du over-
vandt; Jesu Christ! nu har
du givet Mig min Frelses
hoit Pant. Styrk du mig
i Bøn og Troe! Giv mig
Fred og Sieleroe! Giv, at
jeg din Vere fremmer, Og
dig aldrig, aldrig glemmer!

No. 399.

Mel. Jesu sode Ihukommelse ic.

O Jesu Christ! jeg takker
dig, At du har vederqvæget
mig. Dit Minde Sielen
styrkede; Derfor dig Priis
og Vere skee!

2. For Syndere du gav
dig hen Til Pinen, til For-
smædelsen. Du gav dig hen i
Dødens Bold, Betalte Skyld-
fri Syndens Sold.

3. Ak! skulde jeg ei elske
dig? I Liv og Død du elskte
mig! Ak, skulde jeg ei elske
dig? Mig aabner du dit Him-
merig!

4. O! lad mig idelig, som
nu, Din Godhed komme ret
ihu, At jeg til mit og Næstens
Held Maa altid handle ret
og vel.

5. Jeg da, skiont jeg er
skrøbelig, Tor see med Tillid
op til dig. Og fristes jeg,
dog jeg bestaaer, Og hisset
Sejerkronen faaer.

8. Døden, Opstandelsen og Dommen.

No. 400.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

Som Morgendug mit Liv
hensvinder; Som Strømmen
skynder Tiden sig. Maaskee,
naar næste Dag oprinder,
Den rinder ikke op for mig.
O hielp mig, Gud! at hver
min Dag Maa bruges dig
til Velbehag.

2. Hvor flygtigt er alt
jordisk Gode: Selv Ungdom,
Styrke, Munterhed! Tid
naar vi det end mindst for-
kæde, Til Død og Grav vi
segne ned. O! lær mig Alt
at bruge saa, Som det, der
snart skal Ende faae.

3. Eet er fornødent! der-
til ene Du satte os paa Jor-
den her: I Troe og Sand-
hed dig at tiene, Og vorde
gode Mennecker. O! lad
hver Dag, som svinder hen,
Beredede mig til Himmelen!

4. Vær hos mig Fader,
Herre, Dommer! Du kien-
der mine Dages Tal: At Li-

vets Afsten, naar den kommer,
Mig uberedt ei finde skal!
Og naar du kalder mig her-
fra, Forbarm dig, Gud!
forbarm dig da!

No. 401.

Mel. O, kiere Siel! frygt aldrig
meer ic.

Engang mit Liv er Dødens
Kov; Det er Naturens store
Lov; I Alt jeg det kan kien-
de. Ved hvert et Skridt paa
Jorden her Jeg kommer Gra-
ven mere nær. Lær mig, o
Gud! at kiende, At snart mit
Liv har Ende.

2. Jeg saae den skionne
Lillie; Men af! hvor snart
den visuede Med sine Yndig-
heder! Paa Jorden intet kan
bestaae. Det er en Lov: Alt
skal forgaae! Som Bloms-
rets Yndigheder Bortsvinde
Livets Blæder.

3. O giv! jeg gransker
dine Bud, Og troet og lyder
dig, min Gud! Og Synd og
Udyd hader. Naar du da

Kalder mig til Røe, Da komme Døden! jeg er fro; Og i din Haand, o Fader! Min Siel jeg overlader.

No. 402.

Mel. Ak! vidste du, som gaaer i Syndens Bønke ic.

Du, som gav mig Liv og Livets Glæder! Min Vandrings Tid og Maal bestemte du. Maaskee i Nat du for din Dom mig stæder; Maaskee du kalder mig i dette Nu. Bradt ile mine Dage frem. O gode Fader! lær mig ret at tælle dem.

2. Al Jordens Indighed og Pragt forsvinder: Hvert Blomst fremspyrer, for at visne hen; Og hvert et Blomst som visner, see! det minder, At ogsaa jeg til Støv skal falde hen. Ja Døden er Naturens Krav, Og hver en Grav, jeg seer, mig spaaer min egen Grav.

3. O! lad blandt Gravene mig altid agte Paa det, som tiener til min egen Fred! Jeg deer, men Gjerningen

jeg her fuldbragte, Ja Ord og Tanken selv skal følge med. De sælge over Graven hen, Og hisset ved din Dom jeg faaer Siengiældelsen.

4. Tilgiv mig du, min Herre og min Dommer! At tidt jeg veeg fra dine milde Bud! Og lad min Siel, naar Dødens Time kommer, Gaae Hielt og Trost hos dig, al Raadens Gud! Selv styrke du min Troe til dig, At du min Anger seer, og ei forstyder mig.

5. Lad for mit Sind, lad for mit Hie svæve Min Frelser's Død og al hans Kierlighed! Saa skal min Siel i Dødens Stund sig have Til Manders Hiem til Himlens Sælighed. Ophøiet over Død og Grav Jeg evig priser dig, som Liv og Frelse gav.

No. 403.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

Som Skyggen svinder Livet bort, Tung er den Vej vi træde; Vor Ungdoms favre

Naar er kort, Ustadiq al vor Glæde. Alt spirer, modnes og forgaacr. Syv gange Ti er Støvets Nar, Og fielden, fielden flere.

2. Men herligt Haab vi trostes ved, Et Haab, som ei kan svige. For Sielen er en Ewigbed I Guds vor Faders Rige. Og Legemet, som lægges hen, Fremgaaer engang til Liv igien Ved Herren Jesum Christum.

No. 404.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

Jeg veed, til Graven gaaer min Bei, Og jeg skal heden fare; Men naar, o Gud! det har du ei Mig villet aabenbare. Det ene er bekienbt for dig, Du i din Verden satte mig, Du talte mine Dage.

2. I Rette jeg med dig ei gaaer Om Dødens Tid og Maade; Min Gud, som Alting bedst forstaaer, Maa derfor ene raade. Hold kun min Siel i stadig Troe, At med Hengivenhed og Roe Dit Kald jeg oppebier.

3. Maaskee fra Sottesken gen mig En langsom Død henfalder; Maaskee den kommer pludselig; Maaskee i kraftfuld Alder. Giv, at til Alt jeg er bered! Jeg stoler! paa din Trofasthed, Som ingenfinde svigter.

4. Gyd i mit Hierte denne Trost, At du min Synd forlader, At jeg ved Christum er forløst, Og at du er min Fader! Saa kan ei Døden skrække mig, Hvorledes den end nærmer sig. Jeg rolig den kan vente.

5. Til sidst jeg da med Sielesfred Kan dig min Aand befale. Du vilde selv ved Gravens Bred Mit matte Sind husvare! Skienf Kraft og Mod i Dødens Strid, Og gjør dens Time lys og blid, Min Gud! min Trost! min Fader!

No. 405.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

Min Gud! jeg gaaer frimodelig, Naar du herfra mig fal-

kalder! Jeg veed, du har saa viselig Bestemt min Levealder. Naar Døden løser Livets Baaud, Jeg i din faderlige Haand Med fuld Fortrostring falder.

2. Os bragte Jesus Christus Fred, Og saligt Haab om Naade. Han borttog Os dødens Bitterhed; Ved ham er den min Baade. Thi kalde du, o Herre! mig Naar, hvor, og som det synes dig! Du, du bør ene raade.

No. 406.

Mel. Hjertelig mig nu længes ic.

Da seer, o Gud! min Længsel, At jeg udløses maa, Og ud fra Jordens Trængsel Til Himlens Frihed gaae. Tidt her jeg føler Smerte, Tidt stædes jeg i Rod; Tidt angstes Siel og Hierte; Det endes ved min Dod.

2. Den gaaer jeg glad imøde, For den jeg skrækkes ei; Thi Jesus Kristus, som døde, Har aabnet Livets Bei. Naar det min Gud behager, Jeg døer med Trost og Mod.

Hans Kald jeg fro modtager; En salig Dod er god.

3. Maa skee min Bortgang saarer De Venner, Gud mig gav; Maa skee Forladtes Taarer Skal fynde paa min Grav. Dog vil jeg ikke grue; Mit Haab grundfæstet er; Jeg hist igien skal skue Dem, jeg har elsket her.

4. Men hvad formaaer jeg ene I Dødens sidste Strid? O Fader! du forlene Mig Kraft i Kampens Tid! Naar mig din Fred husvæler; Da bliver Døden let. Min Siel jeg dig befaler I sidste Aandedræt.

No. 407.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende ic.

D! vaagner førend Døden kalder Os i en usforventet Stund! Een døer af Sygdom, Een af Alder; End døer saa Mangen ung og sund! Sin sidste Time ingen veed. Vel den, som altid er bered!

No. 408.

Mel. O, tiere Siel! frygt aldrig meer ic.

Mit Liv, o Gud! er i din Haand. Naar du opløser Livets Baand, Da endes mine Dage. Da samle rørte Venner sig Med Bemodstaarer om mit Lig; Men Venners Suk og Klage Mig kalder ei tilbage.

2. End lever jeg; ved dig, det er, O Gud! at jeg kan nyde her De mange Livets Glæder. Men ogsaa fordrer du af mig, At jeg dem nyder vifelig, Og her mig forbereder Til hine Evigheder.

3. Al syndig Lyst, al syndig Daad, De stride mod dit høie Raad, Og mod din Wiisdoms Lære. Her blev jeg plantet, for at groe Til ædel Væxt i Dyd og Troe: Den Tanke lad, o Herre! Min Siel indprentet være.

4. Maaskee min Aften stunder til. Ja! kald mig, Fader! naar du vil, Og jeg skal ei forsage. Kun at jeg her har levet saa, At jeg mit

Bævens Maal kan naae, Og værd de Godes Klage, Kan ende mine Dage.

No. 409.

Mel. Jesus han er Syndres Ven ic.

Herre! hielp mig, hvor jeg gaacr, Hielp i Alt, hvad mig skal hændes! Ved din Kraft, som Alt formaaer, Snart min Sorg til Fryd ombændes. Til mit Gavn du styrer Alt: Lov og Tak dig stee for Alt!

2. Lær mig her i Livets Tid Ket at tælle mine Dage, At ei Tant, ei daarlig Id, Skal mig fra mit Kald afdrage! Hassig svinder Tiden hen, Al! den kommer ei igien.

3. Fristes jeg til syndig Daad, Lad mig da din Bistand finde! Giv mig Mod og Kraft og Raad Til at stride og at vinde! Hver en Seier føre mig Frem til Himlen, frem til dig!

4. Kun fra dig nedstrømer Held, Kundskab, Rigdom,

dom, Magt og Vre. Det og Alt lad til mit Vel Af dig selv velsignet være! Lad mig ei misbruge det Til at krænke Næstens Ret!

5. Stædes jeg i Sorg og Nød, Du er den, paa hvem jeg haaber. Tillidsfuld som Jesus bod, Jeg til dig vin Redning raaber. Hør mig, hielp mig, Naadens Gud! Drag mig af min Baande ud!

6. Tiden rinder, Dødens Kost Tidlig eller sildig lyder; Da al Jordens Held og Lyft Ikke meer mit Hierte fryder. End da ogsaa denne Nød Ved en blid og salig Død.

No. 410.

Egen Melodie.

5. Hvo veed, hvor nær mig er min Ende? See Tiden meget hastig gaaer. Hvor let og snart kan det sig hælde, At jeg mit Vandrebudskab faaer! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

2. I næste Nat maaskee du kalder Min Siel hen i din Evighed. Maaskee mit Legems Hytte falder Forinden Solens Lys gaaer ned. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

3. Lær mig at tælle mine Dage, Og viselig at bruge dem! Giv mig i Kundskab at tiltage! Giv mig i Dyd at vandre frem! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

4. Hielp mig i Tide at bevare Mit Hierte fra Letsindighed, Alt naar du kalder, jeg kan svare: Ja, Herre! see, jeg er bered! Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

5. Lad alt det Gode, du vil give, Min Siel bestyrke i din Frygt! Paa dig er al min Lyft i Live, Paa dig mit Haab i Døden bygt. Giv mig, o Gud! ved Jesu Troe I Afskedstimen Trost og Røe!

6. I Jesu Navn tilgiv, o Fader! Alt hvad jeg syndet har

har mod dig! Ved ham jeg
veed du Synd forlader, Naar
jeg kun troer, og bedrer mig.
Giv mig, o Gud! ved Jesu
Troes I Affkødstimen Trost
og Høe!

7. Lad da mit Endeligt
kun komme, Jeg gaar til
freds fra Verden ud. Min
Frelser lever mig til From-
me; Ved ham er du min
Frelses Gud, Og giver mig
ved Jesu Troes I Affkøds-
timen Trost og Høe.

No. 411.

Egen Melodie.

Gud! Herre! jeg er i din
Magt; Thi du har mig til
Livet bragt; Du ene holder
mig i Live. Du fiender mine
Dages Tal. Jeg veed, at jeg
mit Legem skal Til Gravens
Siemne overgive; Men naar,
hvorledes det skal skee, Det
veed kun du, Alvidende!

2. Hvem har jeg uden ene
dig, Som i den sidste Time
mig Med Hielp og Trost
formaaer at styrke? Hvem
ellers kan jeg lide paa, Naar

mine Kræfter slet forgaae,
Og Sind og Sanser sig for-
mørke? Naar jeg skal gaae
ad Dødens Sti, Kun du,
min Gud! du staaer mig bi.

3. Mig synes alt jeg lig-
ger der, Og dette matte Le-
gem er Omspændt af Dødens
bitre Smerte. Og midt i
Dødens Bitterhed Den ta-
lende Samvittighed Forkyn-
der Dommen i mit Herte.
Hvo trøster mig i denne Nød?
Sam han, som er paa Korset
død.

4. O Jesu Christ! jeg
horer fra Dit marterfulde
Golgatha, At du endog for
Fiender beder. Lad Døden
da mig føre hen, At stilles
frem for Dommeren, Til
dig, min Frelser! den mig
leder; Thi gaaer mig Døden
ei forsagt: Jeg er i Guds,
min Faders, Magt.

No. 412.

Mel. Herre Jesu Christ! sand
Menneske ic.

O Jesu Christ! Guds Sal-
vede! Du kom og bleoist et
Men-

Menneske! Du led paa Korset Qual og Død, For mig at redde af min Rod.

2. Jeg beder dig giv mig din Fred, Naar jeg til Graven segner ned; Og her fuldender Provens Tid I Dødens sidste Stund og Strid.

3. Naar Diet bristefærdigt er, Naar Dret intet hører meer, Naar Tungen ei kan røre sig, Giv mig endda at tænke dig!

4. Men mørknes Tanken selv for mig, Giv Hjertet dog at føle dig! Og lad mit Livs den sidste Stund Forkortes i en sagte Blund!

5. Og min ved dig forløste Aand, Annam du, Herre, i din Haand! Ja styrk mig, naar jeg skielver ved At nærme mig din Evighed!

6. Mit Legem gives Graven hen, Det bliver nu til Jord igien; Men herliggiort skal jeg opstaae, Det Løfte tør jeg lide paa.

7. Ved dig jeg Naade har hos Gud, Naar jeg adlyder dine Bud. Ja, naar jeg

troer og følger dig, Da lever jeg evindeligt.

8. Vel maa jeg døe i Tiden her, Men leve skal jeg hos dig der. Thi du vil selv med kraftig Haand Udløse mig af Dødens Haand.

9. Jeg lider, Jesu! paa dit Ord. Det er min Trost, det Sandheds Ord. O! jeg vil troe og følge dig, Da lever jeg evindeligt!

No. 413.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Jesu Christ! du led og døde, Og med Kraft igien opstod; Thi gaaer jeg min Død imøde Med et uforsærdet Mod. Naar jeg troer og lyder dig, Kan ei Døden skade mig. Mig, som evig dig tilhører, Mig til bedre Liv den fører.

2. Lad da mine Kræfter svækkes, Frelser! jeg seer op til dig; Og da kan jeg ei forkrækkes For den Grav, som aabner sig. Trygt jeg min forløste Aand Overgiver dig i Haand. Dødens Dal kan

Kan jeg betræde Guld af Haab
og Trost og Glæde.

3. Du er Sandhed, du er
Livet. Fast jeg bygger paa
dit Ord. Du har mig det
Løfte givet: Kun mit Legem
bliver Jord. Herliggiort skal
jeg opstaae, Og fra Held til
Held fremgaae; Og fra Kraft
til Kraft opstige. O det Haab,
som ei har Lige!

No. 414.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand ic.

Jeg i mit Livs det sidste
Blund seer for mig Gra-
vens Mørke; I den høitide-
lige Stund, O Gud! du selv
mig styrke! Det ikkun er be-
kiendt for dig, Som her i
Verden satte mig, Naar den-
ne Stund skal komme.

2. Da Syn og Hørelse
forgaaer, Og Tungen ei kan
tale; Da ingen Veer min Nød
forstaaer, Og ingen kan hu-
svale. O Fader! da forbarm
du dig! Din Fred du lyse
over mig I denne sidste
Vaande.

3. Du styrke ved din Kier-
lighed Min Siel i Dødens
Smerte! Du gyde Trostens
Balsom ned I mit bellemte
Hierte! Bekraft du selv min
Tro til dig; Da Dødens
Nat er lys for mig, Og Gra-
vens Mulm forsvinder.

4. Saa kan jeg usorkær-
det gaae Min Død og Grav
imøde: Saa veed jeg, og er
vis derpaa, At du tilgav min
Brøde. Og at du blid op-
tager mig I dit det skionne
Himmerig, Hvor Jesus Chri-
stus lever.

No. 415.

Mel. Jesu søde Ihukommelse ic.

Styrk selv, O Gud! min
bange Aand, Naar kraftløs
segner Gud og Haand; Og
hør mig i min sidste Stund,
Naar jeg kun stammer, suk-
ker kint.

2. End naar jeg ei kan
sukke meer, Giv, jeg din Him-
mel aabnet seer! Og tag min
Siel, tag den til dig, Ved
Jesum, som er død for mig!

3. Og

3. Og de, som sørge i mit Hiem, O Fader! var du selv hos dem! Trost dem, naar de begræde mig. Den savner intet som har dig.

4. Jeg hist med dem skal samles glad, Hvor vi ei mere skilles ad; Hvor Hiertet ei af Kummer veed; Hvor Alt er Fryd og evig Fred.

No. 416.

Mel. Jesu! dine dybe Vunder ic.

Naar mit Hoved sig skal bøje, Naar sig løsner Støvet's Baand: Fader! Fader! i det Hoie, O annam du da min Aand! Som min Frelser, vil jeg mig Overgive, Gud! til dig. Du vil mig i Naade høre, Og til evigt Liv mig føre.

No. 417.

Mel. Jesus er mit Liv i Live ic.

Grav, jeg venter dig med Længsel, Tag mig i din trygge Favn. Her saa tidt er Nød og Trængsel; Hisset er den fikvre Havn. Hvorfor skulde

jeg da grue? Rolig vil jeg Døden skue; Thi den fører mig jo hen Til min Frelser, til min Ven.

2. Dog vil jeg taalmodig vente, Gud! til det behager dig. Alting herligt du fuldendte; Du vil og fuldende mig. Herre! selv du Kraft mig give Dig til Døden tro at blive; Da jeg venter vel bered Dødens Kald til Evi-ghed.

No. 418.

Mel. O store Gud! din Kiærlig-
hed ic.

Min Dødsdag, denne store Dag, Fro gaaer jeg den imøde! Sid, at jeg efter Guds Behag Alt saae dens Morgenrøde. O! da skal Suk og Jammeraab Til Glædens Lovsang blive, Naar Gud min Troe, mit faste Haab Fuldbyrkelse vil give.

2. Men Herrens Raad er ikke mit: Naastee han døelet længe; Og jeg paa Banen Skridt for Skridt Mig mod dig skal fremtrænge. Velan,
P mig

mig skee som Herren vil; Det
alt er mig til Baade. Naar
jeg kun, medens jeg er til,
Hos ham maa staae i Raade.

3. I Jesu Navn da gaaer
jeg frem; Hans Budskab vil
jeg vente. I Himlen finder
jeg mit Hiem, Hvor han sin
Banding endte. Jeg veed
paa hvem jeg haaber nu, Ved
Jesu Ord forvissat; Han her
mig kommer huld ihu, Og
saliggjør mig hiffet.

No. 419.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

De gik forbi, de favre Dage;
Min Alders Vaar den er ei
meer. Dog vil jeg ikke modløs
klage Fordi mit Maal jeg
kommer nær. Men stræbe,
at et Liv saa kort Skal ei
umyttet svinde bort.

2. Lær mig, o Gud! at
jeg dig priser For alt det Held
jeg hidtil nød. Giv, jeg min
Tak i Sierning viser, Og
mig bestikker til min Dod.
Er jeg bered, jeg venter den
Med Haab om Liv i Him-
len.

3. Styrk hoiæ Alders svage
Kræfter! Til moden Kund-
skab led min Siel! Hver
Stund du skienker mig heres-
ter, O giv, jeg den anvender
vel. Og naar du løser Livets
Baand, Annam, o Fader! da
min Aand.

4. I Dale synker, Bierge
falder! Mit Haab, min Til-
lid vakler ei. Til Evigheden
Gud mig kalder, Til Evighe-
den gaaer min Veie. Naar
jeg opsvinger mig herfra, O
Gud! hvor salig er jeg da!

No. 420.

Mel. Jeg raaber til dig, Herre
Jesu Christ! ic.

Snart jeg ved Danens Ende
staaer; Flux Timerne bortile;
Min svage Haand, mit solv-
graa Haar Debude Gravens
Hvile. Hver Dag og Stund
Til sidste Blund Vil jeg for
dig, o Herre! Tak frembære.
Sid kun min Levetid Var
anvendt dig til Ere!

2. Gud! jeg kan ei fuld-
takke dig For al din store
Raade: Paa Faders Hæn-
der

der bar du mig, Og hialp af
Nød og Vaade. Din Tro-
fasthed Blev daglig ved. Meer
Godt, end jeg fortiente, Du
mig sendte. Og al Slags
Sorg og Nød Til Trost og
Glæde vendte.

No. 42 I.

Mel. Store Gud, som dig til
Ere ic.

Min og Alles Gud og Fa-
der! Som dit Barn jeg kom-
mer nu. Snart jeg denne
Jord forlader; Fader! kom
dit Barn ihu. Hør mit
Hiertes matte Sukke. Du
mig horte tidt i Nød: Hør
mig ogsaa i min Død! Lad
din Himmel sig oplukke; Ved
din Haand led selv mig frem,
Til jeg naaer hos dig mit
Hiem!

2. Helligt er dit Navn, o
Herre! Over alt, hvad tæn-
kes kan: Helligt lad og mig
det være; Styk mit Herte,
min Forstand! Lad den Sand-
hed, du mig lærte, I min Siel
ophæie dig, At du bliver Alt
for mig, Selv i bristefærdigt

Herte. Sidste Suk jeg stæn-
ner ud, Lad det prise dig,
min Gud!

3. Lad dit Naadens Rige
herlig Aabenbares i min
Siel; Lad din Faderhaand
saa kierlig Al min Svaghed
ende vel! Lad mig meer og
meer affige Jordisk Onske, jor-
disk Sind; Ud fra Træng-
sler før mig ind I dit Her-
lighedens Rige. Der jeg skal
tilbedende Dine skulte Beie-
see.

4. Skæe din Willje, gode
Fader! Lær mig Taal og
Bøn og Troe! Aldrig os din
Hielp forlader: Deri finder
Hiertet Ro. Egen Willje jeg
fornægter, Og mit Kiøds
Selvraadighed. Du mit
Bedste vil og veed, Om mit
Legem end vansmægter. Jeg
er Støv, og du er Gud! Her-
ligt Alt du fører ud!

5. Daglig skienkte du mig
Brødet, Hialp mig, naar om
Hielp jeg bad. Faderlig du
har mig fodet: Jeg blev
styrket, mat og glad. Fader!
Tak for dine Gaver, For

hver Smule af din Haand! Mæt og nu og styrk min Aand Med din Raades rige Gaver. Jordisk Trang op-hører nu. Til det Bedre staaer min Hu.

6. Men, o Hellige! jeg bærer For dit Ansigt at ind-gaae; Naar du mig til Regn-skab kræver, Hvor kan jeg for dig bestaae? Ak! tilgiv mig, fromme Fader! Ak, for Jesu Christi Skyld! Din Forjættelse opfyld: At du gierne Synd forlader. See min Anger, hør mit Raab! Styrk min Troe, opliv mit Haab!

7. Bedebøn jeg vil tilgive Den, som her forfulgte mig. Had skal ikke hos mig blive; Jeg for ham anraaber dig. Ogsaa Fienden er min Næste: Giv ham, Gud! forsonligt Sind. For ham til dit Samfund ind. Frem hans Siels og Legems Bedste! Har jeg krænket Næstens Ret, Du og han tilgive det!

8. Modig jeg paa sibirig Bane Vandrer mine sidste

Fied. Fristelser og syndig Bane Tidt i Skyld mig drog ned. Men dog holdt mig dine Hænder. O! jeg veed du til mig seer. Giv, jeg nu ei fristes meer, Om end Skræk min Siel omspen-der; Lad mig trolig holde ud, Og staae fast ved dig, min Gud!

9. I saa mangen Nød og Fare Faderlig du stod mig bi. Blev jeg hildet i en Snare, Giorde du mig løs og fri. Snart min sidste Nød sig nærmer; Dødens Rødsler true mig; Alt mit Haab staaer kun til dig: Frie og frels mig, min Besfier-mer! Sidste Strid lad være kort! Rolig lad mig drage bort!

10. Amen! Ja, thi dit er Rigt, Og jeg er din Under-saat; Bøld og List har mig bekriget. Men du gjorde dem til Spot. Din er Magten, du kan giøre Meer, end nogen bede kan. O! langt over vor Forstand Herligt Alt du kan udføre. Din er Vren, Evige!

Evide! Her og hiffet Priis
dig fkee!

No. 422.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

Saa famles vi til vore
Fædre: Vel den, som fare
kan i Fred! Kan nogen Van-
dring være bedre, End den til
Himlens Herlighed? Hvo vil
da onfke hid igien Den, som
i Fred er draget hen?

2. Nei! vi ei onfke dem
tilbage, Som Døden har led-
faget hjem! Skal Døden
Vennr fra os tage; Engang
dog famles vi med dem. Og
hiffi, hvor Livet evigt er, Ei
Ven fra Ven adffilles meer.

3. Vor Levetid henrinder
tge, Og snart vi høre Dødens
Bud. Saa lad os tælle vore
Dage, Og vandre vifelig for
Gud! Da gaac vi fro vort
ffidfte Trin, Det fører os til
Himlen ind.

No. 423.

Mel. Hvo veed, hvor nær mig
er min Ende ic.

Med Bemod og med An-

dagt træde Vi trindt omkring
den aabne Grav. En trosaffi
Ven, vort Haab, vor Glæde,
Har nedlagt her fin Vandrer-
fflav. Hengivne are vi dit
Raad, O Herre! men du
ffeer vor Graad.

3. Vor Bei og vore Van-
dringsdage, Dem fiender,
maaler ene du. Hver Stund
vi have her tilbage, Hold
du os ffadig det ihu! Vort
Liv er Pilegrimens Færd.
Vort rette Hiem er ikke
her.

3. Maaffee det er dit Raad,
at ene Tilffidft een af os fær-
des maa; Ham dobbelt Sty-
ffe du forlene! Hiffi bedre
Liv han tænke paa! Hiffi i
vord rette Hiem igien De
Gode famles, Ven med
Ven.

4. Snart vi forlade denne
Bølig, Og Graven for os
aabner fig; Vor Hedenfart
da være rolig, Den trætte
Vandrer's Hiemfærd lig! Og
lad os for dit Anfigt fro F
alle Godes Samsfund boe!

No. 424.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

For Tanke bort fra Jorden
iler Ved Synet af den stille
Grav. See! Haabet gien-
nem Graven smiler, Det store
Haab, som Jesus gav. Bort
Legem her kun smulrer hen;
Det vækkes herligt op igien.

2. Den store Dag vi gaae
ansode, Da Gravene skal
aabne sig. Da skal de Levende
og Døde, O Frelser! stilles
frem for dig. Vel den, som
her har levet saa, At da for
dig han kan bestaae!

No. 425.

Mel. Naar min Tid og Stund
er forhaand ic.

Gud! naar du byder, skal
det see, At Tidens Ende
kommer; Da skulle Jordens
Slægter see Al Verdens
Overdommer. Han, som paa
Korsset døde her, Da retviis
dommer een og hver For Sier-
ning, Ord og Tanke.

2. Den Stund ei nogen
Skabning veed, Da Evighed

begynder; Men det er vist,
med lette Fied Sig Tiden
fra os skynder. O! lad ei
Døden føre mig Uforberedet
frem til dig! Selv styrk mig
til at vaage!

4. Styr, Herre! hvert af
mine Trin Paa dine gode
Veie! Da skal mit Støv
gaae roeligt ind Til Gravens
stille Leie. Lad Jorden synke
og forgaae; Naar den for-
gaaer skal jeg bestaae, Og
staae for dig med Ere.

No. 426.

Mel. Afshoigheden oprunden er ic.

Det lyder, som et Tårn-
slag, Det Budskab, Jesu om
din Dag, Da du i Alnagt
kommer! Af Graven du fren-
kalder mig; At! da jeg steds
skal for dig, For dig, al Jor-
dens Dommer. Skiald
Maa jeg. Mig omsvæver
Mens jeg lever, Alskens Fare
Lidt mig hilder Syndens
Snare.

2. O! vee mig, Syndens
Sold er Død! O! vee mig,
hvis du mig forskiod, Naar
Doms

Dommen du affiger. O! hvor min Siel forfærdes ved, At tænke, jeg kan styrtes ned I hine Mørkets Riger. Jesu! Herre! Lad mig Svage Ei forsage. Naar du kommer, Bær mig da en naadig Dommer!

3. Ei mere da jeg raaber Væ; Jeg uden Ængstelse kan see, Hvor du i Skyen troner. Min fri og frelsste Siel skal da Istemme sit Halleluja, Og kiende sin Forsøner. Held mig! Held mig! Hos dig, Herre! Skal jeg være. Du skal sige: Kom at arve Himlens Rige.

No. 427.

Mel. O sode Gud! din Kierlighed ic.

S Gud! dit Sandheds Ord har sagt: Vi for din Dom skal stædes. Hielp os at dæmpe Syndens Magt, Og kun ved Dyd at glædes. At fro vi heden vandre maae, Naar Støv til Støv henfalder; Og at vi hisset vel bestaae, Naar du til Regnskab falder.

No. 428.

Mel. Sode Jesu! vi er her ic.
Styrk, o Fader! styrk vor Siel, At til dig vi troellig bede! Fro i Haab om evigt Held, Lad os Dydens Veie betræde! Du som troner i det Hoie, Hold du os vort Maal for Døie!

2. Jordens korte Sorg og Nød Giv du os Kraft at bære! Og lad Tanken om vor Død Aldrig ængstelig os være. Daglig meere du os berede Til de Saliggjortes Glæde!

No. 429.

Egen Melodie.

Far, Verden, Farvel! Fra dig vil jeg vende min trættede Siel. De Glæder, du giver, er intet mod dem, Jeg veed, jeg skal vinde i Himlen, mit Hiem! Thi seer jeg til Himlen, og kiedes nu ved Fængelighed ;:

2. Hvad er det dog Alt, Som Verden- saa falskelig Lykke har kaldt? Det er jo
P 4

Kun Skygger i flyvende Fart;
Kun Hobler som glindse, men
briste saa snart; Kun Gagle-
værk, svangert med Sorg og
Fortred; Forsængelighed :/:

3. Hvad Rigdommens Guld?
Den Afgud for Daarer,
det skinnende Muld? Som
lokker saa mangen fra Ret
og fra Skiel, Og mætter dog
aldrig den higende Siel. O
Rigdom! du est, som Erfa-
ringen veed, Forsængelig-
hed :/:

4. Og Ere og Magt
Og seirende Vælde, og bram-
mende Pragt? Hvor ofte mis-
undt og forfulgt og forhad!
Hvor ofte omstyrtet, forhaa-
net, forladt! O daarlige
Stolthed! du plager dig med
Forsængelighed :/:

5. Nu Styrke og Nar
Og Sundhed og Snildhed
og heldige Kaar? Og Menne-
skers Yndest og Bistand og
Raad Og Arbeid og Nøie
og drabelig Daad? Hvad er
det, naar Døden os kalder
affied? Forsængelighed :/:

6. Farvel da, Farvel! Ustæ-

dige Verden! ustadige Held!
Jeg seer kun til Himlen og
siunder derhen Til Jesum,
min Herre, min Frelser, min
Ven. Blandt sine Udvalgte
har han mig bered Mit bli-
vende Sted :/:

7. Der skal jeg opnaae,
Hvad jeg her paa Jorden ei
kiendte, ei saac: En Rigdom,
en Hæder, som altid bestaaer;
En Saligheds Følge, som al-
drig forgaaer. Der savner
jeg Intet, der vinder jeg Alt.
Min Gud er mig Alt :/:

8. Livsalige Stund! Naar
jeg skal henstumre i Afstedens
Blund; Og Sielen fra Stø-
vet da vikler sig ud, Og svin-
ger sig op til sin Skaber, sin
Gud. O kom da, velsignede
herlige Stund! Kom salige
Stund :/:

No. 430.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder &
Evhighedens Haab og Ere
Er det Maal, jeg skabtes til.
Hvo kan tænke det og nære
Lasternes urene Jld? Hvo kan
tænke det og ei Bølge Hel-
lig-

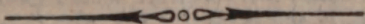
lighedens Bei? Den til Him-
lens Glæde fører, Naar al
Jordens Lyst ophører.

2. Dig, o Gud! min Kand
paakalder; O! bønhor mig
Raadens Gud! Styrk mig,
at jeg ikke falder Fra din
Billje og dit Bud. Glider
Foden, saldt jeg end, O! saa
reis mig strax igien; Og til-
giv mig al min Brøde! Mig
til Frelse Jesus døde.

3. Hielp mig værdig at
anvende Raadens dyrebare
Tid! Ingen Dag lad gaae

til Ende, Som jeg nytter jo
med Flid! Hielp mig, at
jeg stedse maa Frem i Dyd
og Gudsfrygt gaae! Da kan
jeg med Trost og Glæde Ind
i Evigheden træde.

4. Der skal Kamp og Moie
vendes Til en salig Fred og
Roe; Der skal Suk og Klage
endes; Der Udødelighed boe.
Der skal jeg forklaret see Dig,
du Allforbarmende! Der i
evig Fryd og Være Højs min
Frelser salig være.

9. F o r b ø n.

a) For det Almindelige.

No. 43 I.

Mel. Christe! lad din ædle
Fred ic.

Send, o Gud! din blide
Fred Fra din Himmel til os
ned! Med din Trost husval
Enhver, Som forsagt og mod-
løs er! Vær din Kirkes Lys
og Liv! Lærerne din Wiis-

dom giv! Mærket meer og
meer fordriv!

2. Vær os alle mild og
blid; Styr til Held hver gavn-
lig Id! Sign enhver i Kald
og Stand! Giv os Frugt af
Land og Vand! Os for smit-
som Syge spar, Og mod
Fienders Vold forsvær! Kon-
gen og hans Slægt bevar!

3. Fremfor Alt, o gode
Gud!

Gud! Udbred Lyft til dine
 Bud, At dit Raaderige maa
 Daglig Fremgang blande os
 faae! Virk som vise Troen
 sig, At vi maa eendragtelig
 Elffe, lyde, tiene dig!

No. 432.

Mel. Nu vel an! vær glad til-
 mode ic.

Fader! dig al Priis tilhører,
 Thi du skabte os til Held.
 Selv vor Eliebnes Gang du
 fører Og faldender den saa
 vel. Giv, at hver af os for-
 staaer Ret at nytte sine Kaar!
 Giv, vi agte paa din Stem-
 me, Og din Hensigt altid
 fremme!

2. Dem, som lide, giv de
 lære Dydens trange Bei at
 gaae; Giv, de Korset taalig
 bære; Lad dem fast i Proven
 staae! Lad dem faldt for-
 visses nu, At fra dig den
 Prøve kom! Da forstummer
 Mistvils Klage; Da skal
 Hjertet ei forsage.

3. Vær med dem, som her
 sig fryde I en uforsyrret
 Roe! Lær dem Lykken saa at

nyde, At de blive Dyden tro!
 Fader! mind dem idelig, At
 det kommer Alt fra dig! Ja,
 fra dig er Alt, o Herre! Evig
 du hoi lovet være!

No. 433.

Mel. Nu vel an! vær glad til-
 mode ic.

Fader! tænk paa dem, som
 græde Under Nodgangs haar-
 de Stød! Vær med kierlig
 Trost tilstæde Hos enhver,
 som lider Nød! Alle Dodeli-
 ges Kaar, Gud! i dine Hæn-
 der staaer! Du kan revse; du
 kan qvæge; Du kan saare; du
 kan læge!

2. I dit Forsyns blide
 Skygge Her vi uden Træng-
 sler boe. O vi leve her saa
 trygge I velsignet Fred og
 Roe. Giv, at med erkjendtlig
 Siel Vi paaastionne alt vort
 Held! Giv, at lige Held
 maa glæde Dem, som savne
 Fred og græde!

No. 434.

Mel. Jesu! dine dybe Bunder ic.

Gud! du kan og vil os give
 Alt,

Alt, hvad her os tiene kan;
Lad Enhver velsignet blive I
sit Kald og i sin Stand! Giv
os Kraft til Liv og Siel,
Saa vi virke fælles Vel! Lad
os aldrig Lysten savne Til at
glæde, til at gavne!

2. Ham du Ceptret gav
at føre, Lær ham det at føre
vel! Giv, ham dine Bud maa
høre, Og udbrede Ret og
Held! Giv, han skionsom
agter hver, Som har Dyd
og Sandhed kier, At han kan
med Wiisdom byde, Og vi
ham med Lyst adlyde!

3. Sign du dem, som Jor-
den dyrke, Sign du deres
Ansigts Svæd! Giv dem
Klogskab, giv dem Styrke,
Velstand, Hæder, Sikkerhed!
Sign hver ærlig, stræbsom
Mand I sit Kald paa Land
og Vand. Alles, Alles Jdræt
være Landets sande Gavn og
Ære!

4. Giv, at de, som Ordet
lære, Ufortroden vandre frem.
Altid dem i Minde være,
Hvad du kræve vil af dem!
Lad dem lære rent dit Ord,

Vandre selv i Dydens Spor,
At de deres Embed føre Os
til Gavn, som Ordet høre.

5. Dem du bad for os at
værge, Lad dem stedse frygte
dig! Lad den Trofskabs Ed
de sværge, Være dem ubrø-
delig! Lad dem staae med
stadig Fod, Stride med urofs-
ket Mod; Lad dem aldrig
Blod udgyde, Naar ei Nød
og Pligt det byde!

6. Gud! dit Ord, din
Mand os lede Til at vandre
rettelig! Hielp og styrk os,
naar vi bede. O! hvad kan
vi uden dig? Lad os stræbe
Dag fra Dag Dig at leve
til Behag! Vi os da i Haa-
bet fryde, Din Velsignelse
at nyde.

No. 435.

Mel. Gud Hellig Mand i Troe
os lær ic.

D Gud! du evig viis og
stor I Himles Himle troner;
Du seer og naadig til vor
Jord, Vort Haab med Held
du kroner. O Herre! vi an-
raabe dig, At du fremdeles

n naadelig Vort Fædreland
v elsigner!

2. Vor Konge skienk den
høie Fryd, Sit Riges Vel
at fremme. At elske Fred og
hædre Dyd, Den Pligt han
aldrig glemme. Sit Kald
lad ham opfylde saa, At du
ham hissæt finde maa Til
Livets Krone værdig!

3. Vor Konges gode Mænd
og Raad Du mægtig under-
støtte! Du styre deres Id og
Daad Til alles sande Nytte.
Hver ærlig Borger nyde
Fred, Beskyttet ved Retfær-
dighed Mod Ondskabs List
og Bælde!

4. Algode Gud! lad Frugt-
barhed I Jordens Skiod
nedregne! Mod Krigens vil-
de Grusomhed Du selv vort
Land omhegne. Dog, Alt du
styrer viselig, Lad selv i Hun-
gersnød og Krig Os dig som
Fader kiende.

5. Hold hver en Borger i
hans Stand Hans Borger-
pligt i Minde, At han sit
Brød paa Land og Vand Ved
ærlig Flid maa vinde. Og

at han sin Velsignelse Maa
dele med den Trængende, Ved
Raad og Trost ham gavne!

6. Ja, lær os, Gud! i
Kierlighed Dig meer og meer
at ligne! Med Borgerheld,
med Dydens Fred Vor Stræ-
ben du velsigne! Til i vort
rette Fædreland Med større
Kraft vi bedre kan Din Fæ-
derhensigt fremme.

No. 436.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Vor Konge signe du, o Gud!
Hans sande Held du frem-
me! Lad dine vise Faderbud
Hans Id og Daad bestemme!
Den Tanke svæve for hans
Siæl: At du, som bød ham
siiste Held, Vil og hans Idræt
domme!

2. Lad Mænd omkring
hans Trone staae, Som uder
Svig ham tiene. Giv, de af
ganske Siæl sig maa Til Lan-
dets Gavn forene! Lad dem
ei glemme Pligt og Ed, Men
fremme Sandhed, Ret og
Fred, I Borgen og i Hytten!

3. Os,

3. Os, Landets Folk, o Herre! giv, At villig hver adlyder; At hver opofrer Guds og Liv, Naar Landets Lary det byder. Velsign os, Gud! af Land og Band, At uden Nag vi yde kan Hvad sælles Lary udkræver!

4. Velsign os, Fader! een og hver, Hver i sin Stand og Orden, Fra ham, som Kongesmykket bær, Til ham, som vogter Hiorden! Velsign vort Land med Roe og Fred! Styrk os til Flid og Roisfomhed! Velsign os Gud, vor Fader!

No. 437.

Mel. Nu vel an! vær glad tilmode 1c.

Gud! du signer og belønner Dem, som virke Brodres Hæld; Hør, o hør da vore Bønner For vor gode Konges Vel! Styrk ham ved din Wiisdoms Mand! Led ham ved din Faderhaand! Lad ham længe Kronen bære, Os til Gavn og dig til Ære!

b) I Krigstid.

No. 438.

Mel. Naar jeg betænker den Tid og Stund 1c.

Er Gud med os i denne Tid, Da tør vi ei forsage. Til ham Enhver kan sætte Lid I Nøds og Trængsels Dage. Han staaer os bi, den gode Gud! Og fører os af Roden ud, Naar Frelsens Time kommer.

2. O Gud! det har du ofte gjort, Naar derpaa mindst vi tænkte. Tidt over os var Himlen sort, Du Soelstik atter skienkte. Naar vi ei turde haabe meer, Just da, just da var du os nær, Og Hielp og Redning sendte.

3. Du er den samme Gud endnu, Og lige stor din Naade: Kom os, og kom vort Land ihu; Lad Fienden ikke raade! Siv vore Stridsmænd ærligt Mod; Spar baade vort og Fiendens Blod. Een Faders Born vi ere.

4. O milde Gud! vi bede dig: Vor Bøn lad dig behage.

Sæt Grændse for den grumme Krig, Giv heldig Fred tilbage. At vi din Frelse skue maae, Og glæde til dit Tempel gaae, Dig Gud, vor Gud! at prise.

No. 439.

Mel. Breden din afvend ic.

D Gud! til dig vort Haab vi ene sætte; Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. Thi Alt er dit, er rede dig at lyde, Naar du vil byde.

2. See Fjender sig til Strid imod os hæve, Dog vil vi ei for Fjendens Trusler bæve. En modig Hær sig nærmer, og tør vente Sig Rov at hente.

3. Alt, hvad vi eie, Gud! er dine Gaver, Bed Fred og Skid du os dem skienket haver. O! skulde da en Voldmands Haand dem rove Og os bedrøve!

4. Mei! vil end Fjenden os med Feide true, Dog hos vor Gud vi Hiely og Redning skue. Han styrede i Fei-

der til det bedre For vore Fædre.

5. Saa vil han og med os til Forsvar stride, Og give freidigt Mod og Kraft itide, Og give Held til hver, som vægger trolig For elskte Bolig.

6. O Gud! til dig, til dig vort Haab vi sætte. Alt hvad du vil, formaaer du at udrette. O Gud! om Fredens Held og trygge Glæde Vi alle bede.

No. 440.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son ic.

Hærskarers Gud! med Dmmyghed Vi for din Trone knæle ned I disse Feidens Dage. Du, Herre! du alvældig kan Beskytte os og Stad og Land Og standse Krigens Plage.

2. O Gud! bonhør, bonhør vort Raab! Det er vor Trøst, det er vort Haab, At du os ei forlader. Forbarndig, Gud! vær du vort Skjold Mod vore Fjenders List og Vold!

Bold! Forbarm dig, hulde Fader!

3. Al vor Fortrosning staaer til dig; Du mægtig er og naaderig; Du tidt har frelst os, Herre! Giv Kraft i vore Stridsmænds Arm! Og lad i vore Fienders Barm Snart Lyst til Fred regiere!

4. Din Mand lad kraftig staae os bi, At vore Hierter blive fri Fra Bitterhed og Brede! Lad os i Jesu Fodspor gaae, At vi af ganske Hierte maae For Avindsmænden bede!

5. Du hører Alles, Alles Raab, O du, vor Trost! o du vort Haab! Vi bede alle sammen: O! see til os i Miskunhed, Du, Fredens Gud! o giv os Fred! Bønhør, bønhør os, Amen!

No. 441.

Mel. Bredden din aften ic.

Paa dig, o Herre! haabe alle Slægter; Din Redning du ei den Fortrængte nægter. Din Guddoms Bælde, som

er uden Ende, Maa hver bekiende.

2. Du, Herre! har grundfæstet Jordens Fielde, Og ved et Bink igien du dem kan fælde. Du har omgior-det dig med Kraft og Styrke, Dig vil vi dyrke.

3. For dig neddyffes Stormens hule Susen; Du stiller de oprørte Bølgers Brusen. Et Ord af dig kan grumme Boldsmænd kve, Naar meeste de true.

4. Vi stole, Gud! paa din Retviisheds Domme, Naar vore Avindsmænd med Feide komme; Og Fienden maa, trods al sin Magt og Trusel, Bortflye med Blusel.

5. Og Urefrygt og Rødsel giennembaerer Hver Følkesærd, som sig i Stolthed hæver, Naar det for silde paa din Almagts Værker Admyrget mærker.

6. O Gud, vor Gud! vi lide paa din Bælde: Da kan os Intet skrække, Intet fælde. Og truede al Verden os med Farer, Du os bevarer!

c) I smitsomme Sygdomme.

No. 442.

Mel. Naar min Tid og Stund er forhaand ic.

Gud! du er jo stedse blid Mod dem, som paa dig lide. Dog har du os i denne Tid Tilstikket Sorg og Qvide. Forsvunden er vor trygge Fred, Og Døden styrter mange ned Saa bradt i Gravens Hule.

2. Her gaac vi dybt nedbøiede I Skræk og Frygt og Jammer; Paa hvert et Fied vi Døden see Og skælve at den rammer. Og Ben fra Ben maa bange slye, Og Frende maa sin Frende slye, For egot Liv at redde.

3. Men see, o Gud! din Villie, Som altid er den bedste. Vi bede om Forbarmelse; Vort Haab til dig vi fæste. End raser Døden meer og meer; Dog styrer du Alt, hvad som skeer, Til Gavn, thi du er Fader.

4. Dem trøste selv din gode Haand, Der nu skal heden fare! I Dødens Stund ræk dem din Haand; Du deres Troe bevare. Lad dem ved god Samvittighed Haae Sielroe og Haab og Fred I sidste Afstedstine!

5. O Jesu Christ! kom os ihu! De Lidende du værker. Giv, Troen i vort Hierte nu Ei under Mismod synker. Og lad i denne store Nød Os daglig stræbe, at vor Død Os maa beredte finde!

d) For Døende.

No. 443.

Mel. Jeg har min Sag til Gud henvendt ic.

De, som nu Døden nærme sig, Gud! over dem forbarm du dig! De hart bestødte ligge der. Hvad Jordens er, Nu ei dem fryder, trøster meer.

2. Styrk du dem selv, Allmægtige! Af! Dagens Byrde bare de. Nu Aftenen dem fal-

falder paa: Giv, nu de maae
Den blide Aftenhvile faae.

3. Lad Smertens Ild ei
rase saa, At Sands og Tanke
dem forgaae. Til dem du
sende Lindring ned; Lad Sie-
lens Fred Formindste Baan-
dens Piinlighed.

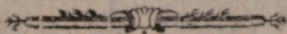
4. O! lad dem komme vel
thu, At sidste Gang de lide
nu, Og at paa Livets frange
Sti Dog aldrig vi For-
Frygt og Fare vorde fri.

5. Dit Ord dem være sik-
kert Pant, At Jesus Christus

Seier vandt; Og at ved ham
os er bered Hos dig et Sted,
Det lad dem troe med Sta-
dighed.

6. Din Mand udrusie deres
Siel Med Kraft at oine
evigt Held; Det store Held,
evindeligt At skue dig, Og
meer og meer at lyde dig.

7. O! sign dem, sign dem,
milde Gud! Som Fader,
send dem Dødens Bud! Og
naar nu briste Livets Baand,
Gud! i din Haand Du da
annanne deres Mand!

Tids = Psalmer.

I. Marskifte.

No. 444.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre!

Til Ende Maret haster; Har jeg anvendt det vel? Har jeg forsaget Laster, Og søgt i Dyden Held? Har jeg og Fremgang vundet I Klogskab, som i Mar? Har jeg mit Hierte bundet Til det, som ei forgaaer?

2. O Gud! du dig forbarne; Du kiender al min Id. Du seer, hvor tidt jeg Arme Forsømte Raadens Tid. Tilgiv begangne Synder! Skien! mig dit Velbehag! Og giv, at jeg begynder Nytt Liv fra denne Dag!

3. Vil du endog mig skienke End flere Leveaar, Jeg daglig vil betænke, At Døden

forestaaer. Hvo veed, hvo veed, hvor sage Mit Stov gaaer til sit Hiem? Du tæller vore Dage: Du ene tæller dem.

4. O! skulde jeg da dvæle I Verdens Tant og Lyst? Nei! jeg for dig vil knæle, O Herre! hør min Røst! Saa længe som jeg lever, Sid, at jeg lever dig! Og naar min Siel du kræver, Jeg doer i Haab til dig.

No. 445.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre!

Alt iler til sin Ende I gien et Leveaar! O Gud, lær mig at kiende, Hvor sage Tiden gaaer! Saa uformærkt den skrider, Som Flodens stille Strøm, De forbigangne Ti-

der Kun mindes som en
Dram.

2. Med Skam vi see til-
bage Til vor hensevndne Tid;
I disse mange Dage, Hvad
var vor Daad og Id? Dog
Kraft og Held du sendte, Og
gav os dagligt Brød; Og
Farer du afvendte, Og hialp
i alstensk Nød.

3. Siv, at vi vore Dage
Maa bruge viselig; Saa naar
vi see tilbage, Vor Siel kan
fryde sig. Tilsiidsi ved Baans
Ende Du løser Livets Baand;
Da, Fader! dig ihænde Be-
fale vi vor Aand!

No. 446.

Egen Melodie.

Lovsnyger Gud, den Væl-
dige, den Viise! Lovsnyger
Herrens Miskunhed! Hans
Storhed alle Himlens Aa-
der prise Fra Evighed til
Evighed. Men os han ogsaa
er en Fader. Paa ham sig
Mennesket saa trygt forla-
der. Saa vidner hvert hen-
rundet Aar, Hver Morgen-
soel, som skion fremgaaer.

2. Vi saae for os et Leve-
aar hensevnde: O takker Gud,
som gav os det! Fra ham
kom hver en Dag, vi saae op-
rinde, Fra ham ethvert vort
Aandedraet. Alt hvad vi ere,
hvad vi have, Hver Trost,
hvert Haab, hver Fryd var
Herrens Gave. End naar os
Kummer trykte ned, Vor
Frelse var hans Diemed.

3. Men tankesfuld jeg seer
og nu tilbage Til Aaret, som
henrundet er. Misbrugtes
ingen af de mange Dage Ved
Tanker, Ord og Gierninger?
Har jeg forvaltet vel det Go-
de, Som Herrens rige Naad-
de mig betroede? Og var mit
Hierte, var min Haand Til
Næstens Bistand redebon?

4. Ak! ydmyg jeg min
Evagthed maa bekiende: Siv,
Fader, Kraft, at bedre mig!
At dette Aar jeg værdig maa
anvende, Og siedse mere tæk-
kes dig. Siv, at min Jesu
Liv og Lære I al min Idraet
maa mit Monster være! Da
signes mig hver Aarets Dag,
O Fader! ved dit Velbehag!

No. 447.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

D Gud! vor Tillid og vor
Styrke! I Trængsler du vor
Tilflugt er. Hos dem, som dig
i Sandhed dyrke, Din Kraft,
din Hielp er altid nær. Naar
Rød og Fare nærmer sig, Da
frelser du forunderlig.

2. O! Held det Folk, som
Gud beskiermer, Hvad Fare
det end stædes i! Naar Ude-
leggelsen sig nærmer, Den
bøies af og gaaer forbi. Held
dig, o Folk! Gud er hos dig:
Algodheds Gud! hvo er
ham lig.

3. Lad Jordens Mægtig-
ste tillige Oystaae og drage
frem til Krig; Lad dem imod
vort Land og Rige Til Vold
og Mord ndruse sig. Vi
frygte ei den stolte Hær; Thi
Gud vor Hielp og Tilflugt er.

4. Han rører Bierget, og
det ryger, Og der er Dal,
hvor Bierget stod. Der stolte
Voldsmand han ydmyger;
Ei Sværdet tør udgyde Blod.

Fred sender han fra Himme-
len, Og i dens Fied Belsig-
nelsen.

5. Thi skal den hele Ver-
den lære, At Herren er al
Vældes Gud. Ham vorde
Lov og Priis og Vere! Han
frelser os fra Røden ud. O!
Land og Folk, Gud er hos dig.
Gud, Jehova! hvo er ham
lig?

No. 448.

Mel. Guds Godhed vilte vi
prise ic.

Vor Sang skal fesilig lyde
Paa Aarets første Dag. O
Gud! vi Tak dig yde: Hor
den med Velbehag! Din
Haand var hielperig I de
hensvundne Dage; Til dem
vi see tilbage Med Fryd, og
prise dig.

2. Du skienkte os, o Herre!
Den blide Landefred. Bel-
signet bod du være Vor Flid
og Stræbsomhed! Saa god,
saa viisdomsfuld Du steds
selv os ledte, Og Veien os
beredte, Som Fader from
og huld.

3. Dia

3. Din Mand ved Ordets
Stemme Os mindte krafte-
lig. Du bød os ei at glem-
me, At Synd mishager dig.
Og naar vor svage Siel Sig
lod fra Dyden drage, Du
faldte den tilbage Til Bedring
og til Held.

4. Og naar vi os om-
vendte, Modtog du os igien.
Du Fred og Trost uedsendte
Til os fra Himmelen. O
Gud! vi takke dig Med
ndnyg, hellig Glæde; Din
Gudhed vi tilbede; Den er
ufattelig.

5. Bønhør os nu, o Herre!
Sign os i dette Aar! Din
Gudhed med os være I Alt,
hvad forestaær! Sign hver
i Kald og Stand! Lad Kund-
skab, Dyd og Glæde Og Vel-
stand sig udbrede! Sign
Konge, Folk og Land!

No. 449.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode 1c.

Stemmer-Alle i til Glæde,
Eens i Hierte, eens i Sind!

Alle, som i Dag kan træde,
Her i Herrens Tempel ind.
Livet have vi af Gud; Meget
mere gav os Gud; Meget
meer af idel Raade Til vor
Siels og Legems Baade.

2. Tak, o Gud! for alt det
Gode Du beredte for vor
Siel! Bedre end vi selv for-
stode Ledte du os frem til
Held. Fader! tak for dagligt
Brod! Tak for Hielp af
mangen Nød! Tak i Jesu
Navn dig være! Ewig Tak
og ewig Ere!

3. Hør fremdeles hvad vi
bede: Ræk os faderlig din
Haand. Du paa rette Wei os
lede! Styrk vor Svaghed ved
din Mand! Lad gaae frem
hver ærlig Daad! Siv For-
ladte Trost og Raad! Lad,
i hver en Livets Møie Red-
ning lyse fra det Høie!

4. Saa hver Dag til
Aarets Ende Viser, du os ei
forlod; Og i Alt og Alt vi
vi kiende, At din Styrelse er
god. Fader! vi med barnlig
Mand Alt hengive i din
Haand. Du er alt vort Haab
her:

Herneden, Alt vort Haab i
Ewigheden!

No. 450.

Egen Melodie.

Bort glade Hierte haver
sig, Afgode Fader! op til dig.
Modtag vor Tak for hver en
Gave, Vi fra din Haand an-
nammet have. Stor er din
Gudhed, Jehova! Stor er
din Magt, Haleluja!

2. For dig vi ydmyg knæle
ned. Vor Trang kun du alene
veed. O! vær os huld, at vi
ei savne, Hvad os i dette Aar
kan gavne! Din Hielp os
være stedse nær; Thi du, kun
du, vor Tillid er.

3. Velsign dit Ord! Giv
Landet Fred! Giv Held til
nyttig Virksomhed! Lad hver
adlyde Pligtens Stemme, Og
ærlig fælles Velfærd fremme!
Let Armod's Byrde! Trost
enhver, Som vaandefuld og
ængstet er!

4. O hør os, Fader,
naar vor Siel Dypsender Bøn
for Kongens Held! Giv
Sielefred, og huuslig Glæde

I Hytte, som i Herresæde!
Velsign enhver i Kald og
Stand! Velsign vort Folk,
velsign vort Land!

No. 451.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

Utter nu er endt et Aar;
Dig vi prise, Livets Herre!
Alting breder ud din Vre,
Vinter, Sommer, Høst og
Baar. Hver en Dag, som
sig bortskynder, Bringer Held
til Jorden ned; Tid og Ewig-
hed forkynder, At vor Gud
er Kierlighed.

2. Tak for den forgangne
Tid! Idel Naade du os
sendte; Uheld da fra os af-
vendte, Du vor Gud, vor
Fader blid! Frugtbarhed du
gav til Jorden; Freden du os
nyde led. Og i uforskyret
Orden Ved dit Forsyn Al-
ting stod.

3. Milde Gud! lad dette
Aar Og af dig velsignet blive!
I din Haand vi overgive Os
og alle vore Kaar. Meer,
o meer end vi fortiente, Har
du givet hidindtil. O! med
Til

Tillid tør vi vente Du frem-
deles^e signe vil.

4. Bred din Sandhed
vælbeg ud! Herre! lad dit
Lys oprinde! Ak! saa mange
gaae i Blinde Og ei kiende
dine Bud. Os du gav din
Wiisdoms Lære; Lad den stedsse
blandt os boe! Sande Dy-
der Vidne bære Om vor
Kundskab, om vor Troe!

5. Hold fremdeles^e Tvist
og Krig Fiern fra os og vore
Egne! Mod alt andet Dødt
omhegne Os dit Forsyn naa-
delig! Lad igien hver gavnlig
Grøde Vore op af Jordens
Skjød; Og lad Held vort
Arbeid møde; Giv enhver
nødtørstigt Brød.

6. Kongen og hver Dyrig-
hed, Lad dem dig med Iver
dyrke! Send dem Wiisdom,
send dem Styrke Fra din
høie Himmel ned! Lad dem
i dit Fodspor træde; Lær dem
at udbrede Held; Og beløn
dem med den Glæde, At den
Jdræt lykkes vel!

7. Lad hers^es Flid i Kald
og Stand, Gud! af dig

velsignet være! Lær os sam-
lede at bære, Hvad enhver for
sig ei kan! Lad den sande
Gudsfrugt finde Abent Hier-
te hos Enhver! Kierlighed
lad sammenbinde Alle Jor-
dens Menneſter!

8. Dig til Ære, os til
Gavn Lad dit Forsyn os
veilede! Derom, Fader, vi
dig bede I vor Frelser^s Jesu
Ravn! Paa hans Lovte fast
vi haabe, At du os bønhoere
vil; Og med Tillid dig an-
raabe; Leg du selv dit Amen
til!

No. 452.

Mel. Bredden din afvend ic.

Velsign, o Gud! det Aar,
jeg nu begynder! Tilgiv de
forbigangne Dages Synder!
Og lad min Fremtids Van-
del stedsse være Dit Ravn
til Ære!

2. Din gode Aand mig
minde, lede, styrke! At jeg
af ganske Hierte dig maa
dyrke, Og ganske dine Ord,
du mig har givet Til Lys i
Livet!

3. Lær du mig og at haabe, troe og bede Og til din Himmel mig at forberede. Og hielp, at jeg mod syn-dig Lyst itide Maa kraftig stride!

4. Giv, at jeg handler redelig mod Alle, Og hører dem, som dig til Bistand kalde, Og virker, hvad jeg kan til Gavn og Bedste For hver min Næste!

5. Er da min Lod at friste Sorg og Nøie, O! jeg paakalder dig, du evig Høie! Lad mig ei prøves over min Formue, Men Frelsens skue!

6. See! mine Dage ile bort som Strømme; Hvo veed, naar du mig kalde vil og dømme? Maa ske i dette Aar, før det forsvinder Min Død jeg finder.

7. Men kalder du mig tidlig eller silde, Min Gud! jeg veed, du vil mig aldrig ilde. End giennem Døden selv din Haand mig leder Til Saligheder.

8. Thi kaster jeg mig tryk i dine Arme. For Jesu Skyld du vil dig jo forbarne. I Jesu Navn jeg derfor dig an-raaber Og troer og haaber.

2. Vaar- og Høst-Psalmer.

No. 453.

Mel. Min Siel nu lover Her-ren ic.

Gud Herren vil vi prise; Ham være Lov, den Herlige! Ham være Lov, den Vise, Den Gode, den Almægtige! Han er hos os tilstede; Hans

Die Altning seer. Han skaber Lys og Glæde. Han styrer Alt, hvad skeer. Fra ham er Held og Orden; Fra ham er Frugt og Fred. Bed ham velsignes Jorden, Og Jordens Slagter med.

2. See! Dagens Lys for-længes; Den mørke Winter er

er ei meer. Nu Kuld og Glad fortrænges, Og Solen atter qvægsum er. Nu Strømmen sønderbryder De stærke Iffens Baand, Og Sang i Luften lyder, Og fro er hver Mand's Mand. Saa, vakt paa nye til Live, Naturen skion fremgaaer. Gud vil, og Gud kan give; Gud Herren Alt formaaer.

3. Den spæde Blomst frembryder Af Jordens Skiod med yndig Pragt; Og Brenen Knopper skyder; Snart Skoven staaer i Hvitidsdragt. Nu drivtig Bonde haster Med Plov paa Marken ud, Og Sæd i Juren kaster Med Tillid til sin Gud. Af Sædekorn hans Ager Kun lidet tog imod; Dog mangefold han tager Af den; thi Gud er god.

4. Ja! du er god, du hører, O Gud! naar vi anraabe dig. Du Skyerne fremfører: De under Himlen hvælve sig. Dit Fadervink de lyde, Med dryffe Frugtbarhed. Og Bierg og Dal sig fryde Ved din

Allmiskunhed. Nu Eng og Ager herlig Om Hofstens Fylde spaaer; Alt vidner om, hvor kierlig Du er, som Alt formaaer.

5. Dig, Herrel vil vi prise, Din Krafte velsigner Alt, hvad er! Du Stærke, Gode, Vise! Hør dine glade Mennesker! Vor Jubel vi udqvæde: Alt, hvad du gjør, er vel. Du skaber Held og Glæde For Legem og for Siel. O Gud! vor Gud og Fader, Vor Priis lad tækkes dig! O Gud! vor Gud og Fader, Lær os at lyde dig!

No. 454.

Mel. Af Hoigheden oprunden er. Lovsunger ham, hvis Skabermagt Har denne skionne Jord frembragt Og alle Himlens Hære! Lovsunger ham, hvis Kierlighed Fra Evighed til Evighed Skal uforandret være. O Gud! Vor Gud! Som udbreder Alle Glæder; Dig vi ære, Dig vi Lov og Tak frembære!

2. Du sender Liv og Frugtbarhed I Regnens Draaber til os ned, Og fryder al Naturen. Med Græsset klæder Jorden sig, Og Skoven grønnes yndelig, Og Sæd opgroer i Furen. Marken, Skoven Os indbyde, Til at nyde Baarens Glæder, Dem du, Herre! os bereder.

3. Dig priser blomsterklædte Dal; Dig priser Bækken i sit Fald; Din Pries i Luften toner. Paa Mark og Eng, i grønne Skov Sienlyder høit din Godheds Lov Fra glade Millioner. Fader! Skaber! Himlens Herre! Dig til Ere De sig fryde. O! med dem vor Tak vi yde!

4. Men ikke blot vor Stemme dig Skal sunge Lov høitidelig, Du Baarens blide Herre! At vise dig vor Tak, vor Fryd I Kierlighed og virksom Dyd, Det skal vor Jdræt være! Din Hielp, Din Kraft, Hos os blive Her i Live; Giv os Styrke, Bed vort Levet dig at dyrke!

No. 455.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hel- lig Aand ic.

D Fader! Gud! din Godheds Spor Vi skue paa den hele Jord. Den skionne Soel ved Almagts Bud Sit Lys, sin Varme breder ud.

2. See! Regnen væder Bierg og Dal; Her vore Urter uden Tal; Og Kornet groer, og Træet med, Og Alt bebuder Frugtbarhed.

3. Tak see dig, kiere Herre Gud! For alt hvad Godt du deler ud. Det er din hulde Miskunhed, Som os forlener Fryd og Fred.

4. Lad os da Grodesbeirigt faae, At Jordens Frugt kan vel bestaae. Saa faderlig kom os ihu! Thi hvo er mild og god, som du?

5. O! byd, at Solen skinner blid; Giv Dug og Regn i rette Tid; Lad Storm og Hagl ei Sæden slaae; Lad Mark og Eng velsignet staae!

6. Dog bedst du veed, hvad tienligt er! Vi fik saa tidt

tidt Belgierninger. Og tidt
du Frelse har tilsendt, Naar
Hiertet var af Frygt om-
spændt.)

No. 456.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

Waaren nu i al sin Pragt
Atter ned fra Himlen siger;
Winterlund og Kulde viger,
Viger bort for Solens Magt.
Gud! da ei din Skabning
glemmer. Alt til Liv igien
opslaaer; Og en tallos Hær
fornehmer Livets Kraft, og
glad fremgaaer.

2. Rundelig, Allgødheds
Gud! Gøden du ser hver
bereder. Livets Kræfter, Li-
vets Glæder, Strømme fra
din Godhed ud. Du den
nøgne Jord omstaber Til et
yndigt Paradiis. Henrykt
Alt i Lyst sig taber; Henrykt
synger Alt din Priis.

3. Bonden til sin Gier-
ning gaaer, Løfter op til dig
sit Die, At du signe vil hans
Moie, Signe Sæden, den
han saacer, I dit Navn, du
Alles Fader! Stræber han

med ærlig Flid; Alt han
seer de fyldte Lader I den
glade Høstens Tid.

4. Sign, o Fader! Alles
Sved, Som du signer Mar-
kens Grøde! Giv os Sund-
hed, giv os Føde, Lad os nyde
den i Fred! Herre! fra din
Guddoms Trøe Kommer al
Belsignelse. Lad din Godhed
Aaret krone! Amen! Fader,
ja det skee!

No. 457.

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

”Arbeid og bed saa skal du
faae, Hvad til din Lærv du
kan attraae!” Saa siger Gud
os i sit Ord: Den Lov er for
den ganske Jord. Vi have
fulgt hans Faderbud: Vor
Sæd er strøet paa Jorden
ud.

2. Nu ligger den i Aagens
Skød. Belsign den, Gud!
giv dagligt Brød! Vi vogte
paa din milde Haand, Og
bede med opløstet Mand.
Kron du vort Haab, og kron
vor Flid! Giv Frugt og
Held i Høstens Tid!

3. Det haabe vi for Jesu Skyld. Bort Døste og vor Bøn opfyld! Ved Jesum gav du Sielofred Og Haab om Himlens Salighed. Du vist da ogsaa give vil, Hvad vi paa Jorden trænge til.

No. 458.

Mel. I Jesu Navn skal al vor Gierning skee ic.

See! Himlene Oplades ved dit Bud. Og Mark og Eng, som du oplivede, Prise dig, o milde Gud! Herre! din Regn har oplivet vor Egn. Det tørre, matte Stræe, Som visnefærdigt laae, Lædskes, frydes, reiser sig Med fornyet Kraft fra dig. Maa: dig du til Jorden saae.

2. Landmandens Naab Er i det Høie hørt, Og Frugtbarheds og gylde Brødes Haab Blev ved dig tilbagefort. Gud! fra dit Skib Sendes Næring og Brød. Fra dig, Almægtige! Kom rig Belsignelse. O! hvor fryder sig vor Jord! O, hvor

er din Godhed stor! Dig Lyd, Priis og Ære skee!

3. Ja, Markens Dyr, Du og mod dem er god. Græsgangens rige Fylde du fornyer; Mætter dem med Overflod. Gud! op til dig Trængte Hungerens Skrig. Og hver din Skabning bad: "O Gud! din Haand oplad!" Da ved dit, det Almagts Bliu, Gav du Føde, gav du Liv, Gjorde al Naturen glad.

4. Fornyet nu Al Egnen Vidne bær, At Alles Lærd du kommer blid ihu, At du Alles Fader er. Dig priser Sang Fra den blomstrende Bang. Dig priser høien Hald; Dig priser laven Dal. Skulde vi da glemme dig? Nei! vor Gud! høitidelig Vi din Priis islemme skal.

No. 459.

Mel. Bred din afvend ic.

Al gode Gud! hvor er du viis og herlig! Mod alle Jordens Slægter god og kierlig! Du skabte Held og Fryd

Fryd i vore Egne, Og alle
vegne.

2. Saa rundelig du Mar-
kens Furer lødsker, Med
Rattens Dug og Regnens
rige Bødsker. Den golde
Jord velsignes da med Grø-
de, Til Alles Føde.

3. Og kraftig modnes
Grøden, Marken smiler, Og
Meieren til Høstens Arbejd
iler. Dig talter han imel-
lem rige Traver For dine
Gaver.

4. Saa med Velsignelse
du Maret kroner, Og rundt
omkring istemmes Frydeto-
ner. Din Faderomhu alle-
vegne kiendes, Og aldrig
endes.

5. O Gud! vor hele Siel
i dig sig fryder, Og for din
Miskunhed sin Tak dig yder.
Du er vort Haab, du aldrig
os forlader, Algode Fader!

No. 460.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver døbt ic.

D Gud! hvor gavmild
aabner du Din Haand for

alle Dine? See! Mark og
Eng og Have nu Bær Frugt
til mig og Mine. Du signe-
de vor Ansigts Eved Med
al den Overflodighed. Tak
vare dig, o Fader!

2. Din grøndselose Mi-
skunhed Til Alle sig udstræk-
ker, Du er til Trøst og Hielp
bered, Hvor Nød og Fare
skrækker. Og tavet end din
Hielpetid, Dog staaer urok-
kelig vor Lid Til dig, o vise
Fader!

3. Nu bede vi i Jesu
Navn: Din Aand du os vil
sende: At vi til Siels og
Legems Gavn Din Godhed
ret anvende! Da leve vi saa
glade her, Og doe i Røe, og
frydes der, Hos dig og Jesum.
Amen!

No. 461.

Mel. Et lidet Barn saa lyst-
ligt ic.

Fuldendt er Høsten glædelig:
Ei vil vi Takken glemme. O
store Gud! vi prise dig Med
fælles Glædskabs Stemme.

Du

Du os i Naar velsignet har,
 Og viist din Godhed aaben-
 bar I Markens rige Grøde.
 Den ved dit Forsyn vorte
 frem, Og nu af os er hentet
 hjem Til vor og Dvægets
 Føde.

2. Din Soel den gif sin
 vante Gang Paa Himlens
 skionne Bue; Den Winter-
 fulde haard og lang Vort-
 veg for Solens Lue. Og
 Himmelen sin Regn udgiød,
 Og Jorden aabuede sit Skiod
 For Sæden at modtage.
 Med Tillid gav vi Jorden
 den, Og Jorden gav os den
 igien Saa mangefold til-
 bage.

3. O Gud! dig Priis og
 Ere skee! Du lonnede vor
 Naie. Vor Glid, det kan vi
 klarlig see, Fandt Naade for
 dit Die. Med Fryd vi see
 Velsignelsen, Som kom til
 os fra Himmelen, Fra dig,
 Naturens Herre! Du var
 det, som til hver en Egn Gav
 Solens Skin og frugibar
 Regn. Dig skee Lov, Priis
 og Ere!

No. 462.

Mel. Nu vel an! vær glad til
 Mode ic.

Kommer Herren at tilbede,
 Priser ham med frygig Aand!
 Ham vi hellige vor Glæde:
 Glæden kommer fra hans
 Haand. Uden Herren er os
 blid, Svigter Klygt og Koust
 og Glid. Han fremkalder Liv
 og Orden, Han velsigner,
 pryder Jorden.

2. Du er ikke skult, o
 Fader! Al Naturen viser
 dig, Og din Haand, som du
 oplader, Mætter os saa run-
 delig. O! vi see den, see
 den grant, Finde hvert dit
 Løfte sandt. Vaar og Høst,
 o milde Fader! Jorden over
 ei aflader.

3. Den er seet, din store
 Bælde; Den er kiendt, din
 Risskuhed. Drkner selv og
 nogne Fielde Blomstre under
 dine Fied. Ogsaa os du
 kom ihu; Ogsaa os velsigner
 du; Eng og Uger os forkyu-
 der, Du vor Tid, vort Ar-
 beid ynder.

4. Dig

4. Dig til Lov skal Leen
klinge, Seglen klinge dig til
Priis! Ind i Laderne vi
bringe Tunge Meger tusind-
viis. O! hvor er vor Glæde
stor! Du gav Kiærne, du gav
Føer; Du gav os og Dvæget
Føde. Vintren see vi trygt
imøde.

5. Dig vi hellige vor Glæ-
de, Glæden kommer fra din
Haand! Dig vi love, vi til-
bede, Godheds Gud! giv os
din Aand! Lær os, at vi
rettelig Ved vort Levnet prise
dig! Dig, som os og Alt op-
liver; Dig, som Høstens Rig-
dom giver.

No. 463.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver døbt ic.

O! priser Herren alle Mand,
Gaaer ham med Sang imo-
de! Han signer os, vort Folk
og Land Med Fred og Jor-
dens Grøde. O Gud, vor
Gud! vi takke dig! O Gud!
du er miskundelig! Sid vi
det aldrig glemme!

No. 464.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Tak være dig, vor Gud og
Fader! Saa naadig horte
du vor Bøn; Og rige Stakke,
fulde Lader Du gav os til
vort Arbeids Løn. Hvert Ar,
hvert Straa, du vore lod, Bær
Bidne om, at du er god.

2. Du har velsignet Hø-
stens Dage, Og barnlig Tak
vi bringe dig. Vor Lovsang
naadig du modtage! Fremde-
les vær miskundelig! Og giv
os, at vi bruge vel, Hvad her
du skienker til vort Held.

3. Lad vore Hænder sig
udbrede Mod Hver, som efter
Brødet gaaer! Det være vore
Hjerters Glæde, At lindre
Armod's tunge Kaar! Gav
du os meer, o gode Gud! Da
sagde du: "deel Brødet ud!"

4. Siv, at vi stræbe her
i Live I Kierlighed at ligne
dig! Guldkommere det hist
skal blive, Naar klarere vi
stne dig. Din Kierlighed vi
see alt her: Hvor grant skal
vi den kiende der!

No. 465.

Mel. Jeg vil mig Herren love ic.

Saa er vor Høst til Ende,
 Og Laden fyldt med Sød.
 O Gud! vi Tak opsende
 For al din Kierlighed! Du
 skabte Straa og Kierne; Du
 lønede vor Glid; Du giver
 os saa gierne, Og Alt i rette
 Tid.

2. Thi vil vi os forbar-
 me, Som du forbarmer dig,
 Og dele med den Arme,
 Hvad du gav rundelig. Der-
 ved vi ene ligne Dig, som
 gjør Alting vel. Og du vil
 os velsigne Til Legem og til
 Siel.

No. 466.

Mel. Hvad kan os komme til
 for Nød ic.

Vi forrigfulde knæle ned
 For dig, alvise Herre! Ei
 Jorden lønede vor Svød,
 Ei kan vor Høst os nære.
 Thi følger Frygt og Angst
 vor Nand, Endskiont vi vide,
 at din Haand Ei tugter os
 i Brede.

2. Du veed Alt, hvad os
 tienligt er, Og rammer Tid
 og Maade. Hver den, du
 skabte, er dig fier; Thi bor
 du ene raade. Du ene er vort
 Haab, vor Trøst. Til dig op-
 løfte vi vor Røst. I Siels og
 Legems Vaande.

3. Dig, Fader! nu vi
 lide paa, Alt vi din Hielp ei
 savne. See ned til os og
 vore Smaac, Dem vi med
 Graad omfavne! Vi søle
 dobbelt Træng og Nød, Naar
 vi maa sukke for det Brød,
 Hvormed vi dem skal mætte.

4. Lad Frygt kun ei faae
 Overhaand; Lad den vor Glid
 ei svække! Du selv, o Fader!
 ved din Nand Vor Stræb-
 somhed opvække! Og naar
 din Time kommer, da Til
 takkende Halleluja Vor Klæ-
 gesang skal vendes.

No. 467.

Mel. Paa dig haaber jeg min
 Herre from ic.

See! Marken taber nu sin
 Pragt! See! Skoven har
 sit Smykke lagt, Sin stolte
 grønne

grønne Krone. Den muntre
Fugl Nu søger Skul, Og
glemmer Glædens Tone.

2. Rundt om os er For-
frænkelse; Rundt om os idel
Død vi see. Det er Naturens
Orden. Til Jorden maa
Tilbage gaae Alt det, som
kom af Jorden.

3. En Lærdom dette Syn
miger. O Gud! du mig den
Bijdsdom lær, At tælle mine
Dage; At jeg maa ret Be-
tænke det, Jeg snart herfra
skal drage.

4. Men, o! der kommer
Baar igien! Priis være dig!

Oplivelsen See vi med Haab
imøde. Lad Planten døe,
Den af sit Frøe Igien staaer
op af Døde.

5. Saa kommer og for
mig en Vaar, Da Legemet
igien opstaaer Af Gravens
kolde Giemme. Da skal mit
Bryst Med salig Lyft Ryk
Liv igien fornemme.

6. Algode Gud! jeg tak-
ker dig! Dit Ord og Løfte
trøster mig; Mig Graven
ikke skrækker; Thi Jesus
Christi, Det veed jeg vist, Til
evigt Liv mig vækker.

3. Morgen . Psalmer.

No. 468.

Mel. Afshoigheden oprunden er ic.

Den mørke Nat svandt
rolig hen; Alt Herrens Svæl
for mig igien Paa høien Him-
mel straalet. I Magt og
Godhed lige stor, Alvise Gud!
du ved dit Ord Os Lid og

Stund tilmaaler. Priis dig!
Tak dig! Fader, Herre! Dig
til Ære Vil jeg leve, Vil
jeg hver min Dag henleve.

2. Der laae jeg nys i
Søvn og Nat, Af Sands, af
Tanken selv forladt; Ei Fa-
rerne jeg kiendte. Mod Al-
ting, hvad mig truet har, Du
Herre!

Herre! min Beskierner var;
Din Haand det fra mig vendte.
Nye Kraft, Nytt Mod
Mig opliver; Det du giver,
Gode Fader! Jeg mig trygt
paa dig forlader.

3. Nu jeg i Jesu Christi
Navn Begynder Dagen, og
til Gavn Skal ogsaa den
mig vorde. Det er Guds
Bærk, hvad om mig seer;
Det er Guds Bærk, hvad
med mig seer; Han, Herren,
Gud, det gjorde. Amen!
Amen! Herren raade! Herrens
Raade Med os vare!
Ham for Alt skee Priis og
Ere!

No. 469.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver døbt ic.

Jeg seer nu Dagens Lys
igien, Og Rattens Mørke
viger; Til dig min Siel sig
vender hen, O Gud! og Tak
dig siger. Du vogtede saa
saare vel I Nat mit Legem
og min Siel, At intet Dødt
mig ramte.

2. For Mangen, uueligt,

Ratten er Seent draget hen
i Smerte; Saa mangen Uffel
her og der Laae med beang-
stet Hierte. For mig den
Nat saa rolig gif, Og jeg
ved qvægsom Hvile fik Nye
Kraft i Sind og Sandser.

3. For Raaden, som du
viiste mig, Min Tak jeg vil ei
glemme; Men frydefuld lov-
synge dig Med Hierte, Siel
og Stemme. Staae mig
fremdeles naadig bi, Og lad
os alle blive fri Fra Smerte,
Rød og Jammer!

No. 470.

Mel. Hvo ickun lader Herren
raade ic.

En Levedag du atter sender;
Jeg seer, o Gud! din Soel
igien. Giv, jeg din Raade
ret erkliender, Og ei ved Synd
forspilder den. O! fremfor
mange Andre mig Du har
velsignet faderlig.

2. Saa mangen Een, ned-
trygt af Røden, Paa Leiet
ingen Lindring fik; Saa man-
gen Anden gif til Døden,
Da han til Nattehville gif.
Mig

Mig angstede ei Rød, ei Frygt; Min Røe var blid, mit Liv var trygt.

3. Saa mangen vaagner op, og gruer Ved Synet af den skionne Dag, Thi Morgenen paa ny ham truer Med Smerte, Trang og Sorg og Nag. Jeg styrket ved min Ratteroe, I Velmagt vaagner sund og fro.

4. Tak være dig, o Livets Herre! For Mattens Røe, for Dagens Fred! Til Ræffens Gavn, og dig til Være Jeg helliger min Virksomhed. Led du mig efter dine Raad! Velsign min Id! velsign min Daad!

No. 471.

Mel. Kind nu op i Jesu Navn ic.

Atter jeg opvaagnet er, Seer den glade Morgenrøde, Seer den nye Dag imøde, Gud! min Tak jeg dig frembær. Tak, at du mig har bevaret, Da i Søvnens Skiod jeg laae; Ved din Almagts haand forsvaret, Dagens Lys jeg atter saae.

2. Gode Gud! jeg takker dig For det Liv, du mig har givet! O min Gud! hvor skion er Livet! O hvor skion er Alt om mig! Dog engang det Lys forsvinder, Som nu straaler til mig ned. Men et bedre Lys oprinder Hisset i din Evighed.

3. O den glade Evighed! Dagen mig ei saa opliver, Fader! som det Haab, du giver, At mit Liv skal være ved. Men, o giv, jeg vel anvender Hver en Dag, mig undes her, At engang, naar Livet ender, Jeg i evigt Lys dig seer!

No. 472.

Mel. Nu vel an! vær glad til Mode ic.

Dagen nu igien frembryder; Matten med sit Mørke svandt. Herre! jeg min Tak dig yder For den Ratteroe jeg fandt! Mens jeg sov saa tryggelig, Har du vaaget over mig. Den, som du, o Gud! beskiermer, Intet Ondt til ham sig nærmere.

2. Fader! lad din Haand ledsage Mig i Dag paa rette Wei! Hold fra Afvei mig tilbage; Styrk mig, at jeg snubler ei! Giv, jeg elsker dine Bud! Lyder dig, All-godheds Gud! Lad mig mindes, at dit Nie Skuer hver min Ldræt noie.

3. Hielp mig, troligen at giøre, Hvad mig byder Kald og Stand. Og hvad saa jeg skal udføre, Hielp mig at det lykkes kan! Giv, jeg med oprigtig Siel Stedsse søger Næstens Vel! Naar jeg kan min Næste fryde, Glad jeg skal mit Gode nyde.

4. Dog hvad Dagen mig skal give, Ene staaer i dit Behag. Jeg veed ei, om den skal blive Medgangs eller Modgangs Dag. Giv, at jeg med stille Aand Leger Alting af din Haand; Jeg da ender Dagen rolig; Thi jeg veed, du sørger trolig.

5. End om saa din Wiisdom byder, Være det min sidste Dag! Villig jeg dit Kald adlyder, Og befaler dig

min Sag; Du, min Gud! min Fader er! Jeg ved Jesum blev dig kjer; Og ved ham du har forvisset Mig om Saligheden hisset.

No. 473.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

Saa venlig Dagen atter smiler, Og breder Liv og Glæder ud. Min Siels den første Tanke iler Med Tak til dig, o gode Gud! Nu karst og munter jeg igien kan ile til min Gjerning hen.

2. I Søvnens Skiod jeg frng og rolig Nye Kraft og Styrke samlet har. Mit Liv og Legem, Gods og Bolig, O Gud! i dine Hænder var. Og du har sørget faderlig, At intet Ondt har rammet mig.

3. Thi ofrer jeg dig Tak, o Herre! Og priser dig med Sind og Kost. Du skal min Tilflugt stedse være, Du alt mit Haab, og al min Trost! Thi hvs til dig sin Lid har fat,

sat, Han aldrig blev af dig forladt.

4. O hielp, at jeg i Dag opfylder Alt, hvad du bød mig til mit Held. Lad mig ei glemme, hvad jeg skylder Mit eget og min Næstes Vel. Hielp mig at følge Jesu Fied, Som føre mig til Salighed!

No. 474.

Mel. Naglet til et Kors paa Jorden ic.

Godheds Gud! den Spæde stammer Dig sin Lovsang: du annammer Ogsaa den med Velbehåg. See da og med naadigt Die Til min Tak, du Evighoie! For din Godhed Dag fra Dag.

2. Efter Nattens trygge Hvile Kan jeg glad og styrket ile Nu til Dagens Sierninger. Giv, at jeg maa stræbe efter Saa at bruge mine Kræfter, At din Ære fremmes her!

3. Giv, jeg meer og meer erkender Alt det Gode, du mig sender, Hunske, Føde, Klædebon! Uden Ende er

din Naade, Mig til Siels og Legems Baade; Altid aaben er din Haand.

4. Fader! skulde jeg da ikke Og det bedste Bæger drikke, Naar du det vil række mig? Jo! jeg vil i Fryd og Smerte Ved et dig hengivent Hierte Vise, at jeg elsker dig.

No. 475.

Mel. O Gud see Lov til evig Tid ic.

Dig, Gud! see Tak, at her jeg kan Dig elske, troe og frygte; At jeg fornøiet med min Stand Mit Kald i Fred kan rogte!

2. I Morgensolens Herlighed Din Storhed, Gud! jeg ærer. Hver frugtbar Regn, du sender ned, Mig din Algodhed lærer.

3. Til Held du virker allestedes; Alt Levende du nætter; I din den store Skabnings Kreds Du Jngens Trang forgiætter.

4. Ja! du er over Alting stor, Du er saa blid en Herre;

re; Og vel mig! at jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elste bor, Veed og, hvad jeg tør haabe; Og derfor trøstelig jeg tør Dig om din Hielp anraabe.

6. Hielp mig at bruge denne Dag, Og hver af mine Dage, Saa Tanken om dit Velbehag Mig stedse maa ledsage!

7. At tænke, leve kristelig, Du vilde selv mig lære! At elske og at lyde dig, Det al min Glæde være!

8. Giv, at jeg ei ved Guds og Guld Mit Hjertes Attraa hænger; Men giver altid medynksfuld Min Skierb til den, der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer Flux hen mit Kald at røgte. I Faderhaand min Skiebne staaer; Hvad skulde jeg da frygte?

No. 476.

Mel. Den prægtig Soel, som hele Verden glæder se.

See! Dagens Lys saa blidt

igien oprinde! O! Skulde det mig lad paa Leiet finde? Nei, Hvilen har til Arbeid styrket mig. O gode Gud! du gav mig denne Hvile; Du giver Lyst paa ny; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov see dig, Gud og Fader i det Høie! Ved Nat ved Dag, dit milde Forsyns Die Er vaagen mig til Varetægt og Held. Hvo er, som du, saa rig i Misshandheder? Og hvad er jeg, at du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at forrette, Og aldrig skal jeg daarligen forgiette, At jeg kun tækkes dig ved Dyd og Klid. Men naar jeg vel anvender mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Andre, Ihvor de end i denne Verden vandre, Giv, de kun vandre efter dine Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt dit rige Gode! Vel sign hvert Land paa hele Jordens

dens Klode, Du Jordens
Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart
og Hjertet minde! Lad Ret
og Sandhed staae og Frem-
gang finde! Enhver lad nyde
Frugten af sin Sved! Giv
Raad til den, du satte til at
byde! Giv skionsomt Sind
til dem, du bød at lyde! Giv
Alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg
mig altid vende, Naar Da-
gen kommer, naar den gaer
til Ende, Og naar paa Leiet
jeg mig lægger hen. Hør
hvad min Svaghed her for-
maer at sige: Til mere vær-
dig Priis min Røst skal stige
I Himmelen!

No. 477.

Egen Melodie.

Nu rinder Solen op med
Straaler blide, Forgylder
Skovens Top og Biergets
Side. Hæv dig, min rørte
Siel, til Lysets Fader. Din
Takkefang istem; Bær Mor-
genoffer frem For Lysets
Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig,
Saa fri for Fare. O Gud!
jeg takker dig, Du togst mig
vare. Dig, Kraftens Gud,
som skabte Lys af Mørke,
Min Lid jeg sætter til: Du
og i Dag mig vil Med Vi-
siand styrke.

3. O! led mig ved din
Haand, At jeg ei synder!
Styr ved din gode Mand,
Hvad jeg begynder! Velsign
du selv min Flid med Held
og Raade! Min Sierning i
dit Navn Til mit og Andres
Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tarv og
Trang, O Herre! kiender;
Du har min Lykkes Gang
I dine Hænder. Beleiligt
Lid, bekvemmet Hielpemaa-
de Du klarlig forudseer;
Hvad vil, hvad vil jeg meer?
Gud, Herren raade!

5. Velsign, o Gud! vort Land
Med Frugt og Grøde, At
ingen stræbsom Mand Maa
savne Fode! Vor Konge med
dit Raad du selv regiere! Lad
ham og al hans Slægt, Gud!
i din Baretægt Beselet være!

6. Bevar fra Vold og Svig Din Kristenkirke! Lad Troen idelig Til Dyder virke! Udbred alt meer og meer din Wiisdoms Lære, At du kan worde kiendt, Og han, som du har sendt, Din Son, vor Herre.

7. O Gud! gjer Dagen god For mig og Alle! Men og i Nød mit Nød Skal ikke falde. Med denne Trost jeg da mit Hierte styrker: En Dag skal hisset grye, Hvor ingen Sorrigs Sky Min Siel formørker.

No. 478.

Mel. Nu vel an! vær glad til Nøde ic.

Nu vil jeg af ganske Hierte Takke Gud, og være fro, Jeg er vaagnet uden Smerte, Og staaer op i Fred og Roe. Gud! dit Forsyn var min Vagt; Selv du tog mig vel i Agt. Fiern var Nød og Sorg og Jammer Fra mit trygge Hvilekammer.

2. Han du mig i tierligt Minde Denne Dag og hver

en Dag! Lad mig Raade for dig finde. Styrk mig du, thi jeg er svag! Giv, at med Standhaftighed Jeg gaaer frem i Jesu Fied, Altid hører hvad du byder, Og som Barn dit Bud adlyder!

3. Som du mig tildeleer Dage, Saa tildeel mig og mit Brød! Lad mig ei mistroelig klage, Om mig møder Trang og Nød! Mørknes det omkring min Boe, Jeg vil bede, haabe, troe. Efter Natten følger Morgen; Glæden følger efter Sorgen.

4. Over Landet bred din Raade, Som du breder Lyset ud! Han, som skal for Landet raade, Tage Raad af dine Bud! Giv ham Lyst og Mod og Held Til at fremme Alles Vel! Og du selv, vor Gud! befæste Landets Hæder, Landets Bedste.

5. Vore Dage du velsigne, Fredens Gud! med Roe og Fred! Men for Alt du os velsigne Med en god Samvittighed! Uden Angest, uden Nag See vi da vor sidste Dag.

Dag. Og naar Graven sig
oplader, kaldes vi til dig,
vor Fader!

No. 479.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

See! Hviletiden gif til En-
de; En qvægsom Søvn har
styrket mig; Thi skal min
vorte Siel sig vende I Tak
og Bøn, o Gud! til dig. Den
Roe, som du mig nyde lod,
Den Ratteroe var sød og
god.

2. Vi Alle, Fader! ere
Dine; Fraingen er din Raade
fiern. Enhver af os da sig
og Sine Befaler i dit trygge
Børn! Hør os, o du, som
naadig er! Til Bedste tænke
paa Een og Hver.

3. Ophold, o Gud! din
Kristenkirke, Og kom ihu din
Raades Pagt! Lad Ordet
stedse kraftig virke Mod Ond-
skabs List og Ondskabs Magt!
Lad Spot og Haan til Skam-
me staae! Sand Kristendom
lad Fremgang faae!

4. Din gode Mand vor
Konge lede! Kron hver hans
ædle Daad med Held! Af
ganske Siel for ham vi bede:
Hans sande Vel er Folkets
Vel. Hold ogsaa i din Ba-
retægt, O Herre! Kongens
hele Slægt!

5. O Gud! hver rædsom
Landeplage Misfærdelig fra
os bortvend! Lad os i vore
Levedage Ei friste, mindst
fortiene den. Vor hele Van-
del være saa, At den dig altid
tækkes maa!

6. Lad trives Jordens rige
Grøde! Velsign, o Gud!
hver stræbsom Haand, At
hver kan sig og Sine føde,
Og prise dig med sorgfri
Mand. Og hielp os, at vi
rettelig Anvende, hvad vi
faae af dig!

7. O du! hvis Haand sig
aldrig lukker, Siv Hver, som
hungrer, dagligt Brod! Styrk
Hver som under Smerten
sukker! Staae Alle bi i deres
Nød! Gud! du er viis og
god og stor! Sign os, og
sign den ganske Jord!

No. 480.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

Jeg atter da i Jesu Navn
Min Gierning skal begynde:
O! maatte jeg kun virke
Gavn, Mod Ingen mig for-
synde. Ja! maatte jeg nu
denne Dag Anvende Gud til
Velbehag, Og ham ved Jdræt
tæfkes.

2. Jeg er som Andre Strø-
belig, Og kan saa let forsø-
res; Lidt Riødets Lyster lokke
mig, Og Verdens Stemme
høres. O! giv mig Kraft at
staae imod, Og vandre frem
med sikker Fod Den trange
Veil til Livet!

3. I Jesu Christi Troe
mig da Et stadigt Haab op-
liver. Naar Gud vil kalde
mig herfra, Han Salighed
mig giver. Kom Død og
Dom og Ewigheid! Min Siel
forkærdes ei derved. Gud,
Herren er min Fader.

No. 481.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Berg ic.

Vaa Natten følger Dagen

nu. Dig, Gud, min Tak jeg
yder; Thi du i Nat kom mig
ihu, Og styrket Kraft mig
fryder. Den Kraft jeg bruge
skal Til Nytte i mit Kald;
Betsign, o Gud, min Jd, Mit
Anlæg og min Flid, Og giv
mig Held og Lykke!

2. Jeg holde vil ved dine
Bud, Og ved din Wiisdoms
Lære: At tæfkes altid dig,
min Gud! Det skal min At-
traa være. Min Wandel
vorde saa, Jeg dette Maal
kan naae! O Gud! jeg beder
dig: Din Nand ledsage mig!
Thi hvad formaaer jeg ene?

3. Nu jeg mig da i Jesu
Navn Til Dagens Verk be-
giver. Giv det ei blot til
eget Gavn, Men og til Næ-
stens bliver! Min Fryd det
var at see, Af! gid det
maatte see! At det gif Alle
vel, Til Legem og til Siel;
Ei mig, ei nogen ilde!

No. 482.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son ic.

For mig oprandt en Dag
igien;

igien; O Gud! giv Raade,
at jeg den Dig til Behag
anvender! Jeg da med god
Samvittighed kan legge mig
til Hvile ned, Naar Dagens
Løb sig ender.

2. Din Hielp jeg mig
fortroster til, At hvad jeg
bør, og hvad du vil, Af mig
skal aldrig glemmes. Og styr
mig da til gavnlig Id; Lad
lykkes Stræbsomhed og Flid;
Lad al min Idræt fremmes!

3. Jeg giver dig i Vare-
tægt Mig selv, o Fader! og
min Slægt, Og hvad jeg har
i Eie! Vil du i Raade staae
os bi, Da uden Rødsel van-
dre vi Dit Forsyns skjulte
Veie.

4. Hvad der i Dag skal
møde mig, Det er kun aaben-
bart for dig; Jeg kan det
ikke vide. Men det jeg veed,
du styrer vel; Thi vil jeg
med en trostlig Siel Paa dig
i Alting lide!

5. Om Alting efter Onske
gaaer, Mit glade Hiertes Tak
du faaer, Du min algode Fa-
der! Men sender du mig

Modgang til, For den jeg
ogsaa takke vil; Jeg seer og
da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min
Sierning hen; Jeg i dit Navn
begynder den, Og i dit Navn
den ender. Ei Tvivl, ei Frygt
mig kommer nær; Thi vist
jeg veed, jeg altid er, Min
Gud! i din Hænder.

No. 483.

Mel. Hiertelig mig nu længes re.

Min Siel i Lovsang yder
Sin glade Tak til dig. O
Gud! din Hielp mig fryder,
Du har bevaret mig. Din
Raade gav mig Livet; Den
gav mig denne Dag. Lad
Dagen, du har givet, Dig
bruges til Behag!

2. Din Mand lad mig led-
sage, At jeg maa handle ret!
Mit Arbeid dig behage, Og
du velsigne det! Og naar
om Kraft jeg beder, O Gud!
du høre mig! Mig intet da
forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg nøies, om du sen-
der Bekymring eller Fryd;
Kun giv, jeg det anvender,

Saa

Saa jeg gaaer frem i Dyd.
 Og lad mig altid mindes,
 At Døden forestaaer; Saa
 jeg bered maa findes, Naar
 jeg dens Budskab faaer!

No. 484.

Mel. Kind nu op i Jesu Naavn ic.

Solen straalet frem igien.
 Gode Gud! du Alt opliver;
 Du en Dag endnu mig giver;
 Giv mig, ret at bruge den!
 Kun en Wandringsfærd er
 Livet, Hvor jeg skal berede
 mig; Saa det Haab, du mig
 har givet, Hift opfyldes kan
 hos dig.

2. Mueligt mig kan møde
 her Farer, Sorger, Trængsel,
 Noie; Jeg da hæfter Sind
 og Die Til Lyksaligheden der.
 Giv mig Kraft, at jeg maa
 trolig Handle dig til Velbe-
 hag! Jeg engang da seer
 saa rolig Svinde bort min
 sidste Dag.

No. 485.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
 raade ic.

Saf være dig, min Gud!

min Fader! For Søvn og
 Røe i denne Nat! Jeg kraft-
 fuld Leiet nu forlader, Og
 tager saa min Gierning fat.
 O Gudheds Gud! ledsag du
 mig, At al min Daad kan
 tælles dig!

2. Den Kraft, du gav, den
 mig opliver Til at gaae frem
 i gavrig Flid. Til Seier
 den mig Styrke giver I Fri-
 sielsens den haarde Strid.
 Og naar jeg vaager, strider
 vel, Du styrer Alting mig
 til Held.

3. O! salig den, som du
 veileder Til virksom Flid, til
 Troe og Dyd. O! salig den,
 som du bereder I Livet her
 til Himlens Fryd. Han
 naaer sit sande Held ved dig:
 Er her, er hiffet lykkelig.

No. 486.

Mel. Afhøiheden oprunden er ic.

Hielp, Herre! mig, at jeg
 med Flid I Dag og al min
 Levetid Maa stræbe dig at
 tælles! Jeg det af ganske
 Siel attraaer! Og skiont jeg
 lidet kun formaaer, Mit Mod
 dog

Dog ikke svækkes. Herre!
 Fader! Jeg anraaber Dig,
 og haaber Varig Styrke, At
 mit Levnet dig kan dyrke.

2. Det Kald, jeg har i
 Livet her, Og hvad min Næste
 gavnligt er, Det skal min
 Glæde være. Jeg sluttigen
 vil røgte det, Og fremme
 Sandhed, ove Ret, Og virke
 til Guds Ære. Mig bør,
 Mig skal Ingenfinde Gaae af
 Minde: Jeg heneden Leve
 skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis
 Kierlighed Her fremmer min
 Lyksalighed, Af dig velsignet
 blive! Det hele Folk, min
 store Slægt Jeg i din Al-
 magts Baretægt Vil bønlig
 overgive. Medgang, Mod-
 gang, Hvad du sender, Alt
 du vender Os til Bedste.
 Al vor Lid til dig vi fæste.

No. 487.

Mel. Himlens Gud og Jordens
 Herre 1c.

Himlens og Jordens Her-
 re! Nu jeg seer din Dag saa

skion; Første Tanke nu skal
 være: Dig at ofre Tak og
 Bøn. O! den Tak skal i mit
 Bryst Vække høi og him-
 melsk Lyst.

2. Mørkets Farer mig
 omspendte; Du dem saae, jeg
 saae dem ei; Du dem naa-
 delig afvendte; Erng jeg van-
 dret nu min Bei. Og den
 Bei, den leder hen Til mit
 Hiem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Iver
 røgter, Hvad dit Kald mig
 foreskrev! Aldrig vakler, al-
 drig frygter, Om min Ven
 end Fiendskab blev; Men i
 Gierning som i Sind, Paa
 det Gode legger Vind.

4. Godt det er, dig, Gud!
 at lyde, Godt at fremme Ret
 og Skiel, Godt, ved Dyden
 sig at fryde, Godt, at virke
 Brødrøs Held. Kan jeg bruge
 saa min Dag, Saare vel
 staaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn
 begynder Dagen og mit Ar-
 beidsværk; Lad mig gaae,
 som den, du ynder, Frem ad
 Banen fro og stærk! Du paa
 Ba-

Banen satte mig. Liv og Alt
jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde
stienker, Giv, jeg dig ei glem-
mer da, Men i hver en
Glæde tænker, Hvor det Gode
kommer fra, Og at hvert et
Held jeg fandt, Paa din God-
hed er et Pant.

7. End kan Dagen med
sig føre Baade Siels og Le-
gemes Nød; Lad da dette viis
mig gjøre, At jeg tænker paa
min Død. Og da skal det
drage mig Bort fra Verden,
hen til dig.

8. Gode Gud! bønhar
din Tjener: Ei han beder
blot for sig. Konge, Folk,
og Slægt og Venner Sign
dem Alle naadelig! Du er
min og Alles Gud! Jordens
Gud, som Himlens Gud!

No. 488.

Egen Melodie.

Fader! dig jeg mig betroe-
de, Før jeg sank i Søvnens
Dvale ned. Lovet være du,
Algode! Lovet høit for Søv-
nens Noøgsomhed. Ingen

Sielenag kan vække Den,
som barnlig frygter, elsker dig.
Nattens Rædsler ham ei
skrække. Daagner han, da
tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit
Leie: Dagen kalder mig til
Virksomhed; Sign du alle
mine Veie! Mind mig og
om Tidens Kossbarhed. Lad
mig ei til Dørskhed falde!
Ingen Time ubrugt svinde
hen: Selv din Almagt ei
kan kalde Tabte Dieblikke
frem igien.

3. Lad min Syffel nyttig
være! Kron du selv min Id
og Daad med Held; Lad
mig fremme, dig til Ære,
Mit og Næstens nær for-
bundne Vel. Lad en Ild
mit Bryst antænde, Keen
som din, for mine Brodres
Gavn. Rolig da ved Dagens
Ende Jeg til Hvile gaaer i
Jesu Navn.

No. 489.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Laf stee dig, Gud! for hver
en

en Dag, Du mig af Naade
giver! Giv og, at til dit Vel-
behag Mit Liv, min Wandel
bliver! Giv mig nødøstigt
Brød! Frie mig fra Sorg
og Nød! Din Villie altid
see! Endog i Lidelse Din
Miskunhed jeg kiender.

2. O! giv, at jeg anven-
der vel Enhver af mine
Dage! Lad ikke Nød, lad
ikke Held, Fra dig mit Sind
afdrage! Giv, jeg ydmygelig
I Velmagt priser dig. Og
giv Taalmodighed, Naar
Sorg mig bøier ned: Til
Himlen jeg da vandrer.

No. 490.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

Min Gud! jeg vaagnet er
Af qvægsom Nattehvil. Til
mit anviste Kald Jeg nu med
Lyst vil ile; Men først i Jesu
Navn Jeg træder frem for
dig, Og ofrer Lov og Tak:
Annam den naadelig!

2. Min Fader! o det er
Din uforskylbte Naade, At
jeg i Nat blev fri Fra Syg-
dom, Skrak og Vaade. Et

sikkert Værn for mig Var
din udstrakte Haand. I Tryg-
hed hvilede Mit Legem og
min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag
Udsporger først dit Rige; Lad
Lyst ei daare mig, Lad Ver-
den mig ei svige! Veiled mig
ved dit Ord, Og lad det
minde mig, At hver min
Gierning sees, Hver Tanke
sees af dig.

4. Betsierm du selv mit
Liv; Giv Siels og Legems
Styrke, At i mit Kald jeg
dig Ved ærlig Flid kan dyrke;
Giv Held til hver en Sag,
Som jeg i Jesu Navn Skal
foretage mig Til mit og
Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og
Folk Jeg beder dig, o Herre!
Og dyrebar for dig Vor
Konge siedse være! Giv du
ham Naad og Kraft, Saa
signes hver en Slægt, Du
ham betroede Til kjerlig
Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg
mig Og Mine overgiver:
O Gud! vort Haab, vor
Trost

Trost Du er, og ene bliver.
Giv Sundhed, dagligt Brød
Og Røe og Røisomhed! Men
fremfor Alting giv En god
Samvittighed!

No. 491.

Mel. Nu vel an vær frist tilmode.

Dagen, som paa nye begyn-
der, Møder jeg med freidigt
Mod, Thi mit glade Haab
forkynder, At den vorder blid
og god. Dog hvo kan vel
forudsee, Hvad endnu i Dag
vil skee? Jeg til Gud mig
overgiver, Og med alt for-
nøiet bliver.

2. Skal mig møde det som
krænker; Ei mistrosted dog
min Siel. Jeg tilbeder Gud
og tænker: Han gjør det og
Alting vel. Og med Lid til
Frelsens Gud holder jeg da
Prøven ud. Jeg for ham
hengiven tier, Hielpetimen
oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg
dig paakalder, Lad din Mand
veilede mig! Styrk mig, at
jeg ikke falder I forsættlig
Synd med dig! Lad min

Bandel blive saa, At jeg kan
for dig bestaae. Da skal
Dagen heldig være, Mig til
Gavn og dig til Være.

No. 492.

Mel. O, kære Siel! frygt al-
drig meer ic.

Opbaagnet uden Hiertenag,
Befsigner jeg den nye Dag,
Som lyser for mit Die! Jeg
er med Herrens Raad til-
freds, Som styrer hele Ver-
dens Kreds; Forlader fro mit
Leie; Gaaer trostlig mine Veie.

2. Jeg frygter ei, om Veien
mig Skal føre did, hvor plud-
selig En Fare mig kan skrække.
Jeg veed, min Gud er ogsaa
der; Jeg veed, han selv min
Leder er; Han vil mig Haan-
den række: Hvad Skulde da
mig skrække?

3. Befignet være, Gud,
dit Ravn! Du fører os fra
Moders Favn Til høie Graa-
haars Alder! Du mætter os
med Faderhaand; Du stien-
ker os dit Ord, din Mand;
Du hører den, som kalder! Du
reiser den, som falder!

4. Af-

4. Aften • Psalmer.

No. 493.

Egen Melodie.

Den lyse Dag forsvunden er. Den mørke Nat sig nærmer. O Gud! vor Gud! vær du os nær, Vor Fader, vor Beskiermer! Herre, vor Gud! vi bede dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid, Vor Gierning at udrette. Glad gjorde du vor Arbeidstid, Og vore Byrder lette. Herre, vor Gud! vi takke dig.

3. Nu byder du os gaac til Ro, Og qvæge os med Hvile, At vi igien kan vaagne fro, Og til vort Arbeid ile. Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og os til Sengs forseie! Og naar vort Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens Noie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og frygte ingen Fare. Du selv vort Legem og

vor Aand Skal naadelig bevare. Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! hoi dit Ore til vor Sang, Skiont den er svag og ringe; I Himlen vi med Jubelklang En bedre Lov dig bringe. Ewig vi der skal prise dig!

No. 494.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Son ic.

D Gud! min Tak jeg bringer dig For alt det Gode, som du mig Idag har ladet nyde! Hvad jeg af dig anammer har, Saa tidt har viist mig aabenbar, At du min Siel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Dieblit Af dig jeg Godheds Prøver sik Til Siels og Legens Baade. Af! hvor jeg da maa blues ved, Om jeg i Hiertets Ydmyghed Ei skioner paa din Raade.

3. Jeg vil af ganske Hiertens Grund Med Tak for hver

re; Og vel mig! at jeg stadig troer, Du vil min Fader være.

5. Nu veed jeg, hvem jeg elske bør, Veed og, hvad jeg tør haabe; Og derfor trøstelig jeg tør Dig om din Hielp anraabe.

6. Hielp mig at bruge denne Dag, Og hver af mine Dage, Saa Tanken om dit Velbehag Mig stedse maa ledsage!

7. At tænke, leve kristelig, Du vilde selv mig lære! At elske og at lyde dig, Det al min Glæde være!

8. Giv, at jeg ei ved Gods og Guld Mit Hiertes Attraa hænger; Men giver altid medynksfuld Min Skierø til den, der trænger!

9. Glad beder jeg, og glad jeg gaaer Flux hen mit Kald at røgte. I Faderhaand min Skiebne staaer; Hvad skulde jeg da frygte?

No. 476.

Mel. Den prægtig' Soel, som hele Verden glæder ic.

See! Dagens Lys saa blidt

igien oprinde! O! skulde det mig lad paa Leiet finde? Nei, Hvilen har til Arbeid styrket mig. O gode Gud! du gav mig denne Hvile; Du giver Lyst paa ny; thi vil jeg ile, At prise dig.

2. Lov skee dig, Gud og Fader i det Høie! Ved Nat ved Dag, dit milde Forsyns Die Er vaagen mig til Varetægt og Held. Hvo er, som du, saa rig i Misfunderheder? Og hvad er jeg, at du i Alt mig leder Saa saare vel?

3. Jeg gaaer nu hen mit Arbeid at forrette, Og aldrig skal jeg daarligen forgiette, At jeg kun tækkes dig ved Dyd og Klid. Men naar jeg vel anvender mine Dage, Lad lykkes da, hvad jeg skal foretage, I al min Tid!

4. Giv ogsaa Held til alle, alle Andre, I hvor de end i denne Verden vandre, Giv, de kun vandre efter dine Bud! Giv, hvert et Huus, hver Slægt dit rige Gode! Vel sign hvert Land paa hele Jordens

dens Klode, Du Jordens
Gud!

5. Dit Ord lad lyse klart
og Hiertet minde! Lad Ret
og Sandhed staae og Frem-
gang finde! Enhver lad nyde
Frugten af sin Sved! Giv
Raad til den, du satte til at
byde! Giv skionsomt Sind
til dem, du bød at lyde! Giv
Alle Fred!

6. O Gud! til dig vil jeg
mig altid vende, Naar Da-
gen kommer, naar den gaer
til Ende, Og naar paa Leiet
jeg mig lægger hen. Hør
hvad min Svaghed her for-
maer at sige: Til mere vær-
dig Priis min Røst skal stige
I Himmelen!

No. 477.

Egen Melodie.

Nu rinder Solen op med
Straaler blide, Forgylder
Skovens Top og Biergets
Side. Hæv dig, min rørte
Siel, til Lysets Fader. Din
Takketsang istem; Bær Mor-
genoffer frem For Lysets
Fader.

2. Jeg sov saa tryggelig,
Saa fri for Fare. O Gud!
jeg takker dig, Du togst mig
vare. Dig, Kraftens Gud,
som skabte Lys af Mørke,
Min Lid jeg sætter til: Du
og i Dag mig vil Med Vi-
siand styrke.

3. O! led mig ved din
Haand, At jeg ei synder!
Styr ved din gode Mand,
Hvad jeg begynder! Velsign
du selv min Flid med Held
og Raade! Min Sierning i
dit Navn Til mit og Andres
Gavn Lad vel geraade!

4. Du bedst min Tarv og
Trang, O Herre! kiender;
Du har min Lykkes Gang
I dine Hænder. Velsiligt
Tid, beqvemest Hielpmaa-
de Du klarlig forudseer;
Hvad vil, hvad vil jeg meer?
Gud, Herren raade!

5. Velsign, o Gud! vort Laud
Med Frugt og Grode, At
ingen stræbsom Mand Maa
savne Fode! Vor Konge med
dit Raad du selv regiere! Lad
ham og al hans Slægt, Gud!
i din Baretægt Besalet være!

6. Bevar fra Bøld og Svig Din Kristenkirke! Lad Troen idelig Til Dyder virke! Udbred alt meer og meer din Wiisdoms Lære, At du kan worde kiendt, Og han, som du har sendt, Din Son, vor Herre.

7. O Gud! gjer Dagen god For mig og Alle! Men og i Nød mit Mod Skal ikke falde. Med denne Trost jeg da mit Hierte styrker: En Dag skal hisset grye, Hvor ingen Sorrigs Sky Min Siel formørker.

No. 478.

Mel. Nu vel an! vær glad til Nøde ic.

Nu vil jeg af ganske Hierte Takke Gud, og være fro, Jeg er vaagnet uden Smerte, Og staaer op i Fred og Roe. Gud! dit Forsyn var min Vagt; Selv du tog mig vel i Agt. Fiern var Nød og Sorg og Jammer Fra mit trygge Hvilekammer.

2. Hav du mig i tierligt Minde Denne Dag og hver

en Dag! Lad mig Raade for dig finde. Styrk mig du, thi jeg er svag! Giv, at med Standhaftighed Jeg gaaer frem i Jesu Fied, Altid hører hvad du byder, Og som Barn dit Bud adlyder!

3. Som du mig tildeler Dage, Saa tildeel mig og mit Brød! Lad mig ei mistroelig klage, Om mig møder Trang og Nød! Mørknes det omkring min Bøe, Jeg vil bede, haabe, troe. Efter Natten følger Morgen; Glæden følger efter Sorgen.

4. Over Landet bred din Raade, Som du breder Lyset ud! Han, som skal for Landet raade, Tage Raad af dine Bud! Giv ham Lyst og Mod og Held Til at fremme Alles Vel! Og du selv, vor Gud! befæste Landets Hæder, Landets Bedste.

5. Vore Dage du velsigne, Fredens Gud! med Roe og Fred! Men for Alt du os velsigne Med en god Samvittighed! Uden Angest, uden Nag See vi da vor sidste Dag.

Dag. Og naar Graven sig
oplader, kaldes vi til dig,
vor Fader!

No. 479.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

See! Hviletiden gif til En-
de; En qvægsom Sovn har
styrket mig; Thi skal min
vorte Siel sig vende I Tak
og Bøn, o Gud! til dig. Den
Roe, som du mig nyde lod,
Den Ratteroe var sød og
god.

2. Vi Alle, Fader! ere
Dine; Fraingen er din Naade
fiern. Enhver af os da sig
og Sine Befaler i dit trygge
Børn! Hør os, o du, som
naadig er! Til Bedste tænk
paa Een og Hver.

3. Ophold, o Gud! din
Kristenkirke, Og kom ihu din
Naades Pagt! Lad Ordet
stedse kraftig virke Mod Ond-
skabs List og Ondskabs Magt!
Lad Spot og Haan til Skam-
me staae! Sand Kristendom
lad Fremgang faae!

4. Din gode Mand vor
Konge lede! Kron hver hans
ædle Daad med Held! Af
ganske Siel for ham vi bede:
Hans sande Vel er Folkets
Vel. Hold ogsaa i din Ba-
retægt, O Herre! Kongens
hele Slægt!

5. O Gud! hver rædsom
Landeplage Miskundelig fra
os bortvend! Lad os i vore
Levedage Ei friste, mindst
fortiene den. Vor hele Van-
del være saa, At den dig altid
tækkes maa!

6. Lad trives Jordens rige
Grøde! Velsign, o Gud!
hver stræbsom Haand, At
hver kan sig og Sine føde,
Og prise dig med sorgfri
Mand. Og hielp os, at vi
rettelig Anvende, hvad vi
faae af dig!

7. O du! hvis Haand sig
aldrig lukker, Siv Hver, som
hungrer, dagligt Brod! Styrk
Hver som under Smerten
sukker! Staae Alle bi i deres
Mod! Gud! du er viis og
god og stor! Sign os, og
sign den ganske Jord!

No. 480.

Mel. Enhver som troer og bliver døbt ic.

Jeg atter da i Jesu Navn
Min Gierning skal begynde:
O! maatte jeg kun virke
Gavn, Mod Ingen mig for-
synde. Ja! maatte jeg nu
denne Dag Anvende Gud til
Velbehag, Og ham ved Jdræt
tækkes.

2. Jeg er som Andre strø-
belig, Og kan saa let forsø-
res; Tidt Riødets Lyster lokke
mig, Og Verdens Stemme
høres. O! giv mig Kraft at
staae imod, Og vandre frem
med sikker Fod Den trange
Veil til Livet!

3. I Jesu Christi Troe
mig da Et stadigt Haab op-
liver. Naar Gud vil kalde
mig herfra, Han Salighed
mig giver. Kom Død og
Dom og Ewigheid! Min Siel
forkærdes ei derved. Gud,
Herren er min Fader.

No. 481.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Berg ic.

Paa Ratten følger Dagen

nu. Dig, Gud, min Tak jeg
yder; Thi du i Nat kom mig
ihu, Og styrket Kraft mig
fryder. Den Kraft jeg bruge
skal Til Nytte i mit Kald;
Blessign, o Gud, min Jd, Mit
Anlæg og min Flid, Og giv
mig Held og Lykke!

2. Jeg holde vil ved dine
Bud, Og ved din Wiisdoms
Lære: At tækkes altid dig,
min Gud! Det skal min Ut-
traa være. Min Wandel
vorde saa, Jeg dette Maal
kan naae! O Gud! jeg beder
dig: Din Aand ledsage mig!
Thi hvad formaaer jeg ene?

3. Nu jeg mig da i Jesu
Navn Til Dagens Verk be-
giver. Giv det ei blot til
eget Gavn, Men og til Næ-
stens bliver! Min Fryd det
var at see, Af! gid det
maatte see! At det gif Alle
vel, Til Legem og til Siel;
Ei mig, ei nogen ilde!

No. 482.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son ic.

For mig oprandt en Dag
igien;

igien; O Gud! giv Raade,
at jeg den Dig til Behag
anvender! Jeg da med god
Samvittighed kan legge mig
til Hvile ned, Naar Dagens
Løb sig ender.

2. Din Hielp jeg mig
fortroster til, At hvad jeg
bør, og hvad du vil, Af mig
skal aldrig glemmes. Og styr
mig da til gavnlig Id; Lad
lykkes Stræbsomhed og Flid;
Lad al min Idræt fremmes!

3. Jeg giver dig i Vare-
tægt Mig selv, o Fader! og
min Slægt, Og hvad jeg har
i Eie! Vil du i Raade staae
os bi, Da uden Rødsel vand-
dre vi Dit Forsyns skjulte
Veie.

4. Hvad der i Dag skal
nøde mig, Det er kun aaben-
bart for dig; Jeg kan det
ikke vide. Men det jeg veed,
du styrer vel; Thi vil jeg
med en trostlig Siel Paa dig
i Alting lide!

5. Om Alting efter Onske
gaaer, Mit glade Hiertes Tak
du faaer, Du min algode Fa-
der! Men sender du mig

Modgang til, For den jeg
ogsaa takke vil; Jeg seer og
da min Fader.

6. Saa gaaer jeg til min
Sierning hen; Jeg i dit Navn
begynder den, Og i dit Navn
den ender. Ei Tvivl, ei Frygt
mig kommer nær; Thi vist
jeg veed, jeg altid er, Min
Gud! i din Hænder.

No. 483.

Mel. Hiertelig mig nu længes re.

Min Siel i Lovsang yder
Sin glade Tak til dig. O
Gud! din Hielp mig fryder,
Du har bevaret mig. Din
Raade gav mig Livet; Den
gav mig denne Dag. Lad
Dagen, du har givet, Dig
bruges til Behag!

2. Din Hand lad mig led-
sage, At jeg maa handle ret!
Mit Arbeid dig behage, Og
du velsigne det! Og naar
om Kraft jeg beder, O Gud!
du høre mig! Mig intet da
forleder, At vige af fra dig.

3. Jeg noies, om du sen-
der Bekymring eller Fryd;
Kun giv, jeg det anvender,

Saa

Saa jeg gaaer frem i Dyd.
 Og lad mig altid mindes,
 At Døden forestaaer; Saa
 jeg bered maa findes, Naar
 jeg dens Budskab faaer!

No. 484.

Mel. Kind nu op i Jesu Naavn ic.

Solen straalet frem igien.
 Gode Gud! du Alt opliver;
 Du en Dag endnu mig giver;
 Giv mig, ret at bruge den!
 Kun en Wandringsfærd er
 Livet, Hvor jeg skal berede
 mig; Saa det Haab, du mig
 har givet, Hift opfyldes kan
 hos dig.

2. Mueligt mig kan møde
 her Farer, Sorger, Trængsel,
 Noie; Jeg da hæfter Sind
 og Die Til Lyksaligheden der.
 Giv mig Kraft, at jeg maa
 trolig Handle dig til Velbe-
 hag! Jeg engang da seer
 saa rolig Svinde bort min
 sidste Dag.

No. 485.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
 raade ic.

Saf være dig, min Gud!

min Fader! For Søvn og
 Røe i denne Nat! Jeg kraft-
 fuld Leiet nu forlader, Og
 tager saa min Gierning fat.
 O Gudheds Gud! ledsag du
 mig, At al min Daad kan
 tækkes dig!

2. Den Kraft, du gav, den
 mig opliver Til at gaae frem
 i gavnrig Flid. Til Seier
 den mig Styrke giver I Fri-
 sielsens den haarde Strid.
 Og naar jeg vaager, strider
 vel, Du styrer Alting mig
 til Held.

3. O! salig den, som du
 veileder Til virksom Flid, til
 Troe og Dyd. O! salig den,
 som du bereder I Livet her
 til Himlens Fryd. Han
 naaer sit sande Held ved dig:
 Er her, er hiffet lykkelig.

No. 486.

Mel. Afhøiheden oprunden er ic.

Hielp, Herre! mig, at jeg
 med Flid I Dag og al min
 Levetid Maa stræbe dig at
 tækkes! Jeg det af ganske
 Siel attraaer! Og skiont jeg
 lidet kun formaaer, Mit Mod
 dog

dog ikke svækkes. Herre!
 Fader! Jeg anraaber Dig,
 og haaber Barig Styrke, Alt
 mit Levnet dig kan byrke.

2. Det Kald, jeg har i
 Livet her, Og hvad min Næste
 gavnligt er, Det skal min
 Glæde være. Jeg slittigen
 vil røgte det, Og fremme
 Sandhed, ove Ret, Og virke
 til Guds Vere. Mig bør,
 Mig skal Jungsinde Gaae af
 Minde: Jeg heneden Leve
 skal for Evigheden.

3. O! lad Enhver, hvis
 Kierlighed Her fremmer min
 Lyksalighed, Af dig velsignet
 blive! Det hele Folk, min
 store Slægt Jeg i din Al-
 magts Baretægt Vil bønlig
 overgive. Medgang, Mod-
 gang, Hvad du sender, Alt
 du vender Os til Bedste.
 Al vor Lid til dig vi fæste.

No. 487.

Mel. Himlens Gud og Jordens
 Herre 1c.

Himlens og Jordens Her-
 re! Nu jeg seer din Dag saa

skion; Første Tanke nu skal
 være: Dig at ofre Tak og
 Bøn. O! den Tak skal i mit
 Bryst Vække hoi og him-
 melsk Lyst.

2. Mørkets Farer mig
 omspendte; Du dem saae, jeg
 saae dem ei; Du dem naa-
 delig afvendte; Erng jeg van-
 drer nu min Wei. Og den
 Wei, den leder hen Til mit
 Hiem til Himmelen.

3. Giv, at jeg med Iver
 røgter, Hvad dit Kald mig
 foreskrev! Aldrig vakler, al-
 drig frygter, Om min Ven
 end Fiendskab blev; Men i
 Gierning som i Sind, Paa
 det Gode legger Vind.

4. Godt det er, dig, Gud!
 at lyde, Godt at fremme Ret
 og Skæl, Godt, ved Dyden
 sig at fryde, Godt, at virke
 Brødrøs Held. Kan jeg bruge
 saa min Dag, Saare vel
 saaer da min Sag.

5. Nu jeg i dit Navn
 begynder Dagen og mit Ar-
 beidsværk; Lad mig gaae,
 som den, du ynder, Frem ad
 Banen fro og stærk! Du paa
 Ba-

Banen satte mig. Liv og Alt
jeg fik af dig.

6. Om mig Dagen Glæde
fienker, Giv, jeg dig ei glem-
mer da, Men i hver en
Glæde tænker, Hvor det Gode
kommer fra, Og at hvert et
Held jeg fandt, Paa din God-
hed er et Pant.

7. End kan Dagen med
sig føre Baade Siels og Le-
gem's Nød; Lad da dette viis
mig giøre, At jeg tænker paa
min Død. Og da skal det
drage mig Bort fra Verden,
hen til dig.

8. Gode Gud! bønhar
din Tiener: Ei han beder
blot for sig. Konge, Folk,
og Slægt og Beuner Sign
dem Alle naadelig! Du er
min og Alles Gud! Jordens
Gud, som Himlens Gud!

No. 488.

Egen Melodie.

Fader! dig jeg mig betroe-
de, Før jeg sank i Søvnens
Dvale ned. Lovet være du,
Algode! Lovet høit for Sø-
vnen's Dødsfængsel. Ingen

Sielenag kan vække Den,
som barnlig frygter, elsker dig.
Nattens Rædsler ham ei
skræffe. Vaagner han, da
tænker han kun dig.

2. Glad jeg iler fra mit
Leie: Dagen kalder mig til
Virksomhed; Sign du alle
mine Veie! Mind mig og
om Livens Kosbarhed. Lad
mig ei til Dørstød falde!
Ingen Time ubrugt svinde
hen: Selv din Almagt ei
kan kalde Tabte Dieblikke
frem igien.

3. Lad min Syssel nyttig
være! Kron du selv min Id
og Daad med Held; Lad
mig fremme, dig til Vre,
Mit og Næstens nær for-
bundne Vel. Lad en Ild
mit Bryst antænde, Keen
som din, for mine Brødrer's
Gavn. Rolig da ved Dagens
Ende Jeg til Hvile gaaer i
Jesu Navn.

No. 489.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Laf skee dig, Gud! for hver
en

en Dag, Du mig af Naade
giver! Giv og, at til dit Vel-
behag Mit Liv, min Bandel
bliver! Giv mig nødtsftigt
Brød! Frie mig fra Sorg
og Nød! Din Villie altid
see! Endog i Lidelse Din
Miskunhed jeg kiender.

2. O! giv, at jeg anven-
der vel Enhver af mine
Dage! Lad ikke Nød, lad
ikke Held, Fra dig mit Sind
afdrage! Giv, jeg ydmiggelig
I Velmagt priser dig. Og
giv Taalmodighed, Naar
Sorg mig boier ned: Til
Himlen jeg da vandrer.

No. 490.

Mel. O Gud! du fromme Gud ic.

Min Gud! jeg vaagnet er
Af qvægsom Nattehvide. Til
mit anviste Kald Jeg nu med
Lyst vil ile; Men først i Jesu
Navn Jeg træder frem for
dig, Og ofrer Lov og Tak:
Annam den naadelig!

2. Min Fader! o det er
Din uforskylbte Naade, At
jeg i Nat blev fri Fra Syg-
dom, Skræk og Vaade. Et

sikkert Værn for mig Var
din udstrakte Haand. I Tryg-
hed hvilede Mit Legem og
min Aand.

3. O! giv, at jeg i Dag
Udsporger først dit Rige; Lad
Lyst ei daare mig, Lad Ver-
den mig ei svige! Veiled mig
ved dit Ord, Og lad det
minde mig, At hver min
Sierning sees, Hver Tanke
sees af dig.

4. Bestierm du selv mit
Liv; Giv Siels og Legems
Styrke, At i mit Kald jeg
dig Ved ærlig Glid kan dyrke;
Giv Held til hver en Sag,
Som jeg i Jesu Navn Skal
foretage mig Til mit og
Næstens Gavn!

5. For Stad og Land og
Folk Jeg beder dig, o Herre!
Og dyrebar for dig Vor
Konge stedse være! Giv du
ham Raad og Kraft, Saa
signes hver en Slægt, Du
ham betroede Til kjerlig
Varetægt.

6. Nu i din Haand jeg
mig Og Mine overgiver:
O Gud! vort Haab, vor
Trost

Trost Du er, og ene bliver.
Giv Sundhed, dagligt Brød
Og Røe og Røisomhed! Men
fremfor Alting giv En god
Samvittighed!

No. 491.

Mel. Nu vel an vær frisk tilmode.

Dagen, som paa nye begyn-
der, Møder jeg med freidigt
Mod, Thi mit glade Haab
forkynder, At den vorder blid
og god. Dog hvo kan vel
forudsee, Hvad endnu i Dag
vil skee? Jeg til Gud mig
overgiver, Og med alt for-
nøiet bliver.

2. Skal mig møde det som
frænker; Ei mistrosies dog
min Siel. Jeg tilbeder Gud
og tænker: Han gjør det og
Alting vel. Og med Lid til
Frelsens Gud Holder jeg da
Proven ud. Jeg for ham
hengiven tier, Hielpetimen
oppebier.

3. Gud! min Gud! jeg
dig paakalder, Lad din Mand
veilede mig! Styrk mig, at
jeg ikke falder I forsætlig
Synd mod dig! Lad min

Bandel blive saa, At jeg kan
for dig bestaae. Da skal
Dagen heldig være, Mig til
Gavn og dig til Ere.

No. 492.

Mel. O, kiere Siel! frygt al-
drig meer ic.

Opvaagnet uden Hiertenag,
Velsigner jeg den nye Dag,
Som lyser for mit Die! Jeg
er med Herrens Raad til-
freds, Som styrer hele Ver-
dens Kreds; Forlader fro mit
Leie; Gaaer trostlig mine Veie.

2. Jeg frygter ei, om Veien
mig skal føre did, hvor plud-
selig En Fare mig kan skrække.
Jeg veed, min Gud er ogsaa
der; Jeg veed, han selv min
Leder er; Han vil mig Haan-
den række: Hvad skulde da
mig skrække?

3. Velsignet være, Gud,
dit Navn! Du fører os fra
Moders Favn Til høie Graa-
haars Alder! Du mætter os
med Faderhaand; Du stien-
ker os dit Ord, din Mand;
Du hører den, som kalder! Du
reiser den, som falder!

4. Af-

4. Aften • Psalmer.

No. 493.

Egen Melodie.

Den lyse Dag forsvunden er. Den mørke Nat sig nærmer. O Gud! vor Gud! vær du os nær, Vor Fader, vor Beskiermer! Herre, vor Gud! vi bede dig.

2. Du gav idag os Kraft og Flid, Vor Gierning at udrette. Glad gjorde du vor Arbejdstid, Og vore Byrder lette. Herre, vor Gud! vi takke dig.

3. Nu byder du os gaae til Ro, Og qvæge os med Hvile, At vi igien kan vaagne fro, Og til vort Arbeid ile. Herre, vor Gud! vi prise dig.

4. Vi følge dette milde Bud, Og os til Sengs forføie! Og naar vort Lys vi slukke ud, Vi glemme Dagens Reie. Herre, vor Gud! vi prise dig.

5. Dig vi befale os i Haand, Og frygte ingen Fare. Du selv vort Legem og

vor Aand Skal naadelig bevare. Herre, vor Gud! vi prise dig.

6. Gud! bei dit Ore til vor Sang, Skiont den er svag og ringe; I Himlen vi med Jubelklang En bedre Lov dig bringe. Evtig vi der skal prise dig!

No. 494.

Mel. Kommer til mig, sagde Guds Søn ic.

D Gud! min Tak jeg bringer dig For alt det Gode, som du mig Idag har ladet nyde! Hvad jeg af dig annammer har, Saa tidt har viist mig aabenbar, At du min Siel vil fryde.

2. Hver Levedag, hvert Dieblik Af dig jeg Godheds Prøver fik Til Siels og Legens Baade. Ak! hvor jeg da maa blues ved, Om jeg i Hiertets Ydmyghed Ei skionner paa din Raade.

3. Jeg vil af ganske Hiertens Grund Med Tak for hver

hver en Glædens Stund Til
dig min Tillid sætse. Giv, jeg
kun lyder dine Bud! Du tæn-
ker da paa mig, min Gud!
I Alting til det Bedste.

4. Men ogsaa vil jeg takke
dig For Prøvelser, du sendte
mig I tunge Modgangs
Dage. Du altid vil mit
sande Vel; Og derfor priser
dig min Siel, Og vil, og
skal ei klage.

5. Medlidende jeg seer til
dem, Der ei, som jeg kan træde
frem Med velfornøiet Hjerter.
Saa meget Gødt har prøvet
mig, Imedens Mangen sør-
gelig Har vaandet sig i
Smerte.

6. Afhielp, o Gud! de
Manges Trang; Let for dem
Livets tunge Gang; End deres
Sørgklage! Og deres Siel
i Fryd og Fred Skal prise
hoit din Miskundhed, Og al-
drig meer forsage.

7. Læg, Fader, selv dit
Amen til! I Haab og Troe
paa dig jeg vil Til Hvile
mig begive. Og efter prøv-
som Natteblund Skal atter

næste Morgenstund Til Lov-
sang mig oplive.

No. 495.

Mel. Vaag op, og slaae paa dine
Strænge ic.

D Fader! du mig Livet skien-
ker, Og tusindfold velsigner
mig. Med Wijsdom du min
Lary betænker, Og styrer Alt
miskundelig. O Gud! for
hver din Styrelse Dig Lov
og Priis og Ære ssee!

2. Du mig min Kraft og
Sundhed giver Og Brød
og Huns og Klædebøn, Og
Ufred fra min Bolig driver,
Og holder over mig din
Haand. Ja, store Fader!
uden den Gik ingen Dag vel-
signet hen.

3. Hvo er det, som min
Sygdom læger Og hjælper
mig igien paa Fod? Hvo
rækker mig et Trostens Bæ-
ger, Naar Sorgen svækket
har mit Mod? Hvo, gode
Fader! uden du? Du kier-
lig kommer mig ihu.

4. Hvo er det som mig
huld bevarer? Hvo vender
Sorg

Sorg og Uheld af? Hvo giver Mod i alle Farer? Hvo giver Trost mod Død og Grav? Min Gud! ved dig kun jeg bestaaer, Og Tryghed ved din Raade faaer.

5. Thi kan jeg og i Nat-
tens Skygger Fuldt stole paa
din Varetægt; Saa faberlig
du mig betrygger, Og værner
om mit Hus, min Elagt.
Jeg sover da saa sødelig, Og
vaagner fro og priser dig.

No. 496.

Mel. Nu vel an! vær glad til
Wode ic.

Utter jeg en Dag fuldend-
der; Hvilestunden nærmer sig.
Gode Gud! mit Sund jeg
vender Nu med Tak og Bøn
til dig. Du min svage Lov
modtag Med en Faders Vel-
behgg! Paa din Raade, mil-
de Fader, Jeg mig tryggelig
forlader.

2. Du idag har mig be-
varet Ved din hulde Misfun-
hed; Tæt er mig vederfa-
ret, Som jo tiende til min
Fred. Kraft og freidig Vir-

kelyst Har ved dig opfyldt mit
Bryst; Og din Raade har
ledsaget Alt, hvad jeg har
foretaget.

3. Ved Samvittighedens
Stemme Har du fierlig min-
det mig, At jeg ikke skulde
glemme Barmhertig Lydighed
mod dig. Jeg ved dig har
vandret trygt Uden Drøvelse
og Frygt. Karst jeg nød de
Livets Glæder, Som din
Godhed os tilføder.

4. Tryg jeg nu vil over-
give Mig til Sovn og Ro-
lighed. Du, o Gud! mit Værn
skal blive; Hvile skal jeg i din
Fred. Og naar Mørket svin-
der hen, Vækkes jeg ved dig
igien; Og fra Leiet skal jeg
træde Frem til Arbeid og
til Glæde.

No. 497.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Den mørke Nat frembry-
der nu; Jeg mig til Høe begi-
ver. O Gud! høiløvet være
du, Som var og er og bliver!
Fra dig, Allmægtige! Kom

al Betsignelse. Den Dag, jeg fuldbragt har, Den din Betsig-
gierning var; Fra dig kom al
dens Glæde.

2. For Mange denne Dag
hensfred I Graad og Suk
og Klage; De sølte Modgangs
Bitterhed, Sik Sorgens Kalk
at smage. Saa Mangen vaan-
der sig I Løndom ynkelig;
Den Sorg, som Ingen seer.
Dig ei forborgen er. O see
til dem i Raade!

3. Men Dagen, o min
Gud! for mig En Glædes-
dag har været. Den Glæde
ene kom fra dig. Din God-
hed vorde æret! Mig ramte
ingen Nød; Du gav mig dag-
ligt Brød; Du gav mig Sin-
dets Nøe; Gav mig at være
fro Ved det du mig tildeelte.

4. O! var kun denne glade
Dag Henlevet dig til Ære!
O! var den brugt dig til
Behag, Du Livens, Livets
Herre! Men, o jeg veed, jeg
veed, Hvor ofte Foden gled;
Hvis du til Doms vil gaae,
Hvor kan jeg da bestaae?
Tilgiv, tilgiv mig, Fader!

No. 498.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver døbt ic.

Saa ender jeg nu denne
Dag, Og ender den med
Glæde! Mig ængster intet
Hjertenag; Ei Taarer Diet
væde. Mit Sind er nu saa
let og fro. O Fader! før
jeg gaaer til Nøe, Jeg dig
min Tak vil yde.

2. I Dag jeg aarle til
dig bad, Du vilde mig be-
vare, Mig giøre Dagen god
og glad, Betsierme mig fra
Fare. Nu Dagen er til-
endebragt, Tak skee din Kier-
lighed og Magt! Min Bøn
du naadig hørte.

3. Mild du oplod din
runde Haand, Lod mig det
Gode nyde. Af ydmyg og
erkiendelig Mand Min Lov-
sang skal udbryde. Min Tak
du skuer i min Fryd; Hør
den og i den svage Lyd, Som
nu din Godhed priser.

4. Alt det, der fra din
Haand gaaer ud, Du til mit
Held mig sender. O! dan
mit

mit Hjerte, gode Gud! At jeg det ret erkjender; Og giv af Naade, giv du mig, At jeg for Alting takker dig I Tanke, Ord og Bandel!

No. 499.

Egen Melodie.

Saa lægger jeg min Syffel ned, Og stikker mig til Hvile.

O Gud! du gav mig Held og Fred; Til dig min Tak skal ile. Med Bøn og Haab og Troe Jeg mig nu lægger fro; Hav Tak, min Gud! for denne Dag; Den henvandt uden Sorg og Nag.

2. Saa kalder Livets Aften mig Engang til sidste Hvile. Opstandne Frelser! tryk ved dig Kan jeg ad Døden smile. Da, Jesu! i din Haand Befaler jeg min Aand. Jeg skal opstaae til Hellighed, Til evig Fryd, til evig Fred.

No. 500.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ic.

Tak ssee dig, Gud! for

denne Dag, O! hør min Tak med Velbehag! Jeg yder den i Troe til dig, Fordi du er saa naaderig.

2. Saa let jeg Dagens Byrde bar, Thi du med Bistand hos mig var; Giv nu mit matte Legem Ro! Til dig jeg sætter Haab og Troe.

3. Omgiv mig med dit trygge Værn; Lad Sorg og Ufred blive fiern! Lad mig i Morgen karst opstaae, Og styrket til min Sierning gaae!

4. Skal Sygdom end anfælde mig, O Gud! du styrer viselig. Skal jeg end døe i denne Nat, Dog er jeg ei af dig forladt.

5. Vel er min Synd og Svaghed stor; Men du mig troster ved dit Ord. Dit Løfte du paa mig opfyld; Tilgiv min Synd for Jesu Skyld!

6. Saa har jeg Siels og Legems Fred, O Fader! ved din Mistunhed. Annam min Tak med Velbehag For denne og for hver en Dag!

No. 501.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg, ic.

En Dag jeg atter nu har
endt, Og fri den var fra Fa-
rer; Alt Ondt blev fra min
Bolik vendt, Thi Herren mig
bevarer. O Gud! jeg takker
dig! Dit Børn betrygger
mig. Naar jeg er i din
Haand, Hvad frygter da
min Mand? Du vaager naar
jeg slummer.

2. Saa lad da Soel og
Dag hense, Og Mørket
mig omsvære; Lad end paa
Himlen rædsom Sky Sig
fort af Uveir hæve. Min
Siel tilvisse veed, At Gud er
Miskunhed; Og Alting ord-
ner han, Og Alting styrer
han Med Wiisdom og med
Styrke.

3. Mig er ei Natten mørk
og sæl; Den kalder mig til
hvile. Men først med Tak
skal nu min Siel Til dig, o
Fader! ile. Du gav mig
Brød og Fred, Ja meer end
selv jeg veed. O! at kun
denne Dag Dig ogsaa til

Behag Af mig var blevet
nyttet!

4. Forbarmende! o hvor
min Bøn, Tilgiv mig Dagens
Brøde! Tilgiv mig ved din
elskte Son, Som led for
mig og døde. Velsignet er
det Navn, Det høie Jesu
Navn; I det jeg sover hen,
Staaer op i det igien, Og
lever ham til Ære.

5. Doer jeg for Natten
Ende faaer; Belan, som Gud
det byder! Engang af Gra-
ven jeg fremgaaer, Naar Jesu
Stemme lyder. Men skal
jeg her paa ny See Dagens
Lys fremgrye, Da styrker Hvi-
len mig. I Haab, o Gud!
til dig Jeg tryg og rolig
sover.

6. Hver sove saa i Her-
rens Fred, Enhver af mine
Kiære! O! lad din rige Mi-
skunhed, Vor Fader! hos
dem være. Det Alt, hvad
du mig gav, Og jeg har
Glæde af, Det dig befales
nu. Du gavst, og togst end
du, Dit Navn dog skulde
prises!

No. 502.

Mel. Den prægtig' Soel, som
hele Verden glæder ic.

Den blide Soel, som glæder
hele Jorden, Den ilte
bort; saa bød Naturens
Orden, Og Matten breder nu
sit Mørke ud. O Lysets Fa-
der! vær hos mig tilstede!
O Mørket kan du Lys og
Lys bereder: Thi du est Gud!

2. Vær du hos mig! jeg
frygter ingen Fare; Thi den
som du, Almægtige! beva-
rer, Han staaer, om Alting
end omkring ham faldt. Han
er i Mørket, som ved Dagen
fikker; Ham end i Døden selv
du Hielp tilskikker; Ham est
du Hilt!

3. O Gud! min Gud!
hvor tidt lod du mig kiende
Hvad Godt, din Almagts
Haand mig kan tilvende,
Hvad Ondt den hindrer baade
nær og fiern. Hver Dag, jeg
saae din Soel staae op og
dale, Hver Nat, jeg slummede
i Søvnens Dvale, Vær du
mit Værn!

4. Du og i denne Dag
har mig beskiermet; Ei Sorg,
ei Sygdom sig til mig har
nærmet; Jeg gik min Bane,
gik den tryg ved dig. O du,
som saa har signet mine Veie,
Beskiernt og nu mit værgeløse
Leie Mod Vold og Svig!

5. Beskiernt og alle dem,
som boe i Landet, Og alle
dem, som svæve om paa Van-
det! Bliv Alle med din Kraft
og Bistand nær! Du signe
Kongens Huns og Hyrdens
Hytte, Og hver, som fremmer
Dyd og Ret og Nytte, I
hvo det er!

6. Saa lukker jeg da tryg
mit matte Vie, O Gud! min
Gud! min Fader i det Høie!
Lad Iyse over mig din Mi-
skunhed! Og jeg skal vaagne
fro, og atter ile Til dig med
Tak for vægtsom Mattehvide,
For Roe og Fred!

No. 503.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Min Gud! en Dag igien
sig ender, Din Raade er dog
S 4 ikke

ikke endt! Om Solens Lys
sig fra os vender, Dit Die
dog er til os vendt. Let
Dagens Byrde blev ved dig;
Tryk ogsaa Matten er ved
dig!

2. Ja! om jeg vaager
eller sover, I dit Paasun jeg
altid boer. Tak for din Naade
Dagen over, For hvert din
Fadergodheds Spor! Tak
for din Baretægt i Dag, For
hver en vel udrettet Sag!

3. Til dig i Jesu Navn
henvender Min Siel med
Bøn og Anger sig. Du alle
mine Feiltrin kiender, For
Jesu Skyld mistunde dig!
Og see til mig i Naade ned,
Da ender jeg min Dag i
Fred.

4. Omgiv nu og min
Seng, min Hytte, O Herre,
med dit Forsyns Vagt! Tryk
hviler den, du vil beskytte.
Hvert Uheld viger for din
Magt. Ved dig indslummer
jeg i Røe; Ved dig jeg atter
vaagner fro.

5. Lad ogsaa Stad og
Land betrygges Ved din Al-

gødheds Baretægt! Lad med
din Naade overskygges Vor
Konge og vor Kongeslagt!
Hold i din faderlige Favn
Enhver, som fremmer Ret
og Gavn!

6. End beder jeg dig,
hulde Fader! For Slægt og
Benner fiern og nær! Og
er der nogen, som mig hader,
Du ogsaa ham en Fader vær.
Ja! Alle, som paa Jorden
boe, Lad nyde Sundhed,
Fred og Røe!

7. I Søvn jeg nu saa
rolig falder. Min sidste Tan-
ke er til dig. End om i Nat
mig Døden kalder, Det bør,
det skal ei skrække mig. Kræv,
Fader! naar du vil, min
Aand; Den er og bliver i
din Haand.

NO. 504.

Mel. Nu vel an! vær glad til-
mode &c.

D, min Siel, vær glad til-
mode! Sind og Sands op-
muntre sig! Gud bør Tak
for alt det Gode, Han mig
stienker rundelig. Ogsaa denne
Dag

Dag jeg var For hans Die
dyrebar. Trolig han mig
har bevaret, Og imod alt
Ondt forsvaret.

2. Denne Dag er bragt
til Ende, Nat og Mørke her-
ske nu; Dog skal Frygt mig
ei omspende, Thi jeg kom-
mer Gud ihu. Gud! dit
Die skær mig; Ratten selv
er Dag for dig. Al min
Larv og Trang du kiender.
Jeg er tryk i dine Hænder!

3. Lad din Almagt mig
omgierde. Lad mig hvile i dit
Skjød! Jutet Uheld mig
forkærde. Lad min Søvn mig
vorde sød! Jeg befaler i din
Haand Trygt mit Legem og
min Aand! Dig befales
Slægt og Frende, Mine
Hansfolk, Ven og Kiende.

4. Naadelig du os be-
vare I den skumle Nattetid.
Selv afvende du hver Fare!
Ingen vække os til Strid!
Da kan vi i Røe og Fred
Røde Søvnens Dvægsom-
hed; Saa vi styrkede ved
Hvile, Atter til vort Dag-
værk ile.

No. 505.

Mel. Min Gud jeg prise vil
med Glid ic.

Saa gaae vi til vort Hvile-
sted: Lys, Fader! over os din
Fred! Beskiern vort Huus,
vort Leie! Beskiern alt,
hvad vi eie! Bevar os, Gud!
vor Gud!

2. Og efter quægsom
Natteroe, Siv, at vi vaagne
sunde, fro! Og da din Løs-
istemme, Og gavnlig Syffel
fremme, Dit høie Navn til
Priis!

No. 506.

Mel. Naglet til et Kors paa
Jorden ic.

Solen daler, Lyset svinder,
Ratten kommer, Søvnens
minder, Hvilens Time stunder
til. Saa skal og mit Liv
hensvinde, Saa engang mig
Døden minde, Naar min
Gud, min Fader vil!

2. Gode Gud! o hor mig
Svage; Du velsigner mine
Dage, Sign og mine Nætters
Roe! Og naar her mit Liv
er omme, Og min Afkeds-

stund skal komme, O! saa
saa mig mit Haab, min Troe!

3. Tryk skal jeg i dine
Arme Glemme Verdens
Svig og Harm, Drive bort
al Daarskabs Id! Sønnen
skal mig Lise give; Og min
sidste Søn skal blive Frem
for alle fød og blid!

No. 507.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

Jeg takker dig, du Livets
Herre, For den tilenbragte
Dag. O! var den levet dig
til Ere, Og anvendt dig til
Velbehag! Min Gud! kun
du kan domme mig, Thi
ingen Ting er skult for dig.

2. Tidt Egenkierlighed be-
drager Mit stolte, mit for-
vendte Sind. En Broders
Feil jeg let opdager, Men er
mod egne Lyder blind. Gud!
lad mig stedse redelig, Som
for dit Nafsyn prøve mig!

3. Jeg vil mig selv for
dig anklage, For dig, du Al-
forbarmende! Du stødte al-
drig den tilbage, Som søgte

dig med Kuelse. Jeg styrker
mig ved denne Troe, Og ven-
ter qvægsom Matterede.

4. Skal denne Nat min
sidste være; Mit Liv, min Død
er i din Haand. Giv mig
en salig Død, o Herre! An-
nam min dyrefølte Mand!
Jeg gaaer til Fredens Bolig
hen, Til min Forløser, til
min Ven.

No. 508.

Egen Melodie.

Dig, Gud! see Tak for
denne Dag. Jeg stunder nu
til Hvile. O! lad dit milde
Velbehag Ned til min An-
dagt smile! Fradig, o Gud!
Gaaer Natten ud. Endog
i Midnats Skygge Ved dig
vi ere trygge.

2. I denne Dag du naa-
delig Din Faderhaand udraf-
te; Og høert et Dieblik til
mig Betsignelse nedbragte.
Til dig jeg bad, Og følte
glad, At jeg, du Svighoie!
Fandt Naade for dit Die!

3. Jeg syndede, men see!
du er Gu Gud, som Synd
for

forlader. Du sendte mig
Paamindelser, Og ikke Straf,
o Fader! Saa medynksfuld,
Saa blid og huld Ved Ordet
du mig rørte, Og mig til
Anger førte.

4. Forlad, forlad miskun-
delig Den angergivne Syn-
der! Min Feil, min Brøde
skrækker mig, Og Dom og
Straf forkynder. Men du er
Gud, Algodheds Gud! Hos
dig er ikke Harmen; Du vil
dig vist forbarne.

5. For Jesu Christi Skyld
vil du I Raade til mig stue.
Med Tillid kan jeg hvile nu,
Og ei for Mørket grue. Selv
Dødens Nat Omstiftes bradt
Ved dig til Lys og Glæde,
Til evig, evig Glæde.

No. 509.

Mel. Dagen viger og gaaer
bort 1c.

Gud! du seer i Miskunhed
Til den svage Synder ned;
Vist jeg Raade faaer hos
dig, Thi du dommer faderlig.

2. Ja! du vist en Fader
er. Som dit Barn er jeg dig

fier. O! det veed jeg mig
til Trost, Thi din Son har
mig forløst.

3. Dig min Synd bekien-
der jeg: Al! jeg veg fra
Dydens Vei; Daarskabs Lyst
forledte mig, Fader! til at
glemme dig.

4. End ei brugtes denne
Dag Ganske til dit Velbe-
hag; Til din Raade tyer jeg
hen; Du er Angergivnes Ven.

5. O! den Trost er mig
saa sød: Du vil ingen Syn-
ders Død. Jeg ved dig fik
Kraft til Bod. Jeg ved dig
fik kristent Mod.

6. Stride vil jeg al min
Tid. Bruge vil jeg al min
Flid. Elske vil jeg dine Bud,
Vise Fader! gode Gud!

7. Nu jeg haaber Sov-
nens Røe Ved mit Forsæt:
hiertefro! Det mig aldri-
g gaae af Hu! Og den Tid
velsigne du!

No. 510.

Mel. Nu vel an! vær glad til-
mode 1c.

Endt er Dagen; er henlei-
ret;

Den var og en Raadens Dag! Men har jeg den ogsaa levet, Herre! dig til Velbehag? Det, du Alretfærdige! Det jeg hisset faaer at see, Naar din store Dag frembryder, Naar din Dommersstemme lyder.

2. Hellig er du, Gud! du kræver, Id og Daad skal være reen. Hvilken Tanke! hvor det hæver Mig til inderst Marv i Been. Vee mig! o! hvor staaer min Sog Paa den store Dommens Dag? Den jeg daglig gaar imøde; Da fremstilles al min Brøde.

3. Dog du kan, du vil tilgive. Synderen forskydes ei. Du vil Kraft hos hver oplive, Som forlader Lasters Bei. Denne Trøst gav Jesus mig; Og hans Lærdom kom fra dig. O! jeg tør da til dig raabe; Jeg tør bede; jeg tør haabe.

4. Jesu Christi Gud og Fader! I hans Navn jeg bede r dig: Du, som gierne Syn id forlader, O! tilgiv du

ogsaa mig! Evige, Alvældens Gud! Evige, Algodheds Gud! See mig, hør mig, hør mig Svage. Lad min Anger dig behage!

5. Tak, o Fader! du som gyder Trøsten i min bange Siel. Fuld af Tillid jeg mig fryder Ved mit Haab om evigt Held. Saa i Jesu Christi Navn, Saa i dit det høie Navn, Gaaer jeg Legems Røe imøde, Venter fro din Morgenrøde.

NO. 511.

Mel. Kom Gud Skaber, o Hellig Aand ic.

En Uge atter gif saa vel; Af dig modtog jeg Fryd og Held; Gud! jeg din megen Godhed sandt, Naar Dagen kom, naar Dagen svandt.

2. Saa meget nærmere jeg veed Mig nu ved Grav og Evighed! Jeg veed, jeg gaar al Riødets Bei; Men Dødens Time veed jeg ei.

3. Gud! lad min Tid fremdrages saa, Jeg for dit

Mafyn kan bestaae, Og at jeg med frimodig Siel kan byde Verden mit Farvel.

4. Du satte Hviledagen ind, At jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk Syffel vende mig Kun til min Siele: tarv og dig.

5. Den Dag nu stunder til igien, O! lad mig værdig bruge den; Og møde i dit Hus for dig, At prise dig og takke dig!

6. Jeg Sandheds-Ordet hører der, Og trostes ved Forjættelser, Og bliver fast i Haab og Troe, Og faaer i Hjertet Fryd og Ro.

7. Mig Raadens Midler bydes der, Bed dem jeg styrkes meer og meer. Hielp mig, at jeg i Jesu Naam Dem bruger til mit sande Gavn.

8. Da træder jeg med styrket Sind I den begyndte Uge ind. O Fader! lad den rolig gaae, Og en lyfsalig Ende faae!

9. Jeg seer da fro og uden Nag Den endte Uges

sidste Dag, Og Lov og Tak jeg yder dig! Thi du, min Gud! bønhoerte mig.

NO. 512.

Mel. Hvo ikkun lader Herren raade ic.

En Uge atter gif til Ende; For mig den lykkelige gif hen! Gud! jeg til dig min Tak vil vende; Du sendte mig hver Fryd i den. Hver Dag, hver Stund, hvert Dieblif Jeg paa din Raade Prøver fik.

2. Den første Dag blandt Ugens Dage Jeg traadde frem i Bon for dig. Jeg bad, du vilde huld ledsage, Beskierme og bevare mig; Dig bad jeg i min Morgensang Om Ugens lykkelige Gang.

3. Bed Ugens Ende vil jeg yde Igien min glade Tak til dig. O Gud! du Takken ei forskyde, Da Bonnen Raade sandt for dig. Sid jeg kun havde ret anvendt. Det Gode, som du mig har sendt!

4. Giv, at herefter hver en Uge, Hver Dag maa bruges ret af mig! Ved Provetiden vel at bruge, Jeg danses til dit Himmerig! O Gud! mig dertil Raade send! Hvad kan, hvad kan jeg uden den?

5. B o r d = P s a l m e r.

No. 513.

Mel. Mit Haab og Trost og al
Lidid ic.

D gode Gud! hvor rigelig Forsørger os din Naade; Den allevegne viser sig, Og Alt er os til Vaade. Alvidende! Fra Himlene Du seer med Fadersie. Du seer til hver; Din Fryd det er, At hielpe og fornøie.

2. Vort Brod paa Steder ofte groer, Som ingen af os kiender. Vi haade, Herre! paa dit Ord: Velsign hvad du os sender! Giv at vi maae Vel tænke paa, Vi faae det af din Naade! Og at vi ret Maae nyde det Med Glæde og med Naade.

3. Giv os fremdeles, at vi maae Vort Brod med Ret

adsørge; At dig i Alt vi lide paa, Og ængstelig ei sørge; At til vor Ded Vi dagligt Brod I Nøisomhed maae nyde; Og at vor Haand Med villig Mand Den Trængende vi byde.

4. Saa sidde vi i Røe og Fred At nyde, hvad du giver. Vor Kraft du ved din Miskunhed Fornyer og opliver! Vi bede dig Ret hiertelig Din Naade med os være. Vi spise da, Og drikke da, O Fader! dig til Ære.

For Maaltidet.

No. 514.

Mel. Dig bede vi Børnene
dine ic.

Vi, dine Børn, dig bede: O Gud! af Hiertets Grund, Med Naade vær tilsiæde Hos

os i denne Stund! Det Gode, du os giver, O hielp, at det os bliver Til Sundhed og til Kraft.

2. Giv, at vi det maae nyde Paa sande Kristnes Viis; Og at vi skionsomt yde Dig derfor Tak og Priis. Dig, eviggode Fader! Som mild din Haand oplader, Og daglig mætter os.

3. Ei skal vi da forgiette Den Armes haarde Nød. Som da det bød, vi mattede Hans Hunger med vort Brød. Da bruge vi, o Herre! Din Gave dig til Ere, Og saa vi tænkes dig.

No. 515.

Mel. Guds Godhed ville vi prise ic.

Vi talke dig, vor Fader! Vi prise dig, vor Gud! Din Forraad du oplader; Din Haand du vækker ud! Du kommer os ihu. Alt det, som Mande drager, Af dig sit Ophold tager. O Gud! hvor god er du!

2. Velsign vort Land, o

Herre! Velsign og hver Mands Bord! Lad Hver velsignet være, Som stræber, beder, troer! Giv Reisomhed med lidt! Giv Gavnildhed med mere! Lad Enighed regiere, Saa Hver har Fred med Sit.

Efter Maaltidet.

No. 516.

Mel. Dig bede vi Bornene dine ic.

Gud! du din Haand oplader For alle Levende, Og mætter dem som Fader Med din Velsignelse. Du signer Jordens Grøde; Du signer al vor Føde: Dig yde vi vor Tak.

2. Giv nu vort Legem Kræfter, O Gud! af det vi nød; Tildeel os og herefter Til Rødtørst dagligt Brød! Og giv, vi aldrig lukke Ved hungrig Brøders Sukke Vort Hierte og vor Haand!

3. Fremdeles du velsigne Vort Land med Frugtbarhed! Og, Fredens Gud! du signe Vort Land med Røe og Fred!

Og

Dg hielp at vi dig prise, Dg
dig vor Tak bevise Ved
Brøderkierlighed.

No. 517.

Mel. Mit Haab og Trost og al
Lillid ic.;

Vort Maaltid vi beslutte
nu. Vi folde vore Hænder,
Dg komme dig, vor Gud!
ihu, Som os alt Godt til-
sender! At vi med Fred og
Munterhed Vort Maaltid
kunde nyde, Vi derfor dig
Ket hiertelig Vor Tak, o
Fader! yde.

2. O Gud! hvor Man-
gen vandrer om, Dg efter
Brødet leder, Hvis Haand
dog ofte bliver tom, Hvor bøn-
lig han end beder? Hvor
Mangen gaaer Med Værk og
Saar, Beklemt og lider ilde,
Dg onsker tidt, At nyde lidt
Af det, vi daarlig spille.

3. Vi ei vor Brødkurv vil
igien For os alene glemme;
Men tjer en Hungrig til os
hen, Hans Løb vi ei vil
glemme. Det, som vor Haand
Gav redebon, Skal aldrig sav-
net blive! Rødtorftigt Brød

Jndtil vor Død Vil os vor
Fader give.

4. Vi takke dig i Jesu
Navn, At du os vilde møtte!
Vi nu til vort og Næstens
Gavn Vort Arbeid vil for-
rette. Velsign vor Daad!
Lad Armod's Graad Vor
mindste Bid ei væde! Syd
i vort Brysi En salig Lyst, At
hielpe, gavne, glæde!

No. 518.

Egen Melodie.

Med Sundhed, vel tilmo-
de Vi nøde her det Gode,
Vi af den store Fader fik.
O, priser Alle, priser Den
Gud, som os bespiser, Dg
giver os vor Lødsledrik!

2. Hans Kraft velsigner
Jorden, Dg efter Wiisdom's
Orden Fremspirer Alting
ved hans Bud. Dg Alt er
Liv paa Landet, I Luften og
i Vandet; Dg Melk og Hou-
ning strømmer ud.

3. Dg Gud fra høien
Himmel Seer denne glæde
Brimmel Fra Ost til Vest,
fra Syd til Nord. Hans
Gud.

Godhed alle frynder, Og ham
til Vere lyber I tusind Sprog
et Jubelchor.

4. Lad os hans Navn vel-
signe, Og stræbe ham at ligne,
Hvis Godhed vi ei maale
kan. Hvis Soel opliver, glæ-
der, Hvis Regn saa qvæg-
som væder Den Godes og
den Ondes Land!

5. Vort Hierte sig for-
barne! Vi hielpe fro den
Arme, Hvordan hans Folk,
hans Troe end er. Guds
Børn vi alle ere; Lad det vor
Jdræt være, At vi som Brø-
dre fryndes her.

Ved Bryllup.

No. 519.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

Vort Maaltid er til Ende;

Vort Bord nu dækkes af.
Lil dig vi os nu vende, Som
os det Gode gav. Med Tak
af Hiertets Grund Dig Lov,
o Gud! vi sungen; Du lædskede
vor Tunge; Du mættede
vor Mund!

2. O! see til hver, som
sukker For Brod til dig, o
Gud! Din Haand du aldrig
lukker; Den aldrig tommes
ud. O Gud! til Alle see,
At tusind, tusind Munde Dit
Navn velsigne kunde. O
Herre! lad det skee!

3. For dette Par vi bede:
Du komme dem ihu! Du
deres Bord berede: Alt Godt
saa giver du! Din Naade
følge dem Paa alle deres
Beie! Du signe hvad de eie!
Du signe deres Hiem!

6. Bryllups - Psalmer:

For Brudevielsen.

No. 520.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

Du ledte frem, algode Gud!

Til første Mand den første
Brud, Og bød dem Eet at
være. See og i Naade ned
til dem, Som for dit Nafn
her staae frem, Og enes dig
til

til Ære! For dem, Dig Gud!
Vi anraabe; Held vi haabe
Fra det Høie. Sign dem
Livets Fryd og Møie!

No. 521.

Mel. Herren han er min Hyrde
god ic.

D Gud! du selv forenet har
Den første Mand og Qvinde;
Ehi kan hvert trofast Ægte-
par Bist Raade hos dig finde!
Ja! du velsigner faderlig
Hver, som med Troe og Haab
til dig I Ægtepagt ind-
træder.

2. Velsign og dem, som
her idag Hinanden Hænder
give, At det maa dig til
Velbehag, Dem selv til Lykke
blive. Dit Forsyn vaage
over dem! Din Fred lad boe
i deres Hiem, Din Frygt i
deres Hierter!

3. Saa skulle de endræg-
telig Din Trofasthed bekie-
de, Og prise og lovsynge dig,
O Gud, til Livets Ende!
Fra dig, fra dig udgaaer vort
Held! Og du gjør Alting
saare vel, Dit Navn tilbedet
være!

No. 522.

Mel. Enhver som troer og bli-
ver dobt ic.

Dig, Livets Fader! Gud!
vor Gud! Vi prise, vi tilbe-
de. Du byder, og dit Almagts
Gud Fremkalder Lys og Glæ-
de. Du gyder Fryd i Ung-
doms Barm Og modnet
Kraft i Manddoms Arm Og
Held paa Graahaars Iffe.

2. O skion, ja skion din
Verden er, Saa rig paa Li-
vets Gode. Kun at vi, dine
Mennesker, Din Wiisdoms
Raad forstode! Af Møie selv
fremspirer Røe; Paa Torne-
qvisten Roser groe; I Døden
selv er Livet.

3. Hvo staaer i Frende-
fredsen her, Og seer ei glad
tilbage, Ei tæller de Velgier-
ninger, Du gavst i Fortids-
dage? Dog! hvo af os kan
tælle dem? O Gud! idag
du kroner dem Med Raa-
dens rige Fylde!

4. Ehi skal vor Lovsang
prise dig, Alfader, i det Høie!
Og Fædre, Børn endræg-
telig Sig for dit Navn boie.

Og

Og Alle, Alle raabe ud: Dit Navn, o Himlens, Jordens Gud! Dit Navn høilovet være!

5. O Fader! giv Belsig-
nelse Til Dagen, som os
fryder! Sign Nagten, den
du stiftede; Lad den bestaae
ved Dyder! Sign hver en
Alder, hver en Stand! Sign
Freden i vort Fædreland!
Giv Fred til hele Jorden!

Efter Brudevielsen.

No. 523.

Mel. Af Hoigheden oprunden er.

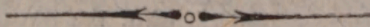
De knælede med Ja mod Ja
For dig, o store Jehova, De
Dydiges Beskytter! Du signe

med din Faderhaand Det
Kierligheds og Trøstabs
Baand, Som deres Hierte
knytter! Lad dem, Herre!
Glade vandre Med hveran-
dre! Fryd og Smerte Dele
de med roligt Hierte!

No. 524.

Mel. Af Hoigheden oprunden er.

O Gud! du har med Fa-
derhaand Selv knyttet Egte-
skabets Baand. For dette Par
vi bede: Lad hiertelig En-
drægtighed, Og sælles Glid
og Nøisomhed Dem huuslig
Fryd berede! Hielp dem!
Led dem! De da lære Ret
at bære Glædens Dage, Og
i Røden ei forsage.

7. Katechisations-Psalmer.

For Katechisationen.

No. 525.

Mel. Hvo ikkun lader Herren
raade ic.

For dig, o Gud! vi her
fremtræde I Jesu vor For-

løser's Navn! Dit Ord er
Kraft, dit Ord er Glæde;
Det virker til vort sande
Gavn. Du selv os ved din
Mand bered Til Andagt og
Lærvillighed.

No. 526.

Mel. Mit Børn frygt den sande Gud ic.

Lad dit Ord, alvise Gud,
Over Jorden brede ud! Giv,
den Unge tidlig maa Lyst til
Dyd og Guds frygt faae!
Helliggjør din Menighed!
Smaa og Store du veiled
Til dit Lys, til Salighed!

No. 527.

Mel. O Menneſke vil du betænke ic.

Lov, Tak og Pries og Vere
Skee Gud i Evighed! Ved
Jesu Christi Lære Han gav
os Lys og Fred. Fremde-
les han os give Den Lære,
tro at blive, Vor Siel til
Salighed.

No. 528.

Mel. I Jesu Navn skal al vor
Gierning skee ic.

O Jesu Christ! De Eva-
ges, Faldnes Ven! Dit klare
Sandheds Ord vi troe for-
vise; Thi du kom fra Hade-
ren. Giv, at vi her Kiende

Saligheds Værd! Vil du
den Unges Siel Den sande
Veitil Held. Giv ham Kund-
skab, giv ham Flid! Styrk
hans Mod i Provens Tid,
At sin Strid han ender vel.

Efter Katechisationen.

No. 529.

Egen Melodie.

Tak skee dig, evig vise Gud!
Som førte os af Mørket ud,
Og Lyset for os tændte! Du
lærer os saa naadelig Fra
Barndom af at kiende dig,
Og ham, som du udsendte.

No. 530.

Mel. Mit Børn frygt den sande
Gud ic.

Sign, o Jesu! naadelig
Hvad vi hørte her om dig!
Lad din Gød, dit gode Ord
Spire frem i frugtbar Jord!
At vi derved Kræfter faae
Til det Onde at modstaae,
Og paa Dydens Wei at
gaae.

No.

No. 531.

Mel. Af dybeste Mod lader os
til Gud ic.

Bevar, o Herre! i vort
Sind Din himmelsendte Læ-

re; At vi paa Guds Frygt
lægge Vind, Og Troens Frug-
ter bære; Og leve dig til
Velbehag; Og derved mod-
nes Dag fra Dag, Til Him-
lens Fryd og Ære!

8. Konfirmations - Psalmer.

No. 532.

Mel. Fader vor udi Himmerig ic.

D Gud! som Altting har
frembragt, Med Adams Børn
du gjorde Pagt: Bed Daab-
ben du os Kristne bød, At
blive tro i Liv og Død. Da
saae vi her din blide Fred,
Og hifket evig Salighed.

2. Og Jord og Himmel
skal forgaae; Men hvad Gud
figer, det skal staae. O! gid
det da var al vor Aigt, At
holde fast ved Daabens Pagt,
Saa Riødets Lyst og Ver-
den ei Os løkke af fra Dy-
dens Bei!

4. Dertil hielp os, o Jesu
Christ! Hielp os mod Syn-

dens Magt og List! Ræk os
i Stridens Mod din Haand,
Og send os din den gode
Aand! Da holde vi saavel
vor Pagt, Og saae hvad Gud
har os tilfagt.

No. 533.

Mel. Af Hoiheden oprunden er.

D Fader, Son og Aand!
din Pagt Usvækket staaer hos
dig ved Magt, Om jeg end
Løftet bryder. O! mind mig
altid om min Ed; Og hvis
jeg da paa Banen gled, Hielp
jeg det strax fortryder! Af
da Beed jeg, Da vil, Herre!
Raadig være. Fro og trygge,
Herre! paa din Pagt vi
bygge.

No. 534.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Lad denne Dag, o Gud, vor
Gud! For os velsignet være!
Bind os til dig, til dine Bud!
Befæst os i din Lære! Vi
for dit Ansigt staae, Vi alle,
Store, Smaa. See, Fader!
til os ned I al din Miskun-
hed! Og lad din Aand os
styrke!

2. Sign Ordet i de Un-
ges Mund! Dets Kraft i
Hjertet brænde! At de vor
Tro og Troens Grund
Ukræmptet maae bekiende.
Engang de bares frem, Vi
bade, sign du dem! I dit
Navn døbtes de; Med Haab
vi til dig see. O lad det
Haab opfyldes!

3. Fornye med dem din
Raadepagt; Prent dem den
fast i Sinde! Og lad det
Ja, her vorder sagt, Dem
aldrig gaae af Minde! Men
spag er dog Enhver; Du ene
mægtig er. Styrk med din
Kraftes Haand Enhver oprig-

tig Aand Til Enden tro at
blive.

4. Engang de ud fra Fæ-
dreboe Skal om i Verden
vanke; Da være Jesu Christi
Troe Dem stadelig i Tanke!
Da lyde de kun dig! Da
haabe de paa dig! Den aldrig
blev forladt, Som Haab til
dig har sat, Du Faderløses
Fader!

No. 535.

Mel. Den Jdræt Gud er tak-
kelig ic.

Med Aand og Kraft og
Raade vær, O Gud, blandt
os tilside! Høitidelig vi
samles her; I Jesu Navn
vi bede: Velsign dem fader-
lig, Som her bekiende dig;
Og styrk dem, at de maae I
Pagt med dig indgaae Af
Hjertets hele Fylde.

2. Staae dem, ja staae os
alle bi, At vi vor Pagt be-
vare. Hvad Rod, hvad Kamp
vi stædes i, Dit Navn os trynge
forsvare! Hvor let forvildes
ei Vi Svage fra din Bei?
Af! Skulde det os see; Du,
Fader!

Fader! til os see. Kald os,
led os tilbage!

Guf, min Bøn, min Raad-
ben; Og Himlen staaer mig
aaen.

No. 536.

Mel. Min Siel og Aand op-
muntre dig ic.

D Jesu Christ! saa lod dit
Ord: "Enhver, som vorder
døbt og troer, Skal hiffet
salig blive." I Troe til
dette Raadens Ord Jeg og-
saa døbtes, og jeg troer. Den
Troe jeg her i Live Vil
aldrig overgive.

2. Min Troe paa Fader,
Søn og Aand Den vil jeg
være redebon I Sierningen
at vise. I Medgangs Tid
ved Ydmyghed, I Modgang
ved Laalmodighed. Mit hele
Liv skal prise Den Stærke,
Gode, Vise!

3. Da er det til mit største
Gavn, At Herre! Herre! paa
dit Navn Jeg har annammet
Daaben. Og naar jeg van-
dre skal herfra, O Gud!
min Gud! du hører da Mit

No. 537.

Mel. Christus kom selv til Jor-
dans Flod ic.

Min Gud! dig svor jeg
hellig Ed: At tro jeg dig
vil dyrke, Og vandre frem
til Hellighed; O giv mig der
til Styrke! Naar Syndens
Glæder lokke mig, Lad mig
af Rædsel bære; Og altid
være redelig, Hvad dine Bud
udkræve: At jeg maa dig
behage.

2. Vel den, som dig hen-
given er Med ærlig Flid og
Iver! Vel den, som har din
Sandhed fier, Og troe til
Enden bliver! Dit Ord er
Lys og Salighed For hver,
som det ransager. Din Vej
er Vej til Herlighed; Den
ingen Tid bedrager. Giv,
vi den trolig følge!

9. Reformations-Psalmer.

No. 538.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Algode Fader! Lysets Gud!
Dit Navn høilovet være!
Af Mørket førte du os ud
Til Jesu Christi Løre. Da
Mulm og Taage skjulte den,
Du kaldte Lyset frem igien.
Dit Navn høilovet være!

2. Fjendisk mod din Kirke
Dundskab stod, Men du til
Hielp var rede. Du dine
Mænd gav Kraft og Mod;
De kieft for Sandhed frede.
Og Mørkets Bælde snart
forsvandt; Vi atter Lys og
Frihed vandt. Som Klippen
stod din Kirke.

3. O Gud! lad os ei
mere see De fordums mørke
Dage! Bevar dit Folk for
Lærere, Som Skiul for
Sandhed drage! At alle
Kristne rettelig Maa kiende,
elske, lyde dig, Og ham som
du udsendte!

4. Din er, o Gud! Vel-

signelsen; Velsign os af det
Høie! Skien Kirken Fred,
og over den Hold selv dit
Forsyns Die! Da skal vi
her ved Troe og Dnd Bere-
des til, at hist med Fryd Dig,
Lysets Gud, vi prise!

No. 539.

Mel. Hiertelig mig nu læn-
ges ic.

Grundfæstet staaer, o Her-
re, Dit Huus evindelig; Du
reiste det med Verre Til Trods
for Veld og Ewig. Din
Helligdom at fælde Ei Dnd-
skabs Magt formaaer; Den
staaer trods Mørkets Bælde;
Den bygt paa Sandhed
staaer.

2. Gud, Herre, Lysets
Fader! Du kaldte os til
dig. Dit Huus du blid op-
lader For hver, som nærmer
sig. Du bød, og Mattens
Mørke Og Overtroe for-
svandt. Nu trygge vi dig
dyrke I Lyset, som oprandt.

3. O!

3. O! giv os ret at kiende
 Din hulde Miskunhed! Lad
 os dit Ord anvende Vor
 Siel til Salighed! Ophold
 dit Lys i Norden, Ophold
 det, milde Gud! Og over
 hele Jorden Lad det sig
 brede ud!

No. 540.

Mel. Vor Gud han er saa fast
 en Borg ic.

Tryk Klippen op fra Havets
 Bund I Stormen staaer
 urygget: Saa hviler paa sin
 faste Grund, Hvad du, vor
 Gud! har bygget. Din
 Sandheds Helligdom, Hvo
 kan den styrte om? Du selv,
 al Vældens Gud, Dig den
 har faaet ud; Den staaer
 ved egen Styrke.

2. Vor Gud vi sikkert lide
 paa, Og trodse Mørkets Rige;
 Det intet kan mod os for-
 maae; Tilbage maa det vige.
 Selv Gud iblandt os boer;
 Den Trost, hvor er den stor!
 Giv! at vi rettelig I Gier-
 ning prise dig; Vor Gud og
 vor Bestiermer!

No. 541.

Mel. O sode Gud! din Kier-
 lighed ic.

Saa mildelig du bliver ved
 At lede os, o Herre! Dit
 Ord er Lys og Salighed!
 Dit Navn høilovet være!
 Du kalder os med helligt
 Kald! Du giver Mand og
 Styrke; Din Naade vogter
 os fra Fald, Naar vi dig
 troelig dyrke.

2. Din Helligdom med
 vældig Haand Fremdeles du
 beskytte; Og Hierterne med
 Fredens Baand Saa kierlig
 sammenknytte! Lad Kundskab
 stige Nar fra Nar! Lad alle
 Sandhed kiende! Da klippe-
 fast din Kirke staaer, Og
 staaer til Verdens Ende.

No. 542.

Mel. Vreden din afvend ic.

Gud! dig vor Tak og Lov
 og Priis vi yde: Du fryder
 alle dem, som dig adlyde;
 Thi samles dine Børn her
 om dit Alter Med Sang og
 Psalter.

2. Du er en Gud, der
hører hver, som beder. Tal-
løse ere dine Miskunheder;
Det vide dine Troende, og
træde For dig med Glæde.

3. Hvor salig den, der tør
til dig sig nærme; Thi vist
han veed, din Haand vil ham
beskierme! Trygt er hans
Haab; han i dit Forsyns
Skygge Kan sikkert bygge.

4. Med Naudens rige
Gaver du ham møtter, Med
alt det Gode som din Pagt
forjætter; Du er ham huld,
du er hos ham tilstede I
Sorg og Glæde.

5. Thi frydes vi, o Herre!
i det Stille; Men ogsaa høit
vi dig forkynde ville. Hvor
er en Gud, som du, Jehova!
Fader! Vor Gud, vor Fader!

10. Kirke-Bielses-Psalme.

No. 543.

Mel. I Jesu Navn skal al vor
Gierning skee ic.

Ei Havs, ei Land, O Gud!
indslutter dig; Ei Jordens
Kreds, ei Himles Himle kan,
Store Gud! indslutte dig.
Altting du seer; Allevegne du
er. Du seer din Menig-
hed, Som for dig knæler
ned. Her vort Hierte føler
dig, Og til Himlen hæver
sig, Hvor du boer i Herlig-
hed.

2. See, Fader! ned Til
os for Jesu Skyld, Og naa-
delig paa dette Samlings
Sted Hans Forjættelse op-
fyld! Her i dit Ord, Her ved
Radverens Bord, Vi søge
Lys og Trøst, Og til det
Gode Lyft. Ræk os da din
Faderhaand! Giv os din og
Jesu Naud! Giv os Kraft
og Mod i Bryst!

3. Saa mangel er Med
Drovelse omspændt; Al! dybt
nedbøiet han indtræder her;
Dig kun er hans Sorg be-
fiendt.

fiendt. Herre, vor Gud! Lad os
af Sorgen ham ud! Lad den
Medbajede Din Frelses Time
see! At han gaaer med lutret
Sind Atter i dit Tempel
ind, Oder dig Tilbedelse.

4. Dig bede vi, Vor Gud!
paa dette Sted: At du vil
Stad og Land fra Uheld
frie, Og forlene Held og Fred.
Hør da vor Bøn! Hør ved
Jesum din Son! Vor Siel,
vört Hierte troer, Og lider
paa hans Ord: At du giver

os til Gavn, Hvad vi bede
i hans Navn, Som hos dig i
Eren boer.

5. Engang hos dig Vi
boeblandt Mander's Tal! Vor
bedre Lovsang vi evindelig
Da for dig isiemme skal.
Fader! vi der Skue dig,
som du er, Og Herren Jesum
Christ, Som hos dig troner
hisi. Der du os i Ewighed
Giver salig Fryd og Fred.
Amen, Amen, det er vift!

II. Søe- Psalmer.

No. 544.

Mel. Herren han er min Hyrde
god 16.

Vort gode Skib henglider
snart Igiennem Havets Bol-
ger, Og Medbor giver skynd-
som Fart, Naar Strømmen
Vinden følger. Saa løbe
Dage, Uger, Aar. Med hvert
et Dieblif, som gaaer; Vort
Liv saasnart henglider.

2. Men hvor er det, vi
færdes hen I vore Balsarts
Dage? O! at vi ei uvar-
ligen Paa vildsom Afvei
drage! O lad os holde stadig
Vagt! O! lad os give osie
Agt Ud rette Bei at styre.

3. Jeg til Udodeligheds
Land Af ganske Siel vil
stunde; Og at jeg didhen
komme kan, Gud! du din
Hielp mig unde! Kun dertil
skal

skal min Længsel staae: Saa
lad min Levetid da gaae; Did
ei for snart jeg kommer.

4. O, gode Fader! du til
dig Engang min Siel vil
tage. Da seer jeg i dit Him-
merig Kun Freds og Glædes
Dage. Der bruser ingen
Bølge meer; Der truer ingen
blinde Stier; Der Alt er Roe
og Tryghed.

No. 545.

Mel. Nu vel an! vær frisk til
Mode ic.

Hvor jeg skal i Verden van-
ke, O min Gud! ledsag du
mig. Lad mit Hierte, lad
min Tanke Stedse holde fast
ved dig! O! du er jo alle-
sieds; Du opfylder Verdens
Kreds; Bidt din Himmels
Hvelving vækker, Videre din
Magt sig strækker.

2. Stundum tumles jeg af
Bølge, Strider med det vilde
Hav; Stundum Strømmen
mig forfølger, Jeg alt seer
den aabne Grav; Gjør mig
varsom, modig, stærk Til et-
hvert mit Søemands Værk!

At jeg skrækkes ei for Døden,
Kiemper usforsagt i Nøden.

3. Led mig, naar jeg skal
betræde Krisien- eller Hed-
ning-Kyst; Lad ei Bantroe,
syndig Glæde Finde Udgang
til mit Bryst! Glemte jeg
end Moders Sprog, Saae
jeg aldrig Kundskab: Bog;
Giv, at dog ei nogen sinde
Du, min Gud! mig gaaer
af Minde!

4. Lad mig altid saa er-
kiende, At kun du os leder
frem; Og naar dette Liv har
Ende, Led mig da til bedste
Hiem! Her os dog ei Land,
ei Hav Barig Roe og Glæde
gav. Kun hos dig i Fredens
Bolig Er jeg evig tryg og
rolig.

Ved Udreisen.

No. 546.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn ic.

Far nu vel, du kiere Land!
Dine Høie, dine Dale Ham
i Haand vi anbefale, Som
velsigner Land og Vand.
Gud! dit Forsyn overfygge
Slægt

Slægt og Venner i vort
Hiem! Lad dem sunde, fro
og trygge See, at du hukom-
mer dem!

2. Nu vor Bei vi drage
frem Over Havets vilde Bøl-
ge; Gud! din Baretægt os
følge, Til vi naae igien vort
Hiem. Sign os alle, som
paa Vandet Bove Liv for
dagligt Brød! Sign dem
alle, som paa Landet Vinde
det af Jordens Skiod.

3. Lad Retfærdighed og
Fred Gierde om vor Konges
Sæde, Som i Folkets Roe
og Glæde Esger sin Lykfa-
lighed! At vi kommende til-
bage, Kiende maae vort Laud
igien, Og i Favn saa glade
tage Hver sin Broder, hver
sin Ven!

Ved Hiemkomst.

No. 547.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød &c.

Dit Lys og Leide du os
gav; Din Haand, o Gud! os
førte. Vel saae vi det op-

reisse Hav, Og Stormens
Brøl vi hørte. Men Herre!
du som styrer Alt, Du bød
et Ord, og Havet faldt; Du
bød, og tavs var Stormen.

2. Naar dybt vi sank i
Bølgens Skiod, Hvo førte
os i Veiret? Hvo holdt fra
os den visse Død, Som trindt
om os var leiret? Og naar
vi paa den høie Kaa i Nat-
tens Mulm og Mørke laae,
Hvo gav os Mod og Kræf-
ter?

3. Dig var det, Fader!
du vor Gud! For os du
Møien letter. Du fører os
af Faren ud; For os du
Veien sletter; Du klarer op
den vilde Drk; Hvor Banen
er saa lang, saa mørk; Du
er vor tro Ledsager.

4. Saa fører du os ind
og ud; Dit høie Ravn skee
Vere! Saa glade vi, o Kaa-
dens Gud! Vort Offer dig
frembære. Og naar til Sees
vi atter gaae, Din Baretægt
vi lide paa i Uveir og i
Havblif!

Efter Uveir.

No. 548.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Sailoret være, Gud! dit
Ravn For al din store Naade!
Os fører du fra Havn
til Havn, Og frelser os af
Naade. Ak! var du ikke
hos, Hvor var da Skib og
Guds? Hvor snart var Diet
Lukt! Og Livets Lys udslukt!
Men i din Haand er Tryg-
hed.

2. Bildt Stormen Segl
og Louge flaaer, Og Skræk
og Rædsel bringer; Hvad er
som mod dens Magt be-
flaaer, Om du den ei be-
tvinger? Lidt Bolgen gyselig,
Som Bierget høiner sig.
Hæst bliver da vort Raab;
Vi see ei Glimt af Haab: End
frelser du os, Herre!

3. Med Angestraab af
Hiertens Grund Til dig vor
Arm vi rakte: Da lysie ned
den glade Stund, Som Liv
og Redning bragte. Vor
Angest er forbi. O Gud! dig

talke vi! Vi synge dig til
Lov, At os ei tog til Rov
Afgrundens dybe Hule.

4. O Gud! almægtig er
din Haand, Det see vi, og
tilbede: Paa Stormens Fart
du lægger Baand, Og tæm-
mer Havets Brede. Saa vist
vi vide nu, Du er vor Fader,
du! Vi tye i Jesu Ravn
Saa trygge til din Favn, I
alstens Rod vor Tillid!

Efter Tordenveir.

No. 549.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Dit Lyn foer ud, dig Tor-
den slog, Da truede os De-
den; Du i din Baretægt os
tog, Og frelste os i Røden,
Bradt frembrød Lyn paa Lyn,
Og blændede vort Syn; De
truede med Død; Men du,
o Herre! bod: I Havets
Skib de sluktes.

2. Af Stormens Hvin,
af Tordners Brag Gienlød
af Himlens Bue. Til Midnat
blev

blev den klare Dag; Vort
Lys var Lynets Lue. Sort
Havet var som Jord; Da
lød dit Magtens Ord; Forbi
var Farens Tid, Og, som en
Engel blid, Af Mulmet frem-
gik Solen.

3. Ja! stor, o Herre! er
din Magt; Du tæmmer Lys
og Torden. Lov, evig Lov
dig være sagt, I Himlen og
paa Jorden! Saa trygt paa
Bolgen blaa Vort frelsie
Skib skal gaae. Thi prise
vi dit Navn; Du os fra
Havn til Havn Beskiermen-
de ledsager.

Til Orlogs.

No. 550.

Mel. Vor Gud han er saa fast
en Borg ic.

Med Gud i lovligt Kald vi
gaae, Om Fodeland at frede;
At Orlogstoget lykkes maa,
Saa tillidsfuld vi bede. Kun
ene du, vor Gud! Kan dele
Seier ud. Giv Seier! men,
o giv, At ogsaa spares Liv
Blandt os og vore Brodre.

2. Den vilde Storm ad-
lyder dig; Du standser Lynets
Lue; Hvor grim end Bolgen
reiser sig, Du kan den under-
kue; Saa let formilder du
Vor Uvens brede Hu; Hoor
stærk end er hans Magt, Hvad
Raad han har oplagt, Let
gør du dem til Skamme.

3. Vor Fiendes Blod er
Broders Blod, Vi ikke det
begiere; Men skal vi slaae,
da skenk os Mod, At hørde
Landets Ere! Lad da vor
Tordens Røst forfarde Uvens
Bryst! Velsign vort høie
Flag Paa Kampens varme
Dag Med seiersalig Lykke!

Morgensang.

No. 551.

Mel. Nu vel an! vær glad til
Møde ic.

Skummel Rat er overvun-
den, Gud! din Svæl igien
opstaaer; Mørkets Fare er
forvunden; Lettere nu Alting
gaaer. Dig, vor Fader! være
sagt Tak for Hvile, Tak for
Nagt,

Wagt. Dig, som os ved Sovn
har styrket, Dig, som kaldte
Lys af Mørket!

2. Du bortvender Søens
Farer; Storm og Bølge lyde
dig. Du os Liv og Lykke
sparer. Altid er du hielperig!
Skib og Gods, og Een og
hver Kun ved dig beholden
er. Var ei du, hvor snart
i Havet Laae da Skib og
Alt begravet!

3. Hvordan denne Dag
skal blive, Iffun du kan dette
see. Alting vi dig overgive;
Som du vil, saa lad det see!
Vi antvorde dig i Haand
Gods og Legem, Liv og
Aand! Salig den, som du
forsvarer. Tryg han møder
alle Farer.

han vil ei Os sine Børn for-
lade. I alskens Nød han
frelse skal Hver den, som
gaaer i lovligt Kald; Vel
den, som frygter Herren!

2. Hans Fadersøie slum-
mer ei; Han selv vil for os
vaage. Paa Havet han os
viser Wei, End giennem Nat
og Laage. Er Bølgen hoi,
han jevner den; Og Stormen
tæmmer han igien: Vel den,
som frygter Herren!

3. Til vort heurundne Liv,
o Gud! Vi see med Tak
tilbage. Vor Lod du kjerlig
deler ud, Og tæller vore Da-
ge; For denne Dag, for
hver en Stund Vi takke dig
af Hjertens Grund. Hielp
os fremdeles, Herre!

Aften-Psalme.

Ligsang.

No. 552.

No. 553.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

Mel. Naar min Tid og Stand
er forhaand ic.

Er Herren med os paa vor
Wei, Hvad kan os da vel
skade? Gud er vor Fader:

I lovligt Kald, i Kristen-
troe Bedst endes vore Dage;
Vi da med Haab og Siele-
roe

roe Fra Verden Afsted tage.
 O vel enhver, som dette kan!
 Han havner i det bedste Land,
 Og længes ei tilbage.

2. Vi sænke nu en Bro:
 der ned Imellem disse Bøl:

ger, Dog ikke for Guds Mi:
 skandhed Det dybe Hav ham
 følger: Engang, naar Tiden
 kommet er, Han da med de
 Udvalgte's Hær Ind for
 Guds Trone følger.

12. Freds. Psalme.

No. 554.

Mel. Vreden din afvend ic.

Priis være ham, som vore
 Trængsler endte! Den Jld er
 slukt, som trindt omkring os
 brændte. Gud Herren bød,
 thi ham vor Jammer rørte,
 Og Krig ophørte.

3. See! nu er endt graa:
 hærdet Oldings Klage; Sin
 Søn, sin Alders Haab fik
 han tilbage. Ei mere Qvin:

der sin Forsorger savner; Hun
 fro ham savner.

3. Herfaret's Gud lod
 Freden herlig stige Fra Him:
 len ned til Nordens Evilling:
 rige. Algodheds Gud! du
 horte os at bede, Og gav os
 Glæde.

4. Med hellig Andagt dig
 vor Tak vi yde; Vor Jubel:
 sang til Jordens Ender lyde!
 O du! som gav os Fredens
 Held og Glæde, Dig vi til:
 bede!

13. Efter Sygdom.

No. 555.

Mel. Hvo ickun lader Herren
raade ic.

Alt her mig mangt et Gode
fryder; Det kommer, Fader!
fra din Haand. Du Trost i
Kummer, Kraft til Dyder
Mig giver ved dit Ord, din
Aand. Og daglig Rødtørst,
Benskab, Fred Mig skienkes
ved din Miskundhed.

2. End eet, Algode! du
mig skienke: Med Helbred
du velsigne mig! Kun frit
den Sundes Aand kan tænke,
Kun han ved Livet glæder
sig; Men under Sygdoms
Lidelser Mit Legem Sielens
Byrde er.

3. I Smerter nu, og nu i
Dvale Jeg nys paa Syge-
leiet laae; Alt aabnede sig
Dodens Dale, Den skumle
Bei jeg for mig saae. Og
uden Trost og uden Mod

Omkring mig Ven og Væn-
de stod.

4. Haleluja! da fra det
Høie Din hjælperige Stem-
me lod; En qvægsom Slum
faldt paa mit Die; Nytt Liv
i hver en Aare stod. Jeg
vaagned', o hvor vel til-
freds! I taus, andægtig Ven-
nefreds.

5. Hvor yndig saaes Na-
turen smile! Saa skøn jeg
Solen aldrig saae. Min
Sundheds Værd ved rolig
Hvile, Ved Kræfters Brug
jeg skønner paa; Og daglig
er min Bøn til dig: Med
Sundhed du velsigne mig!

6. Og hvad jeg beder, du
mig giver, Hvis det er til mit
sande Held. Giv! at da og
min Vandel bliver, Saa, at
den dig maa tænktes vel; Og
Lønnen for et velbrugt Liv
Du hisset mig af Raade-
giv!

14. For en Moder efter Barnefødsel.

No. 556.

Mel. Guds Godhed ville vi
prise ic.

Lov, Priis og Tak og Vere
Skee Gud i Evighed! Høi-
lobet Herren være, Som seer
til Svage ned! Han os i
Rødens Tid Beskytter, som
en Fader, Og aldrig den for-
lader, Der staaer til ham sin
Lid.

2. Gud! du mig snart
lod glemme Min vaandefulde
Rød. Hvor liflig var den
Stemme: Et Menneſte er
født! O! det har Arveret
Til Herlighedens Rige; O
Haab foruden Lige! Hvad
glemmes ei ved det?

3. Giv, at jeg Klogskab
vinder Til heldig Barnetugt;
I Himlen da jeg finder Min
Moies rige Frugt. Jeg raa-
ber fra min Grav, Naar jeg
staaer op til Vere: "See!
her er jeg, o Herre! Og de,
som du mig gav!"

No. 557.

Mel. Frnd dig, o Christi Brud ic.

D Gud! jeg priser dig:
Du hjælper faderlig; Din
Kraft er hos de Svage; Du
ſkaber Fryd af Klage. Mi-
ſkundelige Herre, Dig ſkee
Lov, Priis og Vere!

2. Fra Buggen til vor
Grav Er du vor Støtteslav.
I alle Livets Farer Du naa-
dig os bevarer. Miſkundelige
Herre, Dig ſkee Lov, Priis
og Vere!

3. Du elſkte vore Smaaer,
End før de Lyset ſaaer; Du
fryder Qvindens Hierte;
Snart glemmer hun ſin
Smerte. Miſkundelige Her-
re! Dig ſkee Lov, Priis og
Vere!

4. Giv nu, at rettelig
Mit Levnet priser dig; Og
mine Børn maae lære, Dig
ſtedſe tro at være; Indtil
vi Allesammen Hiſt ſee dit
Aſyn. Amen!

15. Bed en Huusfaders Udreise.

No. 558.

Mel. Hvad kan os komme til
for Nød ic.

D Gud! du skuer al vor
Gd, Og vore Trin du leder!
Du signer faderlig vor Glid,
Og om vort Held du freder!
Min Pligt mig kalder fra
mit Hiem; O! led du mig
paa Reisen frem. Min
Jdræt du velsigne.

2. Lad Sundhed, Mod,
og Held fra dig Paa Veien
mig ledsage, At jeg maa fær-
des lykkelig, Og vende glad
tilbage. Mod Uheld, Fare,
List og BOLD Vær du paa
Land og Vand mit Skjold,
Bed Nat og Dag min
Styrke!

3. Min elskte Hustru og mit
Hiem Saa nødig jeg forlader.

eller:

(Min Hustru, Børn og elskte
(Hiem Saa nødig jeg for-
lader.

eller:

(De kiere Børn, det elskte
(Hiem Saa nødig jeg for-
lader.

Men du vil ei forlade dem,
Du min og Mines Fader!
Alt hvad jeg har, mit Huus,
min Slægt, Jeg giver dig i
Baretægt: Din Almagt dem
beskierme!

4. Da reiser jeg saa tryk
og fro, Mit Kald opfylder
trolig; Tilbage vender jeg
med Roe, Og seer med Fryd
min Bolig. Blandt mine
Kiere glædelig, Al gode Gud!
jeg takker dig For al din Fa-
der: Raade.

16. Bed en Huusfaders Hiemkomst.

No. 559.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

Min Bolig staaer, Tak skee

dig, Gud! Trygt staaer den
ved dit Forsyns Bud! Saa
mangen En forlod sit Huus,

Kom

Kom hjem, og fandt det da
i Gruus. Ved Vand, ved
Jld, ved Storm det faldt;
Og huusvild mistede han
Alt.

2. Du kjerlig hørte hvad
jeg bad, Da jeg og Mine
skiltes ad; Du mig og dem
bevaret har; Din Raade med
os alle var. Du til min Reise
gav mig Held, Og hjemme
fandt jeg Alting vel.

3. O Gud! du vor Be-
skiermer er. Fremdeles du os

naadig vær! At vi i huuslig
Fred og Roe Maae glade hos
hverandre boe; Og tænke,
leve kjerlig I Bon og
Haab og Troe til dig!

4. Skal nogen af os van-
dre ud, Det staaer i dit Be-
hag, o Gud! Din Haand
veilede hver især, Hvor de
end vandre fiern og nær!
Og giv, at vi tilsidst hos
dig Maae samles i dit Him-
merig!

17. Børne - Psalme.

No. 560.

Mel. Kommer til mig, sagde
Guds Son ic.

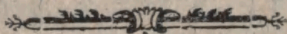
D gode Gud! jeg takker
dig. En kjerlig Moder gav
du mig, En god, en trofast,
Fader! Jeg kiender ikke Li-
vets Wei; Men deres Raad
og Lærdom ei Paa Veien
mig forlader.

2. O Gud! lad mig be-
tænke ret, Hvad fra mit første
Mandedræt Jeg deres Omhu
skylde; Da røres jeg saa
inderlig, Og Kjerlighed til
dem og dig Min hele Siel
opfylder.

3. Mit rorte Hierte bry-
der ud I Bon til dig, algode
Gud! Den Svage kan du

styrke. Giv! jeg dem lyder dommen nærmer sig Med
 redelig! De lære mig at skrøbelige Dage!
 Kiende dig, Og trofast dig

4. Løn du dem selv med ter altid hve! Du stedse hos
 Mistunhed, Og din Belsig- dem være! Og naar fra mig
 nelse udbred Til hvad de du kalder dem Til gode Sie-
 foretage; Og lad dem finde les rette Hiem, Løn dem med
 Trost hos dig, Naar Alder- evig Vre!

R e g i s t e r.

No.		Side
281.	A k, Gud og Herre! var jeg fri	155
260.	Ak! see til mig i Naade ned	143
96.	Aldrig skal vor Siel forsage	60
214.	Algode Fader, du os gav	118
538.	Algode Fader, Lysets Gud!	296
372.	Algode Gud, gnd Andagt i min Siel	203
439.	Algode Gud, hvor er du viis og herlig	252
323.	Algode Gud, med barnlig Hu	178
3.	Alene Gud i Himmerig	2
2.	Almægtige, algode Gud	1
46.	Almægtige, din Guddoms Ere	28
290.	Almægtige og gode Fader	160
277.	Alseende, jeg skamsfuld maa	153
555.	Alt her mig mangt et Gode fryder	306
105.	Alt, hvad du mig vil byde	65
53.	Alt, hvad du skabte ved dit Ord	33
41.	Alt, hvad som lever, prise Gud	25
445.	Alt iler til sin Ende	242
58.	Altting tiener dem til Bedste	37
106.	Alt, o Herre, Alt mig minder	65
18.	Alt skeer, o Gud, som du det vil	11
177.	Al Verdens Synd er sonet ud	101
22.	Alvidende, dit Die mig ransager	18
364.	Alvidende, du kiender nøie	198

No.		Side
23.	Alvidende, du ffuer Alt	14
457.	Arbeid og bed, saa skal du faae	251
286.	Alt elffe dig, min Gud og Herre	158
496.	Atter jeg en Dag fuldender	275
471.	Atter jeg opvaagnet er	259
451.	Atter nu er endt et Aar	246
389.	B esæft os, Gud! i Daabens Pagt	210
371.	Bered os selv, o Gud! naar vi	202
207.	Bestemt til Himlens Salighed	115
315.	Bevar, o Gud, i Naade mig	174
531.	Bevar, o Herre, i vort Sind	293
87.	Bort al den Trost, som ei bestaaer	54
288.	Bort med Verdens tomme Glæder	159
243.	Bonhør mig, gode, milde Faber	134
142.	C hrifte, vi tilbede dig	84
472.	D agen nu igien frembryder	259
491.	Dagen, som paa nye begynder	272
158.	Dan, o Jesu Christ, mit Hierte	92
419.	De gik forbi, de saare Dage	226
523.	De knælede med Ja mod Ja	291
373.	Dem, o Gud, du naadig er	203
502.	Den blide Soel, som glæder hele Jorden	279
45.	Den hvalte Himmel, store Gud	28
493.	Den lyse Dag forsvunden er	273
497.	Den mørke Nat frembryder nu	275
468.	Den mørke Nat svandt rolig hen	257
361.	Den Dval og Død, dig forestod	197
443.	De, som nu Døden nærme sig	240
148.	Det er fuldbragt, saa herligt lyder	87
180.	Det er fuldbragt, til Himlen foer	102
134.	Det er min Trost, mit Haab, min Tre	80
332.	Det Gods, som Rust og Møl fortære	183

No.		Side
426.	Det lyder som et Tordenflag	230
370.	De trodse hart imod Guds Ord	202
235.	Dig bede vi, o Hellig Aand	130
339.	Dig, Gud, at kalde Fader	186
475.	Dig, Gud, skee Tak, at her jeg kan	261
349.	Dig Gud, skee Tak for alt det Gode	190
508.	Dig, Gud, skee Tak for denne Dag	282
109.	Dig, Herre, Herre, hør allene	67
336.	Dig, Jesu, hør vi efterligne	184
237.	Dig, Jesu, priser jeg af ganske Hjerte	131
522.	Dig, Livets Fader, Gud! vor Gud!	290
391.	Dig, vor Gud og Herre	211
54.	Din Godhed, Gud, saa synlig er	32
82.	Din Kierlighed, algode Gud	51
344.	Din Kirke, Herre, lad bestaae	188
51.	Din Lov, o Skaber, vil jeg sunge	31
69.	Din Viisdom os, o Herre! leder	43
79.	Din Viisdoms og din Naades Bei	50
549.	Dit Løn foer ud, din Torden slog	302
547.	Dit Lys og Leide, du os gav	301
378.	Dit Ord, o Gud, er Sandheds Ord	204
26.	Du, Allestedsnærværende	16
302.	Du ene værdig er, du alle Herrers Herre	167
102.	Du er min Gud, jeg frygter ei	63
363.	Du har, o Jesu, os et Monster givet	198
396.	Du, Jesu, bed mig i dit Ord	213
176.	Du led, o Jesu, Dval og Død	101
520.	Du ledte frem, algode Gud	289
66.	Du Livet gav os, gode Gud	41
276.	Du seer, hvor svag jeg er, o Gud!	152
406.	Du seer, o Gud, min Længsel	219
269.	Du seer, o Gud, min Synd er stor	149
350.	Du skabte os, algode Gud	191
194.	Ei frygte vi for Sorg og Nød	109

No.		Side
543.	Ei Huus, ei Land, o Gud! indslutter dig	298
307.	Ei Livets Kummer, Jordens Noie	169
501.	En Dag jeg atter nu har endt	278
510.	Endt er Dagen, er henlevet	283
219.	Engang jeg vaagner og mig hæver	120
401.	Engang mit Liv er Dødens Rov	216
470.	En Levedag du atter sender	258
511.	En Uge atter gif saa vel	284
512.	En Uge atter gif til Ende	285
438.	Er Gud med os i denne Tid	237
552.	Er Herren med os paa vor Bei	304
160.	Evig du velsignet være	92
71.	Evige Fader, som kiertlig regierer Himmel og Jord	45
430.	Evighedens Haab og Være	232
21.	Evig priset og ophøiet	13
432.	Fader, dig al Priis tilhører	234
488.	Fader, dig jeg mig betroede	270
390.	Fader, Søn og Hellig Aand	210
433.	Fader, tænk paa dem, som græde	234
546.	Far nu vel, du kiere Land	300
429.	Far, Verden, farvel	231
111.	For dig, o Gud, ei gielder Stand	68
24.	For dig, o Gud, ei Skiualested jeg finder	15
525.	For dig, o Gud, vi her fremtræde	291
210.	For Død og Grav jeg ikke bærer	116
252.	Forleen mig Kraft at elske dig	138
482.	For mig oprandt en Dag igien	266
387.	Forsmagtende jeg vanked' om	209
224.	Fra Evighed til Evighed	123
75.	Fra første Dieblit da jeg fik Livet	47
88.	Fra Gud vil jeg ei vige	55
236.	Fra Menneket, fra Stovet her	130
195.	Frelser, Sandhed er din Lære	109

No.		Side
155.	Frelser, villig, usfortroden	91
86.	Frygt ei, min Siel, frygt aldrig meer	53
461.	Suldendt er Høsten glædelig	253
169.	Suldendt er nu din store Daad	97
107.	G av du os ei, hvo skulde da	66
366.	Giv, Herre, at dit Sandheds Ord	200
340.	Giv, Herre, at paa Livets Bei	186
326.	Giv jeg, som Kristen, elsker dig	180
238.	Giv, Jesu, Frelser, giv jeg maa	131
346.	Giv os, o Gud, at elske Fred	189
68.	Glædens Smil og Sorgens Graad	42
275.	Gode Gud, hvad er min Dyd	152
474.	Godheds Gud, den Spæde stammer	261
417.	Grav, jeg venter dig med Længsel	225
539.	Grundfæstet staaer, o Herre	296
283.	Gud, den Sandhed, du mig lærte	156
542.	Gud, dig vor Tak og Lov og Priis vi yde	297
385.	Gud, din Godhed hiertelig Vi erkjende	208
36.	Gud, du est god; hvor herlig Lyder	22
516.	Gud, du din Haand oplader	287
434.	Gud, du kan og vil os give	234
230.	Gud, du mig gav en Siel, dig see Lov, Priis	127
509.	Gud, du seer i Misfunhed	283
437.	Gud, du signer og belønner	237
43.	Gud, du skabte Jordens Kreds	26
130.	Gud elskte saa det faldne Kion	79
80.	Gud er min Hielp, og stadelig	50
369.	Gud, giv os Lærere, der vil	201
189.	Gud har fra Ewighed givet sin Søn os til Herre	106
27.	Gud, Herre, dig tilbeder jeg	16
291.	Gud, Herre, du er nær hos mig	161
7.	Gud, Herre, hvo kan fatte dig	5
411.	Gud, Herre, jeg er i din Magt	222

No.		Side
47.	Gud, Herre, jeg vil prise	29
453.	Gud, Herren vil vi prise	248
295.	Gud, hvad du vil, det altid skee	162
285.	Gud, hvo bør ellskes høit, som du	158
254.	Gud, hvo er jeg, hvad er min Kraft	139
64.	Gud, hvor er din Godhed stor	41
28.	Gud, i Alt, hvad er og skeer	17
380.	Gud, jeg Synder tør fremtræde	205
49.	Gud, Jehova, min Siel til dig	30
263.	Gud, i mit svage Kied og Blod	145
84.	Gud kan paa alting raade	52
273.	Gud, min Dommer, tør jeg træde	151
382.	Gud, min Skaber, Bevdners Herre	207
425.	Gud, naar du byder, skal det skee	230
284.	Gud, naar jeg seer mig, som jeg er	157
377.	Gud og Fader, i dit Navn	204
113.	Gud saae alt det, han havde giort	69
227.	Guds, Herrens Villie jeg veed	126
6.	Guds Priis forkjnde Himlene	4
8.	Guds Soel oprinder, hvilken Pragt	6
114.	Guds Søn, som ingen, ingen seer	70
381.	Gud, stort og evigt er dit Rige	206
239.	Gud, ved din Aand, ved Ordets Røst	132
267.	Gud, vi med angergivent Hierte	147
296.	Gud, o Naadens milde Fader	163
110.	Haleluja, Gud er min Deel	68
170.	Haleluja, Korsfæstede	98
9.	Haleluja, vor Gud er stor	6
146.	Han doer, Guds Søn, o Syn, som ei har Lige	87
234.	Her i Livets Kiede	129
331.	Herre, giv, jeg aldrig falder	182
409.	Herre, hielp mig hvor jeg gaer	220
266.	Herre, jeg har handlet ilde	147

No.		Side
292.	Herre, stor i Magt og Naade	161
322.	Hielp, Fader, at Laalmodighed	177
486.	Hielp, Herre, mig, at jeg med Flid	268
359.	Hielp, Jesu, at i Livets Gang	196
487.	Himlens og Jordens Herre	269
548.	Hoiilovet være, Gud, dit Navn	302
246.	Hold, Fader, hold mig fast ved dig	135
213.	Hos dig du har et Himmerig	117
312.	Hvad du paalegger mig, o Gud	172
327.	Hvad er min Dyd for dig, o Gud	180
229.	Hvad er Verdens Gods og Magt	127
38.	Hvad hov skal vi dig, Gud, vor Fader, bringe	23
300.	Hvad Ondt der end skal mode mig	165
99.	Hvi skalde du dig klage	61
91.	Hvi spørger jeg saa ængstelig	57
52.	Hvo har mig givet Legemet	32
301.	Hvo ifkun lader Herren raade	166
17.	Hvor est du, Gud, forsærdelig	11
103.	Hvorfor skalde jeg mig græmme	64
233.	Hvor godt, hvor saligt er det dog	129
202.	Hvor hastig svinde Livets Dage	112
545.	Hvor jeg skal i Verden vanke	300
329.	Hvor kunde jeg, o Gud, for dig	181
74.	Hvorledes skal jeg prise dig	47
32.	Hvor meget Godt, o Godheds Gud	20
383.	Hvor naadig er du, milde Fader	207
410.	Hvo veed hvor nær mig er min Ende	221
440.	Hærskarers Gud, med Vdmagthed	238
375.	I dit Tempel mode vi	203
262.	I dybest Nød vil jeg til Gud	144
31.	Jeg af din Godhed Livet fik	19
480.	Jeg atter da i Jesu Navn	266
218.	Jeg dig priser, Livets Herre	120

No.		Side
278.	Jeg er svag, men Gud er god	154
192.	Jeg frygter ei for Dødens Braad	108
203.	Jeg frygter ei, thi Død og Grav	113
206.	Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer	114
93.	Jeg haaber, og jeg stadig troer	= 58
414.	Jeg i mit Livs det sidste Blund	= 224
133.	Jeg kiender ham, som jeg har overgivet	80
397.	Jeg møder ved dit Naadebord	= 214
469.	Jeg seer nu Dagens Livs igien	= 258
507.	Jeg takker dig, du Livets Herre	" 282
244.	Jeg trindt omkring omgivet er	= 134
215.	Jeg veed at snart den Hytte falder	118
298.	Jeg veed mig intet bedre Raad	164
404.	Jeg veed til Graven gaaer min Vei	218
121.	Jeg ved Jesum fryder mig	74
398.	Jesu Christ, du gav mig Livet	= 215
413.	Jesu Christ, du led og døde	= 223
179.	Jesu Christ, du overvandt	" 102
188.	Jesu Christ, vi ofre dig	" 106
162.	Jesu Christ, vor Saliggjører	= 93
149.	Jesu dine dybe Wunder	= 88
145.	Jesu, du den gode Hyrde	= 86
124.	Jesu, du os give, at vi troe dig blive	76
132.	Jesu, Dydens milde Lærer	= 79
356.	Jesu, Frelser, lad mig lære	= 195
167.	Jesu, Guds eenbaarne Son	= 97
193.	Jesu, Herre, lad dit Rige	" 108
157.	Jesu, i din bitre Dvide	= 92
163.	Jesu, i din Død er Livet	" 93
120.	Jesus Christus er vor Ven	73
171.	Jesus, den Korståfede	" 98
168.	Jesus lever, Graven brast	" 97
199.	Jesu ved dit Ord vi kiende	" 111
191.	Jesu vi os dybt nedboie	" 107

No.		Side
211.	I Gravens mørke, tavse Giemme	116
173.	I hellig Lovsang sig til Gud	99
25.	I Himles Himle troner Gud	15
151.	I Jesu Dod og al den Dval han led	89
135.	I Jesu Navn bør al vor Gierning skee	81
183.	Jil, frelste Siel, til Bierget hen	103
553.	I lovligt Kald, i Kristentroe	304
94.	I min Nød og Smerte	59
271.	Ingen er saa stor en Synder	150
108.	Kan jeg fuldtakke dig, o Gud	66
116.	Kierligste Jesu, min Aand sig ophæver	71
462.	Kommer, Herren at tilbede	254
143.	Kom, store Livets Forske, kom	85
152.	Korsets Dod min Jesus dode	89
357.	Kristne, lad os samle Kræfter	195
10.	Kristne, synger hoit i Chor	7
392.	Lad dem, som fik Forældres Navn	211
534.	Lad denne Dag, o Gud, vor Gud	294
526.	Lad dit Ord, alvise Gud	292
365.	Lad, Jesu, lad din naadefulde Lære	199
362.	Lad, Jesu, tidt mig tænke paa	197
225.	Lad i Gravens mørke Giemme	124
352.	Led mig, o Gud, paa Dydens Bei	192
388.	Led os, Herre, ved din Haand	210
61.	Lov og Priis dig evig være	38
119.	Lov og Tak og evig Ære skee dig	73
556.	Lov, Priis og Tak og Ære	307
11.	Lovsnynger Gud, den Herlige	7
446.	Lovsnynger Gud, den Vældige, den Vise	243
37.	Lovsnynger Gud, I Skabninger	23
454.	Lovsnynger ham, hvis Skabermagt	249

No.		Side
12.	Lovsnger Herren, den Starke, den Gode	8
165.	Lovsnger Herrens Misfynhed	95
527.	Lov, Tak og Priis og Ere	292
148.	Lyd heit, min Sang, den hele Jord	30
83.	Lær mig, gode Gud, at være	51
325.	Lær mig, o Herre, rettelig	179
535.	M ed Mand og Kraft og Naade vær	294
231.	Med barnlig Lillid jeg oplader	128
550.	Med Gud i lovligt Kald vi gaae	303
123.	Med høi og festlig Jubelklang	75
518.	Med Sundhed vel tilmode	288
423.	Med Bemod og med Andagt træde	229
282.	Med Bemods Graad jeg falder ned	156
77.	Med Vitsdom du, o Gud, regierer	48
358.	Milde Fresser, lad os lære	196
60.	Min Mand ved dig, algode Gud, sig fryder	38
559.	Min Bolig staaer, Tak fæe dig Gud	308
81.	Min Bøn jeg sender, o Fader op til dig	50
147.	Mind, o Jesu, tidt mit Hierte	87
418.	Min Dodsdag, denne store Dag	225
272.	Min Fader, Gud, af tør jeg dig	150
184.	Min Frelser opstod seierrig	104
156.	Min Frelser, undrende jeg fæer	91
196.	Min glade Tak til dig, o Gud	109
72.	Min Gud, din Priis jeg vil ifsemme	46
59.	Min Gud, dit Navn jeg pfæe vil	37
251.	Min Gud, du i det Skialte seer	138
232.	Min Gud, du kaldte mig til Jesu Christi Rige	128
503.	Min Gud, en Dag igien sig ender	279
256.	Min Gud, hvor er din Godhed stor	140
308.	Min Gud, hvor ofte glemmer jeg	170
405.	Min Gud, jeg gaaer frimodelig	218
537.	Min Gud, dig svæer jeg hellig Ed	295

No.		Side
490.	Min Gud, jeg vaagner er	271
320.	Min Gud, jeg vil ei angste mig	177
310.	Min Gud, i Troe jeg til dig raaber	171
131.	Min Gud, naar Verdner styrte om	79
367.	Min Gud og Fader, til dit Rige	200
261.	Min Gud, o hvor vil det mig gaae	143
342.	Min Gud, o lad Sagtmodighed	188
90.	Min Gud, naar jeg kun troer paa dig	56
303.	Min Gud, til dig i Krang og Nød	167
117.	Min Jesu, aldrig skal jeg glemme	72
127.	Min Jesus er min faste Børg	77
198.	Min Løst og alt mit Haab er Gud	110
421.	Min og Alles Gud og Fader	227
212.	Min sidste Levedag mig er	117
92.	Min Siel, hvi vil du gramme dig	57
395.	Min Siel i Andagt nærmer sig	212
483.	Min Siel i Lovsang yder	267
29.	Min Siel skal Herren prise	17
319.	Mit Haab, min Tillid staaer til Gud	176
264.	Mit Legem visner hen som Lov	145
222.	Mit Liv er Ubestandighed	122
408.	Mit Liv, o Gud, er i din Haand	220
255.	Mit Die seer, o Gud, til dig	140
78.	Mit Sind og Hjerte jeg til Gud	49
44.	Naar jeg dig tænker, store Skaber	27
416.	Naar mit Hoved sig skal bøie	225
304.	Naar Nød og Modgang rammer mig	168
95.	Naar Nød omspender mig	69
98.	Naar Sorgen mig omspender	61
16.	Naar Stjerners Hær udbreder sig	10
154.	Naar Synden mig anklager	90
305.	Naar under Modgangs Vægt jeg sukker	168
67.	Naar vi i Nød og Fare staae	42

No.		Side
247.	Nu bør ei Synden mere	136
477.	Nu vinder Solen op med Straaler blide	263
57.	Nu takker alle Gud	36
478.	Nu vil jeg af gandske Hierte	264
115.	D et var et Glædens Bud	71
122.	Du, de Angergivnes Ven	75
402.	Du, som gav mig Liv og Livets Glæder	217
345.	D Fader, du er Fredens Gud	189
495.	D Fader, du mig Livet skienker	274
455.	D Fader, Gud, din Godheds Spor	250
240.	D Fader, lad din Aand ledsage	132
341.	D Fader, lad din Godhed mig	187
533.	D Fader, Søn og Aand din Fagt	293
174.	D Fryd, jeg nu kan trøste mig	100
166.	D Fryd, o Hæld, han er, han er opstanden	96
279.	D gif det os til Liv og Siel	154
178.	D glade Budskab for mit Hierte	102
513.	D gode Gud, hvor rigelig	285
560.	D gode Gud, jeg takker dig	309
309.	D gode Gud og Fader, her	171
259.	D Gud, Alviidsoms Gud, som var og er og bliver	142
318.	D Gud, din Godhed gaaer saavidt	176
348.	D Gud, din Kiertighed vil Alle signe	190
34.	D Gud, din Miskunhed mod mig	21
293.	D Gud, dit Korsyns Dje	162
249.	D Gud, dit Navn er stort i alle Evigheder	137
427.	D Gud, dit Sandheds Ord har sagt	231
19.	D Gud, dit Væsens Majestet	11
442.	D Gud, du er jo stedse blid	240
435.	D Gud, du evig viis og stor	235
524.	D Gud, du har med Faderhaand	291
306.	D Gud, du og ved Smerte	169
62.	D Gud, du overskuer Alt	39

No.		Side
393.	O Gud, du seer mig, og du veed	211
521.	O Gud, du selv forenet har	290
558.	O Gud, du fuer al vor Id	308
334.	O Gud, du ved dit Ord os lærte	184
335.	O Gud, du vil at Kierlighed	184
321.	O Gud, giv os Naalmodighed	177
330.	O Gud, hvad er et Menneske	182
338.	O Gud, hver Skabning er dig kier	185
274.	O Gud, hvor er din Godhed stor	152
126.	O Gud, hvor er din Naade stor	77
460.	O Gud, hvor gavmild aabner du	253
253.	O Gud, hvor lidet uden dig	139
287.	O Gud, hvor lykkelig er den	159
316.	O Gud, hvor længe skal jeg her	174
204.	O Gud, jeg gierne følger dig	113
557.	O Gud, jeg priser dig	307
299.	O Gud, jeg skundom troer saa svagt	165
294.	O Gud, med stille Sind jeg giver	162
208.	O Gud, min Gud, jeg ved dit Ord	115
220.	O Gud, min Skaber og min Herre	120
70.	O Gud, min Stemme ingenlunde	44
494.	O Gud, min Tak jeg bringer dig	273
245.	O Gud, mit Hierte ængster sig	135
379.	O Gud, naar vi paafalde dig	205
333.	O Gud og Fader, styrk min Siel	183
85.	O Gud, paa dig jeg bygger	52
532.	O Gud, som alting har frembragt	293
439.	O Gud, til dig vort Haab vi ene sætte	238
39.	O Gud, vor Gud, vi prise dig	24
447.	O Gud, vor Tillid og vor Styrke	244
150.	O Held mig, at jeg kiender dig	89
216.	O Held mig, Held mig, naar engang	119
228.	O Held mig, om jeg aldrig træder	126
200.	O Hellig Aand, vor B:stand vær	111

No.		Side
242.	D Herre, frels min svage Dyd	133
65.	D Herre, hvor begynder	41
226.	D Herre, skulde Død og Grav	124
258.	D hielp mig, gode Fader	141
217.	D Himlens Haab mit Hierte glæder	119
161.	D hvor maa min Siel bedrøvet	93
270.	D hvor mit Livs fremfarne Dage	149
528.	D Jesu Christ, de Svages, Faldnes Ven	292
355.	D Jesu Christ, du kom fra Gud	194
353.	D Jesu Christ, du lærer mig	193
412.	D Jesu Christ, Guds Salvode	222
394.	D Jesu Christ, hvor er du blid	211
399.	D Jesu Christ, jeg takker dig	215
317.	D Jesu Christ, jeg troer paa dig	175
423.	D Jesu Christ, min Tanke hæver	112
536.	D Jesu Christ, saa lod dit Ord	295
118.	D Jesu, du har elsket mig	72
125.	D Jesu, du saa mangelund	76
354.	D Jesu, ret at ligne dig	193
138.	D Jesu, vor Forsoner, som kom til	82
360.	D Jesu, vær min Lærer	195
140.	D Kristne, frem for alle Dage	84
172.	D Kristne, foser hellig Glæde	99
164.	D lader os til Korset gaae	94
97.	Om jeg end seer mig stærkt i Nød	60
504.	D min Siel, vær glad tilmode	280
42.	Dy al den King, som Gud har gjort	25
30.	Dy hver, som Jordens Kredts beboer	18
185.	D priser, frelsse Skarer	104
463.	D priser Herren, alle Mand	255
112.	Dy, stemmer i med Englers Sang	69
492.	Dyvaagnet uden Hiertenag	272
384.	D salig Trost og Glæde	208
337.	Ds Alle af det faldne Kiou	185

No.		Side
182.	O see med Fryd, du fresske Jord	103
5.	O store Gud, vi love dig	3
407.	O vaagner, førend Døden falder	219
351.	O var min Siel fra Synden fri	191
89.	Paa dig, min Gud, jeg lide vil	56
324.	Paa dig, min Gud, som alt formaaer	179
441.	Paa dig, o Herre, haabe alle Slægter	239
297.	Paa Glid allene jeg sætter Haab og Lid	163
481.	Paa Ratten følger Dagen nu	266
144.	Paa sit Kors i Dødens Smerte	85
50.	Priis Gud med Sang, priis ham, o Menneske	31
554.	Priis være ham, som vore Trængsler endte	305
40.	Retfærdig er du, store Gud	24
153.	Mind min Taare, Jesus dode	90
498.	Saa ender jeg nu denne Dag	272
465.	Saa er vor Hoff tilende	256
241.	Saa faresuld er Veien her	133
141.	Saa fresskes vi fra Synd og Død	84
505.	Saa gaae vi til vort Hvilested	281
499.	Saa legger jeg min Syffel ned	277
541.	Saa mildelig du bliver ved	297
422.	Saa samles vi til vore Fædre	229
473.	Saa venlig Dagen atter smiler	260
476.	See Dagens Lys saa blid igien oprinde	262
175.	See, den gyldne Soel frembrøder	100
139.	See, din Ære bredes ud	83
136.	See, han kommer, Jesus Christ	82
458.	See, Himlene oplades ved dit Bud	252
479.	See, Hviletiden gik tilende	265

No.		Side
467.	Seer, Marken taber nu sin Pragt	256
431.	Send, o Gud, din blide Fred	233
530.	Sign, o Jesu, naadelig	292
15.	Skion er den Jord, som vi betræde	9
56.	Skulde jeg min Gud ei prise	35
551.	Skummel Nat er overbunden	303
420.	Snart jeg ved Banens Ende staaer	226
506.	Solen daler, Loser svinder	281
484.	Solen straaler frem igien	268
347.	Som du, o Jesu, lærte mig	189
104.	Som Herren det vil soie	64
400.	Som Morgendug mit Liv hensvinder	216
403.	Som Skyggen svinder Livet bort	217
248.	Stadig Kamp vort Liv maa være	136
449.	Stemmer alle i til Glæde	245
20.	Stor er du, Gud, utalte Engles Hær	12
35.	Stor er din Miskunhed, o Skaber	21
428.	Styrk, o Fader, styrk vor Siel	231
415.	Styrk selv, o Gud, min bange Aand	224
63.	Sving dig op, forsagte Siel	40
311.	Sorget du endnu, min Siel	172
314.	Tabt er min Fred, jeg synker ned	173
368.	Tak, Fader, for dit Guddoms Ord	204
137.	Tak, Jesu, Gresser, at du kom	82
201.	Tak ssee dig, evig gode Gud	112
529.	Tak ssee dig, evig vise Gud	292
500.	Tak ssee dig, Gud, for denne Dag	277
489.	Tak ssee dig, Gud, for hver en Dag	270
209.	Tak ssee dig, Gud, jeg rolig tænker	115
485.	Tak være dig, min Gud, min Fader	268
464.	Tak være dig, vor Gud og Fader	255
386.	Til Bonnen du os selv indbød	209
257.	Til dig jeg raaber, Jesu Christ	141

No.		Side
280.	Til dig, min Gud, vil jeg af Hjertet bede	154
250.	Til dig, min Gud, vil jeg mig overgive	137
73.	Til dig, o Gud, min Takkesang sig hæver	46
76.	Til dig, o Herre, staaer min Hu	48
128.	Til dig, til dig, o Jesu Christ	77
376.	Til dig, vor Gud, opløste vi vor Bon	204
444.	Til Gude Aaret hæfter	242
221.	Til evigt Liv har du, min Skaber	121
181.	Til Hæderen, fra den forlorte Jord	103
100.	Til Himlen er mit Hjerte vendt	62
186.	Til Himlen, Frelser, du opsoer	105
129.	Til Jorden kom du blid og from	78
540.	Trug Klippen op fra Havets Vand	297
313.	Trøstens Aand, du i de Svage	173
101.	Trugt staaer mit Hjerte bange Slag	62
13.	Usattelig for Mennesker	8
456.	W aaren nu i al sin Pragt	251
265.	Ved dig, o Jesu Christ, kom Frelse ned til	146
268.	Vee mig, at jeg saa mangelund	148
187.	Vel os, vi have grundfast Haab	105
452.	Velsign, o Gud, det Aar jeg nu begynder	247
343.	Vi bede, hielp os Jesu Christ	188
514.	Vi, dine Born, dig bede	286
374.	Vi samles for dit Aasyn her	203
466.	Vi sorrigfulde knæle ned	256
515.	Vi takke dig, vor Fader	287
4.	Vi takke dig, o Gud, vor kiere Fader	3
1.	Vi troe, vi Alle troe paa Gud	1
328.	Voigt mig, o Gud, at Overmod	181
289.	Vor Gud allene Herren er	160
14.	Vor Gud er evig viis og stor	9

No.		Side.
33.	Vor Gud er idel Kierlighed	20
55.	Vor Gud er i det Hoie	34
190.	Vor Gud han er saa fast en Borg	107
436.	Vor Konge signe du, o Gud	236
448.	Vor Sang skal fæstlig lyde	244
197.	Vor Skaber og vor Gud vi dig	310
424.	Vor Tanke bort fra Jorden iler	230
450.	Vort glade Hierte hæver sig	246
544.	Vor gode Stib hengsler snart	299
519.	Vort Maaltid er til Ende	289
517.	Vort Maaltid vi beslutte nu	288
205.	Var troffig, Siel, og ængst dig ei	144
159.	Øngstet under Lovens Brede	92

